

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dünya
Edebiyatı /
Roman

**MARGARET
ATWOOD**

DelliÂddem

Çeviren:
Dilek Şendil

Margaret Atwood, Kanadalı şair, yazar, eleştirmen, denemeci, feminist ve çevre aktivisti.

Özellikle “ütopya” ve “distopya” kavramlarını birleştirerek “üstopya” adını verdiği kendine özgü bilimkurgu türündeki romanlarıyla tanındı. *Kör Suikastçı* (Man Booker Ödülü), *Tufan Zamanı*, *Antilop ve Flurya*, *Damızlık Kızın Öyküsü*, *Nam-ı Diğer Grace*, *Cadı Tohumu*, *Kalp Gidince* gibi romanları Türkçede de yayımlandı.

Atwood, 2017’de Alman Kitap Basım ve Yayıncıları Derneği Borsa Birliği tarafından verilen Barış Ödülü’ne layık görüldü.

DelliÂdem

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Tufan Zamanı (DelliÂddem Üçlemesi 1)

Kör Suikastçı

Damızlık Kızın Öyküsü

Cadı Tohumu

Nam-ı Diğer Grace

Antilop ve Flurya (DelliÂddem Üçlemesi 2)

Kalp Gidince

DELLİÂDDEM

DelliÂddem Üçlemesi 3

Orijinal adı: MaddAddam

© 2013 O.W. Toad Ltd.

Yazan: Margaret Atwood

İngilizce aslından çeviren: Dilek Şendil

Yayına hazırlayan: Aslı Güneş

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Nisan 2019 / ISBN 978-605-09-6132-4

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Site 10. Cad. No: 15

Beylikdüzü-İstanbul

Tel: (0212) 422 79 29

Sertifika no: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DelliÂddem

Margaret Atwood

Çeviren: Dilek Şendil

Aileme ve Larry Gaynor'a (1939–2010)

İçindekiler

DelliÂddem Üçlemesi: Öykünün Geldiği Nokta	15
1. Antilop ve Flurya	15
2. Tufan Zamanı	17
Yumurta	21
Yumurta.....	23
İp.....	27
İp	29
Alay.....	35
Afyon.....	39
Koçan Ev.....	45
Sabah	47
Kahvaltı.....	52
Hamak	60
Öykü	65
Eve dönüş	73
Ayıkaldırgacı	77
Zeb'in Dağlarda Kaybolup Bir Ayıyı Nasıl Hakladığını Anlatan Öykü	79
Kürk Ticareti.....	82
Kaza	88
Araç-Gereç.....	96
Kulübe	101
Kocaayak	107

Zeb'in Öyküsü ile Teşekkürler ve İyi Geceler.....	116
Yaralar.....	119
Yaralar	121
Kenef Menef.....	129
Kırpışma	134
Zeb Karanlıkta	139
Zeb Karanlıkta	141
Zeb'in Doğuşunun Öyküsü	144
PetrOl Afacanları	147
Schillizzi'nin Elleri.....	155
Dilsiz ve Hırsız.....	164
Varoşların Derinlerine Doğru.....	172
KarAdamı İyileşiyor.....	177
Çiçekli Çarşaf.....	179
Kız İşi.....	184
KarAdamı İyileşiyor	192
Eczanede Aşk	201
Ayrık Otları	209
Karanlık Görüş Bareti.....	213
Zeb ile Siktir'in Öyküsü.....	215
Yüzen Dünya.....	218
Korsan	227
Soğuk Yemek	235
Karanlık Görüş Bareti.....	243
Bağırsak Parazitleri, Oyun	251
Kemik Çukuru.....	259
Bitişik Yazı	261

Oğul	265
Kemik Çukuru	275
Anaç Domuz	282
Vektör	291
Flurya'nın Doğuşunun Öyküsü.....	293
Genç Flurya.....	298
Grob Hamlesi	307
Vektör	311
Pullar ve Kuyruklar.....	316
Zeb ile Yılan Kadınların Öyküsü	326
Domuzcuk.....	329
Guru.....	331
Domuzcuk.....	338
Palavra	345
Son Çare	351
YeniSen Kalesi	358
KriyoDeha Treni	365
İki Yumurta ve Düşünmenin Öyküsü.....	367
Kara Gözlükler	371
Kanat Kuyruğu	378
Ahududu Köpüğü.....	386
KriyoDeha Treni.....	395
Pembegüller	402
İremtepe	413
Yumurta Kabuğu.....	423
Yoklama Günü.....	425
Yola Çıkış.....	432

Yumurta Kabuğu.....	441
Savaşın Öyküsü	447
Ay Zamanı	457
Duruşma.....	459
Duruşmanın öyküsü	463
Ayinler	465
Sölenter Şenliği, yazar Toby. Şişkin ay.....	465
Ay Zamanı	469
Yosun Briyofit Şöleni. Küçülen ay	469
Tatlı Sular Azizesi Maude Barlow Şenliği. Yeni ay..	470
Açık Tohumlular Şöleni. Dolunay.....	470
Aziz Geyikli Baba Şöleni. Dolunay	471
Aziz Fiacre Bahçeler Şenliği	472
Kayıngiller Şöleni. Domlonlar Şenliği. Dolunay	472
Hayvan Dostu Artemis Şenliği. Dolunay.....	473
Kannon Antilop ve Rizomlar Şenliği. Dolunay	474
Kitap	477
Kitap.....	479
Toby'nin Öyküsü	482
Teşekkür	487

DelliÂddem Üçlemesi: Öykünün Geldiği Nokta

DelliÂddem üçlemesinin ilk iki kitabı *Antilop ve Flurya* ile *Tufan Zamanı*. *DelliÂddem* üçüncü kitaptır.

1. Antilop ve Flurya

Öykünün başında, KarAdamı deniz kıyısında bir ağaçta yaşar. Ölümcul salgın gezegeni kasıp kavurduktan sonra, geride kalan tek hakiki insanın kendisi olduğuna inanmaktadır. Bir zamanlar KarAdamı'nın en iyi dostu ve sevgilisi, güzeller güzeli ve gizemli Antilop'un rakibi olan parlak Flurya'nın biyolojik tasarımı, nazik insansı tür Flurya Çocukları da yakınlarda yaşarlar.

Fluryagiller cinsel kıskançlık, açgözlülük, giysi, böceksevar ve hayvansal protein ihtiyacı nedir bilmezler –Flurya bütün bu etmenlerin insan ırkını bedbaht etmekle kalmayıp gezegenin de bozulmasına yol açtığına inanırdı. Fluryagiller, bedenlerinin bazı yerleri mavileştiğinde mevsimsel çiftleşme dönemine girerler. Flurya onları sembolik düşünce ve müzikten kurtarmaya çalışırdı, yine de kendilerine ait ürkütücü bir ötüş tarzı edinmiş ve yaratanın Flurya, hayvanlar tanrıçasının Antilop, gönülsüz peygamberin de KarAdamı olduğu bir din geliştirmişlerdi. Onları yüksek teknolojik CenneZar kubbeden çıkarıp bugün yuvalandıkları okyanus kıyısına getiren de KarAdamı'ydı.

KarAdamı, musibetten önceki hayatında Jimmy'ydi. Onun dünyası, Siteler –silahlı ortak güvenlik güçleri NaAşRob A.Ş. ile toplumu denetleyen teknokrat seçkinlerin bulunduğu güçlendirilmiş Şirketler– ile Site duvarlarının dışında yer alan, toplumun geri kalanının kendi mahallelerinde, banliyölerinde ve alışveriş merkezlerinde yaşayıp alışveriş yaptığı ve takıldığı varoşlar arasında bölünmüştü.

Jimmy'nin ilk çocukluğu, babasının domlonlar –böbrek ve beyin dokusu gibi organ nakilleri için tasarlanmış, insan maddesi katkılı, genetik yapısı değiştirilmiş domuzlar– üzerinde çalıştığı OrganAŞ Çiftlikleri'nde geçmişti. Babası sonradan, sağlık ve esenlik şirketi, DevaSaYol'da çalışmaya başladı. Jimmy'nin ergenlik çağındayken, o zaman Glenn diye bilinen Flurya ile ilk tanıştığı yer, DevaSaYol lisesiydi. İnternetteki porno ve karmaşık oyun siteleri sayesinde pekişmişti dostlukları. Bunlardan biri de Extinctathon oyunuydu, gizli kimliğiyle DelliÂddem işletiyordu: *Âdem yaşayan hayvanları isimlendirmişti, DelliÂddem de ölü olanları*. Sadece, oyunun güvenilir Büyükustalarının erişimine açık olan sohbet odasında, DelliÂddem'e nasıl erişeceklerini öğrendiler.

Flurya, bol keseden ödenek alan Watson-Crick Enstitüsü'ne kabul edilirken, sözelci Jimmy, köhnemiş Martha Graham Akademisi'ne gitmek zorunda kalınca, Flurya ile Jimmy irtibatı kaybettiler. Tuhaftır, Flurya'nın annesi de üvey babası da, erimelerine yol açan gizemli bir hastalıktan ölmüştü. Derken DelliÂddem kod adlı biyo-terörist bir grup, NaAşRob A.Ş.'ye ve egemen altyapıya saldırmak için genetiğiyle oynanmış hayvanları kullanmaya başladı.

Jimmy ile Flurya yıllar sonra tekrar bir araya geldiklerinde, Flurya artık CenneZar kubbenin başına geçmiş, orada Fluryagillere gen nakli yapıyordu. Aynı zamanda, cinsel zevk, doğum kontrolü ve uzun süren gençlik vaat eden ArttıSaadet hapını geliştirmekle meşguldü. CenneZar'daki bilim insanla-

rının adlarıyla Extinctathon oyunundaki kullanıcıların adlarının aynı olduğunu görmek Jimmy'yi hayretler içinde bırakmıştı. Bunlar aslında DelliÂddemci biyo-teröristlerdi; Flurya onları sohbet odası üzerinden izler, sonra da CenneZar'a katılmaları karşılığında kendilerine dokunulmazlık sözü verirdi. Ancak ArttıSaadet hapının bileşiminde gizli bir madde vardı, piyasaya sürülmesiyle insanlığı silip süpüren salgın hastalık başlamıştı. Bunun sonucunda ortaya çıkan kaos ortamında hem Antilop hem de Flurya yok oldu, geride Jimmy'den ve Fluryagillerden başka kimsecikler kalmadı.

Ölen Antilop ile hain Flurya'nın başına musallat olan anılarının etkisiyle sağ kalmaktan umudunu kesmiş, sağlığı giderek bozulan ve suçluluk duygusu yaşayan KarAdamı, şimdi de orada olduklarını bildiği silahlarla erzakı aramak için CenneZar'a doğru yollarda. Tutuldukları yerden kaçan, genleriyle oynanmış hayvanlar gizlice peşine takılıyor, aralarında, insan beyni dokularının yardımıyla cingöz hale getirilmiş yırtıcı kurteklerle dev domlonlar da var.

Antilop ve Flurya'nın sonunda KarAdamı kendi gibi musibetten sağ kurtulmuş üç kişi daha olduğunu öğrenir. Fluryagilleri terk edip onlara mı katılsın? Yoksa kendi türünün yıkıcı eğilimlerini bildiğinden onların işini mi bitirsin? KarAdamı karar aşamasındayken Antilop ve Flurya sona erer.

2. Tufan Zamanı

Tufan Zamanı her ne kadar Site duvarlarının dışında ki varoşlarda geçse de *Antilop ve Flurya* ile aynı yıllarda yaşanır. Âdem Bir tarafından kurulmuş yeşilci bir din olan Tanrı'nın Bahçivanları'nın öyküsüdür. Liderleri olan Âdemlerle Havvalar'ın öğretisi Doğa ve Kutsal Metinlerin örtüşmesini, bütün yaratıklara yönelik sevgiyi, teknolojinin tehlikelerini, Şirketlerin günahlarını, siddetten kaçınmayı ve

varoşlardaki gecekonduaların damlarında sebze ve arı yetiştirmesini belletir.

Öykü şimdiki zamanda, Bahçıvan Yılı Yirmi Beş'te, yani Bahçıvanların musibet dediği Susuz Tufan yılında başlar. İlkel bir tüfek kuşanmış olan Toby, YeniSen Kür Merkezi'ne saklanıp başka sağ kalan var mı, özellikle de gizliden gizliye âşık olduğu, her koşula ayak uydurabilen eski-Bahçıvan Zeb sağ mı diye öğrenmek üzere gözlemeye koyulur. Bahçıvan yasılarını çiğneyerek mutfağının bahçesine saldıran domlondan birini vurur. Derken bir gün uzakta, bir alay çıplak insan gözüne çarpar, başlarında derbeder, sakallı bir adam vardır. Ne KarAdamı ne de Fluryagiller hakkında bir şey bildiğinden, sanrılar gördüğünü sanır.

Bu arada genç Ren de çalıştığı striptiz kulübü Pullar ve Kuyruklar'ın tecrit odasında kilit altında tutulmaktadır. Musibetten hemen önce kulübünü ÇilePatlarcılar basmıştır, A. şirket'in insanlıktan çıkarılmış tutsaklarıdır onlar, ÇilePatlar Sahasında diğer dövüşçüleri acımasızca saf dışı bırakmışlardır. Eğer çocukluk arkadaşı Amanda gelip kapının kilidini açmazsa, Ren açlıktan öleceğini bilir.

Toby çok daha önce sevimsiz SırBurgerler tezgâhında, ÇilePatlarçı patronu, tacizci Blanco'nun elinden Tanrı'nın Bahçıvanları tarafından kurtarılmıştı. Mantarlar, arılar ve iksirler konusunda uzmanlaşarak o da bir Havva oldu. Bahçıvanların çoğu gibi, A.şirket'ten gelme biyobilim sığınmacısı öğretmenini, yaşlı Pilar, ergen Flurya da dahil olmak üzere oradaki muhbirlerle hâlâ gizli görüşmeler yürütüyor.

Ren de sıkı ama etkileyici bir varoş haylazı olan Amanda gibi, Toby'nin Bahçıvan öğrencilerinden biriydi. Ren'in annesi, Lucerne, Zeb'le birlikte DevaSaYol Sitesi'nden kaçmış, ama ondan sadakatsizlik görünce öfkelenerek soluğu Bahçıvanların yanında almış, sonra da Ren on üç yaşındayken DevaSaYol'a geri dönmüştü. Ergenlik çağında, Jimmy ön-

ce Ren'i baştan çıkarmış ama sonra başından savmıştı. Sonunda Ren de önündeki en iyi seçeneği, geçimini Pullar ve Kuyruklar'da dans ederek kazanmayı seçti.

Taktiklerde anlaşılamayan Zeb ile yandaşları buluşma yeri ve saati için DelliÂddem'in sohbet odasını kullanarak A.Şirket'e karşı eylemler yapan biyo-terörist muhaliflere katılmak üzere, Âdem Bir'in barışçı Bahçıvanlarından ayrılmışlardı. NaAşRob A.Ş. tarafından gizlenmek zorunda bırakılan geride kalan Bahçıvanlar da Susuz Tufan için hazırlıklara devam ediyorlardı.

Amanda şimdiki zamanda, yani Yıl Yirmi-Beş'te, Pullar Kulübü'ne ulaşip Ren'i kurtarmayı başarır. Onlar bunu kutlarken, Bahçıvan dostlarından üçü, Shackleton, Crozier ve Oates gelir, Blanco ile iki ÇilePatlarcı daha onları takip etmektedir. Beş genç kaçarlar, fakat yolda Ren ile Amanda tecavüze uğrar. Amanda kaçırılırken, Oates öldürülür.

Ren zar zor YeniSen Kür Merkezi'ne varır, orada Toby ona bakar, sağlığına kavuşturur. Böylece ikisi birlikte Amanda'yı kurtarmak üzere yola çıkarlar. Vahşi domlonlardan paçayı kurtarıp azgın Blanco'yu atlattıktan sonra küçük park alanında bir koçan evde yaşayan sağ kalmış bir grupla karşılaşır. Zeb de kendi DelliÂddemci grubuyla oradadır, tabii eski Bahçıvanlar'dan birkaçı da. Hepsi Âdem Bir'in sağ kaldığına inanmıştır, onu aramaya koyulurlar.

Toby ile Ren tehlikeli bir görev üstlenerek ÇilePatlarcıların elinden Amanda'yı kurtarmak üzere yola çıkarlar. Deniz kıyısına gelince karşılarında kamp kurmuş, kısmen mavi tenli acayip insanlar bulurlar; bunlardan, ikisi erkek, biri dişi kimseler gördüklerini öğrenirler. Bunların Amanda ve onu kaçıran ÇilePatlarcılar olduğunu tahmin eden Toby ile Ren, tam onları buldukları sırada, az kalsın mikroplanmış ve sanrılar gören KarAdamı tarafından CenneZar püskürtme tabancasıyla vurulacaktır.

Tufan Zamanı'nın sonunda, ÇilePatlarcılar bir ağaca kısıvrak bağlanmış bir haldeyken, hırpalanmış Amanda ve ateşler içinde yanan KarAdamı'nın yardımına Ren koşar. Toby ise herkese çorba dağıtarak Azize Julian'ın Bahçıvan bağışlayıcılığının gereğini yerine getirmektedir; mavi tonlarda Flurya Çocukları kıyıya yaklaşırken ürkünç şarkılarını söylerler.

Yumurta

Yumurta

Yumurta, Antilop ve Flurya'yı ve bunların İnsanlarla Hayvanları nasıl yaptıklarını, Kaosu; KarAdamı Jimmy'yi; Kokulu Kemik ve İki Kötü Adamın gelişini anlatan Öykü

Başlangıçta, Yumurta'nın içinde yaşıyordun. Flurya seni orada yapmıştı.

Evet, iyi yürekli, nazik Flurya. Şarkı söylemeyi kesin lütfen, yoksa öyküye devam edemem.

Yumurta büyük, yuvarlak ve beyaz bir baloncuğun yarısı gibiydi, içinde yeşil yapraklı ağaçlar, çimenler ve yemişler vardı. Yemeyi sevdiğiniz her şey oradaydı.

Evet, Yumurta'nın içinde yağmur yağıyordu.

Hayır, gökgürültüsü falan yoktu.

Çünkü Flurya istememişti Yumurta'nın içinde gök gürlesin.

Yumurta'nın dört bir yanını kaos sarmıştı, bir de size hiç mi hiç benzemeyen çok ama çok sayıda insan.

Çünkü onların yedek derisi vardı. *Giysi* denirdi buna. İşte, benimki gibi.

Bunların çoğu kötü insanlardı, hem birbirlerine hem de hayvanlara eziyet eder, acı çektirirlerdi. Mesela... Neyse, şimdilik bunlardan söz etmesek de olur.

Antilop çok üzülürdü buna, ne de olsa hayvanlar onun Çocuklarıydı. Flurya da Antilop üzüldüğü için üzülürdü.

Yumurta'nın dışındaki her yer kaostu. Oysa Yumurta'nın içinde hiç kaos yoktu. Huzur doluydu.

Antilop her gün size ders vermeye gelirdi. Ne yenileceğini öğretti size, ateş yakmayı gösterdi, hayvanları, yani kendi Çocuklarını tanıttı. Eğer birinin canı yanarsa, nasıl mırlanacağını öğretti. Flurya da size göz kulak oluyordu.

Evet, iyi yürekli, nazik Flurya. Şarkı söylemeyi kesin lütfen. Sürekli şarkı söylemeniz gerekmiyor. Flurya'nın bundan hoşlandığından hiç kuşum yok ama bu öyküyü de sever o, gerisini de duymak ister.

Derken Flurya, günün birinde Antilop'u mutlu etmek ve size yaşanacak güvenli bir yer sağlamak için kaostan ve eziyet eden insanlardan kurtuldu.

Evet, bundan sonra bir süre işler iyice sarpa sarmıştı.

Flurya daha sonra kendi yerine, gökyüzüne gitti, Antilop da onunla birlikte.

Neden gittiklerini bilmiyorum. Sağlam bir gerekçesi olmalı. Size baksın diye KarAdamı Jimmy'yi bırakmışlardı başınıza, o sizi kıyıya getirdi. Balık Günlerinde siz ona balık yakaladınız, o da yerd.

Ağzınıza asla balık koymayacağınızı biliyorum ama KarAdamı Jimmy öyle değil.

O balık yemek zorunda, yoksa hasta düşer.

Ne de olsa böyle yaratılmıştır.

Derken bir gün KarAdamı Jimmy kalktı, Flurya'yı görmeye gitti. Geri geldiğinde ayağından yaralanmıştı. Siz geçsin diye mırladınız ama iyileşmedi.

Sonra iki kötü adam geldi. Kaostan geriye kalan artıklardı.

Flurya'nın neden onları ortadan kaldırmadığını bilmiyorum. Belki de bir çalının altına gizlendikleri için gözünden kaçmışlardı. Fakat o ikisi Amanda'yı yakaladı, ona eziyet edip zarar verdiler.

Şimdilik bunlardan söz etmesek de olur.

KarAdamı Jimmy onları durdurmaya çalışıyordu. Sonra ben geldim, Ren de geldi, iki kötü adamı yakalayıp iple bir ağaca bağladık. Ateşin etrafına oturup çorba içtik. KarAdamı Jimmy çorbayı içti. Ren ile Amanda da. Hatta iki kötü adam bile içti.

Evet, çorbanın içinde bir kemik vardı. Evet, kokulu kemik.

Siz kokulu kemik yemezsiniz, biliyorum. Ama Antilop Çocukları genellikle böyle kemikleri yemeye bayılır. Doru vaşakçıklar yer mesela, kokarunlarla domlonlar ve asyunlar da. Hepsi çok sever kokulu kemikleri. Ayılar da tabii.

Ayı ne, sonra anlatırım size.

Şimdilik kokulu kemiklerden bu kadar söz etmek yeter.

Hepsi çorbalarını içerken, siz meşalelerle çıkageldiniz, KarAdamı Jimmy'ye yardım etmek istiyordunuz, çünkü ayağı yaralıydı. Ayrıca orada mavileşmiş bazı kadınlar olduğunu anlamıştınız, niyetiniz onlarla çiftleşmekti.

Kötü adamlarla ilgili bir şey bilmiyordunuz, üzerlerinde neden ip olduğunu anlamamıştınız. Ormana kaçmaları sizin hatanız değildi. Ağlamayın.

Evet, Flurya kötü adamlara çok kızmış olmalı. Belki biraz gökgürültüsü bile gönderir.

Evet, iyi yürekli, nazik Flurya.

Şarkı söylemeyi kesin lütfen.

İp

O akşam yaşanan, insanların içindeki fesadı ortalığa saçmasına yol açan olaylar hakkında sonradan iki hikâyeye uydurdu Toby. İlki, yüksek sesle Flurya Çocuklarına okuduğuydu; mutlu sonlanırdı ya da elinden geldiğince mutlu sonla bitirirdi. Yalnızca kendine anlattığı ikinci hikâyeyse, o kadar neşeli değildi. Biraz kendi salaklığını, biraz dikkatsizliğini anlatıyordu, ama aynı zamanda süratle ilgiliydi. Her şey çok çabuk olup bitmişti.

Bitkin bir haldeydi; adrenalin seviyesi iyice düşmüş olmalıydı. Ne de olsa iki gündür onca sıkıntı çekmiş, üstelik yiyecek pek bir şey bulamamıştı.

Önceki gün Ren'le birlikte insanlığı silip süpüren küresel salgından sağ kurtulmuş birkaç insanın sığındığı Delli-Âddem'in güvenli koçan evinden ayrılmışlardı. Ren'in en yakın arkadaşı Amanda'nın izini sürüyorlardı, tam zamanında, kızıdan istifade eden iki ÇilePatlarıcı onun işini bitirmek üzereyken buldular. Toby yabancı değildi böyle adamların tavırlarına: Tanrı'nın Bahçivani olmadan önce bunlardan biri tarafından öldürülüyordu az kalsın. ÇilePatlardan birkaç kez kurtulan olursa, sürüngen beynine dönmüşsün demektir. Uyguladıkları yöntem, tırnağını kıpırdatamaz hale gelene dek seninle seks yapmaktı; ondan sonra seni afiyetle yerlerdi. Böbreklere bayılıyorlardı.

ÇilePatlarıcılar kokarunu mideye indirdikleri sırada, bir

yandan da Fluryagillere saldırıp saldırmamak ve bundan sonra Amanda'ya ne yapacakları konusunda tartışırken, Toby ile Ren çömelip fundalıkların arasına saklanmışlardı. Ren kordudan altına kaçırarak haldeydi; Toby onun düşüp bayılmamasını diliyordu; ama şimdi bunu dert edemezdi, çünkü cesaretini toplayıp ateş etmeye hazırlanıyordu. İlk hangisine nişan alacaktı, sakallı olana mı, kısa saçlısına mı? Diğer püskürtecine davranmaya zaman bulacak mıydı? Amanda'nın onlara el vermesine olanak yoktu, kaçamazdı bile: Boyuna ip geçirmişlerdi, ipin ucu da sakallının bacağına bağlıydı. Toby'nin yanlış bir hamlesi, Amanda'nın sonu olurdu.

Derken çahıların içinden paytak adımlarla acayip bir adam çıktı, güneş yanığı teni, kabuk bağlamış derisiyle çıplaktı, elinde de bir püskürteç vardı, Amanda dahil görünürde kim varsa vuracaktı neredeyse. Fakat Ren'in çığlığı basarak ortaya çıkması dikkat dağıtmaya yetmişti. Toby öne doğru ilerleyip tüfeğiyle nişan aldı; Amanda iplerinden kurtulmuş, Çile-Patlarıcılar birkaç kasık tekmesi ve bir taş yardımıyla etkisiz hale getirilerek hem kendi ipleriyle hem de Toby'nin üzerindeki tepeden tırnağa pembe YeniSen Kür Merkezi tulumundan koparılan parçalarla kısıkvırak bağlanmıştı.

Ren daha sonra muhtemelen cin çarpmışa dönen Amanda'ya yöneldi, derken Jimmy diye seslendiği derisi nasırlaşmış çıplak adamın yanına gitti. Tepeden tırnağa tulumdan geri kalan parçalarla adamı sarmalamış, onunla tatlı tatlı konuşuyordu; çok eski sevgilisi olduğu belliydi.

Artık ortalık biraz yatıştığına göre, Toby rahatlayabileceğini düşündü. Kalp atışları yavaşlayıp normale dönene dek yakından gelen dalga seslerinin –faşş foşş, faşş foşş– huzur verici ritmine göre ayarladığı Bahçıvanlara özgü nefes egzersizleriyle dengesini buldu. Sonra kalkıp çorba pişirdi.

Ay doğmuştu.

Doğan ay, Tanrı'nın Bahçıvanları Azize Julian ve Bütün Ruhlar Âlemi Şenliği'nin başladığını haber veriyordu: Tanrı'nın bütün yaratıklara sevgi ve merhamet göstermesi kutlanırdı. *Evren O'nun eline tutunur, Norwich'li Azize Julian uzun zaman önce mistik hayallere daldığında böyle öğretmişti bize. Bağışlayıcı olmak gerekir, sevecen sıcaklıkla yaklaşmak, döngüleri kırmak. Bütün ruhlar herkesi kapsar, ne yaptıklarının bir önemi yok. En azından ay doğumundan ay batımına dek.*

Bahçıvan Âdemlerle Havvalar size bir şey öğretmeye görsün, onu belledin demekti. Özellikle o gece ÇilePatlarcıları öldürme –soğukkanlılıkla katletme– olasılığı yok denecek kaddardı, zaten içlerinden ikisi sımsıkı ağaca bağlanmıştı.

İpleri sarıp sarmalama işini Amanda ile Ren yapmıştı. Birlikte gittikleri Bahçıvan okulunda geri dönüşüm malzemelerini kullanarak pek çok elışı öğrenmişlerdi, dolayısıyla örme işinde ustaydılar. O iki herif makrameden farksız görünüyordu.

O kutsal Azize Julian akşamı, Toby silahlarını –kendi antika tüfeğiyle ÇilePatlarcıların püskürteci ve Jimmy'nin püskürteci– bir kenara koymuştu. Sonra da kepçeyle çorba dağıtıp besinleri herkese pay ederek iyilik meleğini oynamıştı.

Sergilediği kibar ve iyi davranışlara kendi de şaşırp kalmış olmalı. Herkesin –hatta taş kesecek kadar sarsılmış Amanda'nın; yüksek ateşten tir tir titrerken alevlerin içinde dikilip duran ölü bir kadınla konuşan Jimmy'nin bile– akşam yakılan keyifli ateşin etrafına toplanıp birlikte çorba içmesini sağlamıştı ne de olsa. İki ÇilePatlarcı bile oradaydı: sahi onları dönüştürmeyi ve kucaklaşan tavşancıklar olmalarını mı bekliyordu? Kemik çorbasını dağıtırken vaaz çekmemesi hayret vericiydi. *Biraz sana, işte biraz sana ve bu da sana! Nefreti ve kötülükleri atın! Işık çemberine gelin!*

Gelgelelim, nefret ve kötülük bağımlılık yapar. Onlarla ka-

faýı bulursun. Bir kere tatmaya gör, yoksun kaldığında titremeğe başlarsın.

Çorbalarını içerken, kıyıdaki ağaçların arasından sesler duydular. Flurya Çocuklarıydı gelenler, Fluryagiller –deniz kenarında yaşayan, gen eklenmiş acayip yarı-insanlar. Ağaçtan ağaca gezer, çıralı çamdan meşaleler taşır ve berrak sesle şarkılar söylerlerdi.

Toby bu insanları şöyle bir görmüştü, o da gündüz gözüyle. Ayışığında, meşalelerin altında çok daha güzel görünüyorlardı. Rengârenk –kahverengi, sarı, siyah, beyaz– ve her boydaydılar, ama her biri eşsizdi. Kadınlar huzurla gülücükler saçıyorlardı; erkekler tamamen kur yapma havasındaydılar, ellerindeki çiçek demetlerini uzatırken her bir kasları, kıvrımları belirgin ve parlak çıplak gövdeleriyle bedenlerin nasıl olması gerektiğini temsil eden on dört yaş çizgi romanlarını çağırıyorlardı. Cart mavi renkte ve anormal büyük penisleri, dost canlısı köpek kuyrukları misali iki yana sallanıyordu.

Sonradan, Toby olayların sırasını tam olarak hatırlayamayacaktı, tabii buna sıra denirse. Daha çok varoş dalaşına benziyordu: hızlı hareket, birbirine dolanmış bedenler, cırtlak sesler.

Maviler nerede? Mavi kokusu alıyoruz! Bak, işte KarAdamı! Siskacık kalmış! Çok hasta!

Ren: *İçine edeyim, bunlar Fluryagiller. Ya istedikleri... Şunların şeylerine bak... Zevzeklik!*

Fluryagil kadınları Jimmy'yi fark etmişlerdi: *Bırakın KarAdamı'na yardım edelim! Bizim mırlamamıza ihtiyacı var!*

Fluryagil erkekleri Amanda'nın kokusunu alıyorlardı: *Mavi olan bu işte! Mavi kokuyor! Bizimle çiftleşmek istiyor! Çiçekleri ona verin! Sevinin!*

Amanda, ürkümüştü: *Uzak durun! İstemiyorum... Ren, yardım etsene! Çiçekler taşıyan iriyarı, dört yakışıklı, çıplak adam ona yaklaşıyordu. Toby! Şunları benden uzak tut! Vur hepsini!*

Fluryagil kadınları: *Bu kadın hasta. Önce ona mırlamak gerek. İyileştirmek için. Sonra balık mı versek?*

Fluryagil erkekleri: *Kadın mavi! Kadın mavi! Ne güzel! Ona şarkı söyleyelim!*

Öbürü de mavi.

O balık KarAdamı için. Balığı saklayalım.

Ren: *Amanda, çiçekleri alsan iyi olur, yoksa sinirlenebilirler falan...*

Toby, tiz sesiyle çaresizce: *Lütfen, dinleyin, geri durun, korkutuyorsunuz...*

Bu ne? Kemik mi? Birkaç kadın gözünü dikmiş, çorba tenceresine bakıyor: Bu kemiği yiyor musunuz? Kötü kokuyor.

Kemikleri yemeyiz. KarAdamı kemik yemez, balık yer o. Kokulu kemiği neden yiyelim ki?

Kemik kokan KarAdamı'nın ayağı. Akbabalardan geriye kalan ayak.

Ey KarAdamı, senin ayağına mırlasak ya!

Jimmy, ateşler içinde: *Sen de kimsin? Antilop? Ama sen öldün. Herkes öldü. Bütün dünyada kim varsa, hepsi öldü... Gözyaşlarını tutamaz.*

Üzülme, Ya KarAdamı. Sana yardıma geldik.

Toby: *Dokunmasanız daha iyi... bulaşıcı... ona gereken...*

Jimmy: *Ya Siktir!*

Ya KarAdamı, tekme atma. Ayağın acır. İçlerinden birkaçı mırlamaya, mutfak robotu gibi sesler çıkarmaya başlar.

Ren yardım ister: *Toby! Toby! Hey! Bırakın kızı!*

Toby başını çevirip ateşin ardına bakar: Amanda çıplak erkeklerin titreşen sırtlarıyla baldırları arasında gözden kaybolmuştur. Ren kalabalığın arasına dalar ve çok geçmeden etkisiz hale getirilir.

Toby: *Bekleyin! Sakın... Durun!* Ne yapmalıydı? Ortada büyük bir kültürel yanlış anlama var. Keşke elinde bir kova soğuk su olsaydı! Boğuk çığlıklar duyulur. Toby yardıma koşar ama sonra:

ÇilePatlarcılardan biri: *Hey sen! Oradaki!*

Bunlar çok pis kokuyor. Kirli kan kokusuna benziyor. Kan nerede?

Bu da ne? Bir ip. Neden iple bağlanmışlar?

KarAdamı daha önce, ağaçta yaşadığı günlerde bize ipi göstermişti. Evini yaparken ip kullanmıştı. Ya KarAdamı, bu adamlar neden ipe bağlı?

İp bu insanların canını acıtıyor. Onu çıkaralım.

Bir ÇilePatlarcı: *He ya, doğru. Lanet olası içimize etti. (Hö-murdanır.)*

Toby: *Sakın dokunmayın, yoksa...*

İkinci ÇilePatlarcı: *Lanet olası çabuk, Morçükler, şu yaşlı orospu gelmeden...*

Toby: *Hayır! Çözmeyin... O adamlar sizi...*

Ama çok geçti. Fluryagillerin, düğümleri bu kadar hızlı açabileceklerini kim bilebilirdi?

Alay

İki adam karanlıkta gözden kaybolmuş, arkalarında karmakarışık ipler ve sağa sola saçılan közler bırakmışlardı. Budala diye içinden geçiyordu Toby'nin. Ya vermeyecektin. Kafalarını bir taşla ikiye yarıp bıçağınla ümüklerini kesecektin, onlar için kurşun harcamaya bile değmezdi. Alıklaştın, harekete geçememek suça göz yummak sayılır.

Görmesi zordu, ateş sönmeye yüz tutmuştu ne de olsa, ama çabucak bir sayım yaptı: Tüfeği hâlâ oradaydı hiç olmazsa, bu da bir lütuf sayılırdı. Gelgelelim, ÇilePatlar püskürtecinin yerinde yeller esiyordu. Mankafa diye söylendi. Senden ancak bu kadar Azize Julian olur, evrene göstereceğin sevecen sıcaklık bu kadar işte.

Amanda ile Ren birbirlerine sımsıkı sarılmış, ağlıyorlardı, güzeller güzeli Fluryagil kadınlarından birkaçı da endişe içinde onları okşayarak avutmakla meşguldüler. Jimmy yere yuvarlanmış, ağzına geleni söylüyordu. DelliÂddem'in koçan evine ne kadar tez varırlarsa, o kadar iyiydi, çünkü karanlıkta kolay hedef olurlardı. ÇilePatlarcılar geri kalan silahlar için gelebilirlerdi, eğer bu olursa, Fluryagillerin hiçbir yardımı dokunmayacağını çoktan anlamıştı Toby. *Neden vurdun bana? Flurya kızacak şimdi! Yıldırım gönderecek üzerimize! Bir ÇilePatlarcıyı yere indirecek olursa, Fluryagiller kendilerini onunla hedef arasına atarlardı. Ah, pat diye vurdun, biri yere devrildi, üstünde delik açıldı, kan akıyor! Yaralandı, ona yardıma koşalım!*

Hoş, ÇilePatlarcıları uzak tutmak mümkün olsa bile, ormanda başka yırtıcılar da vardı. Doru vaşakçıklar, kurtekler, asyunlar; daha beteri de dev yabandomuzlarıydı. Hele şimdi, insanların şehirlerden ve yollardan gitmesiyle birlikte ayıların ne zaman kuzeyden aşağı ineceklerini kim bilebilirdi?

“Artık gitmemiz gerekiyor” dedi Fluryagillere. Kafalarını döndürdüler, nice yeşil göz, çiftler çiftler ona çevrilmişti. “KarAdamı bizimle gelmeli.”

Fluryagiller hep bir ağızdan konuşuyorlardı. “KarAdamı bizimle kalmalı! KarAdamı’nı ağacına geri koymalıyız.” “Bundan hoşlanır o, ağacı seviyor.” “Evet, Flurya ile sadece o konuşabilir.” “Flurya’nın Yumurta hakkındaki sözlerini sadece o anlatabilir.” “Kaos hakkındakileri.” “Hayvanları yaratan Antilop hakkındakileri.” “Flurya’nın kaosu nasıl bitirdiği hakkındakileri.” “İyi yürekli, nazik Flurya.” Şarkı söylemeye koyulmuşlardı.

“İlaç bulmalıyız” dedi Toby, çaresizce. “Yoksa, Jimmy –yoksa, KarAdamı ölebilir.” Boş boş bakıyorlar. Ölmenin ne demek olduğunu anladılar mı acaba?

“Jimmy nedir?” Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

Hata yapmıştı Toby, ismi yanlış söylemişti: “Jimmy, KarAdamı’nın öbür adı.”

“Niye?” “Neden öbür adı var?” “Jimmy ne demek?” Bu durum, ölümünden daha çok çekmişti ilgilerini. “KarAdamı’nın üzerindeki pembe deri mi?” “Ben de Jimmy istiyorum!” Bunu söyleyen küçük bir oğlan çocuğuydu.

Nasıl açıklarsın? “Jimmy bir isim. KarAdamı’nın iki ismi var.”

“Adı, KarAdamı Jimmy mi yani?”

“Evet” dedi Toby, artık öyle olmuştu çünkü.

“KarAdamı Jimmy, KarAdamı Jimmy” diye tekrar tekrar söylediler birbirlerine.

“Neden iki tane?” diye sordu biri, ama diğerlerinin ilgisi şaşkınlık uyandıran öbür sözcüğe yönelmişti bile. “İlaç ne?”

“İlaç da KarAdamı Jimmy’nin iyileşmesine yardım edecek bir şey” demeyi denedi. Gülümsüyorlardı, bu fikir hoşlarına gitmişti.

“Öyleyse biz de geliyoruz” dedi söz sahibi olduğu anlaşılan biri –uzun boylu, kahverengimtirak sarı benizli, burnu kemerli biriydi. “KarAdamı Jimmy’yi biz taşıyoruz.”

Fluryagillerden iki erkek hiç zorlanmadan Jimmy’yi kaldırmıştı. Toby onun gözlerini, gözkapaklarının arasındaki incecik akları görünce telaşa kapıldı. “Uçuyorum” diyordu Fluryagiller onu hızla havaya kaldırırken.

Toby, Jimmy’nin püskürtme tabancasını bulunca, Ren’in eline tutuşturdu, tabii önce emniyet kilidini kapatmayı unutmamıştı: Kız bu şeyin nasıl çalıştığını bilmezdi ki –hem neden bilsin?– ama ileride işe yarayacağı kesindi.

Koçan eve yalnızca gönüllü olan iki Fluryagil gelecek sanıyordu, oysa hepsi takılmıştı peşlerine, çocuklar bile. KarAdamı’na yakın olmak istiyorlardı. Erkekler sırayla üstlenmişti onu taşımayı; diğerleriyse meşalelerini kaldırmış, ürkünç billur sesleriyle arada sırada şarkı söylüyorlardı.

Kadınlardan dördü Ren ile Amanda’nın yanında yürüyor, kâh sırtlarını sıvazlıyor, kâh kollarına, ellerine dokunuyorlardı. “Antilop sizinle ilgilenir” dediler Amanda’ya.

Ren, “O ağzına sıçtığım mavi çuklerin hiçbiri bir daha dokunmasın ona” diyerek hışımla öne atıldı.

“Mavi çuk ne demek?” diye sordular afal afal. “Ağzına sıçtığım ne?”

“Sakin ha, yoksa” dedi Ren. “Yoksa bela çıkar!”

“Antilop onu mutlu eder” yanıtı geldi kadınlardan, ancak pek emin değil gibiydiler. “Bela nedir?”

“Ben iyiyim” dedi Amanda alçak sesle, Ren’in duyacağı şekilde. “Ya sen?”

“İyi falan değilsin, ağzına sıçtığım! Seni Deli Âddemcilerin

oraya götürelim” diye üsteledi. “Onların yatakları var, su tumbaları falan da. Seni de temizleriz orada, Jimmy’yi de.”

“Jimmy mi?” dedi Amanda. “Şu Jimmy mi? Herkes gibi o da öldü sanıyordum.”

“Öyle, ben de. Ama ölmeyenler çok. Neyse, bazıları işte. Zeb ölmemiş, Rebecca da, sen, ben, Toby ve...”

“O iki herif nereye gitti?” diye sordu Amanda. “ÇilePatlırcılar. Fırsatım varken, beyinlerini dağıtmalıydım.” Hafif bir kahkaha atarak eski varoş haylazı tarzında öfkesini boşalttı. “Ne kadar yolumuz var?”

“Seni taşıyabilirler, istersen” dedi Ren.

“Yok. İyiyim ben.”

Meşalelerin etrafında pervane sinekleri uçuşuyor, tepelerindeki yapraklar gece esintisinde kıpırdıyordu. Ne kadardır yürüyorlardı? Toby’ye göre saatler geçmişti, fakat ayışığında zamanı anlamak zordu. Batıya ilerliyorlardı, Kültür Mirası Parkı’nın içinden geçtiler; dalgaların sesi giderek geride kalıyordu. Bir patikadaydılar, ancak Toby yolu bildiğinden kuşkuluydu, oysa Fluryagiller nereye gittiklerini biliyor gibiydiler.

Seslere kulak kabarttı, ağaçların arasından geliyordu – bir ayak sesi, dal çatırtısı, bir homurtu– alayın gerisinde kalırken, tüfeği elinde, tetikteydi. Bir vıraklama duydu, sonra bir, iki cıvıltı: İlki kurbağadan, ikincisi gecekuşundan gelmişti. Arkasının karanlık olduğunun farkındaydı, kendi gölgesi devleşerek gerideki daha koyu gölgelere karışıyordu.

Afyon

Nihayet koçan evin arazisine varmışlardı. Avluda tek bir ampul yanıyordu; tahta perdenin ardında Crozier, Manati ile Cüce Manda bir bisikletçi dükkânından aşırıdıkları pille çalışan lambalı baretler takmış, ellerinde püskürteçlerle nöbet tutuyorlardı.

Ren öne doğru koşuyordu. “Biz geldik!” dedi seslendi. “Sorun yok! Amanda’yı bulduk!”

Crozier kapıyı açarken baretin lambası aşağı yukarı hareket ediyordu. “Aferin size!” diye haykırdı.

“Harika! Diğerlerine haber vereyim!” dedi Cüce Manda. Sonra da ana binaya doğru koşar adım yola koyuldu.

“Başardık! Croze!” diye devam etti Ren. Püskürtecini yere bırakıp kollarını adamın boynuna doladı, Croze onu kucakladığı gibi fır döndürüp öpücüklere boğdu. Sonra yere bıraktı.

“Hey, püskürteci ner’den buldun?” diye sordu. Ren gözyaşlarını tutamıyordu.

“Bizi öldüreceklerini sandım!” dedi. “Onlar, iki kişi... Ama sen Toby’yi görecektin! Nasıl da çetin cevizdi! Eski tüfeği vardı yanında, biz de onlara taş attık, sonra kısıkvrak bağladık, fakat...”

Manati kendi aralarında konuşa konuşa kapıdan içeri giren kalabalık Fluryagilleri gözlüyordu. “Vay canına!” dedi. “CenneZar kubbe sirki sanki.”

“Demek bunlar, onlar, öyle mi?” diye sordu Crozier.

Flurya'nın yarattığı çıplak, acayip insanlar? Hani, şu kıyıda yaşayanlar?"

"Onlara acayip demesen iyi olur" dedi Ren. "Seni işitebilirler."

"Yalnız Flurya değildi ki" diye ekledi Manati. "CenneZar Projesi'nde hepimiz çalışmıştık onlar üzerinde. Ben, Çevik Tilki, Fildişi Gaga..."

"Neden sizinle geldiler?" dedi Crozier. "Ne istiyorlar?"

"Yalnızca yardım etmeye çalışıyorlar" diyerek Toby de la-fa karıştı. Ansızın yorgunluk çökmüştü üstüne; tek istediği sallana sallana küçük odasına gidip uykuya dalmaktı. "Bura gelen oldu mu?" Zeb onunla aynı anda ayrılmıştı koçan evden, Âdem Bir ile Tanrı'nın Bahçıvanları'ndan sağ kalmış olabilecek herhangi birini arayacaktı. Şimdi de onun geri dönüp dönmediğini merak ediyordu Toby, ama bunu açık açık dillendirmek istemiyordu: Bahçıvanlar, gönül yarası sızlanmaktır, derlerdi, ama Toby hislerini asla belli etmezdi.

"Sadece şu domuzlar geldiler tekrar" diye yanıtladı Crozier. "Bahçedeki çitin altını kazmaya çalışıyorlardı. Biz üzerlerine ışık tutunca kaçtılar. Püskürtme tabancasının ne olduğunu iyi bilirler."

"Birkaçını pastırmaya döndürdüğümüzden beri" diye açıklık getirdi Manati. "Yani GDO'lu pastırmaya, onlara da gen eklenmişti ne de olsa. Bunları yeme fikri bana hâlâ tuhaf geliyor. Neokorteks nakliyle insan dokusu verildi onlara."

"Dilerim, Flurya'nın GDO'lu insanları bizim yanımıza taşınmıyorlardır." Bu sözlerin sahibi Cüce Manda ile birlikte koçan evden çıkan sarışın bir kadındı. Amanda'yı aramaya gitmeden önce, Toby koçan evde geçirdiği günlerden hatırlıyordu onu: Çevik Tilki. Otuzunu aşmış olmalıydı, fakat on iki yaşındakiler gibi etekleri fırfırlı gecelikler giyerdi. Toby merak etti. Nereden bulmuştu acaba? Yağmalanmış Bebecik mağazasından veya bir Ne Alırsan-Yüz-dolar dükkânından mı?

Cüce Manda, “Bitkin düşmüşsündür” dedi Toby’ye.

Çevik Tilki, “Gelirken neden onları da getirdiğinizi anlamadım” diye atıldı. “Çok kalabalıklar. Onları doyuramayız.”

“Buna gerek kalmayacak” diye açıkladı Manati. “Yaprakla beslenirler, unuttun mu? Flurya öyle tasarlamıştı. Bu nedenle tarıma hiç ihtiyaç duymadılar.”

“Doğru” dedi Çevik Tilki. “Sen o modülde çalışmıştın. Ben beyinlerle ilgilendim. Ön loblar, duyuşal girdi değışiklikleri falan. Çok sıkıcı olmasınlar diye uğraştım, ama Flurya hiç saldırganlık olsun istemedi, hatta şakadan bile anlamaz bunlar. Ayaklı patatesler diyebiliriz.”

“Sahi, çok nazikler” dedi Ren. “En azından kadınlar öyle.”

“Erkekleri seninle çiftleşmek istemiştir herhalde; öyle davranırlar” diye anlatıyordu Çevik Tilki. “Onlarla *konuşmamı* istemeyin sakın. Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler hepimize, sebzelerle iyi eğlenceler size.” Esneyip gerinerek salına salına uzaklaştı.

Manati sordu. “Neden huysuzluğu üstünde acaba? Bütün gün öyleydi.”

Crozier’ın yanıtı, “Hormonlardan herhalde” oldu. “Geceliği görmedin mi?”

“Küçük gelmiş” dedi Manati.

Crozier ekledi. “Gözünden kaçmamış, bakıyorum.”

“Belki huysuzluğunun başka nedenleri vardır” itirazı geldi Ren’den. “Kadınlar bazen öyle olur, anlayın.”

“Affedersin” dedi Crozier kolunu onun omzuna atarak.

Fluryagil erkeklerinden dördü gruptan ayrılmış, mavi çuklerini aşağı yukarı sallayarak Çevik Tilki’nin peşinden gidiyorlar. Bir yerlerden çiçek toplamışlardı; şarkı söylemeye başladılar.

Toby, “Hayır!” diye çıkıştı sertçe, köpekleri uyarırcasına. “Burada kalıyorsunuz! KarAdamı Jimmy’nin yanında!” Nasıl anlatmalıydı onlara, kendileri öyle koku olsa bile çiçekli

gösteriler eşliğinde serenadları, penis sallamalarıyla Flurya-gil olmayan herhangi bir genç kadına abanamayacaklarını? Fakat onlar çoktan ana binanın köşesini dönüp gözden kaybolmuşlardı.

Fluryagillerden iki hamal Jimmy'yi yere indirmişti. Dizlerinin üstüne yığılıp kaldı. "KarAdamı Jimmy nerede olacak?" diye soruyorlardı. "Ona nerede mıralayabiliriz?"

"Tek başına bir odada yatması gerekiyor" diye anlattı Toby. "Ona bir yatak bulalım, sonra ben ilaç getireceğim."

"Biz de seninle geleceğiz" dediler. "Mırlayacağız." Kollarını birleştirip adeta bir tahtirevan yaparak Jimmy'yi yeniden havaya kaldırdılar. Diğerleri de etraflarını sardı.

"Hepiniz olmaz" diye uyardı Toby. "Sessizlik gerekiyor ona."

"Croze'un odasını kullanabilir" dedi Ren. "Değil mi, Croze?"

"Bu da kim?" diye sordu Crozier, bir yandan da başı yana düşen, sakalına salyalarını akıtan, tepeden tırnağa pembe kumaş tulumundan çıkardığı kirli eliyle orasını burasını çiziktirmekle meşgul, leş gibi kokan Jimmy'yi süzüyordu dikkatle. "Nereden çıkarıp aldınız onu? Neden pembeler giymiş? Lanet olasıca bir balerinden farkı yok!"

"Jimmy işte" dedi Ren. "Sana anlatmıştım, hatırlamadın mı? Eski sevgilim?"

"Seni kirleten herif? Lişe yıllarından? Hani şu çocuk tacizcisi?"

"Öyle deme" dedi Ren. "Çocuk sayılmazdım aslında. Çok ateşi var."

"Gitmeyin, gitmeyin" diye konuşuyordu Jimmy. "Ağaca geri dönün!"

"Onun tarafını mı tutuyorsun? Hem de seni öyle fırlatıp attıktan sonra?"

"Evet, öyle artık bir tün kahraman sayılır" dedi Ren.

“Amanda’nın kurtarılmasına yardım etti. Biliyorsun, az kal-sın ölecekti.”

“Amanda” diye atıldı Croze. “Onu göremiyorum. Nerede o?”

“İşte burada” dedi Ren, Amanda’nın etrafını sarmış, tatlı tatlı okşarken ona mırılayan bir grup Fluryagil kadınına işa-ret ediyordu. Ren’e yol açmak için çemberi gevşettiler.

“Amanda mı bu?” diye sordu Crozier. “Yapma ya! Daha çok şeye benziyor...”

Ren, “Öyle deme” diyerek kollarını Amanda’nın omzuna doladı. “Yarın çok daha iyi görünür. Belki de gelecek hafta.” Amanda ağlamaya başlamıştı.

“Gitti o” diyordu Jimmy. “Uçup gitti. Domlonlar.”

“Sıçtık” dedi Crozier. “Ağzına ettiğimin bir tuhaflık var bunda.”

“Croze, *her şey* tuhaf ağzına sıçtığımın” diyerek Ren de destekledi onu.

“Peki, doğru, özür dilerim. Nöbetim bitmek üzere. Hadi...”

“Ben de gidip Toby’ye yardım edeyim” dedi Ren. “Böyle bir anda.”

Croze, “Şu dallamayı benim yatağıma yatırdıklarına göre, anlaşılan yerde uyumam gerekecek” diyerek Manatı’ye yakı-nıyordu.

“Lütfen büyü artık” dedi Ren.

Bir bu eksikti diye aklından geçirdi Toby. Genç âşıkların dalaşması.

Jimmy’yi taşıyıp Croze’un kaldığı odacığa götürerek ya-tağa yatırdılar. Toby iki Fluryagil kadınıyla Ren’e mutfak-tan getirdiği el fenerlerini ona tutmalarını söyledi. Sonra Amanda’yı bulmak için yollara düşmeden önce onları bıraktı-ğı raftan tıbbi malzemelerini aldı.

Jimmy için elinden geleni yapıyordu. En kalın kirleri çı-

karmak için süngerle silinmesi; yüzeysel kesiklere bal sürülmesi; irinler için mantar iksiri içirilmesi. Ardından ağrıları dinsin, mışıl mışıl uyusun diye Afyon ve Söğüt. İrinli eti dişleyip temizlemeleri için ayak yarasına uygulanan gri kurtçuklar. Kokuya bakılırsa, kurtçuklar tam zamanında işe koyulmuşlardı.

“Bunlar ne?” diye sordu iki Fluryagil kadınından uzun olanı. “O minik hayvanları neden KarAdamı Jimmy’nin üstüne koyuyorsunuz? Onu yiyecekler mi?”

Jimmy’nin, “Gıdıklıyorlar” dediği duyuldu. Gözleri aralanmıştı; afyon etkisini gösteriyordu.

“Antilop gönderdi bunları” dedi Toby. İyi bir yanıt vermişti anlaşılan, çünkü gülümsüyorlardı. “Bunlara *kurtçuk* denir” diye devam etti Toby. “Ağrıyı yer onlar.”

“Ya Toby, ağrının nasıl bir tadı var?”

“Biz de mi ağrı yesek?”

“Eğer ağrıyı yersek, KarAdamı Jimmy’ye yararı olur mu?”

“Ağrı çok kötü kokuyor. Tadı iyi mi?”

Toby metaforlardan kaçınsa iyi olacaktı. “Ağrının tadı sadece kurtçuklara güzel gelir” dedi. “Hayır. Sizin ağrı yemeniz gerekmiyor.”

“İyileşecek mi?” dedi Ren. “Kangren mi yoksa?”

“Umarım değildir” diye yanıtladı Toby. İki Fluryagil kadını ellerini Jimmy’nin üstüne koyup mırılamaya koyuldular.

“Düşüyorum” dedi Jimmy. “Kelebek. Gitti o.”

Ren ona doğru eğilerek alındaki saçları geriye itti. “Uyu artık Jimmy. Seni seviyoruz.”

Koçan Ev

Sabah

Toby kendini evindeki tek kişilik küçük yatağında düşler. Oyuncak aslanı, müzik çalan tüylü ayısı hemen başının yanında, yastığının üstünde. Antika domuz kumbarasıyla ödevlerini yaptığı tableti, keçeli kalemleri, papatya kılıflı cep telefonu çalışma masasında. Mutfaktan annesinin seslendiğini, babasının da ona ses verdiğini duyar; kızarmış yumurta kokusu alır.

Bu rüyada hayvanları da görmektedir. Biri domuz, altı ayaklı ama olsun; diğeri sinek misali petek gözleri olan kedi gibi bir şey. Bir de toynaklı bir ayı var. Bu hayvanlar ne dost ne düşman. Dışarıda şehir yangın yeri, alev alev, kokusunu alabiliyor Toby; havada korku seziliyor. *Son, son* diyor bir ses çan çalarcasına. Hayvanlar birer birer gelerek sıcacık, pütürlü dilleriyle onu yalıyorlar.

Uykudan çıkarken, uzaklaşan düşe uzanır el yordamıyla: Yanan şehir habercilerin gönderdiği bir uyarıydı. Dünyanın baştan aşağı değiştiğini, bildiklerinin artık sona erdiğini, eskiden sevdiği her şeyin silinip gittiğini haber veriyorlar.

Âdem Bir'in bir zamanlar dediği gibi, *Sodom'un sonu hızla yaklaşıyor. Üzülmeyi bırakın. Tuz sütunundan uzak durun. Arkanıza bakmayın.*

Uyandığında ne görsün, bir TifKıl bacağını yalıyor; kızıl kafalı, uzun insan saçı iki yanda örgülü, uçlarına da birer fiyonk bağlanmış. Belli ki DelliÂddemciler arasından duy-

gusal biri iş başındaymış. Onu kapattıkları ağıldan kaçmış olmalı.

“Çek şunu” diyor, TifKıl usulca ayağıyla iterken. Hayvan şaşkaloz bakışlarla serzenişte bulunuyor –şu TifKıllar pek zeki olmazlar– ve tıklar tıklar adımlarla kapı aralığına ilerliyor. Burada birkaç kapı olsa, iyi olur diye düşünüyor Toby.

Sabah ışıǵı sivrisinekler girmesin diye nafile de olsa pencereye asılan kumaş parçasının arasından içeriye süzülüyor. Keşke sinek telleri bulabilselerdi! Ama o zaman da pencerelere pervaz takmak gerekecekti; koçan ev, yaşamak için yapılmamıştı ki, fuarlara ve partilere özel, tanıtım pavyonlarına ayrılan küçük bir parktı, şimdi oraya yerleşmelerinin nedeni güvenli olmasıydı. Kentsel döküntülerden uzaktı –ıssız sokaklar, gelişigüzel çıkan elektrik yangınları, pompalar bozulduğu için toprak altında kabaran suların taşması. Bu yapının üstüne çökecek hiçbir bina yoktu, tek katlı olduğuna göre kendi üstüne çökmesi de pek olası değildi.

Sabahın neminden ıslanmış çarşafı üzerinden atıp gerinirken burkulmaları, kasılmaları hissediyor. Neredeyse ayağa kalkamayacak kadar yorgun. Nasıl da bitkin, nasıl da bezgin, ateş başındaki fiyaskodan dolayı kendine nasıl da kızgın. Zeb geri geldiğinde ona ne diyecek? Geri gelirse elbet. Zeb her işin üstesinden gelir ama bu incinmeyeceği anlamına gelmez.

Elinden tek gelen, onun çıktığı yolda kendisinden daha başarılı olmasını dilemek. Tanrı'nın Bahçıvanları'ndan bazıları sağ kalmış olabilir elbet, çünkü neredeyse diğer herkesi öldüren salgın hastalığın geçmesini beklemeyi bilen birileri varsa, bunlar ancak onlardır. İlk konuk, ardından çömez ve nihayet üst düzey Havva olarak yanlarında geçirdiği onca yıl boyunca felaket planı yapmışlardı. Sığınmak için saklı yerler inşa etmiş ve oralara erzak yığmışlardı: bal, kuru soya fasulyesi ve mantar, kushümmü, mürver kompostosu, çeşit çeşit re-

çeller. Geleceğine inandıkları yepyeni, temizlenmiş dünyada ekecekleri tohumlar. Belki de bu sığınaklarda –adına Susuz Tufan dedikleri seli sağ salim atlatmak için güvenli olduğunu umdukları korunaklı kutsal dağlardan birinde– bu musibetin son bulmasını bekliyorlardı. Nuh olayından sonra Tanrı, su yöntemini bir daha kullanmayacağına söz vermişti, ne var ki dünyanın kötü yola düştüğünü dikkate alınca bir şey yapmak zorundaydı. Bahçıvanlar böyle akıl yürütmüşlerdi. İyi de Zeb nerede arayacaktı onları, şehrin harabelerine mi bakacaktı? *Dahası, nereden başlayacaktı?*

En güçlü arzunu canlandır hayalinde, derdi Bahçıvanlar, *o yerine gelecektir*; her zaman işe yaramaz elbet ya da beklendiği gibi olmaz. Toby'nin en güçlü arzusu Zeb'in sağ salim geri gelmesi, tabii eğer bu yerine gelirse, Zeb'in kendisinden etkilenmediği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacak. Ne duygusallık söz konusu ne cinsellik ne cafcıflı laflar. Sadece güvenilir bir yoldaş ve bir nefer: Toby sağlamdır, işinin ehlidir. Bu kadar.

Kuşkusuz ona yanlış yaptığını itiraf etmeliydi. *Gerzeklik ettim. Azize Julian günüydü, onları öldüremezdim. Kaçtılar. Bir püskürteci de aldılar. Ağlanıp sızlanmayacak, bahaneler bulmayacak. Zeb çok şey söylemez ama onun yüzünden hayal kırıklığına uğrayacak.*

Kendine bu kadar katı olma, derdi Âdem Bir o sabırlı, samimi üslubuyla. Hepimiz hata yaparız. Doğru, diyor Toby, şimdi ona yanıt verirken, ama bazı hatalar diğerlerinden daha ölümcül olur. Eğer Zeb, ÇilePatlarcılar tarafından öldürülürse, bu onun hatası yüzünden olacak. *Aptalsın, aptal, aptal*. Başını koçan evin duvarına çarpıp durmak geliyor içinden.

ÇilePatlarcıların çok uzaklara kaçacak kadar ürktüklerini umut etmekten başka çaresi yok. Peki, orada kahlırlar mı? Besin bulmaları gerekecek. Terk edilmiş evlerde, dükkânlarda çürümüş veya sıçanlar tarafından kemirilmiş ya da aylar ön-

ce yağmalanmış taklit besinleri silip süpürebilirler. Birkaç hayvanın kellesini bile uçurabilirler –mesela kokarun, yeşil tavşan, asyun– ancak gaz kapsülleri bitince daha fazlasına ihtiyaçları olacak.

DelliÂddem'in koçan evinde bulacaklarını biliyorlar. Er ya da geç en zayıf halkadan saldırıya geçmek cazip gelecek: Fluryagil çocuklarından birini yakalayıp takas öneriler, tıpkı daha önce Amanda'yı takas etmeyi denedikleri gibi. Karşılığında isteyecekleri püskürtme tabancalarıyla gaz kapsülleri olur, yanında da bir veya iki genç kadın –Ren, Mavi Kelebek, Beyaz Saparna veya Çevik Tilki mesela– ama bu Amanda olmayacak, onu çoktan harcadılar. Belki kızışmış bir Fluryagil kadın, neden olmasın? Hem cart mavi karınlı bir kadın onlar için bir yenilik olur; Fluryagiller hiç hoşsohbet sayılmazlar ya, ÇilePatlarcılar buna aldırmayacaktır. Toby'nin tüfeğini de alırlar kuşkusuz.

Fluryagiller bunu paylaşmakla bir görecektir. *Sopa gibi şeyi istiyorlar? Buna sevinirler? Neden vermiyorsun, Ya Toby?* Bir katile cinayet silahını teslim edemeyeceğini nasıl açıklamalı onlara? Fluryagiller cinayet ne anlamazlar, çünkü güven dolular. Kimsenin ırzlarına geçeceğini hayal edemezler –*Irza geçmek ne?*– Ümüklerini keseceğini de –*Neden, Ya Toby?*– Ne de karınlarını yarıp böbreklerini yiyeceğini –*Antilop izin vermez buna!*

Fluryagillerin şu düğümleri çözmediğini varsayalım. Toby ne yapmayı düşünüyordu? ÇilePatlarcıları koçan eve getirecek, sonra Zeb geri dönüp işleri devralana ve gerekeni yapana dek bir yere mi kapatacaktı?

Zeb üstünkörü tartışmalar yapardı. Ardından çifte idam olabilirdi. Kim bilir, ön hazırlıkları es geçer, ip kirletmeye değmez diyerek küreği kafalarına indiriverirdi belki. Yine de sonuç değişmeyecekti, onları sanki oracıkta, kamp ateşinin orada hemen öldürmüş gibi,

Bu kadar sert durum değerlendirmesi yeter. Sabah oldu. Artık hayallere dalıp gitmeyi bıraksa da tıpkı Zeb gibi kendi de kararlı liderlik gösterse. Yataktan kalkmalı, dışarı çıkıp diğerlerinin arasına katılmalı. Tamir edilemeyen şeyleri tamir edip yamanamayanları yamamalı, vurulması gerekenleri vurmali. Zeb'in yokluğunu hissettirmemeli.

Kahvaltı

Bacaklarını yataktan aşağı sallandırarak ayaklarını yere basıp ayağa kalkar. Kasları acıyor, derisi zımpara gibi batıyor ama kalktıktan sonra o kadar kötü değil.

Rafta duran çarşaflardan birini seçiyor –eflatun üstüne mavi benekli olanı. Her odacıkta istiflenmiş çarşaflar bulunur, tıpkı eskiden otellerdeki havlu yığınları gibi. YeniSen Kür Merkezi'nden aldığı tepeden tırnağa pembe tulumu paçavraya dönmüş, üstelik Jimmy'de hangi hastalık varsa, onu kapmış olabilir; ateşe atıp yakmak en iyisi. Vakit bulduğunda birkaç çarşafı bir araya getirip kolları ve kukuletasıyla bir şey diker kendine, ama şimdilik eflatun çarşafı harmani misali vücuduna doluyor.

Çarşıftan bol bir şey yok. DelliÂddemciler şehirdeki terk edilmiş binalardan bulduklarını toplamışlar, epey bir süre yeter, ayrıca ağır işler için zulaladıkları pantolonlarla tişörtler de var. Fakat çarşaf daha havalı, üstelik her bedene uyar, DelliÂddemcilerin kılık kıyafet tercihleri böyle işte. Çarşaflar tükenince, başka bir şey bulmaları gerekecek, ama o da ancak yıllar sonra olur. On yıllar. O kadar uzun yaşarsak elbet.

Toby'ye bir ayna gerek şimdi. Ona bakmadan nasıl bir enkaza döndüğünü bilmesi zor. Bir daha malzeme kaçırmaya çıktığında belki ayna bulur. Bir de diş fırçası.

Sırt çantasını omzuna atıyor, içi sağlık malzemeleriyle dolu: kurtçuklar, bal, mantar iksiri, Söğüt ve Afyon. Hâlâ sağ

olduğunu varsayarak, önce Jimmy'ye bakım yapmaya karar veriyor. Ama kahvaltıdan sonra; çünkü boş mideyle güne başlamayı kaldıramaz, hele Jimmy'nin irinli ayağını asla. Sonra tüfeğini alarak sabah güneşinin altına çıkıyor.

Daha erken olmasına rağmen, güneş yakmaya başlamış bile. Çarşafın bir ucunu çekip korunmak için başını örterek koçan evin avlusuna göz atıyor. Hâlâ kaçak olan kızıl kafalı TifKıl bir yandan ağzındaki japonsarmaşığını çiğnerken, mutfak-bahçe çitinin arasından sebzelere göz gezdirmekle meşgul. TifKıl ağılındaki arkadaşları da ona meliyorlar: gümüş TifKıllar, maviler, yeşiller ve pembeler, kumrallar ve sarışınlar; bütün renkler var. Bu yaratıklar ilk tanıtıldıkları zaman hazırlanan ilan *Bugün Kıl, Yarın TifKıl* diyordu.

Toby'nin şimdiki saçı bir TifKıldan nakil; eskiden böyle kuzgun karası saçları yoktu. O TifKılın odacığına gelip bacağına yalamasının nedeni bu olabilirdi pekâlâ. Tuz değil yapağı yağı için oradaydı. Akriba olduklarını düşünmüştü.

Koçlar üstüme atlamadıkça sorun yok. Koyunluk alametlerine dikkat etmesi gerekecek. Rebecca kalkmıştır artık, aşçı barakasında kahvaltıyla ilgileniyordur; belki onun malzeme odasında çiçek kokulu bir şampuan bulunur.

İleride, bahçenin yanında Ren ile Mavi Kelebek gölgede, derin bir sohbete dalmış oturuyorlar. Amanda da yanlarında, gözlerini uzaklara dikmiş bakıyor. Bahçıvanlar olsa, nadas halinde derlerdi. Bu tanıyı kullandıkları çok çeşitli durumlar vardı, depresyondan tutun da, travma sonrası strese, sürekli kafa kıyak gezmeye kadar. Teoriye göre, Nadas haline giren güç toplayıp içinde biriktirir, meditasyonla kendini besler, evrene görünmez kökçükler gönderirdi. Amanda için bunun gerçekten doğru olmasını umuyor Toby. İremtepe Çatı Bahçesinde geçen günlerde, Bahçıvan okulundayken Toby'nin sınıfında nasıl da cıvıl cıvıl bir çocuktu. Ne zaman-

dı bu? On, on beş yıl önce? Geçmişin göz açıp kapayıncaya kadar ideal görünmesi şaşırtıcı.

Fildişi Gaga, Manati ve Cüce Manda sınır çitini sağlamlaştırmakla meşguller. Günışığında çürük görünüyor, aşılması kolay. Süslemeli eski demir parmaklığın iskeletine çeşit çeşit malzemeler tutturulmuş: aralarına selobant geçirilmiş tel örgüler, türlü direkler, uçları yere saplı, okları yukarı bakan bir sıra sivri çita. Manati çıtaların sayısını artırıyor; Fildişi Gaga ile Cüce Manda da ellerinde küreklerle çitin öbür tarafındalar. Anlaşıldığı kadarıyla bir çukuru dolduruyorlar.

Toby, “Günaydın” diyor.

“Şuna bir baksana” diye karşılık veriyor Manati. “Altına tünel kazmaya çalışmışlar. Dün gece. Nöbetçiler görmemiş, ön tarafta domuzları kovalıyorlarmış.”

“Hiç ayak izi var mı?” diye soruyor Toby.

“Diğer domuzlar galiba” diyor Cüce Manda.

“Akıllıca –dikkat dağıt, sonra sinsi sinsi çukur kaz. Neyse, içeri girmemişler.”

Sınır çitinin ardında erkek Fluryagiller yüzleri dışa dönük bir halde düzgün aralıklarla yarı daire olmuş, hep birlikte işiyorlar. Crozier’a benzeyen çizgili çarşafa sarınmış bir adam da –bal gibi Crozier bu– onların yanında durup toplu işeme eylemine katılmış.

Sırada ne var acaba? Crozier yerlileşiyor mu? Giysilerini çıkarıp atarak çalgısız şarkı söylemeye, çiftleşme mevsimi gelince çükü mavileşip büyümeye mi başlayacak? Eğer ilk iki koşul olursa, üçüncüsünü oldu bilin. Pek yakında DelliÂddemciler arasında her insan erkeği bunlardan biri için yanıp tutuşacak. Bu başlar başlamaz da kıyasıya rekabetlerle savaşların patlak vermesi çok sürmez, değneklerle, sopalarla, taşlarla, derken...

Toby içinden söyleniyor, kendine gel. Yok yere bela çıkar-

ma. Şimdi senin tek ama tek ihtiyacın kahve içmek. Herhangi bir kahve olabilir. Hindiba kökü. Keyifdünyası. Hiçbiri yoksa, kara çamur.

Hatta, şöyle sert bir içki varsa, onu da içebilir.

Uzun yemek masası aşçı barakasının yanına hazırlanmıştı. Üzerine gölge yapsın diye gerilen yelken bezi, terk edilmiş bir evin arka bahçesinden kaldırılmıştı. Artık bütün verandalar sahipsiz, yüzme havuzları, ya çatlak ya boş ya da yabani otlarla kaplı, kırık mutfak pencerelerini saldırgan yeşil asmalar istila etmiş olmalı. Evler köşe bucak, kemirilmiş halılardan yapılma yuvalarla dolu, içleri de kıpır kıpır, ciyak ciyak tüysüz yavru sıçanlarla. Dişleyerek kirişleri kazan akkırncılar. Merdiven boşluklarında havada pervane sineği avlayan yarasalar.

Âdem Bir, “Ağaç kökleri içeri girince” diye anlatmaya bayılırdı Bahçıvanların yakın çevresine, “Orayı gerçekten ele geçirince, insan yapımı hiçbir yapının şansı kalmaz. Kökler bir yılda yol kaplamasını patlatıp söker. Lağım yollarını tıkar, pompalama sistemleri de çökmeye görsün, temeller aşınacak ve yeryüzünde hiçbir güç öyle bir suyu durdurmayı başaramayacak, işte, o zaman elektrik santralleri ateş alınca veya kısa devre yapınca, nükleerden söz etmiyorum bile...

Zeb de bu ayine şu sözleri eklemişti: “İşte o zaman sabah sohbetlerine elveda diyebilirsiniz.” Gizemli kuryelik görevlerinin birinden pattadak dönmüştü; berbat görünüyordu, suni deri siyah ceketı yırtık pırtıktı. Bahçıvan çocuklarına öğrettiği derslerden biri, Kentsel Kan Dökülmesini Önleme üstüneydi, ama kendi her zaman uygulamazdı. “Tabii, tabii, biliyoruz, hepimiz er geç öleceğiz. Buralarda biraz mürver turtası bulma şansım var mı? Açlıktan öleceğim.” Zeb her zaman gerekli saygıyı göstermezdi Âdem Bir’e.

İnsanın denetimi son bulduktan sonra dünyanın nasıl bir yer olacağına dair spekülasyonlar –uzun zaman önce kısa süreliğine– mide bulandırıcı bir tür halk eğlencesine dönmüştü. Dahası, televizyonlarda bu konuda canlı yayınlar yapıldı: Times Meydanı’nda otlayan geyikleri gösteren bilgisayarda üretilmiş manzara resimleri, bize müstehak dercesine parmak sallamalar, insan ırkının attığı bütün yanlış adımlar üstüne söylevler çeken aklı başında uzmanlar.

Yaklaşan sondan uzaklaşmak isteyen seyircilerin ellerindeki kumandalara uzanıp nostaljiden hoşlananlar için naklen yayınlanan sosis yutma yarışmalarına veya tüylü oyuncak hayvanları sevenler için küstah-en iyi kız arkadaş komedilerine ya da ısırılıp koparılmış kulaklara meraklılar için Karışık Dövüş Sanatları Suç Kavgalarına, o da olmadı, iyice bıkip usandıysanız, anında aktarılan İyi Geceler intiharlarına, Bebecik pornosuna veya naklen Kelle uçurma icraatlarına kadar kanaldan kanala geçtikçe, aniden yükselip düşen izlenme oranlarına bakıldığında, insanların bu kadarına zor katlandıkları görülmüyordu. Bunların tamamı hakikatin kendisinden daha yenilir yutulurdu.

Âdem Bir o zamanlar, “Biliyorsun, ben daima hakikati aramışımdır” demişti, Zeb’le konuşurken takındığı gücenmiş bir edayla. Başka hiç kimseyle bu tonda konuşmazdı.

“Tabii öyle, biliyorum” karşılığını vermişti Zeb. “Arayan, bulur elbét. Buldun da. Doğru söylüyorsun, buna karşı çıkmam. Affedersin. Kafa yorduğum çok şey var. Çenemi tutmıyorum.” Aynı tonda eklemişti sonra, *Ben böyleyim. Bunu biliyorsun. Kabullen artık.*

Keşke Zeb burada olsaydı diye içinden geçiyor Toby’nin. Zeb gözünün önünde şimşek gibi çakıp kayboluyor, ya yanıp kül olmuş gökdelen üzerine yıkıldığı sırada cam kırıklarıyla beton külçelerinin altında kalırken, ya bastığı yer ikiye yarı-

lip artık ne tulumbalarla ne lağım kapaklarıyla denetlenen yeraltındaki sulara çakıldığı sırada acı acı haykırırken, ya umursamazca mırıldandığı sırada ansızın ensesinde bir kol, bir el, bir yüz, bir taş parçası, bir bıçak belirirken...

Fakat böyle düşünmek için vakit daha çok erken. Üstelik yararı da yok. İç sesini susturmaya çalışıyor.

Masanın etrafına çeşit çeşit sandalyeler gelişigüzel dizilmiş: mutfak iskemlesi; plastik, kumaş kaplı ve döner sandalye. Masa örtüsünün –gonca gül ve mavi kuş desenli– üstünde bazıları çoktan kullanılmış tabaklarla bardaklar, fincanlarla çatal-bıçak duruyor. Yirminci yüzyıldan kalma sürrealist bir tablodan farksız: Her nesne aşırı sağlam, gıcır gıcır, keskin, ancak hiçbirisi burada olmamalıydı.

Ama neden olmasın diye düşünüyor Toby. Neden burada olmasınlar? İnsanlar ölünce, maddi dünyada hiçbir şey yok olmaz. Bir zamanlar çok fazla insan vardı ama yeterli malzeme yoktu; şimdi bunun tam tersi. Ancak fiziksel eşyalar yularlarından kurtuldular –Benimki, Seninki, Onunki– ve kendi başlarına dolaşmaya koyuldular. Eskiden ayaklanmalardan sonra gösterdikleri, çocukların sosyal medya üzerinden bir araya gelerek gidip camları, pervazları kırdıklarını, dükkânlara dalarak malları kaldırdıklarını, götürebileceklerinin taşıyabilecekleriyle sınırlı olduğunu anlatan yirmi birinci yüzyıl başlarındaki belgesellere benziyor.

Şimdi de öyle. Bu sandalyelere, bu fincanlarla bardaklara göz koyduk, sonra alıp buraya taşıdık. Artık o tarih son buldu, eşya ve mal bakımından lüks içinde yaşıyoruz. Tabaklar antikaya benziyor, en azından pahalı. Oysa şimdi kalkıp bütün takımı parçalasa, kimse kılını kıpırdatmaz, Toby'nin içi gider, o başka.

Rebecca elinde servis tabağıyla aşçı barakasından çıkıyor.

“Canımınıçi!” diyor. “Geri gelmişsin! Anlattılar bana, Amanda’yı da bulmuşsun! Yıldızlı pekiyi!”

“Çok iyi durumda değil” diyor Toby. “Şu iki ÇilePatlarıcı az kalsın öldürüyordu onu, sonra dün gece... Şok geçiriyor galiba. Nadas halinde.” Rebecca da eski bir Bahçıvan, *Nadas* ne anlayacaktır elbet.

“Sağlamdır o” diye karşılık veriyor Rebecca. “Kendine gelir.”

“Belki” diyor Toby. “Umalım da hastalık kapmamış olsun, içsel yaraları olmasın. ÇilePatlarıcıların kaçıp kurtulduklarını duymuşsundur herhalde. Giderken bir püskürteci de göturdüler. Bu işi yüzüme gözüme bulaştırdım.”

“Her zaman başaramazsın” diyor Rebecca teselli edercesine. “Ölmediğine nasıl sevindim, anlatamam. O iki aşağılık hem seni hem Ren’i mutlaka öldürür sanmıştım. Meraktan ben ölüyordum. Ama buradasın işte, paçavraya dönmüşsün, o başka.”

“Sağ ol” diyor Toby. “Güzel tabak.”

“Dalsana, tatlım. Üç çeşit domuz var: pastırması, salamı, pırzolası.” Bahçıvan Etyemezlik antlarını bozmaları çok sürmedi diye geçiyor Toby’nin aklından. Çirkef Rebecca bile parkta hiç sorun yaşamıyor. “Gabalak kökü. Hindiba sapları. Yanında köpek pırzolası. Eğer hayvansal protein almaya devam edersem, iyice şişmanlayacağım.”

Toby itiraz ediyor, “Şişman değilsin.” Oysa Rebecca hep yapılıydı, Bahçıvan olmadan önce SırBurgerlerde et tezgâhında çalıştıkları günlerde bile.

“Ben de seni seviyorum” diyor Rebecca. “Tamam, şişman değilim. Şu gözlükler sahici kristal, hoşuma gidiyor. Bir servet eder bı, eskiden yaptıkları malzemeler. Hatırlasana, ne derdi Bahçıvanlar? Âdem Bir, gösteriş insanı öldürür derdi, ya toprak kaplar kullanacak ya da ölecektin. Aslında bulaşıkları dert etmeyeceğin günlerin yaklaştığını görebiliyorum, çünkü artık ellerimizle yiyor olacağız.

“En saf, kendini hayata en çok adanmış kimselerin bile ya-

lın şık bir halleri vardır” diye ekliyor Toby. “Âdem Bir bunu da söylerdi bize.”

“He ya” diyor Rebecca, ama bazen o yan, çöp kutusudur. Bir raf dolusu kucak boyunda keten peçetem var, ütü olmadığından onları ütüleyemiyorum, bu da benim içimi kemiriyor!” Masaya oturup tabağına bir parça et koyuyor.”

“Ben de senin ölmediğine sevindim” diyor Toby. “Kahve var mı?”

“He ya, tabii eğer yanmış dallara, köklere ve çerçöpe aldırmazsan. İçinde kafein yok, ama plasebo etkisine güveniyorum. Dün akşam yanında koca bir kalabalık getirmişsin. Hani şu –sahi, onlara ne diyeceğiz?”

“İnsan onlar” diye belirtiyor Toby. Ya da insan olduklarını sanıyorum diye ekliyor sonra içinden. “Fluryagiller. DelliÂddem tayfası bu adı vermiş onlara, kendileri de biliyor galiba.”

“Bize benzemedikleri kesin” diyor Rebecca. “Uzaktan bile. Şu küçük sersem Flurya. Kendi kum kabına sıçmış, baksana.”

“Jimmy’ye yakın olmak istiyorlar” diye açıklıyor Toby. “Onu buraya kadar taşıdılar.”

“He ya, orasını duydum” diyor Rebecca. “Cüce Manda bilgilendirdi beni. Gitsinler buradan –yaşadıkları yer her neresiye oraya.”

“Ona mırılamaları gerektiğini söylüyorlar. Jimmy’ye.”

“Anlamadım?” Rebecca kısa bir kakhaha patlatıyor. “Ne yapacaklarmış? Onların garip seks işlerinden biri mi bu?”

Toby iç çekiyor. “Açıklaması zor. Kendi gözlerinle gör.”

Hamak

Kahvaltıdan sonra Toby gider, Jimmy'ye bakar. İki ağacın arasına, selobant ve iple tutturulmuş üstünkörü bir hamağa yerleştirilmiş yatıyor. Bacaklarına örtülen çocuk battaniyesinin üzeri keman çalan kediler, kahkahalarla gülen yavru köpekler, ağzı kulaklarında sırttan kaşıklerle el ele tutuşmuş suratların yüzeyi kapladığı tabaklar, boyunlarında zillerle memelerine şehvetle bakan ayların üzerinde sıçrayıp hoplayan inekler motifiyle kaplı. Toby'nin aklında, hayaller âlemine daldığında arayıp da bulamadığın ne varsa burada, diye geçiyor.

Jimmy'nin yattığı hamağın yanı başında üç Fluryagilin – ikisi dişi, biri erkek– oturduğu sandalyeler bir zamanlar yemek masası takımının bir parçası: karaca ağaçtan, lirden retro arkalıkları sarı-kahverengi çizgili satenimsi kumaşla kaplanmış. Fluryagiller bu sandalyelere hiç yakışmamış, ama onlar hallerinden gayet memnun görünüyor, gören de sessizce bir serüvene atılmışlar sanır. Bedenleri sırma telle dokunmuş tayt giymişçesine parıldıyor; kafalarının etrafında uçan kocaman pembe sarmaşık pervaneleri canlı bir ışık hal-kası oluşturmuş.

Toby, olağanüstü güzeller diye düşünüyor. Bize benzemiyorlar. Dalgalanan fazladan derimizle, yaşlanan suratlarımızla, yamulmuş bedenlerimizle bizi alt-insan olarak görüyor olmaları, sıskacık, şişko, aşırı kıllı, fazlasıyla yamru yumru. Mükemmelliğin bir bedeli olur, ama bunu ödemek bir kusurdur.

Fluryagillerin her biri elini Jimmy'nin üzerine koymuş. Mırılıyorlar; Toby onlara doğru yürüdükçe mırlamalar yükseliyor.

"Selamlar, Ya Toby" diyor iki kadından uzun boylu olanı. Onun adını nereden biliyorlar? Dün gece onun sandığından daha dikkatle kulak kesilmiş olmalılar. Nasıl karşılık versin şimdi? Onların adı ne acaba, sormak kabalık mı olur?

"Selamlar" diye karşılık veriyor. KarAdamı Jimmy nasıl bugün?"

"Güç topluyor, Ya Toby" diyor kısa boylu kadın. Diğerleri gülümsüyor.

Jimmy biraz daha iyi görünüyor. Yüzü pembeleşmiş, ateşi biraz düşmüş ve derin uykuda. Kendine getirmişler onu; saçlarını düzeltmiş, sakalını temizlemişler. Başında yırtık pırtık kırmızı bir beysbol şapkası, bileğinde kadranı boş yuvarlak bir saat var. Tek camı olmayan güneş gözlüğü burnunda çarpık duruyor.

Toby, şapkaıyla gözlükleri göstererek, "Şu üzerindeki eşyalar olmazsa, daha rahat eder belki" diyecek oluyor.

"O eşyalar üstünde olmalı" diyor erkek Fluryagil. "Onlar KarAdamı Jimmy'nin eşyaları."

Kısa boylu kadın ekliyor, "Onlara ihtiyacı var. Flurya onları takması gerek diyor. Bak, Flurya'yı dinlemek için bu var." Jimmy'nin kolunu havaya kaldırınca saat de kalkıyor.

"Bununla Flurya'yı görüyor" diye açıklıyor adam güneş gözlüklerini işaret ederek. "Bir tek o görebilir." Toby şapkanın ne işe yaradığını sormaya can atsa da kendini tutuyor.

"Neden dışarı getirdiniz?" diye soruyor.

"Karanlık yeri sevmedi" diyor erkek. "İçerisini" diyerek evi gösteriyor.

Uzun boylu kadın ekliyor: "KarAdamı Jimmy dışarıda daha iyi seyahat eder."

"Seyahatte mi?" diyor Toby. "Uyurken?" Yoksa Jimmy'nin düş gördüğünü sandıklarını mı anlatıyorlar?

“Evet” diyor erkek. “Buraya sehayat ediyor.”

“Koşuyor, bazen hızlı, bazen yavaş” diye anlatıyor kısa boylu kadın. “Bazen yürüyor, çünkü yorgun. Bazen Domuz Olanlar kovalıyor onu, çünkü anlamıyorlar. Bazen bir ağaca tırmanıyor.”

Erkek açıklıyor yine, “Buraya vardığında, uyanacak.”

Toby çekinerek soruyor, “Bu seyahate başladığında neredeydi?” Duyduklarına inanmadığını belli etmemeye çalışıyor.

“Yumurta’nın içindeydi” diyor uzun boylu kadın. Hepimiz oradaydık, başlangıçta. Flurya ile birlikteydi, Antilop da vardı. Onlar Yumurta’nın içinde onu karşılamak ve ona başka öyküler anlatmak için geldiler gökyüzünden, şimdi o da bize anlatacak.”

“Öyküler oradan gelir” diyor erkek. “Ama Yumurta şimdi çok kara. Flurya ile Antilop orada olabilir, ama KarAdamı Jimmy artık orada olamaz.” Üçü birden Toby’ye sevecen gülücükler atıyorlar, söyledikleri her sözü anladığından emin gibiler.

“KarAdamı Jimmy’nin yaralı ayağına bakabilir miyim?” diye soruyor Toby nazikçe.

Buna itirazları yok, fakat ellerini çekmeden mırlamaya devam ediyorlar.

Dün gece Jimmy’nin ayağına sardığı bezin altındaki kurtçuklara göz atıyor Toby. Hepsi iş başında, ölü eti temizliyorlar; şişkinlik ve irin akışı azalmış. Buradaki kurtçuklar olgunluğa erişmek üzereler; yarın biraz çürümüş et bulup güneşte bıraksa iyi olacak, sinekler üşüşünce yeni kurtçuklar elde eder böylece.

“KarAdamı Jimmy bize yaklaşıyor” diye haber veriyor kısa boylu kadın.

“Sonra bize Flurya’nın öykülerini anlatacak, ağaçta yaşarken hep öyle yapardı. Ama bugün öyküleri bize senin anlatman gerekiyor.”

“Ben mi?” diyor Toby. “Ama Flurya’nın öykülerini bilmiyorum!”

“Öğrenirsin” diye üsteliyor erkek. “Sana gelir. Çünkü KarAdamı Jimmy, Flurya’nın yardımcısı, sen de KarAdamı Jimmy’nin yardımcısı. İşte bunun için.”

Kısa boylu kadın, “Bu kırmızı şeyi takman gerek” diyerek lafa karışıyor. “Buna *şapka* denir.”

“Evet, *şapka*” diyor uzun boylusu. “Akşama, pervanelerin zamanı gelince. KarAdamı Jimmy’nin şapkasını başına tak, sonra da koluna taktığın bu parlak yuvarlak şeyi dinle.”

“Evet” diye destekliyor onu diğer kadın. “O zaman Flurya’nın sözleri dudaklarından dökülecek. KarAdamı Jimmy öyle yapardı.”

“Gördün mü?” diyor erkek. Şapkanın üzerindeki sözcükleri işaret ediyor: *Red Sox*.

“Flurya yaptı bunu. Sana yardım edecek. Eğer öyküde bir hayvan varsa, Antilop da yardım eder.”

“Hava kararırken balık getireceğiz. KarAdamı Jimmy hep balık yer, çünkü Flurya yemesi gerektiğini söylüyor. Sonra sen şapkayı takacaksın ve bu Flurya şeyini dinleyeceksin, sonra Flurya’nın öykülerini anlatacaksın.”

“Evet, Flurya’nın bizi Yumurta’nın içinde nasıl yaptığını ve kötü adamların kaosunu nasıl uzaklaştırdığını. Yumurta’dan nasıl ayrıldığımızı ve yiyeceğimiz başka yaprak kalmayınca KarAdamı Jimmy ile birlikte buraya nasıl yürüdüğümüzü.”

“Sen balığı yiyeceksin, sonra bize Flurya’nın öykülerini anlatacaksın, KarAdamı Jimmy’nin hep yaptığı gibi” diye ekliyor kısa boylu kadın. Tekinsiz gözlerle Toby’yi süzerek rahatlatıcı bir edayla gülümsüyorlar. Toby’nin yeteneklerine büsbütün güvendikleri belli.

Önümde hangi seçenekler var diye kendi kendine soruyor Toby. Olmaz diyemem. Hayal kırıklığına uğrarlar; o zaman da kendi başlarına ÇilePatlarcıların onları avlayacağı kum-

sala çekip giderler. Kolay yutulur lokma bunlar, hele çocuklar. Buna nasıl göz yumayım?

“Pekâlâ” diyor. “Akşam gelirim. Jimmy’nin şapkasını da takarım. Yani KarAdamı Jimmy’nin, sonra da size Flurya’nın öykülerini anlatacağım.”

“Parlak şeyi de dinlersin” diye ekliyor erkek. “Balığı da yersin.” Belli ki bu bir ayın.

“Evet, hepsini yaparım” diyor Toby.

Hapı yuttum diyor içinden. Balığı pişirseler bari.

Öykü

Rebecca kahvaltı bulaşıklarını toplarken, ağaçların altından gaddar, aygır suratlı birinin onu gözetlediği hissine kapılır. Yanıldı herhalde diye düşünür Toby: Görünürde hiç ÇilePatlarcı yok, daha iyisi Rebecca'nın alnında püskürteçle delik açan yok, Fluryagil çocuklarından hiçbiri fundalıklara bakarak çılgılık da atmıyor. Yine de herkes gergin.

Toby, Fluryagil annelerinden koçan eve yaklaşmalarını istiyor. Buna şaşırdıklarını görünce Antilop'tan mesaj geldiğini söylüyor.

Gün olaysız akıp gider. Yolculuğa çıkanlardan hiçbiri dönmez: Ne Shackleton ne Kara Gergedan ne Katuro. Ne de Zeb. Toby sabah saatlerinin geri kalanını mutfak bahçesinde toprağı belleyip otları ayıklayarak geçirir; kafa yormadan yapılan bu iş onu sakinleştirdiği gibi vakit öldürmeye de yarar. Tavhutlardan bazıları filizlenmeye başlıyor, ıspanaklar yapraklanıyor, havuçların tepeleri tüyleniyor. Toby'nin tüfeği hemen yanında dayalı.

Crozier ile Arısinekkuşu otlasınlar diye TifKılları kapalı oldukları yerden çıkarırlar. İkisinin de elinde püskürtme tabancaları var; bir ÇilePatlarcıyla karşılaşırlarsa üstünlük onlarda –bir silaha karşı iki silah– tabii eğer gafil avlanmazlarsa. Ağaçların yanından geçecek olurlarsa, başlarını kollamayın unutmaları bari diye düşünür Toby: Amanda ile Ren böyle yakalanmıştı ÇilePatlarcılara, atlayıp üzerlerine çullanmışlardı.

Savaş eşek şakasına neden bu kadar benzer? Çalıların ardına gizlenmek, dışarı fırlamak, *Böö!* ile *Pat!* arasında kan dökülmesi dışında pek bir fark olmaması. Kaybeden çığlık atarak yere kapaklanır, yüzünde aptalca bir ifadeyle ağzı açık, gözler şaşşı kalakalır. Şu eski kitaplarda sözü edilen, fethettikleri insanların ümüklerine ayaklarını dayayan, rakip kralları ağaçlardan sallandıran, kelleleri istiflemekten zevk alan kralar –aldıkları keyfin çocuksu bir yanı vardı mutlaka.

Belki de Flurya'yı kıskırtan da buydu. Belki bütün bunlara son vermek istemişti. Sırıtan, temelde kötü yanımızı kesip atacak. Yepyeni bir biz yaratacaktı.

Öğle yemeğini erkenden yiyor Toby, tek başına, çünkü normal öğle vaktinde tüfeğiyle nöbet yazılmış. Yemekte soğuk domuz eti ve galabak kökleri var, yanında da bir eczaneden kaptıkları Oreo marka bisküvi; nadir bulunan bir ikram, dikkatle pay edilen cinsten. Bisküvinin ambalajını yırtıyor, çikolataı iki parçayı yemeden önce tatlı beyaz kremasını yalıyor; lüksün bu kadarı suçluluk duygusu uyandırıyor.

İkindileyin gökgürültülü sağanak başlamadan önce Fluryagillerden beş tanesi Ninni-De-Ninni battaniyesiyle birlikte Jimmy'yi koçan eve taşıyorlar. Yağmur yağana dek onun yanında oturuyor Toby, yarasıyla ilgileniyor, hâlâ kendine gelmemiş olsa da biraz mantar iksiri içirmek için başını kaldırmayı başarıyor. Elinde fazla iksir kalmadı, ama yeni bir karışım yapmak için uygun mantarları nereden bulacağını bilmiyor.

Odada sadece bir Fluryagil kadını mırlamak için yanlarında kalıyor, diğerleri gidiyorlar. Evlerden hoşlanmazlar çünkü, bir yere kapanmaktansa ıslanmayı yeğlerler. Yağmur dinmez, diğer dört Fluryagil geri geliyor; Jimmy'yi tekrar dışarı taşıyacaklar.

Bulutlar aralanınca güneş çıkıyor. Crozier ile Arısinekkü-

şu yanlarında TifKıl sürüleriyle çıkageliyorlar. Hiçbir şey olmadı diyorlar, daha doğrusu söz etmeye değer bir şey olmadı. TifKıllar diken üstündeydi; onları bir arada tutmak zordu. Kargalar da şamata yapıyorlardı, peki bundan ne anlam çıkarırsınız? Kargalar hep şamata yapar, yapmazlar mı?

“Nasıl diken üstünde?” diye soruyor Toby. “Ne tür bir şamata?” Neden daha açık ifade etmezler acaba?

Cüce Manda kambur duran omuzlarına attığı bir kot gömlek ve keten şapkaıyla süt veren bir TifKılı sağmaya çalışıyor; tekmeler, melemeler gırla gidince kova yan yatıyor, içindeki de yere dökülüyor.

Crozier el tulumbasını nasıl kullanacaklarını Fluryagillere öğretmekle meşgul; bir zamanların nostaljik süs aleti olan tulumba, artık onların içme suyu kaynağı. İçinde ne var, Tanrı bilir: Yeraltı suyuyla kilometrelerce öteden sızan her türlü toksik atık. Toby yağmur suyunda ısrarlı, en azından içmek için; hoş uzaklarda çıkan yangınlar ve belki de nükleer erimelerin atmosfere saçtığı kirli parçacıklar yüzünden Tanrı bilir onun da içinde neler var.

Fluryagiller tulumbaya bayıldılar; çocuklar sağa sola kaçıp üzerlerine su sıçratılsın diye yaygara koparıyorlar. Crozier daha sonra DelliÂddemcilerin çalıştırmayı başardığı solar aracın bir parçasını gösteriyor onlara; biri aşçı barakasında, diğeri avluda duran bir çift ampule bağlı. Ampullerin neden yandığını açıklamaya çalışıyor, ama hepsi aval aval bakıyor. Ampullerin alacakaranlıkta açan pembegüllere veya yeşil tavşanlara benzediğini biliyorlar: Antilop onları öyle yaptığı için parıldarlar.

Akşam yemeği uzun masada yeniyor. Üstünde mavi kuşlar olan bir önlük giymiş Beyaz Saparna ile sarı saten kurdeleyle bağladığı soluk mor banyo havlusunu beline dolayan Rebecca da tencerelerden tabaklara yemek aktardıktan sonra yerle-

rine oturuyorlar. Ren ile Mavi Kelebek masanın öbür ucunda, yemek yemesi için Amanda'ya diller döküyorlar. Nöbette olmayan DelliÂddemciler günlük işlerini bırakıp geliyorlar.

"Selamlar, Ulaşılmaz Yelve" diyor Fildişi Gaga. Toby'ye böyle seslenmekten zevk aldığı belli, eski DelliÂddem kod adıyla. Sıska bedenine laleler serpiştirilmiş bir çarşaf sarmış, aynı desenli yastık kılıfını da başına sarık gibi sarmıştı. Meşin gibi olmuş yüzünden uzanan sivri burnu gagaya benziyordu. DelliÂddemcilerin kendilerine seçtikleri kod adlarının kendilerinden bir parçayı yansıtmaması Tuhaf gelirdi Toby'ye.

Manati, "Durumu nasıl?" diye soruyor. O da başına taktığı geniş kenarlı hasır şapkayla çiftlik sahibi hantal bir adama benzemiş. "Yıldız hastamız iyi mi?"

"Daha ölmedi" diyor Toby. "Fakat akli başında olduğunu söyleyemem."

"Ne zaman öyleydi ki" diyor Fildişi Gaga. "Eskiden, Kalın Kafalı derdik ona. O günlerde DelliÂddemciler arasında ki kod adıydı bu."

Cüce Manda belirtmeden geçemiyor, "CenneZar Projesi'nde Flurya'nın çakalıydı."

"Hele bir uyansın, bize anlatacağı çok şey var. Sonra onu ayaklarımın altında ezeceğim." Şaka yaptığını anlatırcasına burnundan gülüyor.

"Adı Kalın Kafalı, doğuştan kafası kalın" diye ekliyor Manati. "En ufak bir fikri olduğunu sanmam. Sadece kolay aldanan biriydi."

"Doğrusunu istersen, ona pek değer vermememiz doğal" diyor Fildişi Gaga. "Projeye katılmak onun kendi tercihiydi. Bizim gibi değil." Elindeki çatalı et parçasına saphıyor. "Sevgili hanımefendi" diyerek Beyaz Saparna'ya dönüyor, "lütfen bu nesnenin ne olduğunu söyler misin bana?"

"Ass-lın-da" diye başlıyor Beyaz Saparna, İngiliz aksanıyla, "aslında söyleyemem."

“Bizler beyin köleleriydik” diyor Manati bir pirzolaya daha hamle yaparken. “Flurya namına evrim makinelerinde çalışan bilimci tutsak bilgiler. Ne güç gösterisi ama, insanlığı mükemmelleştireceğini sanıyordu. Kendisinin zeki olmadığına farkına varmadı.”

“Orada yalnız değildi” diyerek uzun, ince Arısinekkuşu da lafa karışıyor. “Büyük iş döndü orada, Biyo-Şirketler vardı arkasında. İnsanlar o gen zincirleme işlemlerine astronomik rakamlar öderlerdi. Kendilerine özel çocuklar ayarlar, pizzaya konacak malzemeler misali DNA sipariş ederlerdi.” Arısinekkuşu’nun çift mercekli gözlükleri var. Elimizde hiç optik ürün kalmayınca, sahiden Taş Devri’ne dönmüş olacağız diye düşünüyor Toby.

“Doğru, Flurya iyi kıvrırıyordu bu işi” diyor Manati. “Bu heriflere kimsenin aklına gelmeyen bazı aksesuarlar ekledi. Örneğin, yapısal böceksavar. Dahice.”

“Bir de hayır diyemeyen kadınlar. Şu renklerle kodlanmış hormonlu şey, hayran kalmamak elde değil” diye ekliyor Arısinekkuşu.

“Et bilgisayarı sorunlarını çözme konusuna gelince, o da alavere dalavere gerektiren bir işti” diyen Fildişi Gaga, dikkatini Toby’ye yöneltiyor. “Şöyle aydınlatayım.” Bir yandan sebzelerini kesip küçük, eşit karelere bölüyor, bir yandan da sanki hepsi lisansüstü bir seminere katılmışlar da orada konuşma yapar gibi anlatıyor. “Örneğin, üreme sisteminin belirli renk özellikleri için tavşan taşılığı ve babun poposu –”

“Mavileştikleri yer yanı” diyor Arısinekkuşu, Toby’nin anlaması için.

“Ben de idrarın kimyasal bileşimi üstünde çalışıyordum” diye anlatıyor Cüce Manda. “Etobur caydırıcı öge. CenneZar Projesi’nde denemesini yapmak zordu –hiç etobur yoktu ki.”

Manati de katılıyor “Benim çalışma alanım gırtlaktı: Bak bu karmaşık bir iş.”

“Şarkı söyleme için İptal düğmesi şifrelememen çok kötü olmuş” diyor Fildişi Gaga. “Sinir bozucu.”

Manati somurtarak karşılık veriyor, “Şarkı söyleme fikri bana ait değildi. Onları kabağa döndürmeden silemezdik.”

“Bir şey soracağım” diyerek Toby lafa karışıyor. Hepsi dönüp ona bakıyor, sanki bir şey söylemesine şaşırmış gibiler.

“Evet, sevgili hanımefendi” diyor Fildişi Gaga.

Toby devam ediyor, “Benden bir öykü anlatmamı istiyorlar. Flurya eliyle nasıl yaratıldıkları hakkında. İyi de bunlar Flurya’yı ne sanıyorlar, kendilerini yaptığını nasıl düşünürler? CenneZar kubbede ne söylendi onlara bu konuda?”

Crozier’dan geliyor yanıt, “Onlar Flurya’nın bir tür tanrı olduğunu düşünüyorlar. Ama neye benzediği hakkında bir fikirleri yok.”

“Sen nereden biliyorsun?” diye itiraz ediyor Fildişi Gaga. “CenneZar’da bizimle birlikte değildin.”

“Çünkü lanet olasıca söylediler bana” diyor Crozier. “Artık onlarla ahabap oldum. Birlikte işedik bile. Bir tür onur bu.”

Cüce Manda, “İyi ki Flurya’yla hiç karşılaşmayacaklar” diye belirtiyor.

“Tabii ya!” Onlara yeni katılan Çevik Tilki bu. “Yaratıcı olacak meczuba şöyle bir bakıp kendilerini gökdelenden aşağı atarlardı.” Sonra uğursuzca ekliyor: “Tabii, eğer ortalıkta atlanacak gökdelen kalmışsa.” Esneme hareketi yaparak kollarını kaldırıp başının arkasına götürürken memeleri dikleşip öne çıkıyor. Samanrengi saçlarını tepede kuyruk yapmış, tığ işi toz mavisi bir bantla bağlamış. Onun büründüğü çarşafın etrafında papatya ve kelebek desenli bir su vardı, beline kalın kırmızı bir kemerle tutturmuştu. Şaşırtıcı bir ayrıntıydı: Melek bulut kasap satırıyla buluşur.

Fildişi Gaga gözlerini Toby’dan çevirip Çevik Tilki’ye yöneliyor, “Söylenmek yersiz, güzel hanım.” Hele şu sakalı bir uzasın diye geçiyor Toby’nin aklından, “bu iyice kurum ku-

rum kurumlanacak. “Gününü gün et. Her anı olduğu gibi yaşa. Tadını çıkar.” Fildişi Gaga neredeyse pis pis gülücükler saçıyor; gözleri kırmızı kemerde. Çevik Tilki boş gözlerle bakıyor ona.

Manati, “Onlara mutlu bir öykü anlat” diye öneriyor Toby’ye. “Ayrıntıları belli olmasın.” Flurya’nın sevgilisi Antilop da öyle yapardı CenneZar’da, onları böyle yatıştıırırdı. Tek dileğim, pislik Flurya mezarından da mucizeler gerçekleştirmeye kalkmasın.”

“Her şeyi ishale çevirmek gibi mesela” diyor Çevik Tilki. “Ah, çok affedersiniz, bunu çoktan yaptı zaten. Kahve var mı?”

“Maalesef” diyor Fildişi Gaga, “kahveden yoksun kaldık, sevgili hanımefendi.”

Manati, “Rebecca bazı kökleri kavurmak gerektiğini söylemişti” diye anlatıyor.

“Ama o yapana kadar gerçek krema kalmayacak” diyor Çevik Tilki yakıarak. “Sadece koyundan alınan tutkalımsı bulamaç. O da şakaklarından buz kıracağı yapmaya yeter.”

Hava kararmaya başlıyor, pervane sinekleri uçuşuyor, koyu pembeler, koyu griler, koyu maviler. Fluryagillerin hepsi Jimmy’nin yattığı hamağın etrafında toplanmış. Flurya hakkındaki öyküyü, Yumurta’dan nasıl çıktıklarını Toby’nin tam da burada anlatmasını istiyorlar.

KarAdamı Jimmy’nin de öyküyü dinlemek istediğinde ısrarcılar. Kendinde olmamasına aldırma diyorlar, işiteceğine inanıyorlar.

Öyküyü zaten biliyorlar, ama galiba önemli olan Toby’nin anlatması. Getirdikleri, dışını yakıp yapraklara sardıkları balığı da yer gibi yapması gerekiyor. Jimmy’nin pırtık beysbol şapkasıyla kadransız saatini takacak, hatta saati kulağına doğru kaldıracak. En başından anlatmaya başlamalı, ya-

ratılışa başkanlık etmeli, yağmur yağdırmalı. Kaosu dağıtmalı, Yumurta'dan çıkarken onlara yol göstererek deniz kıyısına götürmeli.

Sonunda, iki kötü adamla ormandaki kamp ateşi ve kokulu kemik çorbası hakkında bir şeyler duymak istiyorlar: O kemiğe kafayı taktılar. Sonra onların adamları nasıl çözdüğünü ve iki kötü adamın ormana nasıl kaçtığını, her an buraya gelip başka kötü şeyler de yapabileceklerini anlatmalı. Bu kısma üzüliyorlar, ama olsun, yine de duymak istiyorlar.

Toby öyküde yol aldıkça, ısrarla baştan, yeni baştan anlat-sın diye ısrar ediyorlar. Araya girip kesiyorlar sözünü, atladığı yerleri dolduruyorlar. Ondan istedikleri kusursuz bir anlatım olduğu kadar, bildiği ya da uyduracağı başka bilgiler. KarAdamı Jimmy'nin kötü bir yedeği o, parlatmak için ellerinden geleni yapıyorlar.

Hepsi birden aynı anda başını çevirdiğinde, Toby üçüncü defadır Flurya'nın kaosu dağıttığı kısmı anlatıyor. Havayı kokluyorlar. "Adamlar geliyor, Ya Toby" diyorlar.

"Adamlar mı? Şu kaçan iki adam mı? Neredeler?"

"Hayır, kan kokanlar değil bunlar."

"Başka erkekler. İkidenden fazla. Onları karşılamalıyız." Hep birlikte ayağa kalkıyorlar.

Toby onların baktığı yöne bakıyor. Dört taneler –dört karaltı, koçan evin küçük parkına bitişik darmadağın olmuş caddede ona doğru yaklaşıyor. Başlarındaki lambalar yanıyor. Dört karaltının her biri parlak bir ışık saçıyor.

Toby bedeninin gevşediğini hissediyor, sessiz bir soluk misali içine dolan havayı hissediyor. İnsanın kalbi yerinden çıkabilir mi? İnsan ferahlayınca başı döner mi?

"Ya Toby, ağlıyor musun?"

Eve dönüş

Zeb bu. Toby'nin dileği gerçek oldu. Aklında kaldığından daha iri, daha derbeder ve daha yaşlı –hem de Toby daha günler önce onu görmüşken. Daha çökmüş bir hali var. Neler oldu acaba?

Kara Gergedan ile Shackleton ve Katuro da onunla birlik-teler. Toby iyice yaklaştığına göre, ne kadar yorgun oldukla-rını görebilir artık. Sırt çantalarını yere bırakıyorlar ve her-kes başlarına üşüşüyor: Rebecca, Fildişi Gaga, Çevik Tilki, Beyaz Balina; Manati, Cüce Manda, Arısinekkuşu, Beyaz Sa-parna; Crozier ile Ren ve Mavi Kelebek; hatta grubun geri-sinde kalan Amanda bile.

Herkes bir şeyler söylüyor; daha doğrusu insan türleri. Fluryagillerse bir araya toplaşmış, kenarda duruyorlar, göz-leri fal taşı gibi açık onları seyrediyorlar. Ren ağlayarak Zeb'i kucaklıyor; ne de olsa üvey babası. Bahçıvanların yanında kaldıkları günlerde, Zeb bir süre Ren'in enfes annesi Lucerne ile yaşamıştı, fakat kadın onun değerini bilmemişti diye geçi-riyor Toby içinden.

"Yok bir şey" diyor Zeb ona. "Bak! Amanda'ya kavuşmuşsun!" Kolunu uzatıyor; Amanda onun dokunmasına ses etmiyor.

"Toby getirdi" diye anlatıyor Ren. "Tüfeği yanındaydı."

Toby bir süre bekledikten sonra öne çıkıyor. "İyi iş çıkar-mışsın, keskin nişancı" diyor Zeb, oysa Toby kimseyi vurma-mıştı.

“Onları bulamadınız mı?” diye soruyor Toby. “Âdem Bir ve ...” Zeb hüzünlü bir bakış atıyor. “Âdem Bir yok. Ama Philo’yu bulduk.”

Diğerleri kulak kabartmak üzere iyice sokuluyorlar. “Philo kim?” sorusu geliyor Çevik Tilki’den.

Rebecca, “Eski Bahçıvan” olduğunu söylüyor. “Çok fazla tüttürürdü o şeyden... Hayal Arayışı Yolculuklarını severdi. Bahçıvanlar bölününce, o Âdem Bir’in yanında kalmıştı. Nerede peki?” Hepsini birden Zeb’in suratından Philo’nun sağ omadığını anlıyorlar.

“Bir park yerinin tepesinde bir grup akbaba vardı, biz de bakmaya gittik” diye anlatıyor Shackleton. “Şu eski Şifa Kliniğinin yanına.”

“Eskiden okula gittiğimiz yer?” diyor Ren.

“Tamamen yeni” diye yanıtlıyor Kara Gergedan. Toby’ye göre, bu sözler, kayıp Bahçıvanlar’dan en azından bazılarının ilk musibet dalgasını atlattığı anlamına geliyor.

“Diğerleri yok mu?” diyor. “Hiç kimse mi? Yoksa sebebi... hasta mıydı?”

“Hiç iz yok” diye anlatıyor Zeb. “Ama hâlâ bir yerlerde olduklarını tahmin ediyorum. Âdem olabilir mesela. Yiyecek ne var? Bir ayıyı bile yiyebilirim.” Bu da şu anda Toby’nin sorusunu yanıtlamak istemediği anlamına geliyor.

Fluryagiller birbirlerine, “Bir Ayıyı haklıyor!” diye aktarıyorlar. “Evet! Tam da Crozier’ın söylediği gibi!” “Zeb ayı haklıyor!”

Zeb kuşkulu gözlerle kendisini süzen Fluryagilleri işaret ediyor başıyla.

“Konuklarınız olduğunu görüyorum.”

“Bu Zeb” diyor Toby, Fluryagillere dönerek. “Dostumuz.”

“Sevindik, Ya Zeb. Selamlar.”

“İşte bu, o, bu o! Crozier bize anlatmıştı.” “Ayıyı haklayan o!” “Evet. Sevindik.” Çekingen gülümsemeler. “Ya Zeb, ayı nedir –hani şu hakladığın ayı? “Bir balık mı?” “Kokulu kemiği var mı?”

“Bizimle birlikte geldiler” diyor Toby. “Deniz kıyısından. Durduramadık onları; Jimmy’nin yanında olmak istiyorlar. KarAdamı yani. Onlar böyle diyor Jimmy’ye.”

“Flurya’nın ahabası yani?” diyor Zeb. “CenneZar Projesi’nden?”

“Uzun hikâye” diye belirtiyor Toby. “Bir şeyler yemen gerek.”

Biraz yahni kalmıştır; Manati gider, getirir. Fluryagiller çekilerek arada güvenli bir mesafe bırakırlar; Etobur yiyeceklerin kokusuna yakın durmaktan hoşlanmazlar. Shackleton yahnisini mideye indirir indirmez kalkıp Ren, Amanda ve Crozier ile Mavi Kelebek’in yanına oturur. Kara Gergedan iki porsiyon yer, sonra duş almaya gider. Katuro da sırt çantalarının içindekileri ayıklayıp sınıflandırmasına yardım edeceğini söyler: Biraz daha soydalya kapmışlardı, biraz da selobant, birkaç paket dondurulmuş PiliçTop ile Joltbar ve bir kutu daha Oreo bisküvi. Rebecca bunun mucize olduğunu düşünür. Kemirgenlerin dişlemediği paket bisküvilerden bulmak artık zor ne de olsa.

Zeb dönüp Toby’ye, “Haği bahçeye bakalım” diyor. Toby’nin kalbi duracak gibi oluyor, gizli anlatmak istediği kötü haberler var herhalde.

Ateşböcekleri ortalığa çıkıyor. Lavanta ve dağkekikleri çiçek açmış buram buram kokuyorlar. Kendi kendine tohumlanmış pembegüller çit boyunca ıslıl ıslıl parlıyor; parıldayan yeşil tavşanlardan birkaçı alttaki yaprakları dişlemekle meşgul. Gri renkli dev pervane sinekleri kül gibi yağıyor.

“Philo’yu öldüren musibet değildi” diye açıklıyor Zeb. “Biri si gırtlığını kesmiş.”

“Ya” diyor Toby. “Anladım.”

Zeb devam ediyor, “Sonra ÇilePatlarcıları gördük. Amanda’yı kaçıranları. Şu dev domuzlardan birinin bağırsaklarını deşiyorlardı. Birkaç el ateş ettik ama tüydüler. Biz de Âdem’i aramayı bırakıp süratle buraya döndük, çünkü buralarda bir yerde olabilirler.”

“Bağışla” diyor Toby.

Zeb, “Neyi?” diye soruyor.

“Onları yakalamıştık, önceki gece. Bir ağaca bağladık. Ama öldürmedim. Azize Julian günüydü, yapamazdım. Sıvıştılar, giderken püskürteçleri de almışlar.”

Toby ağlıyor. Zavalıcık, yavru fareden farkı yok, kör, pembe ve tir tir. Hiç böyle yapmaz aslında. Ama yapıyor.

“Hey, sakin ol. Her şey yoluna girecek.”

“Hayır, girmeyecek” diyor Toby. “Arkasını dönüp uzaklaşmaya başlıyor. Eğer salya sümük ağlayacaksa, bunu yaparken tek başına olmalı. Şu anda yapayalnız hissediyor kendini, hep yapayalnız olacak. Yalnızlığa alışkınsın diyor kendine. Metin ol.

Derken kucaklanıyor.

Öyle uzun zamandır bekliyordu ki, beklemeyi bırakmıştı artık. Bunun özlemini çekmişti, olabileceğine inanmıyordu. Oysa şimdi ne kadar kolay geliyor ona, bir zamanlar yaşadığın eve dönmekten farksız, evi olanlar için tabii. Seni tanıyan, sana kapılarını açan, seni içeriye alan, bildiğin yere girmeye benziyor. Duymak istediğin öyküleri anlatıyor sana. Ellerin öykülerini, tabii dudakların da.

Seni özledim. Kim bunu diyen?

Geceye açılan pencerede bir şekil, ısıldayan bir göz. Hızlı kalp atışları.

Evet. Nihayet. Sensin.

Ayıkaldırgacı

Zeb'in Dağlarda Kaybolup Bir Ayıyı Nasıl Hakladığını Anlatan Öykü

İşte böylece Flurya size yaşayabileceğiniz güvenli bir yer yapmak için kaosu dağıttı. Ardından...

Flurya'nın öyküsünü biliyoruz biz. Kaç kere dinledik. Şimdi bize Zeb'in öyküsünü anlat, Ya Toby.

Zeb'in bir ayıyı nasıl hakladığının öyküsünü!

Evet! Ayıyı haklamış! Bir ayı! Nedir *ayı*?

Biz Zeb'in öyküsünü dinlemek istiyoruz. Bir de ayının. Onun hakladığı ayının.

Flurya bunu dinlememizi istiyor. KarAdamı Jimmy uyan-saydı, öyküyü o anlatacaktı bize.

Pekâlâ. KarAdamı Jimmy'nin şu parlak aletini kulağıma götürüyüm, bakalım. Sözleri duyayım.

Çok zor duyuyorum. Siz şarkı söyleyince dinlemem işe ya-ramıyor.

İşte. Zeb ile ayının öyküsü geliyor. Ancak, öykünün başın-da sadece Zeb var. Tek başına. Ayı daha sonra ortaya çıkacak. Belki yarın gelir ayı. Ayıların gelmesini beklerken sabırlı ol-manız gerekiyor.

Zeb kaybolmuştu. Bir ağacın altına oturdu. Ağacın bulun-duğu yer, kocaman, geniş ve düzlük bir açık alandı, kumsala benziyordu ama ne kum vardı ne deniz; sadece soğuk su biri-kintileri ve bol bol yosun. Çok uzaklarda dört bir taraf dağ-larla çevriliydi.

Oraya nasıl mı gitmişti? Uçmuştu oraya, bindiği bir... ney-

se, boş verin. Orası başka bir öyküde geçer. Hayır, kuş gibi uçamaz. Artık yapamaz.

Dağlar ne mi? Dağlar çok büyük ve yüksek kayalar. Hayır, onlar dağ değil, onlara bina denir. Binalar çöker, sonra da gümbürtüyle parçalanırlar. Dağlar da çöker ama bu çok yavaş olur. Hayır, dağlar Zeb'in üstüne çökmedi.

İşte böylece Zeb dört bir tarafını çeviren çok uzaklardaki dağlara bakıp düşünüyordu. Bu dağları nasıl aşacağım? Çok büyük ve yüksekler.

Dağları aşması gerekiyordu, çünkü insanlar öbür taraftaydı. İnsanlarla birlikte olmak istiyordu. Tek başına kalmak istemiyordu. Kimse tek başına olmak istemez, değil mi?

Hayır, o insanlar sizin gibi değildi. Üzerlerinde giysi vardı. Kat kat giysiler, çünkü orası çok soğuktu. Evet, kaos zamanıydı, Flurya'nın dağıtmasından önceydi bu.

Böylece Zeb dağlara, su birikintilerine ve yosunlara bakarak düşünüyordu, Ne yiyeceğim ben? Sonra aklına geldi, o dağlarda pek çok ayı yaşırdı.

Ayı çok iri, kürklü bir hayvandır, kocaman pençeleri ve çok sayıda keskin dişleri vardır. Doru vaşakçıktan daha büyük olur. Kurtekten büyüktür. Domlondan da. Bu kadar.

Homurtuyla konuşur. Çok acıkir. Her şeyi parçalar.

Evet, ayılar Antilop Çocukları. Onları neden o kadar iri, keskin dişli yaptı, bilmiyorum.

Evet, onlara sevecen davranmamız gerekir. Ayılara sevecen davranmanın en iyi yolu, onlara çok yakın olmamaktır.

Şimdi bize çok yakın herhangi bir ayı olduğunu sanmıyorum.

Derken Zeb'in aklına geldi, bir ayı benim kokumu almış olabilir, belki şimdi buraya geliyordur, çünkü karnı aç, açlıktan ölecek gibi, beni yemek istiyor. Ayıyla dövüşmem gerekecek, elimde bu çakıdan başka bir şey yok, bir de sopa, canlılarda delikler açan sopa. Üstelik dövüşü kazanıp ayıyı öldürmem gerek, sonra onu yiyebilirim.

Ayı çok yakında girecek öyküye.

Evet, Zeb bu dövüşü kazanacak. Çünkü öyle olur.

Evet, Antilop'un üzüleceğini biliyordu. Zeb ayıya üzölmüş-tü. Onun canını yakmak istemedi. Ama onun kendisini hak-lamasını da istemiyordu. Bir ayının sizi yemesini istemezsi-niz, değil mi? Ben de istemem.

Çünkü ayılar sadece yaprakla beslenemezler. Bu onları hasta eder.

Her neyse, Zeb ayıyı haklamasaydı kendi ölecekti, o za-man da şimdi burada bizim yanımızda olmayacaktı. Bu da çok hazin olurdu, olmaz mıydı?

Eğer ağlamayı kesmezseniz, öyküye devam edemem.

Kürk Ticareti

Öykü var, sonra gerçek öykü var, bir de öykünün nasıl anlatıldığıнын öyküsü var. Ayrıca öyküde nerelerin hariç tutulacağı meselesi var. Bu da öykünün bir parçası.

Zeb ile ayı öyküsünde, Toby ölen adam kısmını hariç tutmuştu, adamın adı Chuck'tı. Su birikintilerinin, yosunların, dağların ve ayıların ortasında o da kaybolmuştu. Çıkış yolunu bilmiyordu o da. Kendisinden söz etmemek, onu zamandan silip atmak ona haksızlık olacak, gelgelelim öyküde ona yer vermek Toby'nin başa çıkmaya hazır olduğundan çok daha fazla kafa karışıklığına yol açacaktı. Örneğin, ölen adamın öyküye nasıl sızdığını henüz kendi de bilmiyor.

“Pislik herifin ölmesi çok kötü oldu” diyor Zeb. “Söke söke öğrenecektim ondan.”

“Neyi?”

“Onu kimin kiraladığını. Ne istediklerini. Beni nereye götüreceğini.”

“Ölmesi demek çok hafif kalıyor, bunu anlıyorum. Kalp krizi geçirmemiş ne de olsa” diye karşılık veriyor Toby.

“Bu kadar katı olma. Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Zeb kaybolmuştu. Bir ağacın altına oturdu.

Ya da tamamen kaybolmamıştı. Aşağı yukarı ner'ede olduğu hakkında bir fikri vardı: Hazır yemekten yüzlerce kilometre uzakta, Mackenzie Dağlık Tundraları'ndaydı. Bir ağa-

cın altında da değildi, yanında sayılırdı, tam olarak ağaç değildi aslında, daha çok fundaya benziyordu ama gür değil, cılızdı. Cılız bir tür ladin. Gövdesinin ayrıntılarını inceledi; kurumuş küçük alt dalları, üzerindeki gri likenleri var, orospu donu gibi firfırlı, iç içe girmiş ve yarı-saydam.

“Orospo donları hakkında ne biliyorsun?” diye soruyor Toby.

“Senin istediğinden daha fazlasını” diyor Zeb. “Çok. Böyle ayrıntılara bakarsan –yakından, açıktan açığa, tamamen boş yere– şok geçirirsin.”

ÇırpanTopter hâlâ için için yanmaya devam ediyordu. Patlama olmadan veya balon bileşeni parlamadan önce içinden çıkması şans eseri idi, bokunu sevdiğimin emniyet kemerlerindeki dijital düğmeler hâlâ çalışıyordu; yoksa ölmüş olacaktı.

Chuck tundralarda yüzüstü yatıyordu, saldırma açısında duran başı, baykuş misali omzunda yüz seksen derece dönmüştü. Ama gözünü diktiği ne Zeb’di ne de ortalıkta görünen biri.

Zeb’in başı kanıyordu, aşağı süzülürken kanın sıcaklığını hissediyordu. Kafa derisi yırtılmıştı. Tehlikesi yok, ama çok kan akar. Baş, yüzeye en yakın yerindir diye dolamıştı sosyopat babası diline. Beynini saymazsak. Bir de ruhunu, sende olduğunu varsayarsak tabii, bundan kuşkuluyum, o başka. Saygıdeğer Peder ruhların büyük destekçisiydi, bu da yetmezmiş gibi kendisini onların patronu olarak görürdü.

Zeb’in aklına şimdi geliyordu, acaba Chuck’ın ruhu var mıydı, acaba o ruh belli belirsiz bir koku misali havada, cesedinin üzerinde duruyor muydu? “Chuck, seni aptal şey” dedi Zeb yüksek sesle. Eğer beyin sıyrıcıların namına kendini dağa kaldırma talimatı almış olsaydı, Chuck denen dallamadan çok daha iyi bir iş çıkarırdı mutlaka.

Chuck’ın ölmesi çok kötü olmuştu, bir bakıma –bazı iyi

huyları vardı herhalde, yavru köpekleri severdi belki– fakat dünyadan bir puşt eksilmişti işte, bu da bir artı değil miydi? Işığın gücü hanesinde bir onay tıki. Hoş, karanlığın gücü hanesinde de olabilir pekâlâ, çift kayıtlı ahlak muhasebesini kimin yaptığına bağlı olarak değişir.

Ne var ki Chuck sıradan bir puşt değildi; ne huysuzdu ne saldırgan; puştluk ayarında Zeb’e benzemezdi. Tam tersi. Fazla dost canlısı, ilkeleri çiğnememeye fazla istekli adamın kullanım süresi dolmuştur, soyumuzu tükenmeye mahkûm ederek doğanın dengesini sağlar ve boşboğazlık eder, bunu öyle abartmış ki, sözleri abes kaçıyordu, hele ortalık saçma sapan yeşil tonlarda kürk-yüzücülerden geçilmezken, Ayıkaldırgacı gibi epey çaba gerektiren bir kıyafetin içindeyken.

Hepsi kürk-yüzücü değildi ama; kimileri zorluğa meydan okumaya geldiklerini iddia ederlerdi. Maceraperest, umursamaz, beni-bağlamaz tavrında, vücudu dövme kaplı, eski filmlerdeki gibi yağlı saçları atkuyruklu –sınırları zorlarcasına kas geliştiren, sıradan bir yürüyüş için altı fazlasıyla kalın botlar giyen– motorculara benziyorlardı. Zeb kendini şöyle görüyordu: doğal steroidlerle şişmiş, yapılması gerekeni yapan, hıza ayak uydurabilen, ayaklarına kanat takmış, paraya ihtiyaç duyan, resmi yetkili hiç kimsenin arka cebine dokunaçlarını sokamayacağı –hoş, onların da içine başka insanların banka hesaplarından tırtıklanmış paralar usulca gizlenmiş olabilir, o başka– gözden uzak yerlerden hoşlanan biri.

Kürk-yüzücüler oldukları suratlarından okunan kimse-ler dindar, yeşilin kokusunu almış ufacık burunlarıyla Zeb’i ve fiyakasını küçük görürlerdi, ama benim-bokum-kötü-kokmaz-havasına fazla girmediler. İnsan kuvvetine ihtiyaçları vardı, çünkü gezegende herkes kova kova iğrenç biyoçöplerin uçakla/helikopterle ta kuzeye götürülüp atılmasının, böylece Ursidae familyasından bir öbek pasaklı ayının onları bedevadan mideye indirmesinin iyi bir fikir olduğunu düşünmezdi.

“Bunlar petrol sıkıntısı tam anlamıyla başlamadan önce miydi?” diyor Toby. “Sonra karbon çöpü işi alıp başını gitti. Yoksa bu kadar değerli ana maddeyi aylara harcamana asla izin vermezlerdi.”

“Pek çok şeyden önceydi” diye açıklıyor Zeb. “Ancak petrol fiyatları çoktan tavan yapmaya başlamıştı.”

Aykaldırgacında, karaborsadan satın aldıkları eski model dört çırpın kanat vardı. Uçan Balonbalığı adını takmışlardı onlara. Çırpın kanatların biyo-tasarım olduğu ileri sürülüyordu: Balıklardaki yüzme kesesi gibi büzülüp genleşerek molekülleri içine çeken veya salan bir torbayı doldurup şişiren helyum/hidrojen gazıyla çalışır, bu sayede ağır yükleri kaldırabilirdi. Ayrıca, dengeyi sağlayıcı karın yüzgeçleri, havada durmak için bir çift kanat profiliyle düşük hızda manevra kabiliyetini sağlayan dört adet kuş kanadı misali çırpın kanatçıkları vardı. Olumlu yanları, yakıt tüketiminin en düşük seviyede, yük ağırlığının çok yüksek olması, alçak ve yavaş uçuş yapabilmesi; olumsuz yanlarıysa topterlerle uçuşun sonsuza dek sürmesi, yazılımlarının düzenli olarak çökmesi ve aralarında bu canavarları onarmasını bilenlerin sayısının çok az olmasıydı. Şaibeli dijimekanikleri çağırmak ya da dijital karanlık işlerin geliştigi Brezilya’dan gizlice getirmek gerekirdi.

Seni gördükleri anda çarparlar. Politikacıların tıbbi kayıtlarıyla kirli ilişkileri, ünlülerin estetik ameliyatları kârlı iş—ama bu ufak çaplı olanıydı. Büyük çaplı olansa, bir Şirketin diğerini çarpmasıydı. Güçlü bir Şirketi çarpmak, başınıza ciddi belalar açabilecek türden bir işti, hem de güçlü bir başka Şirketin maaşlı karakutu çalışanı olarak güvenlik kalkını altında olsanız bile.

“Sanırım, sen de öyle yapmıştın” diyor Toby. “Başına ciddi bela açacak şeyi yaptın.”

“Öyle, orada geçimimi sağlıyordum” diye kabul ediyor

Zeb. Ayıkaldırgacında mola veriyordum: Brezilya'dan çok uzaklarda.”

Ayıkaldırgacı bir dümendi ya da kısmen öyleydi. Yarım akıllı birinin bile bunu çakozlaması uzun sürmezdi. Hileli işlerin çoğunun aksine, iyi niyetle yola çıkılmıştı, ama neresinden bakarsan bak dümendi işte. Kullan-at duygularıyla bir şeyleri –atalarının geçmişinden kalma en eski özgün birtakım kırıntıları, sevimli ayı giysisine bürünmüş ortak benliklerinin minicik bir dilimi– koruduklarını düşünmekten hoşlanan kitlelerin iyi niyetinden geçinirdi. Bu anlayış basitti: Kutupayıları açlıktan ölüyor, çünkü buzun neredeyse tamamı yok olmak üzere, artık foklara ulaşamıyorlar, hadi öyleyse, onlar uyum sağlamayı öğrenene dek onları bizim artıklarımızla besleyelim, “hatırlarsan, *uyum sağlama* deyişi dillere pelesenk olmuştu o günlerde; yok, ama senin yaşın yetmez herhalde, daha oyun çağındaydın. Erkekleri ağına düşürmeyi öğreniyordun.”

“Cilve yapmayı kes” dedi Toby.

“Neden? Hoşuna gidiyor.”

“*Uyum sağlamak*, bunu hatırlıyorum” diyor Toby. “*Kör talih* demenin bir başka yoluydu. Yardım elini uzatmayacağın insanlara söylenirdi.”

“Anlamışsın” dedi Zeb. “Her neyse, aylara çöp yedirmek onların uyum sağlamalarına yaramadı, sadece yiyeceğin gökten düştüğünü öğretti. Ne zaman bir balon sesi duysalar, ağızlarından salyalar akmaya başladılar, kendilerine göre bir kargo kültü geliştirmişlerdi.”

“İşte dümenin ayyuka çıktığı nokta burası. Evet, buzun çoğu erimişti; evet, bazı kutupayıları açlıktan ölmüştü, ama geri kalanlar güneye çekilerek yalnızca iki yüz bin yıl önce yollarını ayırdıkları bozayılarla çiftleşiyorlardı. Böylece ortaya kahverengi yamalı beyaz aylar veya beyaz yamalı kahveren-

gi ayılar ya da tamamı kahverengi veya tamamı beyaz ayılar çıktı, ama dış görünüş ne olursa olsun, mizacının göstergesi değildi: akbozlar tıpkı bozayılar gibi çoğunlukla senden uzak durur; bozbeyazlar tıpkı kutupayıları gibi çoğu zaman üzerine saldırırdı. Herhangi bir ayının hangi türden olduğunu asla bilmezdin. Bildiğin tek şey topterin havadayken bir ayı diyarına düşmesini istemediğindi.”

Zeb’in başına gelen tam da buydu.

“Seni aptal şey” diye söyleniyordu yine Chuck için. “Seni her kim kiraladıysa, o senden iki misli daha aptal” diye ekledi sanki dinliyorlarmış gibi. Belki de –birden iğrenç bir düşünce gelmişti aklına– dinliyorlardı.

Kaza

Ayıkaldırgacında her şey yolunda gidiyordu, ta ki Chuck ortaya çıkana dek. O zaman Zeb'in başı biraz belaya girmişti, doğruya doğru...

“Başka zamanlarda hiç öyle olmaz” diyor Toby.

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Babasının kurbanı kafası karışık bir genç miyim yani? Üstelik çok çabuk mu büyüdüm?”

“Dalga mı geçiyordum?”

“Doğrusunu istersen, geçiyordun” diyor Zeb. “Kaya gibi kalbin var. Bunu güzelce kırmak gerek.”

O zaman Zeb'in başı biraz belaya girmişti, doğruya doğru, fakat Ayıkaldırgacı Merkezinde hiç kimsenin buna aldıracağı yok gibiydi, çünkü kendi başları da belada olanlar yarıyı buluyordu, o nedenle, ne sen sor ne ben söyleyeyim.

Günlük işler belliydi: Beaufort Denizi açıklarında petrol çıkarma tankerlerinin yasak yollarla atmadıkları çöplerini bıraktıkları Whitehorse veya Yellowknife, bazen de Tuk'tan yenilebilir atıkları yükle. Petrol çıkarma kuleleri o günlerde hâlâ bol bol gerçek hayvan proteini atıkları üretirlerdi, çünkü tanker mürettebatından hiçbir şey esirgenmezdi. Domuz eti –bol miktarda domuz ürünleri yerlerdi– ve tavuk ya da onlara yakın bir şey. Lab-et üretilenin en iyisiydi, sosislerin ya da köftenin içine gizlenirdi, dolayısıyla ne yediğini anlayamazdın.

Yemekten geriye kalan ne varsa toptere yükler, sonra da bir bira açar ve topteri Ayıkaldırgacı dökme alanlarına uçurur, yükünü boşaltırken havada kalır, sonra da geri uçardın. Sıkıntıdan patlamanın dışında hiçbir zorluğu yoktu, tabii hava kötü olmadıkça veya mekanik bir arıza çıkmadıkça. Öyle olduğunda, dağların yamaçlarına aldırmadan topteri yere indirmek zorundaydın, sonra ya hava durulana dek bekler ya da Tamir ekibi gelene dek ağaç olurdun. Sonra bir daha. Alışlageldik düzen sürer giderdi. En kötüsü, Ayıkaldırgacı kasaba barlarında, sen kendini oraya getirdikleri fiçılardan dağıtılan içkiye vurup kafayı bulmaya çalışırken yeşilin kokusunu almış vaaz çeken kürkçü pislikleri dinlemektir.

Bunun dışında, ye, iç, yat ve iyi bir günde bardaki kadın personelden birine sataş, ancak Zeb bu konuda dikkatli olmalıydı, çünkü bazıları kolayca parlayıveren kimselerdi, diğerlerinin de takanakları vardı, hırgürden uzak durmaya çalışıyor, üstün çükü ve gamzeleri sayesinde kadının apış arası üstünde sonsuz hakkı olduğunu sanan, belki cebinde bıçak taşıyan, öfkeden kudurmuş moron bir herifle bar taburelerinin altına yuvarlanmanın herhangi bir yararını görmüyordu. Artık tabanca da bulunmazdı, çünkü aşağı yukarı o sıralarda, yurttaş güvenliği için yalancıkdan bayrak açmış, böylelikle uzak mesafeden öldürme tekeline iyice eline almış olan Na-AşRob A.Ş. hepsine el koyuyordu. Bazı herifler Glock ve diğer markaların tabancalarını saklar, acil ihtiyaç doğarsa diye taşların altına gömerlerdi, ama aynı sebepten dolayı taşımaları söz konusu değildi. Ancak taşrada her yasaya, her bildirime kulak asılmaz. Kuzeyde, yasal açıdan işler hep belirsizdi. Asla bilemezdin.

Neyse kızlara dönelim. Eğer ufak, ablak ya da orta ölçek bir çift yanakta Bas Git tabelası varsa, mutlaka basıp giderdi. Yok, eğer gecenin karanlığında biri yattığı odaya süzülerek girerse, şikâyet edecek değildi herhalde. Çocukluğundan

beri, tespihböceği anlayışına sahip olduğu söylenmişti ona, beklentileri boşa çıkarmaktan hiç hoşlanmazdı, üstelik kendisine yaklaşan bir kızı geri çevirmek onun gönlünü söndürmek olurdu. Böyle kızlardan bazıları ışığın altında pek de iyi görünmezlerdi, ama bir tanesinin parmak ısırtacak kadar gevşek kalçaları vardı, bir başkasının memeleri filenin içine girmiş iki bowling topuna benziyordu, bir de...

“Bu kadar bilgi çok fazla” diye uyarıyor Toby.

“Kıskanma” diyor Zeb. “Hepsi çoktan öldü. Ölmüş kadınları kıskanmayacaksın herhalde.”

Toby sesini çıkarmıyor. İkisinin arasında Zeb’in eski sevgili Lucerne’in çekici cesedi havada duruyor sanki, görmeseler de, adı geçmese de, Toby’ye sorarsan gömülmediği kesin.

“Canlısı, ölüsünden daha iyi” diyor Zeb.

“Ortada yarış yok ki” diyor Toby. “Ama şöyle bir düşündüm de denemeden bilemezsin.”

Kahkahalarla gülüyor Zeb. “Senin kalçaların da çekici. Ama gevşek değil. Sıkı.”

Toby, “Chuck’tan söz etsene” diyor.

Chuck yasak bir odaya girercesine, Ayıkaldırgacı Merkezi-ne parmak uçlarında girmişti, ama aynı zamanda orada bulunma hakkı var gibi davranıyordu. Sinsi ve ısrarlı. Zeb’e göre adamın üzerindeki giysiler fazla yeniydi. Şu fiyakalı giysi dükkânlarının birinden az önce çıkmıştı sanki, sapkın yarışma oyunu videolarında görülen cinsten, baştan aşağı fermuarlar, cırt cırtlı şeritler ve cep kapaklarıyla doluydu üstü başı. Bu adamı çözün, cüce cini bulun, ödülü kazanın. Tiril tiril kıyafetler içindeki bir adama asla güvenilmezdi.

Toby itiraz ediyor. “İyi de bazen giysilerin yeni olması gerekir. En azından o zamanlar öyleydi. Üretilirken nasıl eski olurlar?”

“Gerçek insanlar giysilerini bir saniyede kirletmesini bi-

lir” diyor Zeb. “Çamurda yuvarlanırlar. Giysilerini bırakalım, ama dişleri de çok büyük ve bembeyazdı. Ne zaman öyle dişler görsem bir şişeyle hafifçe vurmak gelir içimden. Takma diş mi diye bakmak, nasıl kırıldıklarını görmek isterim. Saygıdeğer Peder babamın dişleri öyleydi. Beyazlatıcı kullanırdı. O dişler ve ten rengiyle ışık saçan bir tür derin su ahtapotuna benzerdi veya uzun zaman önce çölde ölmüş bir ata. Gülümsemesi, gülümsememesinden daha kötüydü.”

“Çocukluğundan çık artık” diyor Toby. “Kederleneceksin.”

“Keder senin düşmanın mı? Keder olmasın mı diyorsun? Bana nasihat etme, bebek.”

“Bende işe yarıyor. Kederden uzak duruyorum.”

“Bundan emin misin?”

“Chuck diyordun.”

“İşte. Gözlerinde bir tuhaflık vardı. Chuck’ın gözleri. Üzerinde ince bir tabaka var gibiydi. Katı ve parlak. Sanki üzerleri saydam bir kapakla örtülüydü.”

Chuck elinde tepsisiyle ilk defa kantine girdiğinde, “Yanına oturmamın bir sakıncası var mı?” derken sis tabakası kaplı o gözlerle tepeden tırnağa fıldır fıldır Zeb’i incelemişti. Sanki barkod taraması yapıyordu.

Zeb başını kaldırmış ona bakıyordu. Evet de demedi, hayır da. Her anlama gelecek bir homurtuyla lastiği aratmayan sosisini mideye indirmeye devam etti. Chuck’ın vakit geçirmeden kişisel sorular yöneltmeye başlamasını beklerdin –nerelisin, buraya nasıl geldin, vesaire– ama bunu yapmamıştı. Açılış numarası, Ayıkaldırgacı oldu. Ne muhteşem bir düzenleme dedi, fakat Zeb’den olumlu olumsuz hiçbir hareket göremeyince, orada olmasının tek nedenini, hayatının bir çıkma-za girmesi olarak açıklamaya koyuldu, anlardı işte, işler durulana dek bir süre ortalarda görünmek istemiyordu.

“Ne yapmıştın, burnunu mu karıştırdın?” demişti Zeb, o zaman Chuck ölü at dişleriyle anıra anıra gülmüştü. Ayıkal-

dırgacının, bir yönüyle Yabancı Lejyonerler gibi heriflere göre olduğunu tahmin ettiğini söylüyordu, ama Zeb'in verdiği karşılık, yabancı ne, olunca, o sohbet noktalanmıştı.

Kaba davranarak adamdan kurtulamayacağı belliydi. Chuck geri adım atmıştı ama bir yolunu bulup her an ortalıkta olmayı başardı. Zeb ertesi sabah uyandığında akşamdan kalma halinden sıyrılmak için gittiği barda, Chuck pat yanında biter, yanına sokularak bir sonraki içkileri ısmarlamayı önerirdi. Zeb tuvalete gitmiş su dökerken, bir bakardı, Chuck da orada, sanki ışınlanmış, iki pisuvar ötede su döküyor; veya Zeb kalkar, Whitehorse'un daha salaş tarafına doğru köşeyi dönerse, ne olurdu tahmin et, Chuck da öbür köşede görünürdü. Büyük ihtimalle Zeb içeride olmadığında, Zeb'in süpürge dolabı kadar odasına dalıp eşyalarını karıştırıyordu.

“Buyursun, baksın” diyor Zeb. “Kirli çamaşırlarımın arasında kirli çamaşırdan başka bir şey yoktu, çünkü gerçek kirli çamaşırlar kafamın içindeydi.”

Peki ama, Chuck nasıl bir dolap çeviriyordu? Çünkü ortada bir dolap döndüğü belliydi. Zeb ilk başlarda Chuck'ın eşcinsel olduğunu, pantolonunun içine elini atmaya başlayacağını sanmıştı, fakat öyle değildi.

Birkaç hafta içinde Chuck ile Zeb birlikte bir iki kaldıraç uçuşu yaptılar. İkisi hep aynı Balona biner, nöbetleşe uyurlardı. Zeb artık tüylerini diken diken eden Chuck'la ortak uçmaktan kaçınmaya çalışıyordu, gel gör ki ilkinde, Zeb'in birlikte uçuşması gereken herif, halasının cenazesine çağırılmış, Chuck da boşluğu doldurmuştu, ikincisinde öteki herif gıda zehirlenmesine uğradı. Acaba toz olsunlar diye Chuck bu ikisine para mı verdi diye merak ediyordu Zeb. Belki de halayı boğazlayan oydu, öbür adamın da pizzasının içine inandırıcı olması için kolibasili koymuştu.

Havalandıklarında, Chuck soruyu patlatsın diye bekledi. Zeb'in önceden çevirdiği dolaplardan haberdardı belki, ke-

sinlikle yasaklanmış bilgi sızdırma işini halletmesini istemiş bugün-hâlâ-bilinmeyen karanlık kimseler için Zeb'i kiralamak için buradaydı; bazı plütokratların banka hesaplarından para sızdırmaya bakan bir ekibin üyesi de olabilirdi, o da değilse, Şirketin bilgilerinden birini kaçırmak için profesyonelce karmakarışık bir iz sürmesi gereken IP hırsızlarıyla bağlantılı birilerinin maaşlı adamıydı.

Kandırmaca da olabilirdi –Chuck düpedüz yasadışı bir şey teklif edecek, bunu yerine getirmeyi kabul ederken Zeb'in sesini kayda alacak, sonra da adalet sistemi yerine geçmiş dev istakozun pençeleri, ensesinden kısıvrak yakalayacaktı; belki de saçma sapan bir şey için şantajla para isteyecekti, sanki taşın suyunu çıkarabilirmiş gibi.

Gelgelelim, bu iki seferde anormal hiçbir şey yaşanmadı. Herhalde yatıştırma turlarıydı bunlar, Zeb'i rahatlatma çabaları. Chuck'tan zarar gelmeyeceğinin işaretleri. Kendini enayi göstermesi de gizli görevin bir parçası mıydı?

Az kalsın işe yarayacaktı ama. Zeb paranoyakça davrandığını düşünmeye başlamıştı artık. Kendi gölgesinden ödü patlar olmuştu. Chuck gibi bir sürüngeni dert ediyordu.

O sabah –kaza günü– alışılageldiği gibi başlamıştı. Kahvaltıda yavan çörek-arası bilmem-ne, kafein taklidinden birkaç fincan, bir dilim kızarmış talaş. Ayıkaldırgacı erzakta ucuza kaçardı: Madem orada ulu ve değerli bir dava uğruna bulunuyordun, senin de alçakgönüllü davranıp gıda yerine geçen şeyler yemen, faydalı besinleri aylara saklaman gerekiyordu.

Sonra biyo-çözünür çuvallara doldurulan sakakat, çatal araçla Balonun karnına yüklendi. Programa göre Zeb'in ucu-ortağı olarak yazılan adamın adı günlük listeden silinmişti –yerel kerhanelerden birinde, söylendiğine göre gerzekliğe yol açan bir ilacın etkisiyle iyonofere kadar yükseklere uçarken, ne kadar sıkı bir herif olduğunu göstermek için kırık camların

üstünde dans etmeye kalkıp ayağını yarmıştı –böylece Rodge adında pek de fena olmayan birini Zeb’in uçuş eşi olarak yazmışlardı. Ne var ki balona binmek üzere oraya gittiğinde, karşısında Chuck duruyordu, fiyakalı fermuarları ve cırt cırtlı şeritleriyle iki dirhem bir çekirdek giyinmiş, kocaman, bembeyaz at dişleriyle sırtıyordu ama gözlerindeki tabaka kalkmıştı.

“Rodge’a telefon mu geldi?” dedi Zeb. “Büyükannesi mi ölmüş?”

“Aslında babası” diye düzeltti Chuck. “Güzel bir gün. Hey bak, sana bira getirdim.” Kendi de açtı bir tane, sıradan biri olduğunu göstermeye çalışıyordu herhalde.

Zeb homurdanarak birayı aldı, kapağı çevirdi. “Bir su dö-küp geleyim” dedi. Tuvaletle gidince birayı delikten aşağı döktü. Kapak daha önce açılmamıştı, ama bunların sahtesini yapmak işten bile değildi, zaten her şeyin sahtesi yapılabili-yordu. Chuck’ın elinden ne bir şey içmek ne de yemek isterdi.

Balonların kalkışı her zaman karmaşık olurdu: Helikopter kızaklarıyla helyum/hidrojen kese havalanmayı sağlıyordu, ama bunun püf noktası kanatlar çırpımayla başlamadan önce yeteri kadar yükselmek ve tam o anda heli-kızakları yerden kesmekti, aksi takdirde taşıt devrilir, döne döne çakılırdı.

O gün hiç sorun çıkmadı. Alışlageldik bir uçuştı, vadile-rin arasında ve Pelly Dağlarının etrafında süzülerek arazi-yi ayı yemine tutmak için birkaç kez havada durmuş; sonra Mackenzie Dağlarıyla çevrili yüksek Tundraların, kartpostalı aratmayan karlı zirvelerin üzerinden geçerek birkaç kere da-ha yük atmış; ardından İkinci Dünya Savaşı’ndan kalma te-lefon direklerinin hâlâ göze çarptığı Eski Canol Yolu’nun ka-lıntılarının üzerinden uçmuşlardı.

Topter görevini layıkıyla yerine getirmişti. Yük boşaltma noktalarının üzerine geldiklerinde kanat çırpımayla bırakıp havada hareketsiz kalmış, kapak olması gerektiği gibi açıl-mış ve biyo-çöp yere doğru yola çıkmıştı. Son beslenme istas-

yonunda topterin yaklaştığını gören iki ayı –biri neredeyse tamamen beyaz, diğeri neredeyse tamamen boz– kendi özel atık alanlarına doğru, koşar adım yola koyulmuşlardı bile; Zeb onların tüylü halı misali sallanan kürklerinin dalgalandığını görebiliyordu. Bu kadar yakın olmak her zaman müt-hiş bir heyecan verirdi.

Zeb topteri çevirip güneybatıya, oradan da Whitehorse’a yöneldi. Ardından kumandayı Chuck’a bıraktı, çünkü saat şekerleme yapma sırasının Zeb’e geldiğini gösteriyordu. Arkasına yaslandı, boyun yastığını şişirip gözlerini yumdu, ama kendini bırakıp uykuya dalmadı, çünkü Chuck uçuş boyunca fazlasıyla gergindi. Ortada bir olay olmadan insan bu kadar hop oturup hop kalkmazdı ya.

İlk dar vadiye doğru yolun üçte ikisini neredeyse geride bırakmışlardı ki, Chuck harekete geçti. Zeb hafif aralık gözlerinin arasından ışıltılı bir cisim tutan bir elin kalçasına doğru usulca ilerlediğini görüyordu. Çabucak doğrulup Chuck’ın gırtlığına vurdu. Ama yeterince sert olmamıştı, Chuck soluksuz kalmış da olsa –soluksuz denmez ya, anlatması zor– ya da öyle bir ses çıkarıp elindeki her neyse onu bıraktıysa da, bu defa iki eliyle Zeb’in boynunu kavramış, sonra Zeb ona bir yumruk daha atmıştı, tabii o sırada uçuşa kumanda eden kimse yoktu, derken itiş kakış sırasında birinin bacağı veya dirseği bir yere çarpmış olmalıydı, işte o anda topterin dört kanadından ikisi katlanıp yan dönmüş ve yere çakılmışlardı.

Zeb bir de baktı ki, bir ağacın altında, gözlerini ağacın gövdesine dikmiş oturuyor. Şaşırtıcı, likenin fırfırlı kenarları ne kadar da netti; hafif yeşile çalan açık gri, daha koyu olan kenarı nasıl dallanıp budaklanmış...

Kalk ayağa, buyurdu kendine. Yola koyulman gerek. Fakat bedeni bu komutu tınmadı.

Araç-Gereç

Epey bir zaman sonra –ona çok uzun gelmişti, yarı-saydam çamurun içinde güç bela ilerliyordu sanki– Zeb bir yanına devrildi, ellerini yere koyup cılız ladinin yanında ayağa kalkmaya zorladı kendini. Sonra kustu. Daha demin midesinin bulandığının farkında değildi, ansızın kusmuştu.

“Pek çok hayvan böyle yapar” diye anlatıyor. “Gerilim altında kusarlar. Bunun anlamı sindirecek enerji olmamasıdır. Yükün hafifler.”

Toby soruyor, “Üşüyor muydun?”

Zeb tir tir titrerken dişleri takırdıyordu. Chuck’ın kuştüyü yeleşini alıp giysilerinin üzerine geçirdi. Fazla hasar görmemişti. Ceplerini yokladı, Chuck’ın cep telefonunu buldu, konum bildirme ve dinleme işlevlerini durdurmak için bir taşla ezip parçaladı. Parçalamaya koyulmadan hemen önce telefon çalmaya başlamıştı; cevap verip Chuck gibi konuşmak için zor tuttu kendini. Açıydı keşke, Zeb’in öldüğünü söyleseydi. Bir şeyler öğrenebilirdi. Birkaç dakika sonra kendi telefonu çalıyordu; susana dek bekledi, sonra onu da paramparça etti.

Chuck’ın başka oyuncakları da vardı ama bunlar Zeb’de olmayan cinsten değildi. Çakı, ayı spreyi, böcek spreyi, uzay çağı alüminyum folyodan katlanır cankurtaran battaniye gibi şeyler. Yere inmek zorunda kalır da saldırıya uğrarlarsa

diye yanlarında getirdikleri ayı tabancası da büyük bir şans eseri Chuck'la birlikte savrulup gitmişti. Ayı tabancaları yeni getirilen silah-yok kuralının dışında tutulurdu, çünkü kalın kafalı NaAşRob A.Ş. bürokratları bile orada ayı tabancasına gerek olduğunu bilirdi. Şirket hoşlanmazdı Ayıkaldırgacından, isteseler tek bir parmak hareketiyle kapatabilirlerdi orayı ama bunu yapmaya yeltenmezlerdi. Onların işine yarıyordu: Umudun sesi oluyor, halkın dikkatini, gezegeni dümdüz ederek değerli ne varsa ele geçirmekten ibaret olan gerçek faaliyetlerden uzaklaştırıyordu. Paranın kokusunu almış gülücükler saçan bir kürk-yüzücünün herkese, Ayıkaldırgacı'nın ne kadar değerli olduğunu söyleyerek lütfen daha çok para gönderin yoksa ayı ölümlerinden sorumlu olursunuz dediği, bilindik Ayıkaldırgacı reklamlarına itirazları yoktu. Hatta Şirket de bizzat kendi kasasından para koymuştu. "Henüz güven verme izlenimi yarattıkları dönemlerdi tabii" diye devam ediyor Zeb. "İktidara iyice çöreklenirken bunu dert etmelerine gerek kalmadı."

Zeb ayı tabancasını görür görmez, titremesi neredeyse keşilmişti. Onu kucaklayıp bağrına basacaktı az kalsın: Şimdi yarım yamalak da olsa bir şansı vardı en azından. Fakat Chuck'ın ona saplamaya çalıştığı iğneyi bulamıyordu; kötü olmuştu bu, içinde ne olduğunu öğrenseydi keşke. Sersemletici bir ilaçtı herhalde. Uyanık haldeyken onu taşla döndürecek, sonra da orada beynindeki verileri ele geçirmek, o güne dek neler tırtıkladığını ve kimlerden tırtıkladığını öttürmek üzere bekleyen kim-bilir-kim tarafından kiralanmış beyin sıyırıcılarıyla iğrenç randevusuna doğru uçuracaktı, sonra da adamlar özü alınıp pörsümüş kabak misali onu altı üstüne getirilmiş ücra bir bataklıkta atar, yerel halktan birileri gelip pantolonunu çalarak organlarını nakletmek için gerekli işlemlere koyulana dek yapay bellek yitiminden sendeleyerek orada bir başına bırakırdı.

Şıngayı ele geçirebilseydi bile ne olacaktı? Kendi üstünde mi deneyecekti? Bir yabansıçanına mı zerk edecekti? “Yine de ihtiyaç olursa diye saklayabilirdim, acil durumlar için” diyor Zeb.

“Acil durumlar?” diye soruyor Toby, karanlıkta çaktırmadan gülümseyerek. “Bu acil bir durum değil miydi?”

“Hayır, gerçek bir acil durum değil. Orada başka biriyle karşılaşmak. İşte o acil durum olurdu. Bunun çatlak bir adam olması muhtemeldi.”

“Sicim falan var mıydı?” diye soruyor Toby. “Ceplerinde yani. Bir sicim her zaman işe yarayabilir. Ya da bir parça ip.”

“Sicim. Doğru ya, şimdi sen sorunca aklıma geldi. Yanımızda bir makara misina taşırdık hep, oltalarıyla birlikte. Çakmak. Mini dürbün. Pusula. Ayıkaldırgacı bize bütün İzcilik malzemelerini verirdi, cankurtaran temel araç gereçler. Ama Chuck’ın pusulasını almadım, bende vardı zaten. İki pusulayı ne yapacaktım?”

“Şeker çubuğu? Enerji azığı var mıydı?”

“He ya, birkaç boktan Joltbar, yapay fındık. Bir paket oksürük pastili. Onları aldım. Bir de.” Duraklıyor.

“Bir de ne? Devam et” diye üsteliyor Toby.

“Pekâlâ, ama uyarıyorum: Bu mide bulandırıcı. Chuck’ın bir parçasını aldım. Çakıyla kestim, testereyle doğrar gibi. Chuck’ın katlanır suyla şişmiş ceketi vardı, ona sardım. Tundralarda yiyecek pek bir şey bulunmaz, bunu hepimiz bilirdik, Ayıkaldırgacı öğünlerimiz vardı. Tavşan, tarla sincabı, mantar, fakat bunlardan birini avlamaya zamanım olmayacaktı. Her neyse, tavşandan başka bir şey yemezsen, açlıktan ölebilirsin. Buna tavşan açlığı derler. O canlılarda hiç yağ olmaz. Bilmem-ne beslenme gibi –sadece protein. Kasların erimeye başlar. Kalbin ufalır.”

“Chuck’ın hangi parçasını aldın?” diye soruyor Toby. Mide-sinin bulanmamasına kendi de şaşıyor; eskiden olsa, *mide-*

nin bulanması seçeneği söz konusu oldu mu hemen bulanır-
dı.

“En yağlı yerini. Kemiksiz kısmını. Sen de orasını alırdın. Akli başında herkes öyle yapardı.”

“İçin fena oldu mu? Popomu sıvazlamayı kes.”

“Neden?” diye soruyor Zeb. “Yoo, içim fena olmadı. Yerimde olsaydı, o da aynısını yapardı. Ya okşasam, şöyle?”

“Çok sıskayım” diye sızlanıyor Toby.

“Öyle, biraz dolgunlaşsa iyi olur. Bulabilsem, sana bir kutu çikolata getirirdim. Semirtirdim seni.”

“Yanına çiçek de koy. Kur yapmanın bütün numaralarını sergile. Ama her iddiasına girerim, ömründe yapmamışsındır.”

“Şaşar kalırsın” diyor Zeb. “İyi günümde ben de buketler verirdim. Bir tür.”

“Sen devam et” diyerek kesiyor Toby, Zeb’in çiçek buketlerini de, hangi tür olduklarını da onları kimlere verdiğini de düşünmek istemiyor. “Oradasın. Uzakta dağlar, Chuck’ın bir parçası yerde, bir kısmı cebinde. Saat kaçtı?”

“Öğleden sonra üçtü galiba, beş de olabilir, yok, belki de sekiz, hava hâlâ aydınlıktı” diyor Zeb. “Zaman algımı yitirmiştim. Temmuz ortasıydı, bunu söyledim mi? O tarihlerde güneş neredeyse hiç batmaz. Yalnızca ufuk çizgisinin altına çekilirken güzel bir kıızıla bürünür. Birkaç saat içinde tekrar yükselir. Kutup Dairesi’nin üzerinde değil orası, ama öyle yukarıda ki her yer tundra: Yatay uzanmış asma yapraklarına benzeyen iki asırlık söğütleriyle yaban çiçekleri bir anda açar, çünkü yaz sadece birkaç hafta sürer. Ama benim gözüm onları görececek halde değildi tabii.”

Chuck’ı gözden uzak bir yere mi kaldırırsam diye düşünüyordu. Chuck’ın pantolonunu tekrar üstüne giydirip topterin bir kanadının altına yerleştirdi. Kendi postallarını onunkilerle değiştirdi –Chuck’ınkiler daha iyi durumdaydı, onun

ayağına da hemen hemen uydu— sonra uzaktan gören, onu Zeb sansın diye Chuck'ın tek ayağını dışarıda bıraktı. En azından kısa bir süre ölü sanılmasının daha güvenli olduğuna karar vermişti.

Ayıkaldırıcacı Merkezi bağlantısının koptuğunu anlayınca, birini gönderecekti elbet. Bu da büyük ihtimalle Tamir ekibi olurdu. Geldiklerinde onaracak bir şey kalmadığını, ortalıkta küçük fişekler atan veya beyaz mendil sallayan kimse olmadığını anladıklarında çekip giderlerdi. Şöyle düşünürlerdi: Cesetlere yakıt harcamaya değmez. Bırakalım Doğa onları geri dönüştürsün. Ayılar, kurtlar, porsuklar, kuzgunlar falan, nasıl olsa icabına bakarlardı.

Ne var ki bakmaya gelenler yalnızca Ayıkaldırığaççılar olmayabilirdi. Chuck'ın onun beynini sıyırmak için nasıl çabaladığına bakılırsa, Ayıkaldırığaççılarla çalışmadığı belliydi: Öyle olsaydı, daha havadayken bir numara çevirmekte bir an bile tereddüt etmez, üstelik içeriden de destek alırdı. O zaman da Zeb beyni alınmış bir kabuk misali, parmakizlerinden yoksun, sahte bir pasaportla eskiden maden ve petrol çıkarılan zombi kasabalardan birine çoktan çakılmış olurdu. Hatta o kadar uzağa gitmeye bile gerek yoktu, zaten onun yokluğunu kim hissedecekti?

Demek ki Chuck'ın patronları başka yerdeydi: Telefon ettikleri yer neresiyse, orada. Peki, ne kadar yakındaydılar? Norman Wells'de mi, Whitehorse'da mı? İniş pisti olan herhangi bir yerde. Zeb'in mümkün olan en kısa zamanda kaza yerinden uzaklaşıp başını sokacak bir dam bulması gerekiyordu. Neredeyse çırılçıplak tundralarda bu hiç de kolay değildi.

Bozbeyazlarla akbozlar için öyle miydi ya, hem onlar daha iriydiler. Hem de daha deneyimli.

Kulübe

Zeb yürüyüşe geçti. Topterin düştüğü yer, batıya doğru hafif eğimli bir tepeydi, o da batıya yöneldi. Kafasında bütün alanın kabataslak bir haritası vardı. Uçuş sırasında dijital aksaklık olması durumunda, dizlerinde açık tuttukları kâğıt harita yanında değildi ne yazık ki.

Tundrada yürümek zordu. Bastığı yer, gizli su birikintileri, kaygan yosunları ve salkım otlarıyla süngerimsi, suya doymuş topraktı. Turbanın içinden eski uçak parçaları uzanıyordu –şuradan bir dikme, buradan bir kızak, uzun zaman önce, yirminci yüzyılda sise ya da aniden patlayan fırtınalı havaya yakalanmış bir dizi uzak yol pilotlarının döküntüleri. Bir mantar gördüyse de es geçti: Mantarlarla ilgili çok az şey bilirdi, ama bazılarının sanrılar gördürdüğü kesindi. Tek eksiği buydu işte, minicik kanatlar takmış yeşil ve mor oyuncak ayılar, pembe pembe sırtıp kayarak üzerine gelirken mantar tanrısıyla karşılaşmak. O gün yeterince gerçeküstü olay yaşamıştı zaten.

Ayı tabancası doluydu, püskürteci de elinde hazır tutuyordu. Bir ayıyı şaşırtırsanız saldırıya geçerdi. Gözlerinin kırmızısına nişan almadıkça püskürteç işe yaramazdı, dolayısıyla zaman çok dardı –püskürt ve ateş et. Eğer karşınızdaki bir akboz ise işler böyle yürürdü. Ama bir bozbeyaz sezdirmeden peşinize düşer ve arkadan saldırırdı.

Kumun ıslak bir parçasında bir ayakizi buldu, sol ön pençe

izi, daha ileride de bir öbek taze dışkı. Şu anda onu seyrediyorlardı muhtemelen. Kanlı ve kaslı bir çıkın taşıdığını biliyorlardı, iyice sarıp sarmalamıştı ama kokusunu alabilirlerdi. Duyduğu korkuyu kokluyorlardı.

Chuck'ın mükemmel postallarına rağmen ayakları çoktan sırılsıklamdı. Postallar sandığı kadar cuk oturmamıştı ayaklarına. Çoraplarının içinde ayaklarının solduğu, hamur gibi kabarcıklandığı geldi gözünün önüne. Düşüncelerini onlardan –ve ayılardan, ölü Chuck'tan, her şeyden– uzaklaştırmak ve akbozları uyarmak, böylece ne kendisini ne onları şaşırtmamak için şarkı söylemeye koyuldu. Sözde gençliğinden kalma bir alışkanlıktı bu, hangi izbe yere kapatılsa, orada ısıklık çalmıştı. İzbede, karanlıkta, hatta ışıktaki bile karanlık olan yerde.

*Babam bir sadist, annem hoppa,
Gözlerini kapa, dal uykuya.*

Olmaz, uyku olmaz, ne kadar yorgun olursa olsun. Yola devam etmeli. Uygun adım marş.

*Dangalak, dangalak, dangalak, dangalak,
Belki de ben kötüyüm, sahiden kötü ama kötü bir manyak.*

Yokuş aşağı inişte gördüğü bir sıra gür çimen, derenin habercisiydi. O yönde ilerledir; tümsekleri, yosunları ve kışın sert ayazında ufak taşların yüzeye fışkırdığı çakıllı çıplak alanları aşırıyordu. Hava çok soğuk değildi o gün, hatta güneşli yerler sıcak bile denebilirdi, ama Zeb hâlâ titreme nöbetleri geçiriyor, sularını silkeleyen ıslanmış bir köpek gibi bedeni sarsılıyordu. Kendininkinin üzerine giydiği Chuck'ın yeleğine sarıldı.

Tam dereye varmak üzereyken –aslında bir ırmaktı, hız-

la akıyordu— aklına geldi, ya böcek varsa? Yelekte. Ya içine minicik bir verici diktilerse? O zaman Chuck'ın sağ ve hareket halinde olduğunu, fakat anlaşılmayan bir sebepten ötürü telefonuna cevap vermediğini düşünürler. Onu aldırmaq için birini gönderirler.

Yeleği üzerinden çıkardığı gibi dereye girdi, akıntının en güçlü yerine doğru bata çıka yürüyüp yeleği suya daldırdı. Sıkışan havayla şişmişti, batmayacaktı. Ceplerini taşlarla doldurdu; sonra daha iyisini yaptı, yeleği yüzmeye bıraktı, ondan uzaklaşacaktı. Şişmiş tuhaf bir denizanası gibi akıntıda sürüklenmesini izlerken, lanet olası pek zekice olmadı galiba bu diye düşünüyordu. Kafamı toplamıyorum.

Ağzına bir avuç soğuk su alırken —Çok içme, şişersin— acaba demin bir lazımlık dolusu kunduz humması mı yuttum diye merak ediyordu. Fakat kunduzların buralara kadar çıkmadığından kuşkusu yoktu. Kurtlardan ne kapabilirdin? Kunduz ama o da su içmekle bulaşmaz. Çözünmüş alageyik kakası —içinde emerek tünel açan kurtçuklar olur muydu? Bir tür karaciğer paraziti?

Neden suda durmuş yüksek sesle konuşuyorsun diye sordu kendine. Açık hedefti oysa. Dere vadisi boyunca yürü diye komut verdi. Fundalıklardan ayrılma, gözden uzak dur. İçinden sayıyordu: Chuck'ın telefona cevap vermediği andan itibaren ne kadar sürer? Belki iki saat, tabii eğer ters-giden ne paniğini, uzaktan kumanda veya mesaj yoluyla toplantı çağrısını, tekerleklerin dönmesini ve sorumluluğun başkasına devredilmesini, üstü kapalı ithamları da hesaba katarsan. Onca saçmalık.

Burada, rüzgârdan korunmuş, omzuna gelen söğütler vardı, çimenlerle çalılar. Sinekler, karasinekler, sivrisinekler. Bazen karibuları delirttikleri anlatılırdı. Kar ayakkabısını andıran geniş ayaklarıyla nereye gittiklerini bilmeden, bataklık yosun-

larında nasıl süzıldüklerini görürdün. Böcek püskürtecinden sıkı biraz ama çok değil, idareli kullanması gerekiyordu. Batıya, hatırladığı yere doğru ilerledi –hatırladığını sanıyordu– o yönde Canol Yolu’nun kalıntılarına ulaşacağını düşündü. Artık yoldan geriye pek bir şey kalmamıştı, ama üzerinden uçtuğu zamanlardan aklında kaldığı kadarıyla birkaç yapı vardı oralarda. Eski bir kulübe, bir veya iki barınak.

Eğik bir telgraf direğine kilitlendi, eskiden kalma ahşap bir direkti. Yanında düğüm olmuş teller, bir karibu iskeleti, birbirine geçmiş boynuzlar duruyordu; daha ileride bir benzin bidonu, sonra iki benzin bidonu, derken neredeyse gıcır gıcır kırmızı bir kamyon ama lastikleri yoktu. Herhalde yerli avcılar almıştı, avlanmak için buralara kadar gelecek yakıt parasını karşılayabildikleri günlerde, dört-çarpı-dört araçlarına yükleyip götürmüşlerdi. Bu kamyonunki gibi lastikler işlerine yarardı. Yuvarlatılmış gövdesiyle hız ve hareket kabiliyeti artırılmış kamyon 1940’lardan kalmaydı, zaten yol da o tarihte inşa edilmişti. İkinci Dünya Savaşı sırasında ülkenin iç kısımlarına petrol taşımak üzere, kıyıda ki denizaltılar havaya uçurmasın diye gözlerden uzağa döşenen boru hattı bir bakanlığın tasarısıydı. Sistemin inşaatında Güney’den getirilen bir sürü asker çalıştırılmıştı, aralarında çok sayıda siyah vardı. Sıfırın altındaki sıcaklıkları, beş gün süren tipileri, yirmi dört saat karanlığı hiç yaşamamışlardı hayatlarında; cehenneme düştüklerini düşünmüş olmalı. Yerel efsaneye bakılırsa, üçte biri aklını kaçırmıştı. Burada kar fırtınası olmadan da insanın nasıl aklını kaçıracağını anlayabiliyordu Zeb.

Artık ayağı tamamen yaraydı, su toplamıştı herhalde, ama bakmak için duramazdı şimdi. Un ufak olmuş yol şeridinde seke seke yürüyordu, fundalar daha yüksek, daha yakındı, bir gözünü gökyüzünden ayırmıyordu, derken bir kulübe gör-

dü. Ahşaptan, uzunlamasına alçak bir yapıydı, kapısı yoktu ama damı yerinde duruyordu.

Çabucak kuytuya çekildi. Bir süre bekledi. Ortalık sakindi.

Tabakalarca hurda metal, tahta parçaları, paslı teller. Şurada yataklar varmış. Koltuk dağılmış. Eskiden radyo olan bir kasa; o yıllarda görülen ekmek somunu şeklinde. Düğmesi hâlâ üstünde duruyor. Kaşık. Soba kalıntıları. Kantaron kokusu. Tavan çatlağından içeri giren güneş ışığı tozda süzülüyor. Uzun zaman önce bitmiş perişanlık, ağartılmış kasvet.

Beklemek, yürümekten daha kötüydü. Bir yerleri zonkluyordu: ayakları, yüreği. Soluğu hırıltılıydı.

Sonra aklına takıldı, acaba ona da böcek takılmış olabilir mi diye meraklandı; olur ya, Chuck bunu yaptıysa –bakmadığı bir anda minik bir vericiyi arka cebine sıkıştırıverdiyse. O zaman yanmıştı işte: Şu anda soluk alıp verişini dinliyor olabilirlerdi. Hatta şarkı söylediğini bile duymuşlardı. Yerini hemencecik saptar, ona mini bir roket gönderirlerdi ve puf.

Hiçbir şey yapamazdı.

Sonra –ne kadar sonra? bir saat?– afili insansız hava aracının alçaktan yaklaştığını gördü. Evet, kuzeydoğudan geliyordu. Norman Wells tarafından. Doğruca kaza mahaline gitti, birkaç kere pas geçerek görüntü aktardı. Üste, ona kumanda eden her kimse bir karar vermişti. Chuck'ı gizlediği kırık kanada ateş ediyordu, birkaç gümbürtü duyuldu. Ardından topterden geriye kalan ne varsa infilak etti. Zeb konuşmaları duyar gibiydi: *Sağ kalan kimse yok. Emin misin? Olamaz. İkisi de mi? Öyle olmalı. Neyse, iş sağlama alındı, her yer yanıp kül oldu.*

Zeb soluğunu tutuyordu, fakat insansız araç, yüzen yeleğin gittiği tarafa yönelmedi, Canol'daki harabe kulübeye de aldırmadı; manevra yapıp geldiği yönde uzaklaştı. Önce buraya gelip ortalığı temizlemek, sonra Ayıkaldırgacı Tamir ekibi gelmeden toz olmak istemişlerdi.

Ekip de geldi zaten, her zamanki ağırdan alan tavrıyla. Zeb, elinizi çabuk tutun diyordu içinden. Acıktım. Ekip enkazın üzerinde asılı duruyordu, Ya-tanrımlar, zavallı alçaklar, hiç şansı olmamışlar içeride gırla gidiyor olmalıydı. Sonra o da oradan ayrılıp Whitehorse'un yolunu tuttu.

Alacakaranlık çöküp de pus bastığı sırada sıcaklık düşüyordu, Zeb her yeri tutuşturmamak için bir metal tabakanın üstünde ateş yaktı ama duman tavana yükselip dağılsın diye bunu içeride yapmıştı. Böylece dışarıdan görülmezdi. Bu sayede biraz ısındı. Sonra bir şeyler pişirdi. Yemeye koyuldu.

“Bu kadar mı?” diyor Toby. “Biraz pattadak olmadı mı sen-ce?”

“Ne?”

“Yani, pişen... öyle işte...”

“Et mi pişirdin demek istiyorsun? Sen etyemez numarası yapmıyor muydun?”

“Hınzırlaşma.”

“Dua etmemi ister misin? Tanrım, Chuck'ı bu kadar dal-lama yarattığın için, sahiden istemeden kerizce bir tavır da olsa böyle özveriyle üzerime titremesini sağladığın için sana teşekkür ederim mi diyeyim?”

“Dalga geçiyorsun.”

“Öyleyse sen de bana şu eski Bahçıvan numaranı yapma.”

“Hey! Sen de eski Bahçıyansın! Âdem Bir'in sağkoluydun, direğiydın...”

“Bilmem, demek ki değilmişim. Lanet olası bir direk. Neyse, bu bambaşka bir hikâye.”

Kocaayak

O kadar kolay olmamıştı elbette. Zeb eti iri iri doğramış, şiş yerine kullandığı paslı tele dizmişti, bir yandan da kendine nutuk çekiyordu –*Besin bu– B büyük! Sence Besin olmadan buradan sağ çıkabilir misin?* Yine de biraz yutma sorunu yaşamıştı. Neyse ki ağzına koyduğu lokmalara yabancılaşmakta ustalaşmıştı artık, daha geçenlerde Ayıkaldıracında sürfe yemişti –bir kısmı sürfeydi gerçekten, kurutulmuş ve öğütülmüş halde protein desteği.

Oysa bu türde ilk sınavları çok daha önceden geçmişti, Saygıdeğer Peder'in öğretici cezaları arasında ağzı bozuklara bir lazımlık dolusu ağzından çıkanları yedirmek de vardı. Nasıl koklamazsın, nasıl tatmazsın, nasıl düşünmezsin: Annesinin tuvalet masasının üstündeki minyatür benzin bidonuna oturan, pençeleriyle duyu organlarını sımsıkı örtmüş, seve seve öykündüğü örnek bir davranış sergileyerek Kötüyü Görmeyen, Kötüyü Duymayan, Kötüyü Konuşmayan kör, sağır ve dilsiz üç maymunu oynamaya benziyordu. *Miden mi bulandı? Çenendeki ne?* Şöyle derdi: Sen bir itsin, kendi kusmuğunu ye. Kafamı içine bastırır... *Haydi, Zebulun, masal uydurma. Babanın böyle bir şey yapmayacağını biliyorsun! Seni sever o!*

Kapat şu kutuyu artık, üstüne de koca bir taş koy. Nasıl ısınacaksın, bu daha önemli. Köşede biraz dağılmış katranlı mukavva vardı, çok işe yaramazdı ama olsun. Onu yere serdi, ıslığı tutarak nemi engeller diye umut ediyordu. Çorapları

kurusaydı, biraz yararı olurdu; çıtaları çatarak küçük bir çadır dikti, tutuşmamalarını dileyerek ıslak çoraplarını közleşmeye yüz tutmuş ateşe doğru sarkıttı. Sonra orta boy taşları kömürlerin içinde ısıttı. Buz kesmiş ayaklarını kuştüyü yeleğe sararak biri kendinin, diğeri Chuck'ın, uzay çağından fosforlu iki cankurtarma battaniyesini açtı, aralarına yerleştirdi, kızgın taşları da altına koydu. Karnını sıcak tutacaksın, Birinci Ders buydu. Ayaklarının uyuşmasına izin vermeyeceksin, yol almak için hep bir plan yapacaksın. Parmaksız eller, postallarının bağcıklarını bağlamak gibi küçük kas becerileri gerektiren işlerde pek işe yaramaz.

Karanlık çöktükten sonra kulübenin dışından homurtular geliyor muydu, kapı tırmalanıyor muydu? Kapı yoktu ki, her canlı içeriye girebilirdi pekâlâ. Porsuk, kurt, ayı. Belki de duman uzak tutuyordu onları. Uykuya dalmış mıydı? Uyumuş olmalıydı. Çok geçmeden ortalık ağardı.

Şarkı söyleyerek uyandı.

*Dolanırım oraya, dolanırım buraya, iç çamaşırlarımla,
Bir sevgilim var, her yeri kaplı kılla,
Tepeden tırnağa dolu arzularla...*

Erkek erkeğe geyik muhabbetinde boğuk sesle haykırdıkları bir şarkıydı. Ama adamı harekete geçirirdi. Erkekler bir anda mağara adamına dönerdi. “Kes sesini” diye söylendi. “Saçma sapan bir şekilde mi ölmek istiyorsun?” Sonra cevabı yapıştırdı, “Ne önemi var, gören kimse yok.”

Çoraplar kurumamıştı ama yaş değillerdi. Hırtapozluk etmişti, keşke Chuck'ın artık ortadan kalkmış ama unutulmayan o süngerimsi ayaklarından çoraplarını da çıkarıp alsaydı. Kendi çoraplarını giydi Zeb, cankurtarma battaniyelerini katladı, ceplerine sıkıştırdı –başa bela şeyler bir kez çıktıkları kılıfa bir daha asla girmezlerdi– İşbilir Domuzcuk ıvır zı-

vırlarıyla piknikten geriye kalanları toparladıktan sonra dışarıyı kolaçan etti.

Etrafı pus kaplamıştı. Akciğer ifrazatı kadar griye bürünmüştü her yer. İyi ki öyleydi, uçuş görüş mesafesi böylece düşecek, keşif için havalananları caydıracaktı. Ancak Zeb'in kendine pek yararı olmazdı, çünkü ne yöne gittiğini göremeyecekti. Ama sarı tuğla yolu takip edeceği kesindi, tabii ortada ne tuğlalar vardı ne de yolun bitiminde varılacak Zümrüt Şehir.

Gidebileceği iki yön vardı sadece: Kuzeydoğuda, buzulların bıraktığı kayalarla altı üstüne gelmiş, Norman Wells'e giden bozuk yolu tutabilir veya güneybatıya doğru dondurucu, puslu vadilerden geçerek Whitehorse'a yönelebilirdi. İkisi de uzak, çok uzaktı, yazı mı tura mı diyen olsaydı, iki şıkkı da seçmezdi. Hoş, Whitehorse istikametine doğru Yukon tarafında uzanan gerçek yolda motorlu taşıtlarla karşılaşabilirdi. Orada otostop yapma şansı daha çoktu. Veya araç bulabilirdi. Ya da başka bir şey.

Puslu havada yola koyuldu, taşlı topraklı bozuk yüzeyden ayrılmıyordu. Bir filmin içinde olsaydı, görüntü önce beyazlaşır, sonra kaybolur, ardından jenerik akmaya başlardı. Yok, bu kadar çabuk değil, şimdi değil, hâlâ hayattaydı. "Anın tadını çıkar" diyerek kendini yüreklendiriyordu.

*Bayılırım bir yellozdan diğerine dalmaya,
Keyifle bir şarkı tuttururum, ama beni çıldırırlar ya.
Pis, pisi pisi, pislik, pislik aaah hah hah hah haaaa...*

"Bunu ciddiye almıyorsun" diye terslendi. "Of, kapa çene-ni" dedi karşılık olarak. "Biz bunları çok duyduk." Kendi kendine konuşmak iyiye işaret değildi. Hele bunu yüksek sesle yapmak daha beterd. Neyse ki henüz bilinç kaybı başlamamıştı ama bunu nereden bilecekti?

Sabah on bir sularında pus kalkmıştı; gökyüzü masmaviydi; rüzgâr esmeye başlamıştı. İki kuzgun, yükseklerden gölge gibi onu takip ediyor, pike yaparak gözünün önüne kadar geliyor, sağından solundan sataşıyorlardı. Bir şey gelsin de onu yesin diye bekliyorlardı, böylece onlar da kendilerine bir yer bulup atıştırmalık bir parça kapabilirlerdi; ilk keşiği atmada pek becerikli olmayan kuzgunlar daima avcılarla birlikte avlanırlardı. Joltbarlardan birini yiyen Zeb, üzerinde sulara gömülü bir köprü bulunan bir ırmağa geldi, bir karar vermesi gerekiyordu, postallar mı, sakatlanmış çıplak ayaklar mı? Tercihini ilkinden yana kullanarak önce çoraplarını çıkardı. Su buz gibiydi, X-buzlu, Xtra anlamında. “Bu soğuk iliklerine kadar dondurur” diye söyleniyordu, gerçekten de ilikleri donmuştu.

Daha sonra çorapları tekrar ayağına geçirip ıslanmalarına göz yummak veya sonucunu bilmesine de sadece postallarla yürümenin hafifliğini yeğlemek arasında seçim yapmalıydı, ikincisi su toplayan ayağını iyice acıtacaktı elbette. Postallara gelince, çok yakında onların miadı zaten dolacaktı.

“Çaktın mı?” diyor Toby’ye. “Bu böyle sürüp gider. Esen rüzgâr ve doğan güneşle birlikte günler böyle geçiyordu.”

“Ne kadar yol almıştın?”

“Nasıl ölçecektim? Oralarda kilometreler anlamsız. Yeterince almamıştım diyelim. Artık iyice bitkin düşmüştüm.”

İki kaya arasına çömelmiş, geceyi geçirirken, hışır hışır iki metal cankurtarma battaniyesine, kuru söğüt ve dere yatağındaki ufak huş ağacıyla yaktığı ateşe rağmen dal gibi titriyordu.

Bir sonraki pembe günbatımı görüldüğünde hiç yiyeceği kalmayacaktı. Artık ayları dert etmeyi bırakmıştı; hatta biriyle karşılaşmaya can atıyordu, şöyle dişlerini geçirebileceği

kocaman, besili bir ayı mesela. Havadan kar gibi minik yağ damlacıklarının yağdığını hayal ediyordu, tane tane değil de lapa lapa yağan cinsten; üzerine düştüklerini, bedenindeki çatlaklara, yarıklara dolarak onu şişirdiklerini düşledi. Beynin tamamı kolesteroldü, dolayısıyla böyle bir desteğe ihtiyacı vardı, müthiş istiyordu bunu. Vücudunun içini gözünün önüne getirebiliyordu, kaburgaları bir oyuğu sarmış, o oyukta dişler dizilmişti. Öyle bir yağ yağmurunda dilini dışarı çıkaracak olsa ağzına tavuk çorbası tadı gelirdi.

Akşam karanlığında bir karibu göründü. Zeb'e bakıyordu, Zeb de ona. Vuramayacağı bir mesafedeydi, yakalamaya kalksa, hızına erişemezdi. Bu yaratıklar bataklık yosunlarının üzerinde adeta kayarak giderlerdi.

Ertesi gün hava açık, neredeyse sıcaktı; uzaktaki canlılar belli belirsiz görünüyordu, serap gibi. Açlığı geçmiş miydi? Kendi de bilmiyordu. Bedeninden sözcükler tüttüğünü, güneşin altında yandıklarını hissedebiliyordu. Yakında sözsüz kalacaktı, acaba o zaman hâlâ düşünebilecek miydi? Hem hayır hem evet, hem evet hem hayır. Bununla yüzleşecekti, içinde hareket ettiği uzayda ne varsa, hepsiyle karşı karşıya gelecek, ama kendi ve kendi-olmayan arasında hiçbir dil engeli olmayacaktı. Kendi-olmayan bütün savunma hatlarını, hudutlarını aşıp kendi içine sızarak kalıbını aşındırıyor, ters dönmüş kıl misali kökçüklerini kafasına salıyordu. Çok sürmez, azmanlaşır, yosun bağlardı. Hareket etmeyi sürdürmesi, çizgilerini koruması, kendi şok dalgalarıyla, verdiği nefesle kendini sınırlaması gerekiyordu. Uyanık kalmalı, ayak uydurmalıydı, iyi de neye? Üstüne gelen ne olursa olsun, onu durdurmalıydı.

Sulara gömülü diğer köprüde, ırmağın yanı başındaki alçak fundaların arasında kaskatı bir ayı duruyordu. Bir an oradaydı, bir an değildi, irkilerek ayağa kalktı, kendini ikram edercesine ortaya çıktı. Homurduyor muydu, ya bir kük-

reme veya pis koku falan çıkarmış mıydı? Kuşkusuz, ama Zeb hatırlayamıyordu o başka. Gözlerine ayı spreyi püskürtmüş, kısa mesafeden vurmıştu herhalde, ancak fotoğraflı bir kanıt yoktu.

Derken bir de baktı, hayvanı kesiyor, kör bıçağıyla doğruyor. Bileklerine kadar kan içinde kalmıştı; ardından et ve kürk bolluğu. İki kuzgun uzakta durmuş, ARR ARR sesleriyle gürültü yaparken sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı. Zeb lokmaları yutacak, onlara didiklemek düşecekti.

Ağzındakileri çiğnerken, “Abartma” diyordu kendi kendine, boş mideyi tıka basa doldurmanın, özellikle de ağır ve aşırı doygun gıdayla doldurmanın sakıncaları hatırlıyordu. “Azar azar.” Kendi sesi boğuk geliyordu kulağına, yeraltından kendisiyle telefonda konuşuyordu sanki. Tadı nasıldı acaba? Kimin umurundaydı? Yüreği yedikten sonra artık ayların dilini konuşabilir miydi acaba?

Onu ertesi gün getirin gözünüzün önüne veya bir sonraki gün ya da daha sonra, yolu yarılamıştı, yol her nereye gidiyorsa; gerçi oralarda bir yer olduğuna dair inancını koruyordu. Ayaklarına geçireceği yeni bir şeyler vardı artık –kürklü tarafı altta kalmak üzere kat kat derinin üstüne mağara adamı karikatürlerinde sık görülen tarzda çapraz şeritler bağlamıştı. Üzerinde kürkten bir pelerin, başında da kürk şapka vardı, bunlar aynı zamanda uyku malzemeleriydi, ağır ve pis kokulu. Bedeninde et ve iri bir topak yağ taşıyordu. Keşke zamanı olsa da bunu sıvı yağa dönüştürüp üzerine sürse, ama olsun, bu haliyle bir ısırıcılık parçalara bölünmüş yakıt niyetine ağzına atıyor. Dolayısıyla onu yakıt gibi yakıyor; damarlarında dolaşırken sıcaklığını hissedebiliyor.

“Elveda özen” diye şarkı söylüyor. Kuzgunlar peşinden ayrılmıyor, hâlâ gölge gibi onu izliyorlar. Şimdi dört tane olduklar, Zeb de kuzgunlu köyün kavalcısı. “*Pencereme konmuş bir*

mavi kuş” diye devam ediyor şarkıya. Annesi neşeli, tempolu eski zırvalara meraklıydı. Bir de capcanlı ilahilere.

İleride, uzak mesafede, yolun azıcık daha düzgün bölümünde ona doğru gelen bir arazi motosikletçisi görüyor şimdi de. Fazla endorfinden aklını kaçırmış maceraperest bir motosikletçi. Bunlar zaman zaman Whitehorse’tan geçer, giysi dükkânlarından malzeme stoklar, sonra da Eski Canol Yolu’nda dayanıklılıklarını sınamak için tepelere yönelirler. Kulübeye kadar pedal sallarlar –alışıldık güzergâhları orasıdır. Sonra ters istikamette asılırlar pedallara, zayıflamış, erimiş, delirmiş bir halde. Bazıları uzaylılar tarafından kaçırılma masallarıyla döner, kimileri konuşan tilkileri, kimileri de geceleri tundrada duydukları seslerini anlatır. Ya da insansı sesler. Onların aklını çelmeye çalışan sesler.

Hayır, iki motosikletçi var. Biri epey önde. Âşıklar kavgası diye tahmin yürütüyor Zeb. Aksi takdirde yan yana giderlerdi.

İşe yarar şeyler bu dağ motosikletleri, yük sepetleri de; içlerinde ne varsa artık.

Zeb dere yatağındaki fundaların arasına saklanıp ilk gelenin geçip gitmesini bekliyor. Sarışın bir kadın, bedensarar parlak motorcu giysilerinin altındaki paslanmaz çelikten, fındıkkıran tanrıça kalçalarını sergiliyor. Aerodinamik kaskının altında kısık gözlerle rüzgâra karşı giderken, incecik çatık kaşlarının üzerindeki rüzgârdan/güneşten koruyucu son moda gözlükleriyle pek havalı. Hoplaya hoplaya uzaklaşırken, kıcı tıpkı doku ekli meme kadar gergin, işte herif de yaklaşıyor şimdi, mesafeyi korumaya özenli, suratsız, dudakları sarkık. Kadını gıcık etmiş, hatasını biliyor. Dertli ama Zeb bunu hafifletebilir.

“Hoooh” diye bağıyor Zeb ya da buna benzer bir şey.

“Hoooh mu?” diyor Toby gülerek.

“Ne olduğunu biliyorsun” diye açıklıyor Zeb.

Kısaca: Çalıkların arasından fırladığı gibi adamın üstüne çullanıyor, ayı kürkü örtüleriyle homurtular çıkarıyor. He-
deften boğuk ciyaklamalar yükseliyor, derken tangır tungur
düşme sesi. Zavallicığa vurmaya bile değmez, çoktan bayıldı.
Sen motosikletle ikiz sepeti al ve toz ol.

Dönüp arkasına bakıyor, kız durmuş. Daha demin sımsıkı
kenetli ağzını A diye açmış. Şaşkınlığın A'sı. Dertli adam-
cağızı haşladığı için üzülecek şimdi. Hızla geri gidip başucu-
na eğilerek ona yardıma koşacak, kucaklayıp sarılacak, hafif
dokunuşlarla çiziklerini temizleyecek, gözyaşı dökcek. Deli-
kanlı kendine gelince çıplak gözlerle şapşal şapşal bakacak
ona, sonra her şey unutulacak, her şey neyse işte. Ardından
yardım çağırmak için kadın cep telefonuna sarılacak.

Ne diyecekler? Zeb bunu duyar gibi oluyor.

Tepeden aşağı inip köşeyi döndükten sonra gözden uzakla-
şınca, hurçları karıştırdı. Tam bir defineye konmuştu: elden
gelen kare as gibi Joltbarlar, taklit peynir benzeri ürünler,
yedek anorak, yakıt depolu bir mini ocak, bir çift kuru çorap,
kalın tabanlı yedek postallar –ayağına küçük geliyorlar ama
dert etmiyor, parmak uçlarını keser nasıl olsa. Bir cep telefo-
nu. En iyisi de bir kimlik: Bunların bir kısmı işine yarar. Cep
telefonunu ezip parçaladı, bir kayanın altına gizledi, sonra
yana dönerek tundraya doğru sürdü motosikleti, foş foş.

Neyse ki buzlu zeminde tamamen açılmış bir palsa var,
herhalde kaçan tarla sincaplarının peşindeki öfkeli bozbeyaz
açmıştı. Zeb nemli kara toprakta kendini ve motosikleti sığ-
dırabileceği bir çukur kazıyor, tümsekler arasında gözetleye-
cek kadar aralık bırakmayı da ihmal etmiyor. Uzun, rutubet-
li bir bekleyişten sonra topter görünüyor işte. İki genç mo-
torcunun titreyerek birbirlerine sarılırken şanslı yıldızlarına
teşekkür ettikleri yerde havada asılı kalıyor, sonra aşağı bir
merdiven sarkıtılıyor, bir süre sonra âşıklar yükselerek ya-

vaşça alçaktan uçan topterle pır-pır-pır, tar-tar-tar uzaklaşıyorlar. Anlatacakları nasıl bir hikâye yaşadılar ama.

Anlatıyorlar da. Zeb ayı postu örtülerini çıkarıp bir su birikintisine daldırmış, Fortune marka gıcır gıcır giysileri üzerine geçirmiş, kendine epeyce çekidüzen verdikten sonra motosikletçinin kimlik fotoğrafına benzeyecek şekilde saç stilini değiştirmiş, ezbere şifresini bildiği bir hesaba gizlice girerek biraz para harcamış, bu yolla kaşla göz arasında kendi nakit akışını artırmış olarak Whitehorse'a varır varmaz, okuyor hepsini.

Sasquatch denilen kocaayaklar gerçekmiş meğer, Mackenzie Dağlık Tundraları'na göç etmişler. Hayır, ayı olması imkânsız, ayılar dağ motosikletine nasıl binsin. Her neyse, bu yaratık iki metreden uzundu, neredeyse insan gibi gözleri vardı, berbat kokuyordu, neredeyse insan kadar kıvrak zekâsı vardı. Fotoğrafını bile koymuşlardı, kızın cep telefonundan çekilmiş: Kahverengi bir topak, resimdeki bir sürü topak arasından önemli olduğunu göstermek istercesine etrafı kırmızı çizgiyle çevrilerek işaretlenmişti.

Bir hafta geçmeden dünyanın dört bir yanından Kocaayakçılar toplanıp keşif sahasına bir gezi düzenleyerek gelmiş, ayakizleri, kıl tutamları ve dışkı yığınları aramak için araziyi tarıyorlar. Yakında diye anlatıyor ekip başı, bir miktar kesin DNA kanıtlarına ulaşırız, bunları da ne kadar yoz, geri kafalı, örümcek kafalı hakikat inkârcıları olduklarını göstermek için bizi küçümseyenlerin gözüne sokacağız.

Çok yakında.

Zeb'in Öyküsü ile Teşekkürler ve İyi Geceler

Bu balığı bana getirdiğiniz için teşekkür ederim.

Teşekkür ederim... Teşekkür ederim demek, benim için iyi bir şey yaptın demek. Veya iyi olduğunu düşündüğün bir şey yaptın demek. O iyi şey de, bana balık vermektir. Böylece beni mutlu ettiniz, ama beni asıl mutlu eden, mutlu olmamı istemenizdi. *Teşekkür ederim* bu anlama geliyor işte.

Hayır, bana bir balık daha getirmenize gerek yok. Şimdi yeteri kadar mutluyum.

Zeb ile ilgili anlatacaklarımı duymak istemiyor musunuz? Dinleyin.

Zeb tepesi karla kaplı yüksek kocaman dağlardan gelip üzerindeki ayı derisini çıkararak üzerine giysiler geçirdikten sonra, Teşekkür Ederim diye seslendi ayıya. Ayının ruhuna.

Ayı onu yemediği için, onun kendini yemesine izin verdiği için, aynı zamanda sarınsın diye postunu ona verdiği için.

Ruh, ölen bedenin ölmeyen parçasıdır.

Ölen yani *ölmek*... balıklar yakalanıp pişirildikten sonra onların başına gelen şeydir.

Hayır, sadece balıklar ölmez. İnsanlar da ölür.

Evet. Herkes.

Evet, sizler de. Günün birinde. Daha değil. Ama daha çok zaman var.

Nedenini bilmiyorum. Flurya öyle yaratmış.

Çünkü...

Çünkü eğer hiçbir canlı ölmez de hepsinin çok ama daha çok bebeği olsaydı, dünya tıka basa dolardı ve hiç yer kalmazdı.

Hayır, siz ölünce ateşte pişirilmeyeceksiniz.

Çünkü siz balık değilsiniz.

Hayır, ayı da balık değildi. Ayı gibi öldü. Ateşte pişirilmedi.

Evet, Antilop'a da Teşekkür Ederim demiş olabilir. Ayıya dediği gibi.

Antilop kendi Çocuklarından birini Zeb'in yemesine izin verdiği için. Antilop bazı Çocuklarının diğerlerini yediğini bilir; onlar öyle yaratılmışlardır. Dişleri keskin olanlar. Dolayısıyla o da Zeb'in kendi Çocuklarından birini yiyebileceğini biliyordu, çünkü çok acıkmıştı.

Zeb, Flurya'ya Teşekkür Ederim dedi mi, bilmiyorum. Zaten Flurya aylardan sorumlu değil. Aylardan sorumlu olan Antilop.

Zeb ısınmak için ayının postuna büründü.

Çünkü çok üşüyordu. Çünkü orası daha soğuktu. Etrafında tepesi karla kaplı dağlar vardı çünkü.

Kar, adına kar taneleri denen küçük parçalar halinde donmuş sudur. *Donmuş* suyun kaya gibi sertleşmiş halidir.

Hayır, kar tanelerinin KarAdamı Jimmy ile bir ilgisi yok. Onun adının bir kısmının neden kar tanesiyle neredeyse aynı olduğunu bilmiyorum.

Ellerimle alnıma böyle yapıyorum, çünkü başım ağrıyor. Başağrısı başında hissettiğin ağrıdır.

Teşekkür ederim. Mırlamak iyi gelecektir. Ama bu kadar çok soru sormaya son vermeniz de iyi gelecek.

Evet, Amanda'nın da başı ağrıyor galiba. Ya da başka bir yeri. Belki ona mırlayabilirsiniz.

Bence Zeb'in öyküsü için bu gecelik bu kadar yeter. Bakın, ay yükseliyor. Yataklara gitme vakti.

Yataklarınız olmadığını biliyorum. Ama benim yatağım var. Yani benim yatağa gitme vaktim. İyi geceler.

İyi geceler demek, dilerim iyi uyursun, sabahleyin sağ salim uyanırsın, başına kötü bir şey gelmez demek.

Bilmem, mesela... Başınıza ne gibi kötü bir şey gelebileceğini şu an düşünemiyorum.

İyi geceler.

Yaralar

Yaralar

Toby dikkat çekmemeye çalışır, her gece Fluryagillere öykülerini anlattıktan sonra gizlice tüyüp gözden uzak bir yerde Zeb'le buluşur. Ama kimse, daha doğrusu insanlar arasından kimse kanmaz buna.

Doğal olarak gülünç bulurlar bu durumu. Ya da gençlere öyle geliyordur –Çevik Tilki, Mavi Kelebek, Croze ile Shackie, Arısinekkuşu. Belki Ren'e bile. Hatta Amanda'ya. Yaşı ileri olanlar arasında aşk, gülmece malzemesidir. Gençlere göre, aşk acısı çekmek ve kırış kırış olmak yan yana gelmez, gelirse maskaralıktan farkı olmaz. Enfes ve insanın içini titreten biriyken, pörsümüştü birine dönüşmek göz açıp kapayıncaya kadar oluverir, bereketli deniz çorak toprağa dönüşür, işte onlar da Toby'nin o ânı çoktan geçtiğini düşünüyor olmalılar. Otları karıştırmak, mantar toplamak, kurtçukları yarmaya basmak, arılara bakmak, siğilleri gidermek; kısaca kocakarı işleri. Ona yakışan uğraşlar bunlardı.

Zeb'e gelince, muhtemelen ona şaşırdıkları kadar gülünç bulmuyorlar. Onların sosyo-biyo bakış açısına göre, Zeb alfa erkeklerinin en iyi yaptığını yapmalı: Kendi hakkı olan gelinlik çağına gelmiş kızları kendine âşık edip dölleyerek, Toby'nin aksine, doğum yapabilen dişiler aracılığıyla genlerini geleceğe aktarmalı. Acaba biricik sperm deposunu neden boşa harcıyor diye merak ediyorlardı herhalde. Onun yerine, akıllıca davransa, örneğin Çevik Tilki'nin sunduğu yumurta-

lıklara yatırım yapsa ya. Kızın kirpiklerini oynatmasına, meme uçlarını öne çıkarmasına, saçlarını savurmasına, koltuk-altını sergilemesine, kısaca beden diline bakınca, bu işi daha iyi kıvıracığı su götürmez. Üstüne üstlük poposu, Fluryagiller gibi, mavi mavi parlayabilir. Babunlar iş başında.

Kes artık, diye söyleniyor Toby. Issız adaya düşmüş, deniz kazası geçirmiş, kuşatılmış dar çevreler arasında her şey böyle başlar: kıskançlık, çekişme, ortak fikir duvarında çatlaklar. Derken düşman girer içeriye, kilitlemeyi unuttuğumuz kapıdan katilin gölgesi sessizce süzülür, çünkü bizler kendi karanlığımızın içinde aklımız başımızdan gitmiş, ufak tefek nefretlerimize kafayı takmış, önemsiz kırgınlıklarımıza kendimizi kaptırmış halde birbirimize bağıra çağıra tabak çanak fırlatıyoruzdur.

Etrafı kuşatılmış gruplar böyle yaralanmalara maruz kalırlar, böyle arkadan konuşmalara, böyle iç kavgalara. Bahçıvanlar arasındayken tam da bu konuda Derin Düşünceli Olma dersleri verilirdi.

Sevgili olduklarından beri Toby düşlerinde Zeb'in gittiğini görüyordu. O düş göredursun, Zeb gerçekten gitmiştir, çünkü Toby'nin oda denen süpürge dolabına yerleştirdiği tek kişilik döşeginde ikisine yer yok. Bu nedenle, eskiden İngiliz kır evlerinde yaşanan maskaralıklarda görülen, karanlıkta sağa sola tutunarak kendi sıkış tıkış küçücük odasına dönen biri misali Zeb de her gece yarısı usulca ayrılır oradan.

Oysa düşlerinde Zeb basbayağı gidiyordu –çok uzaklara, kimsenin bilmediği bir yere– Toby ise koçan evi çevreleyen çitin dışına çıkmış, artık sarmaşık yapraklarıyla kaplı, yıkık evlerden dökülen moloz ve hurda araçlarla tıkalı yola bakıyor. Hafif bir meleme sesi geliyor kulağına, yoksa biri mi ağlıyor? “Geri gelmeyecek” diyor salya sümük bir ses. “Bir daha dönmeyecek.”

Kadın sesi bu: Acaba Ren mi, yoksa Amanda mı, Toby'nin

kendi sesi olabilir mi? Senaryo fena halde duygusal, pastel renkli bir kartpostalı andırıyor –uyanınca, sinirlenecek ama rüyalarda tutarsızlık olmaz. Öyle çok gözyaşı döküyor ki, şimdi bastırın karanlık gibi yeşil-mavi gaz alevi misali titreşen pırlıl pırlıl gözyaşları giysilerini sırlıslıkla ediyor, yoksa bir mağara-da mı Toby? Derken kocaman, kedi gibi bir hayvan geliyor onu avutmaya. Üstüne sürünürken rüzgâr misali mırlıyor.

Gözünü açıp uyandığında, odanın içinde küçük bir Fluryagil oğlanı görüyor. Vücudunu saran ıslak çarşafın kenarını kaldırmış, tatlı tatlı bacağına okşamakla meşgul. Toby portakal kokusu alıyor, belki de başka bir şey. Limonlu oda parfümü. Hepsi böyle kokar bunların, ama gençlerin kokusu daha yoğun.

“Ne yapıyorsun?” diyor elinden geldiği kadar sakın olmaya çalışarak. Ayak tırnaklarını nasıl da kirli diye geçiriyor aklından. Kirli ve tırtıklı. Tırnak makası: Kapılacak malzeme listesine bunu da ekle. Bu çocuğun pürüzsüz teninin yanında onunki nasıl da sert. Çocuğun içi mi ısıldıyor, yoksa derisi öyle narin dokulu da ışıltı mı yansıtıyor?

“Ya Toby, altında bacaklar var senin” diyor çocuk. “Bizim gibi.”

“Evet, var.”

“Göğüslerin de var mı, Ya Toby?”

“Evet. Onlardan da var bende” diyerek gülümsüyor.

“İki tane mi? İki göğüs?”

“Evet” derken, “şimdilik” diye eklememek için kendini zor tutuyor. Tek göğsü olmasını mı bekliyordu, yoksa üç, belki de köpekler gibi dört veya altı mı? Bir köpeği yakından görmüş müdür acaba?

“Senin dört bacağının arasından bir bebek gelecek mi, Ya Toby? Sen mavileştikten sonra?”

Ne soruyor bu çocuk? Fluryagil olmayan insanların bebek

doğurup doğuramayacağını mı, yoksa Toby'nin bebeği olup olmayacağını mı? “Eğer daha genç olsaydım, bir bebek gelebilirdi. Ama artık gelmez.” Aslında yaşı değil belirleyici olan. Eğer bütün hayatı başka türlü olsaydı. Eğer paraya ihtiyaç duymasaydı. Eğer başka bir evrende yaşasaydı.

“Ya Toby” diyor Fluryagil oğlanı, “senin hastalığın ne? Canın mı yandı?” Güzelim kollarını uzatıyor ona sarılmak için. Şu acayip yeşil gözlerinde parlayan gözyaşları mı yoksa?

“Hepsi geçti. Artık canım yanmıyor.” Kirayı ödemek için yumurtalarını satmıştı, Tanrı'nın Bahçıvanları onu aralarına almadan önceydi bu, varoş günleriydi. Bulaşıcı hastalık vardı: Gelecekte olacak çocuklarının tamamının doğumu engellendi. Bu tarifsiz hüznü yıllar önce gömmüştü kuşkusuz. Eğer yapmadıysa, artık gömse iyi olurdu. Bütün bu vaziyet ışığında – bir zamanlar insan ırkı diye düşünülenlerin vaziyeti ışığında – böyle duyguları anlamsız görüp yok saymak gerekir.

Tam da, “Yaralarım içimde” diyecekken dilini tutuyor. Çünkü gelecek soruyu biliyor, *Yara nedir, Ya Toby?* O zaman da yaranın ne anlama geldiğini anlatmak zorunda kalacak. *Yara, tıpkı senin bedenine çiziktirmek gibidir. Bir zamanlar başına gelen bir şeyi anlatır, derin bir kesik olduğunda kanın gelmesine benzer. Yazı ne, Ya Toby? Yazı, bir kâğıt parçasına – bir taş – sahildeki kumlar gibi yassı bir yüzeye yaptığın çiziklerdir, her bir çizik bir sesi gösterir, sesler bir araya gelerek bir sözcük olur, sözcükler bir araya gelince... Bu yazı nasıl yapılır, Ya Toby? Klavyeyle yapılır, yok hayır – eskiden tükenmez kalem veya kurşunkalemle yapılırdı, kurşunkalem ise... Ya da bir çubukla yaparsın. Ya Toby, anlamıyorum. Bir çubukla derinin üstüne bir çizik yapıyorsun, derine kesik atıyorsun, o da yara oluyor, sonra yara ses veriyor, öyle mi? Konuşuyor, bize bir şeyler mi anlatıyor? Ya Toby, yaranın ne konuştuğunu duyabilir miyiz? Bu yaraları nasıl konuşturduğunu göster bize!*

Olmaz, Toby bütün bu yara meselesinden uzak durmalı.

Yoksa ses çıkarıyorlar mı diye görmek için Fluryagiller oralarını buralarını doğramaya kalkacak.

“Senin adın ne?” diye soruyor küçük çocuğa.

“Benim adım Karasakal” diyor çocuk ciddi bir edayla. Karasakal, şu ünlü katil korsanın adını koymuşlar? Hem de bu tatlı çocuğa? Flurya yaptığı yeni türlerde vücut kıllarını yok ettiği için büyüdüğünde asla sakalı çıkmayacak bir çocuğa. Fluryagillerin çoğuna tuhaf isimler konmuştu. Zeb’e bakılırsa, o isimleri Flurya takmıştı onlara –yamuk bir espri anlayışı olan Flurya. Hoş, genel tuhafliklarına bakılınca, isimleri tuhaf olsa, ne olurdu?

“Seninle tanıştığıma çok sevindim, Ya Karasakal.”

“Siz gübrenizi yer misiniz, Ya Toby?” sorusu geliyor Karasakal’dan. “Biz yiyoruz ya? Yapraklarımızı daha iyi sindirmek için.”

Hangi gübre? Kaka yenir mi? Bu konuda kimse uyarmamıştı Toby’yi! “Hadi şimdi gidip anneni görme vakti, Ya Karasakal” diyor. “Seni merak etmiştir.”

“Hayır, Ya Toby. Senin yanında olduğumu biliyor. Senin iyi yürekli ve sevecen biri olduğunu söyler o.” Çocuk gülümseyince mükemmel minicik dişleri ortaya çıkıyor: büyüleyici. Hepsi öyle, çok çekiciler –rötuşlanmış kozmetik ilanlarındaki resimler gibi. “Flurya gibi iyisin. Antilop gibi sevecensin. Senin de kanatların var mı, Ya Toby?” Boynunu uzatarak Toby’nin sırtına bakmaya çalışıyor. Daha önceki sarılması belki de oradan çıkan tüylü kollar olup olmadığını hissetmenin kaçamak yolundan başka bir şey değildi.

“Yok. Hiç kanadım yok.”

“Büyüyünce ben seninle çiftleşeceğim” diyor Karasakal. Bunu kahramanca bir öneri olarak ortaya atıyor. “Eğer sen... sadece azıcık mavileşsen bile. O zaman çocuğun olur! Senin kemik çukurunda büyür! Sen mutlu olursun!”

Sadece azıcık mavi. Herhalde bu, onun görece yaşlı oldu-

ğunu anladığı anlamına geliyor, ancak Fluryagillerin dağarcığında *yaşlı* sözcüğü yer almaz. “Teşekkür ederim, Ya Karasakal” diye karşılık veriyor Toby. “Hadi şimdi git. Benim kahvaltı etmem gerekiyor. Sonra gidip Jimmy’yi göreceğim –KarAdamı Jimmy’yi ziyaret etmem gerek, bakalım biraz iyileşti mi?” Toby doğrulup ayaklarını yere basıyor, çocuğa artık gitmesini işaret eden bir hareket.

Gelgelelim, onun anladığı bir hareket değil bu. “*Kahvaltı* ne, Ya Toby?” diyor. Toby’nin aklından çıkıp gitmişti: Bu insanlar böyle öğünler yemezler. Otoburlar gibi otlanırlar yalnızca.

Çocuk onun dürbününü gözüne götürüyor şimdi de, istiflediği yatak çarşaflarını karıştırıyor. Şimdi köşede duran tüfeğini kurcalıyor. Sıradan insan çocuğunun yapabileceği şeyler: sağı solu karıştırmak, merakla yoklamak. “Bu mu senin kahvaltın?”

“Ona dokunma” diyor biraz sert bir dille. “Kahvaltı değil o, özel bir şey, onunla... Kahvaltı sabahları yenir –benim gibi yedek derili insanlar yer.”

“Balık mı bu?” diye soruyor çocuk. “Bu kahvaltı?”

“Bazen o da olur” diyor Toby. “Ama bugün kahvaltıda bir hayvanın bir parçasını yiyeceğim. Kürklü bir hayvan bu. Onun bacağına yiyeceğim. İçinde kokulu kemik de olacak. Böyle kokan bir kemik görmek istemezdin, değil mi?” Bu sözlerle çocuğu başından savacağından kuşkusu yok.

“Hayır” diyor çocuk kararsızca. Suratı ekşiyor. Ancak meraklandığı belli: Avcıların iğrenç ziyafetini perdenin arkasından gizlice kim izlemek istemez ki?

“O zaman artık gitmen gerek” diyor Toby.

Çocuk hâlâ oyalanıyor oralarda. “KarAdamı Jimmy diyor ki, kaos zamanında kötü insanlar Antilop Çocuklarını yemişler. Onları öldürmüşler, öldürmüşler, sonra yemişler, yemişler. Hep onları yerlermiş.”

“Evet, öyleydi” diye doğruluyor Toby, “ama onları yanlış şekilde yiyorlardı.”

“İki kötü adam da mı onları yanlış şekilde yiyordu? Hani şu kaçanlar?”

“Evet. Öyleydi.”

“Sen nasıl yiyorsun onları, Ya Toby? Çocukların bacaklarını?” Çocuk kocaman gözlerini ondan ayırmıyordu, sanki Toby her an sivri dişlerini çıkarıp onun üstüne atlayacaktı.

“Doğru şekilde” derken, içinden, bari doğru şeklin nasıl olduğunu sormasa diye geçiyor.

Karasakal bu defa, “Ben kokulu kemik gördüm. Mutfağın arka tarafında. O kahvaltı mı? Kötü adamlar öyle kemikler mi yer?” sorusunu yöneltiyor.

“Evet. Ama başka kötü şeyler de yaparlar. Kötü şeyler. Daha kötü şeyler. Hepimiz çok dikkatli olmalıyız, tek başımıza ormana gitmemeliyiz. Eğer o kötü adamları ya da onlar gibileri görürsen, hemen gelip bana söyle. Crozier’a veya Rebecca’ya da olabilir, Ren’e veya Fildişi Gaga’ya da söyleyebilirsin. Hangimize olursa olsun.” Fluryagillerin hepsine defalarca anlattı bunu, yetişkinlere de, fakat anladıklarından kuşkulu. Ona bakarak kafa sallarlar, yavaşça düşünüp taşırlar, ancak hiç korkmuyor gibi davranırlar. Onların korkusuz olması kaygı verici.

“KarAdamı Jimmy’ye ya da Amanda’ya değil ama” diyor çocuk. “Onlara söyleyemeyiz. Çünkü onlar hasta.” En azından bu kadarı kafasına dank etmiş. Buna kafa yorar gibi duraklıyor. “Ama Zeb kötü adamları gönderecek. Sonra her şey güvenli olacak.”

“Evet. Sonra her şey güvenli olacak.” Fluryagiller çoktan inanmışlar Zeb’e, hem de sapına kadar. Çok sürmez, bütün gücü ele geçirir, her hastalığı iyileştirecek hale gelir; ancak bu başına dert açabilir, çünkü iyileştirmesine olanak yok. Beni bile.

Ama Zeb adı Karasakal’ı yatıştırmaya yetiyor. Yine gülücükler saçarak elini kaldırıyor, hafifçe sallıyor, tıpkı eski za-

manların devlet başkanları gibi, süvari alayını selamlayan kraliçe gibi, film yıldızı gibi. Bu hareketi nereden kapmış acaba? Şimdi de geri geri yürüyerek usulca kapıdan çıkıyor. Köşeyi dönene dek gözlerini Toby'den alamıyor.

Onu ürküttüm mü acaba? Gidip diğerlerine olmadık mide bulandırıcı şeyler mi anlatacak, tıpkı çocukların –gerçek çocukların– yaptığı gibi?

Kenef Menef

Ana binanın dışında gün çoktan başlamış. Herkes kahvaltısını etmiş galiba, ama evik Tilki ile Fildişi Gaga hâlâ masada, belli ki gizlice fingiriyorlar, evik Tilki laf olsun diye, Fildişi Gaga acınası bir içtenlikle.

Toby sağa sola bakınıyor, ama Zeb görünürlerde yok; belki de duştadır. Crozier ise TifKıl sürüsüyle yola koyulmak üzere; Arısinekkuşu da yanında pskrteciyle onun arkasını kollayacak. Jimmy'nin yattığı hamak ağacın altında, Flurya-giller üçlüsü başında nöbet tutuyor.

Mavi Kelebek ile Ren koçan eve yapılacak eklemeler stnde çalışıyorlar. DelliÂddemciler uyuma odacıklarının artırılmasından yana oy kullandılar; yenileri daha ferah olacak, o zaman gerçek bir eve daha çok benzeyecek burası. Asıl yapı eski günlerdeki tarzı göstermek için inşa edilmişti: imen-todan dökülmüş dinozor gibi yapma antikaydı. Hayat Ağacı Doğal Malzeme Değişimi eskiden bu alanda yapılırdı; hennz satın almaların sürdüğü, bir şeyler satın alacak ve satacak insanların bulunduğu günlerde, Tanrı'nın Bahıvanlarıyla birlikte geri dönüştürdükleri sabunları, yaptıkları sirkeyi, bal ve mantarlarını, çatıda yetiştirdikleri sebzeleri işportada satmak için buraya geldiğini hatırlıyor Toby.

Etrafta arı arasam iyi olacak, hiç var mı acaba diye düşünüyor. Ağaçlarda yaşayan kaçaklar olmalı. Birkaç kovan beslemek yararlı olurdu, hem de Toby'yi sakinleştirirdi.

Koçan ev inşaatı kademeli olarak yapılmalı. Ren ile Mavi Kelebek bu sabah, üzeri Miki Fare desenli plastik bir seyyar havuzun içinde çamuru, samanı ve kumu karıştırıyorlar. Ahşap iskele hazır; her geçen gün koçana yeni katmanlar ekleniyor. İkinci sağanaklarında her bir katmanın kurumması sorun, ama neyse ki üzerini örtmek için bir parça plastik örtü kapmayı başarmışlardı.

Onlar çalışırken Amanda yanlarında oturuyor, elleri kucağında hiçbir işe karışmadan. Çoğu zaman hiçbir şey yapmıyor zaten. İyileşmesi zaman alıyor olabilir diye içinden geçiyor Toby'nin, ağır ağır pişen yemek sanki. Belki böyle olması iyi, sonuç açısından daha olumlu. Ama hiç olmazsa, biraz kilo aldı. Son birkaç gündür epey çabalyor: bir, iki ot yolarak, sümüklüböcekleri ya da salyongozları ayıklayarak. Eskiden, İremtepe Çatı Bahçesindeyken Dostumuz Sebze Yiyenlerin yerini değiştirip onları fırlatıp sokağa atarlardı –sümüklüböceklerin de hakkı var yaşamaya derdi kutsal sözler, ancak salata kâseleri gibi zarar görebilecekleri veya çiğnenebilecekleri uygunsuz yerlerde yaşamamalıydılar. Fakat sayıları giderek arttı –sanki her bitkide sümüklüböceklerle salyangozlar üüyor– dolayısıyla söylenmeyen ama genel anlaşma gereği hepsi tuzlu suya daldırılıyor.

Kıvranıp köpükler saçmalarına rağmen, Amanda'nın bundan azıcık keyif alır gibi bir hali var. Ancak koçan ev inşaatında çalışmak ona çok ağır geliyor. Eskiden gücü kuvveti yerindeydi, kıvrak zekâsını kullanır, her işin altından kalkabilirdi. İkisini karşılaştırdınca, daha çelimsiz, daha çekingen olan Ren'di. Amanda'nın başına her ne geldiyse –ÇilePatlıları ona her ne yaptıysa– çok fena bir şeydi herhalde.

Fluryagil veletlerinden birkaçı çamur karıştırılırken seyrediyorlar. Soru sordukları su götürmez. *Neden öyle yapıyorsun? Kaos mı yaratıyorsun? Şunlar ne, hani başlarındaki yuvarlak siyah şeyler? Miki fare ne? Ama bunlar fareye benzemiyor, fa-*

relerin kocaman beyaz elleri olmaz vesaire. DelliÂddemcilerin topraklarında keşfettikleri her yenilik onlar için merak konusu. Crozier dün sürüyü gezdirirken bir paket sigara kapmayı başarmıştı, Fluryagiller bunu hâlâ atlatamamışlardı. Beyaz bir çubuğu ateşe verdi! Sonra ağzına koydu! Dumanı içine çekti! Neden böyle yaptın, Ya Crozier? Duman içine çekmek için değildir, balık pişirmek içindir falan.

“Onlara sadece, bunun Flurya’nın işi olduğunu söyle” demişti Toby, Crozier da öyle yapmıştı. Flurya deyince akan sular duruyordu.

Fluryagillerden bazıları –çoğu kadın, birkaç da küçük velet– koçan evin çitlerinin dışında, bir zamanlar oyun bahçesi olan yerde salıncağın üzerine sarkan sarmaşık yapraklarını çiğniyor. Sarmaşık onların en gözde bitkisi, bu da Flurya’nın ne kadar ileri görüşlü olduğunun göstergesi, çünkü çok yakında sarmaşık kıtlığı diye bir şey kalmayacak. Kırmızı plastik kaydırağı neredeyse tamamen ortaya çıkarmışlar, çocuklar da canlı bir nesneymiş gibi onu okşamakla meşgul. Onlar dişlemeye başlamadan önce orada salıncakla kaydırak olduğunu kim hatırlıyordu?

Toby kenef menefin yolunu tutuyor, sadece ihtiyacı olduğu için değil, Çevik Tilki kalkmadan kahvaltı masasına oturmak istemediği için. *Yelloz* sözcüğünü bilinçli olarak bastırıyor, çünkü bir kadın, başka bir kadın hakkında geçerli bir sebebi olmaksızın böyle dememeli.

Sahi mi dediğini duyuyor, yelloz diyen içindeki sesin. Zeb’e nasıl baktığını gördün mü? Kirpikleri adeta birer sinekkapan, ya yandan bakışları, adeta ucuzluktan alınma modası geçmiş robospu reklamları gibi: Bakteri Geçirmez Dokulu, yüzde 100 Islaklık, Sahici İleme, Yüksek Tatmin için Kavarışmetre.

Toby soluk alıp Bahçıvan meditasyonuna sığınıyor. Kızgın-

lığının salyangoz duyargası misali derisinden dışarı atıldığı-nı getiriyor gözünün önüne, sonra o küçük öfke tomurcuğu-nun solup kopmasına izin veriyor. Çevik Tilki'nin bulunduğu yöne doğru hafifçe gülümserken, tek istediğin paldır küldür bir atlayış, sırf yapabildiğini göstermek için onu kündeye ge-tirmekten başka bir şey değil diye geçiriyor aklından. Hatıra duvarına bir çentik daha atmak. Erkek hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, ona gerçekten değer veriyor olamazsın, senin değil o, sen nereden bileceksin kaç zamandır beklediğimi...

Bunun hiç önemi yok. Kimsenin umurunda değil. Ortada ne hakkaniyet var ne mülkiyet. Toby'nin hak iddia ettiği fa-lan yok. Eğer Zeb kalkıp Çevik Tilki'yle yatağa yuvarlanırsa –ister o yatağa parmak ucunda gitsin, ister ağzı sulana-rak– Toby'nin bu konuda hiç söz hakkı yok. Ama Zeb'in çok-tandır onu sevecen uyku halinde –hoş, biraz fazla sıkı fıkı, biraz fazla yoldaş gibiydiler galiba, değil mi?– devamlı gizlice açlık çeker bir halde bırakırken ikili oynadığını; bir anda or-tadan kaybolup bir anda başka bir kapıdan süzülerek iştahla doymak bilmez Çevik Tilki'ye daldığını iyi biliyor.

Düşünmeye değmez, dolayısıyla bunu aklına getirmeyecek. *Getirmek* istemiyor. Aklına getirmek *istemiyor*.

Kenef menefler ilk park düzenlemesinin parçaları: Erkek-ler için oturaklı üç bölme var, kadınlara da üç bölme. İçle-rindeki solar piller hâlâ işe yarıyor, ultraviyole led ışıklar-la havalandırma üfleçlerinin motorlarını çalıştırıyor. Menef-ler iş gördüğü sürece DelliÂddemcilerin evin dışına çukurlar kazmalarına gerek kalmayacak. Neyse ki civardaki sokaklar-da kapılacak tuvalet kâğıdı çok, ne de olsa musibetin talan aşamasında ağırlıklı olarak yağmalanan bir malzeme değil-di. Bir tutam tuvalet kâğıdıyla ne yapacaktın? İçip kafayı bu-lamazdın ki.

Menefin iç duvarları hâlâ varoş yazılarıyla kaplı, hem de kuşaklardır yazılan yazılarla, üst üste. Eskiden uygun dav-

ranış kurallarına hâlâ bağlı olanların bu yazıların üzerini boyamaya çalıştıkları olurdu, ancak boyamak için bir ekibin üç gününü harcadığı o beyaz yüzeyi, kendini ifade etme anarşisine yatkın bazı veletler bir saat içinde mahvedebilirlerdi.

Daryn, ben sene orospu, sen bene Kral,

Ben sene çok âşık

Şirkete Sktr

Loris kibirli kancık

100000 pitbul sene kaysın

Hela duvarlarına yazanlar, boklarını minik toplar halinde yuvarlasın, bu dahice sözleri okuyanlar, o bok toplarını yesin

Ara beni/7/24/paran boşa gitmez/çığlık atar/meni havuzunda boğulursun

ÇEKİL SENE YOLDAN, YOKSA ZARTAYI ÇEKERSEN

Biri de çekingence yarım bırakılmış: *Sevmeyi dene dünya muhtaç*

Ne yemeli, nereye sıçmalı, nasıl barınak yapmalı, kimi ve neyi öldürmeli: Temel bilgiler bunlar mıydı diye soruyor Toby kendi kendine. Biz vara vara, buraya mı vardık ya da buraya mı indik; yoksa buraya geri mi geldik?

Ayrıca kimi seviyorsun? Kim seni seviyor? Kim seni sevmiyor?

Şunu da düşün, kim senden düpedüz nefret ediyor?

Kırpışma

Jimmy hâlâ ağaçların altında uyukluyor. Nabzına bakıyor Toby –atışı daha sakin; kurtçuklarını değiştiriyor– ayağında ki yaranın irinlenmesi durmuş; sonra da içine azıcık Afyon karıştırdığı mantar iksirinden boşaltıyor biraz ağzına.

Hamağın etrafında sandalyeler yarım daire şeklinde dizili; Jimmy'yi gören onu bir şölenin baş ikramı sanır: tabakta kocaman bir somon, yabandomuzu eti. Altın, fildişi, abanoz tenlerde ikisi erkek, biri kadın, üç Fluryagil sırayla üzerine mırlıyorlar. Üçlü grup birkaç saatte bir değişiyor. Bu kadar çok mu bunların mırlama katsayısı, yeniden doldurulması gereken pillere mi benzer? Doğal olarak otlanmak ve su içmek için ara vermeleri gerekir, iyi de mırlama bir tür elektrik frekansı mı yaratıyor?

Bunu asla bilmeyeceğiz diye düşünüyor Toby, ağzını açmak için Jimmy'nin burnunu tutarken, çünkü bilimsel araştırmalarda onların beyinlerine kablo bağlamanın bir yolu yok, artık yok. Onların şansına. Eskiden rakip bir Şirket tarafından CenneZar Projesi kubbesinden kaçırılır, sonra da nasıl oluşturulduklarını görmek için iğneyle uyuşturulur, kurcalanır ve parçalarına ayrılırlardı. Onları hareket geçiren, mırlamalarına yol açan, yakınlık duymalarına sebep olan ne, araştırılırdı. Eğer söz konusuysa, onları ne hasta ederdi? Sonunda bir dondurucunun içinde DNA tabakalarından ibaret olacaktı.

Jimmy yutkunuyor, ahlıyor, sol eli seğiriyor. “Bugün nasıldı?” diye soruyor Toby üç Fluryagile. “Hiç uyandı mı?”

“Hayır, Ya Toby” diyor altın renkli erkek. “Seyahat ediyor.” Bunu söyleyenin saçı parlak kırmızı, kollarıyla bacakları ince uzun; ten rengine rağmen çocuk kitaplarından çıkmış gibi duruyor. İrlanda masallarından biri olabilir mesela.

“Ama şimdi durdu” diye anlatıyor abanoz erkek. “Bir ağaca tırmandı.”

“Kendi gerçek ağacı değil bu” diye ekliyor fildişi dişi. “Kendi yaşadığı ağaç değil.”

“O ağaçta uykuya daldı” diyor abanoz erkek.

Toby soruyor, “Uykusunda uyuduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?” Bunda bir yanlışlık var sanki: öyle olmamalı. “Düşünde ağaçta mı uyuyor?”

“Evet, Ya Toby” diyor fildişi dişi. Üçü de parlak gözlerini ona dikmiş, sanki Toby ip eğiriyor, onlar da sıkıntıdan patlıyor.

“Belki uzun süre uyuyacak” diye devam ediyor altın erkek. “Orada takıldı kaldı, ağaçta. Uyanmayacak, buraya seyahat etmeyecek, hiç uyanmayacak.”

“Ama durumu daha iyi!” diyor Toby.

“Ürküyor” diye anlatıyor fildişi dişi heyecansız bir sesle. “Bu dünyadan olanlardan ürküyor. Kötü adamlardan ürküyor, Domuz Olanlardan ürküyor. Uyanık olmak istemiyor.”

“Onunla konuşabilir misin?” diyor Toby. “Uyanık olmasının daha iyi olduğunu söyleyebilir misin?” Denemenin bir zararı olmaz: Belki Jimmy’ye, her neredeyse oraya ulaşabilecek bir tür işitilmez iletişim yolları olabilir. Bir dalga boyuyla, bir titreşimle.

Oysa şimdi dikkatleri başka yöne çevrildi. Oraya doğru yürüyen Ren’le Mavi Kelebek’e ve onların arkasına gizlenmiş Amanda’ya bakıyorlar.

Üçü gelip boş sandalyelere kuruluyor. Amanda çekingen. Ren ile Mavi Kelebek yapı işleri nedeniyle çamur içinde, ama

Amanda temiz pak. Diğer ikisi her sabah onu duşa sokuyor, sarınması için temiz bir çarşaf veriyor, saçlarını örüyorlar.

“Biraz mola verelim dedik” diyor Ren. “Bugün nasıl diye gidip Jimmy’ye –KarAdamı Jimmy’ye– bakalım diye düşündük.”

Fildişi dişi onlara gülücükler atarken ağzı kulaklarına vıyor, iki erkek daha hafif tebessüm ediyor: Fluryagil erkekleri koçan evin genç kadınları etraftayken tedirginler. Taşkın grup çiftleşmesinin kabul edilemez olduğunu öğrendiklerinden beri kendilerinden ne beklendiğini bilmiyorlar. Fildişi dişiyi tek başına mırlamaya bırakıp kendi aralarında alçak sesle konuşmaya başlıyorlar.

Dişi mavi mi? Biri mavi. Diğer ikisi maviydi, bizim maviyi onların mavisikle buluşturduk ama onlar mutlu olmadı. Bizim dişilerimize benzemiyor onlar, mutlu değiller, yıkıklar. Onları Flurya mı yapmıştı? Neden öyle yapmış da mutlu olmuyorlar? Antilop onlarla ilgilenecektir. Madem bizim dişilerimize benzemiyorlar, Antilop ilgilenir mi onlarla? KarAdamı Jimmy uyanınca, bunları ona sorarız.

Toby’nin gönlünden, duvarda bir sinek olsam diye geçiyor. Erkeklere ya da yarı erkeklere Flurya’nın yaptıklarını haklı bulan Jimmy’ye kulak verebilir o zaman.

“Jimmy –KarAdamı Jimmy iyi olacak mı?” sorusu geliyor Mavi Kelebek’ten.

“Olacak sanırım” diyor Toby. “Bu onun... bağlı.” “Bağışıklık sistemi” demek istemiyor, Fluryagiller duymasın. (Bağışıklık sistemi ne? Senin içinde olan bir şey, sana destek olur, seni kuvvetlendirir. Bağışıklık sistemini nerede bulabiliriz? Flurya’dan mı gelir, bize bir bağışıklık sistemi gönderir mi? vesaire.) “Bu onun gördüğü düşlere bağlı.” Fluryagillerden herhangi bir yorum gelmiyor, en azından şimdilik. “Ama ya- kında uyanacağından eminim.”

“Bir şeyler yemesi gerek” diyor Mavi Kelebek. “Çok zayıf! Hiçbir şey yemeden yaşayamaz.”

“Uzun süre yemeden dayanabilirsin” diyerek Ren de katılıyor onlara. “Bahçıvanlar oruç tutardı ya? Günler sürerdi. Haftalar.” Eğilip uzanarak Jimmy’nin saçını düzeltiyor. “Keşke saçına şampuan sürebilseydik” diyor yakınen. “Tabaka bağlamış.”

Mavi Kelebek heyecanlanıyor, “Jimmy bir şey söyledi galiba.”

“Sadece bir mırıltıydı” diyor Ren. “Onu süngerlese de ya. Sünger banyosu yaptırır gibi.” Biraz daha sokuluyor. “Biraz pörsümüş sanki. Zavallı Jimmy. Dilerim ölmez.”

Toby ona su içirdiğini söylüyor. “Bal var, onunla besliyorum.” Neden başhemşire edasıyla konuşuyor? “Yıkıyoruz da” diyor savunmaya geçmesine. “Hem de her gün.”

“Peki, her neyse, çok ateşi yok” diyor Mavi Kelebek. “Düşmeye başlamış. Sence de öyle değil mi?”

Ren elini Jimmy’nin alnına götürüyor. “Bilmem. Jimmy, beni duyuyor musun?” Hepsini dikkat kesilmiş seyrediyor: Jimmy’nin kılı kıpırdamıyor. “Bana kalırsa, biraz yükselmiş. Amanda? Bir de sen bak.” Onun da katılmasını sağlamaya çalışıyor diye düşünüyor Toby. Bir şeyle ilgilenirsin. Zaten Ren her zaman sevecen bir çocuktur.

Eğer o diş maviyse, Kelebek olan, onunla çiftleşmeli miyiz? Hayır, yapmamalıyız. Onlar için şarkı söyleme, onlara çiçek toplama, onlara çükünü sallama. Bu dişiler çığlık çığlığa bağırırlar korkudan, çiçek versek bile bizi seçmezler, çük sallanmasından hoşlanmazlar. Biz onları mutlu etmiyoruz, neden çığlık attıklarını bilmiyoruz. Ama bazen korkudan çığlık atarlar, bazen de...

Amanda, “Ben uzanmak istiyorum” diyerek ayağa kalkıp dengesiz adımlarla koçan evin yolunu tutuyor.

“Artık onun için gerçekten kaygılanıyorum” diyor Ren. “Bu sabah kustu, kahvaltıda bir şey yiyemedi. Bu kadar Nadas fazla.”

“Virus kapmıştır belki” fikri Mavi Kelebek’ten geliyor. “Belki yediği bir şeydir. Aslında bizim tabakları daha iyi yıkamamız gerekir, sanmam ki su...”

Ren sözünü kesiyor, “Bakın. Göz kırptı.”

Fildişi dişi bildiriyor, “Seni duyuyor. Sesini duyuyor. Mutlu o, seninle birlikte olmak istiyor.”

“Benimle?” diyor Ren. “Sahiden mi?”

“Evet. Bak, gülümsüyor.” Yüzüne bir tebessüm yayılmış gerçekten, belki de diye düşünüyor Toby, belli belirsiz bir gülümseme izi. Aslında gaz da olabilir, bebeklerde olduğu gibi.

Fildişi dişi, Jimmy’nin ağızına konmuş bir sivrisineği kovuyor eliyle. “Yakında uyanacak.”

Zeb Karanlıkta

Zeb Karanlıkta

Akşam olur. Toby'nin Fluryagillerle öykü saati bitmiştir. Bu öyküler canından bezdiriyor onu. Yalnızca o saçma sapan kırmızı şapkayı takıp çoğu zaman tam pişmemiş sayılabilecek tören balığını yemekle kalsa iyi, bir sürü şey uydurması da gerek. Yalan söylemek, bilerek yalanlar atmak, böyle yalanlar hoşuna gitmez Toby'nin, ama gerçekliğin daha karanlık ve daha dolambaçlı köşelerine değiniyor. Ekmeği kızartırken yakmamaya çalışmak gibi bir şey bu yaptığı.

“Yarın gelirim” demişti. “Bu akşam Zeb için önemli bir şey yapmam gerekiyor.”

“Yapman gereken önemli şey ne, Ya Toby? Senin yardımcın olalım.” Neyse, *önemli* ne demek diye sormadılar hiç olmazsa. Bir fikirleri olduğu anlaşıyor: Tehlikeli ile lezzetli arasında bir şey.

“Teşekkür ederim” diye karşılık vermişti. “Fakat bu işi sadece ben yapabilirim.”

Karasakal sordu, “Kötü adamlarla mı ilgili?”

“Hayır. Günler oldu, kötü adamları görmedik. Çok uzaklara gitmiş olabilirler. Ama yine de dikkatli olmalıyız, eğer onları görürsek, diğerlerine haber verelim.”

TifKıllardan biri kayıptı, Crozier gizlice fısıldamıştı kulağına –kızıl kafalı, örgülü olan– otlarken yolunu şaşırmış da olabilirdi tabii. Belki onu bir asyun yakalamıştı.

Daha kötüsü: Yakalayan bir insandı belki de.

Boğucu bir gündü. İkinci sağanağı bile havadaki nemi düşürmemişti. Normal koşullarda –peki *normal* ne?– böyle bir hava, aşırı şehveti bastırır; ıslak bir döşegin altına tepercesine söndürürdü. Toby ile Zeb pelte gibi gevşemiş, yorgun düşmüş olmalıydılar. Yine de her günkünden daha erken bir vakte, diğerlerine çaktırmadan ortalıktan sıvışmış, özlemleri şıpır şıpır damlarken, her bir gözenekleri arzudan yanıp her bir kılcaldamarları patlarcasına şişmiş bir halde, göletteki semenderler misali debelenmeye koyulmuşlardı.

Alacakaranlık gökyüzünü iyice sardı şimdi. Topraktan mor bir karanlık yayılırken yarasalar, deri sırtlı kelebekler misali uçuşuyor, gece açan çiçekler havaya kokularını salıyor. Akşam esintisinden geriye kalanı hissetmek için mutfak bahçesinin önünde oturuyorlar. Parmakları birbirine kenetli; Toby hâlâ aralarında dolaşan ufak elektrik akımını hissediyor. Başlarının üzerinde minik yanardöner gece kelebekleri ışıldıyor. Acaba kokumuz onlara nasıl geliyor diye merak ediyor Toby. Mantar gibi mi? Ezilmiş taç yaprakları gibi mi? Çiy gibi mi?

“Bana el ver” diyor Toby. “Fluryagillere anlatabileceğim başka şeyler söyle. Senin hakkında duyduklarınla yetinmek bilmiyorlar.”

“Ne gibi?”

“Seni kahraman görüyorlar. Hayat hikâyeni dinlemek istiyorlar. Mucizevi kökenlerini, doğaüstü başarılarını, sevdiğin yemekleri. Ayrıcalıklı birisin onlara göre.”

“Neden ben?” diye soruyor Zeb. “Flurya bütün bunları halletti sanıyordum. İlgilenmemeleri gerekir.”

“Bilmem, ilgileniyorlar işte. Sana kafayı taktılar. Onların popstarısın.”

“Boşa zaman kaybı. Bir şeyler uyduramaz mısın?”

“Avukatlar gibi çapraz sorgulama yapıyorlar” diye anlatıyor Toby. “Hiç olmazsa anafikri ver. Temel malzemeyi.” Zeb

hakkında bilmek istedikleri Fluryagiller için mi, yoksa kendi için mi? İkisi de. Ama daha çok kendi için.

“Benim her şeyim ortada” diyor Zeb.

“Kaçamak yanıt verme.”

Zeb iç çekiyor. “Başa dönmekten nefret ediyorum. Yaşamak zorundaydım, ama yeniden yaşamak istemiyorum. Kimin umurunda?”

“Benim” diye cevabı yapııştırıyor Toby. Senin de öyle diye ekliyor içinden. Hâlâ umursuyorsun. “Evet, kulağım sende.”

“Amma inatçısın.”

“Bütün gece beklerim. Başla hadi, sen doğdun...”

“Evet, itiraf ediyorum.” Yine bir iç çekiş. “Tamam. Önce şunu anlamam gerek: bizim yanlış annelerimiz vardı.”

“Yanlış mı, nasıl?” derken, güçbela seçebildiği Zeb’in yüzüne bakıyor Toby. Düz bir elmacıkkemiği, bir karaltı, bir göz parıltısı.

Zeb'in Doğuşunun Öyküsü

KarAdamı'nın kırmızı şapkasını başıma takmışım. Balığı yemişim. Parlak nesneye kulak vermişim. Şimdi de Zeb'in doğuşunun öyküsünü anlatacağım.

Şarkı söylemenize gerek yok.

Zeb, Flurya'dan gelmedi, KarAdamı gibi değil o. Tavşanlar gibi Antilop tarafından da yapılmadı. Doğmuştı, sizin dünyaya geldiğiniz yolla geldi dünyaya. Bir kemik çukurunda büyüdü, tıpkı sizin gibi, sonra da bir kemik tüneline dışarı çıktı, siz de öyle yaptınız.

Çünkü giydiğimiz derilerin altında, biz de sizinle aynıyız. Hemen hemen.

Hayır, biz mavileşmeyiz. Bazen mavi kokarız. Ama bizim kemik çukurumuz da aynı.

Mavi çükleri tartışmanın sırası değil şimdi.

Daha büyük olduklarını biliyorum. Bunu belirttiğin için teşekkür ederim.

Evet, bizim memelerimiz-var. Kadınlarda.

Evet, iki tane.

Evet, önde.

Hayır, şimdi göstermem size.

Çünkü bu öykü memelerle ilgili değil. Bu öykü Zeb hakkında.

Çok uzun zaman önce, kaos günlerinde –Flurya henüz onu tamamen dağıtmadan önce– Zeb annesinin kemik çukurunda yaşıyordu. Antilop da kemik çukurlarında yaşayan herkeşe baktığı gibi onunla orada ilgilendi. Derken Zeb kemik tüneline geçerek dünyanın yolunu tuttu. Arkasından bebek oldu, sonra büyüdü.

Âdem adında bir ağabeyi vardı. Ama Âdem'in annesi, Zeb'in annesiyle aynı kadın değildi.

Çünkü Âdem çok küçükken, Âdem'in annesi kirişi kırmış, Âdem'in babasından kurtulmuştu.

Kirişi kırmak, çabucak kaçıp başka bir yere gitmek demek. Kadın öyle koşa koşa gitmemiş olabilir tabii. Yürümüştü belki ya da binmiştir bir... Böylece Âdem onu bir daha görmedi.

Evet, onun için üzücüydü elbette.

Çünkü annesi sadece Zeb'in babasıyla değil, birden çok erkekle çiftleşmek istiyordu. Ya da babası Zeb'e böyle anlatmıştı.

Evet, istemek iyi bir şeydi, eğer kadın sizin yanınızda yaşasaydı, mutlu olurdu. Aynı anda dört erkekle birden çiftleşebilirdi, sizin gibi. O zaman çok mutlu olacaktı!

Fakat Zeb'in babası durumu böyle görmüyordu.

Çünkü onunla *evlilik* denen bir şey yapmıştı, evlilik olunca her dişiye bir erkek olması gerekir, her erkeğe de bir dişi. Bazen bu sayı çoğalıyordu. Oysa çoğalmamalıydı.

Çünkü kaos vardı. Kaosa özgü bir şeydi. Bunun için siz anlayamazsınız.

Evlilik artık yok. Flurya onu dağıttı, çünkü aptalca buluyordu.

Aptalca demek, Flurya'nın sevmediği şeyler demekti. Flurya'nın aptalca bulduğu pek çok şey vardı.

Evet, iyi yürekli, nazik Flurya. Eğer şarkı söylerseniz, öyküyü anlatmayı keseceğim.

Çünkü ne anlattığımı unutturuyor bana.

Teşekkür ederim.

İşte o zaman Âdem'in babası evlilik yapacağı yeni bir kadın buldu ve Zeb doğdu. Küçük Âdem artık yalnız değildi, çünkü bir kardeşi olmuştu. Âdem ile Zeb birbirlerine yardım ederlerdi. Fakat Zeb'in babası bazen onların canını yakardı.

Nedenini bilmiyorum. Acının çocuklara iyi geldiğini düşünürdüm.

Hayır, Amanda'nın canını yakan iki kötü adam kadar kötü değildi. Ama sevecen de değildi.

O zamanlar bazı insanların neden sevecen olmadıklarını bilmiyorum. Kaos yüzündendi.

Zeb'in annesi sık sık şekerleme yapar veya ilgisini çeken başka işler görürdü. Küçük çocuklar pek ilgisini çekmezdi. "Benim ölümüm sizin elinizden olacak" derdi.

Buradaki *ölümüm elinizden* deyişini açıklamak zor. Onların yaptıkları şeylerden hoşlanmadığı anlamına geliyor.

Hayır, Zeb annesini öldürmedi. *Ölümüm elinizden* sadece söylenmiş bir söz.

Bunu sık söylerdi.

Doğru değilse, neden söylüyordu? Çünkü... o insanlar öyle konuşurdu. Doğru değildi ya da yanlıştı. İkisinin arasında bir şey. Hissettiğiniz bir duyguyu anlatmanın yoluydu. Konuşma tarzıydı. *Konuşma tarzı*... şu demek...

Haklısın. Zeb'in annesi de sevecen biri değildi. Zeb'i dolaba kilitleyen babasına yardım ederdi bazen.

Kilitlemek demek... *dolap* demek... Çok küçücük bir odaydı, içerisi karanlıktı, Zeb oradan çıkamazdı. Ya da çıkamayacağını sanırlardı. Fakat çok geçmeden Zeb kapalı kapıları nasıl açacağını öğrendi.

Hayır. Bu anne şarkı söyleyemezdi. Sizin annelerinize benzemiyordu. Ne babalarınıza. Ne de sizlere.

Ama Zeb şarkı söyleyebiliyordu. Dolaba kapatıldığında yaptığı şeylerden biri de buydu. Şarkı söylerdi.

PetrOl Afacanları

Zeb'in annesi Trudy iyilik timsali biriydi, Âdem'in annesi Fenella ise önüne gelenle yatıp kalkan bir sürtük. Ya da Trudy ile Saygıdeğer Peder öyle anlatmışlardı. İkisi de Zeb'in fena halde işe yaramaz, kendilerininse dürüst kimseler olduklarını iddia ettikleri için o da doğal olarak evlatlık alındığını düşünmüştü, çünkü böyle tertemiz iki insandan DNA almış olamazdı.

Beş para etmez, gerçek annesi olması gereken Fenella'nın onu terk ettiği hayalini kurardı. Apar topar kaçmak zorunda kalmış, kaçarken onu da yanında götürememiş –bir mukavva kutuya koyup içeri alınmak ve bu Trudy adlı, kendisiyle bağlantısı olmayan, ama bu konuda yalan söyleyen kişinin ayağının altında ezilmek üzere bir evin kapısının önüne bırakmıştı. Fenella –her neredeyse– onu terk ettiğine çok pişman olmuştu, bir yolunu bulur bulmaz geri gelip onu almayı tasarlıyordu. Sonra birlikte uzaklara, çok uzaklara gidecek, Saygıdeğer Peder'in kaşlarını çattığı ne varsa, onu mutlaka yapacaklardı. Papaz onları bir parkın bankında oturmuş, meyankökü çubuklarını yiyip burunlarını karıştırırken görecekti. Mesela.

Ama küçükken düşünürdü bunları. Genetik bilimi çözdükten sonra Trudy'nin elinde somun anahtarıyla dolaşan, aynı zamanda soyguncu veya ufak tefek hırsızlık işleri de yapan bir tamirciyle gizlice işi pişirdiğine karar verdi. Öyle değilse,

bir bahçivandı: Eskiden Zeb gibi siyah saçlı kaçak Teks-Meks herifleri eve alırdı. Az bir ücret karşılığında onlara el arabasıyla toprak taşıtır, fundaların dibini kazdırır ve Zeb'in anladığı kadarıyla, bakıp besleme konusunda gerçekten merak duyduğu tek şey olan taş bahçeye daha çok taş getirtirdi. Ya çatal dilli küçük tırmığıyla hep oralarda olur ya da kaynar sirkeyle karınca yuvalarını dağıtırdı.

“Tabii, suça eğilimimi Saygıdeğer Peder'den almış olabiliyim, ne de olsa buna yatkın kromozomları vardı” diyor Zeb. “O sadece kabahatlerini süslemiş, saygın hale getirmişti, bense tam anlamıyla suç adamıydım. O, sinsi ve kurnazdı, ben dobra.”

Toby, “Kendini bu kadar aşağılama” diyerek sözünü kesiyor. “Anlamıyorsun, bebek. Ben aslında böbürleniyorum.”

Saygıdeğer Peder'in kendine ait kültü vardı. Eğer megapalar kazanmak istiyorsan, atıp tutma, babalanma becerin, yetmezmiş gibi vaaz verirken cemaati cesaretlendiren altın dilin varsa, üstüne üstlük başka gri alanlardan yoksun olup değerler ticareti gibi üstün pazarlama yeteneğine sahipsen, o günlerde izlenecek başka yol bulunmazdı. İnsanlara duymak istediklerini söyle, bunun adına din de, katkıları için baskı yap, kendi basın kuruluşlarını işlet, onları sesli aramalarda kullanarak internet kampanyaları düzenleyip politikacılarla sıkı fıkı ol ya da onları tehdit et ve vergiden kaç. Adamın hakkını vermek gerekir. Hamur gibi her kalıba girerdi, her şeye burnunu sokan kurbağa gibi oynak başına kalaylı kâğıttan uydurma hale takmış biriydi, ama aptal değildi.

Başarılıydı. Zeb dünyaya geldiğinde, Saygıdeğer Peder çoktan kendine bir mega kilise kurmuştu, engebeli bir arazide, baştan aşağı cam, meşe görünümlü oturma sıraları, sahne granit mermerleri olan bir yapıydı. PetrOl Kilisesi, bir biçimde daha orta yoldaki Petrovaftizcilerle bağlantılıydı. Bir

süre paraya para demediler, aynı sıralarda erişilebilir petrole kıtlık başlamış, fiyatlar fırlamış, varoşlara umutsuzluk çökmüştü. Şirketteki üst düzey yöneticilerin çoğu, kilisede konuk konuşmacı olarak boy gösterirlerdi. Dünyaya gaz ve zehir bahşettiği için Yüce Yaratan'a teşekkürlerini sunarken, sanki benzin cennetten gelirmiş gibi gözlerini gökyüzüne çevirir, cehennem kadar dindar görünürlerdi.

“Cehennem kadar dindar” diyor Zeb. “Bu deyiş hep hoşuma gitmiştir. Naçizane fikrimi sorarsan, dindarlık ve cehennem, madalyonun iki yüzüdür.”

“Naçizene fikrin mi?” diye soruyor Toby. “Ne zamandan beri?”

“Seni tanıdığımdan beri” diye açıklıyor Zeb. “Harika popona bir baktım: yaratılış harikası, ben senin yanında iğreti kaldım. Bana yerleri yalatabilirsin. Bir nefes aldır, yoksa utançtan yerin dibine geçeceğim.”

“Naçizane bir fikre göz yumacağım” diyor Toby. “Anlat sen.”

“Köprücük kemiğini öpeyim mi?” diye soruyor Zeb.

“Az sonra. Önce asıl konuya gel.” Cilveleşmek yeni bir oyun Toby için, ama hoşuna gidiyor.

“Asıl konuyu mu istiyorsun? Kaşınıyorsun yani?”

“Ben almayayım. Burada kesemezsin.”

“Tamam, kabul.”

Saygıdeğer Peder para içinde yüzmesini sağlayan bir teoloji yakalamıştı. Kutsal kitapta da bir dayanağı vardı tabii. Matta 16:18. “Sen Petrus’sun, ben kilisemi bu kayanın üstüne inşa edeceğim.”

“Latince *petra* sözcüğünün kaya anlamına geldiğini, dolaşısıyla ‘petra’nın gerçek, hakiki anlamının petroleum veya kaya yağı olduğunu bilmek için dahi olmaya gerek yok, derdi Saygıdeğer Peder. ‘Öyleyse, sevgili dostlarım, bu sözler sade-

ce Aziz Petrus ile ilgili değil: bir kehanet, KayaYağı Çağı tasavvuru, sevgili dostlar, hemen gözlerinizin önünde, baksanıza! Bugün petrolden daha çok değer verdiğimiz ne var?" Kokuşmuş adamcağızın hakkını teslim etmek gerekir.

"Gerçekten böyle vazetmiş?" Gülsün mü, ağlasın mı bilemiyor Toby. Zeb'in ses tonundan anlayamıyor.

"Oleum kısmını unutma. Burası, Petra kısmından bile önemliydi. Saygıdeğer Peder saatlerce Oleum hakkını da heyecanla övgüler düzebilirdi. 'Dostlarım, hepimizin bildiği gibi, Latince *oleum* yağ anlamına gelir. Ve aslında yağ, Kutsal Kitap'ta başından sonuna dek kutsaldır! Papazları, peygamberleri ve kralları neyle mesh ederlerdi sanıyorsunuz? Yağ ile! Kutsanmış yağ özel seçilmişlerin göstergesidir! Onun eserlerini çoğaltsınlar diye inananların özel yararına Tanrı'nın yeryüzüne koyduğu kendi yağımızın kutsallığını anlamak için başka bir şey gerekir mi? Onun yağ çıkarma aygıtlarından, Egemenliğimiz altındaki bu gezegende bolca bulunur, O cömertçe dağıtır bize Yağını! Kutsal Kitap'ta içinizdeki cevheri belli etmekten kendinizi alıkoymayın demez mi? Hem cevherleri parlatmak için yağdan iyisi var mı? Haklısınız! Dostlarım, yağdır en iyisi! Kutsal Yağ saklanmamalı –bir başka deyişle, kayaların altında bırakılmamalı– bunu yapmak Kutsal Söz'ü reddetmek olur! Seslerinizi yükselterek şarkı söyleyin, Yağ her zamankinden daha kuvvetli ve hep bereketli fişkırsın!"

Toby soruyor, "Taklidini mi yapıyorsun?"

"Üstüne bastın. Bütün repliği tepetaklak durarak bile tekrarlayabilirim, yeterince dinlemek zorunda kalmıştık. Hem ben hem Âdem."

"İyi yapıyorsun" diyor Toby.

"Âdem daha iyiydi. Saygıdeğer Peder'in kilisesinde –ve yemek masasının etrafında– bağışlanmak için, hatta yağmur yağsın diye dua etmezdik, Tanrı biliyor ya ikisi de işimize ya-

rardı, o başka. Yağ için dua ederdik. Ah, tabii bir de doğalgaz için –Saygıdeğer Peder bunu da Tanrı’nın seçilmişlere bahşettiği listeye dahil etmişti. Yemeklerden önce her şükür duasında, Saygıdeğer Peder, yağ sayesinde soframıza yiyecek koyabildiğimize, çünkü tarlaları süren traktörlerin, besinleri dükkânlara taşıyan kamyonların, ayrıca vefakâr annemiz Trudy’nin yiyecek almak üzere dükkâna giderken kullandığı arabanın ve yemeğin piştiği ocağın da yağla çalıştığına değinirdi. Hatta yağı yiyor ve içiyor da olabilirdik –bir bakıma doğrudu– öyleyse diz çökün!

“Konuşmanın burasında Âdem ile ben masanın altından birbirimizi tekmelemeye başladık. Amaç, diğerinin yaygarayı basmasına veya devrilmesine yol açacak kadar hızlı bir tekme savurmak, ama hiç renk vermemekti, çünkü gürültü yapan kimse dayağı ya da boku yerdı. Belki daha beterini. Fakat Âdem asla yaygara koparmazdı. Bu yüzden hayrandım ona.”

“Gerçek anlamda mı?” diye soruyor Toby hayretle. “Boku yemek yani?”

“İki gözüm önüme aksın, öyle” diyor Zeb doğrulayarak. “Sence böyle taş kalpli olmamı neye borçluyum?”

“Birbirinizi sevdiğinizi düşünmüştüm. Sen ve Âdem.”

“Severdik. Masanın altında tekmeleşmek erkekçe bir oyundu.”

“Yaşınız kaçtı?”

“Fazlasıyla büyümüştük. Ama Âdem daha büyüktü. Sadece birkaç yaş, ama Bahçıvanların, ruhu yaşlı dediklerinden di. Akıllı usluysa, bense hırta poz. Hep böyle olmuştu.”

Âdem sıska bir bücürdü. Yaşça daha büyüktü ama, Zeb beş yaşını doldurduktan sonra onun gücünün gölgesinde kalmıştı hep. Âdem işini bilirdi, derin düşüncelere dalar, her şeyi enine boyuna düşünürdü. Zeb dürtüleriyle hareket ederdi,

düşünmeden atlar, öfkesine yenilirdi. Bu tavrı başını belaya soktuğu gibi aynı ölçüde beladan kurtarırdı da.

Öte yandan ikisi bir araya gelince epey etkili oluyorlardı. Ayrılmaz ikiliydiler: Zeb kötü olandı, kötü işleri yerine getirmekte iyiydi; Âdem de iyi olan, iyi işlerde kötüydü. Daha doğrusu, iyi şeyleri yaptığı kötülöklere kılıf olarak kullanırdı. Âdem ile Zebulun: alfabenin çatısı. Bu sevimli A-Z simetrisi Saygıdeğer Peder'in fikriydi: Her şeyi oyun parkına çevirmeye bayılırdı.

Âdem hep örnek gösterilen bir çocuktü. Zeb neden ağabeyi gibi uslu duramıyordu? Dik otur, kıpırdama, doğru dürüst ye, elini çatal yerine kullanma, yüzünü gömleğine silme, babanın dediğini yap, evet efendim, hayır efendim diye cevap ver, vesaire. Trudy böyle konuşurdu, yalvarırcasına; sadece huzur ve sessizlikti istediğı, Zeb'in ters tepkileriyle somurtmasının yol açtığı sonuçlardan hiç hoşlanmazdı –kamçı çizikleri, çürükler, yaralar. O kadar sadist değildi, Saygıdeğer Peder kadar değil. Ancak kendine ait evrenin merkeziydi, hem de nasıl. Hakkını almak isterdi, Peder de onlara akan paranın sonsuz kaynağıydı.

Âdem'in nasıl örnek bir çocuk olduğunu Zeb'e anlattıktan sonra, Âdem'in söz dinlemesinin çok daha özel, çok daha övülesi olduğu konusuna değinerek, ne de olsa... diyecekken sesini keserdi, çünkü Trudy ile Peder, ellerinde olsa, Âdem'in annesi Fenella'nın adını, dahi anmak istemezlerdi. Kadının rezil kepaze oluşunu sopa olarak kullanıp Âdem'i döveceklerini –annesinden aldığı genleri aşağılayacağını– sanırdın, ama hiç yapmadılar. Masmavi, iri gözleri, incecik nurlu yüzüyle masum davranmada ya da öyle görünmede Âdem'in üstüne yoktu.

Fenella'nın bazı eski fotoğrafları eline geçmişti Zeb'in –sık sık kilitli kaldığı dolaptaki kutunun en altında duran bir bellek çubuğına yüklenmişti. Karanlıkta görebilsin diye oraya

gizlediği minik bir el feneri vardı. Çubuğu bulunca cebine atmış, sonra ne olacağını görmek için Peder'in bilgisayarına takmıştı. Cihaz hâlâ çalışıyordu: Fenella'nın aşağı yukarı otuz kadar görüntüsü vardı, kimi bebek Âdem ile, bazıları Peder ile birlikte, hiçbirinde gülücükler saçmıyordu. Bellek çubuğu gözden kaçmış olmalıydı, çünkü evin içinde Fenella'ya ait tek bir resim dahi bulunmazdı. Hiç de yelloza benzemiyordu; Âdem'inkiler gibi ince, güven veren, iri gözleri vardı.

Zeb epey vurulmuştu kadına; onunla konuşabilse, ona olup bitenleri anlatabilseydi, mutlaka Zeb'in tarafını tutar, bütün düzenden en az onun kadar tiksindirirdi. Hoş, tiksindiği belliydi aslında, yoksa kaçıp gider miydi? Ne var ki kaçacak birine hiç benzemiyordu, yeteri kadar güçlü görünmüyordu.

Bazen kıskandığı olurdu Âdem'i, artık olmasa da onun Fenella gibi bir annesi vardı çünkü, oysa Zeb'in elinde sadece Trudy bulunuyordu. Sonra ona kızgınlığını bir kenara itip Âdem'i kendi güvenli ceza kaçış sistemine havale eder, onun hakkından gelmek için özel yollara başvururdu: yatağa kakasını yapar, lavaboya ölü fare koyar, banyodaki sıcak ve soğuk su musluklarının yerini değiştirir –o sıralarda su tesisatını çözmüştü– veya çarşafalarını toplayıp kaldırırđı. Çocukça eziyetler. Saygıdeğer Peder, cemaatinin tasarruf kuyularından fişkırđan paralara ek olarak petrol hisselerinden de iyi kazanıyordu, Trudy ile Peder artık, bir ucunu Âdem ve Zeb'e ayırdıkları kocaman bir evde yaşıyorlardı. Böylece Âdem ciyak ciyak bağırsa bile duymazlardı onu. Fakat asla ciyaklamazdı; ondan on kat daha sinir bozucu olan sitemkâr seni bağıslıyorum bakışları fırlatmakla yetinirdi.

Zeb bazen de Fenella'yla ilgili sataşırđı Âdem'e. Kadının her yerine, meme uçlarına bile dövme yaptırdığını; kokainmanın teki olduğunu; motorcu biriyle, yok, onlarca motorcuyla gittiğini, birer birer hepsiyle yattığını; akıllı başından gitmiş bağımlılarla frengili godoşlara kendini satmak için Ve-

gas sokaklarında dolaştığını söylerdi. Kendi yarısı, düş perisi ruh ikizi diye gördüğü, neredeyse mermer bir tanrıçaya benzettiği kadın hakkında neden böyle mide bulandırıcı, iğrenç şeyler söylerdi acaba? Kim bilir?

Tuhaf olan Âdem'in karşılık vermemesiydi. Sadece ür-künç gülümsemesiyle bakardı, sanki Zeb'in bilmediği bir şey biliyordu.

Zeb'in yaptığı eşek şakalarını hiç ispiyonlamazdı Âdem. O zaman bile sır küpü bir çocukcağızdı. Her neyse, ikisi daha çok takım ruhuyla hareket ederlerdi. Babalarının durumundan dolayı okulda –KayaYağı Şirketlerinden birine ait özel bir okul olan, sadece erkeklerin gittiği Caprock Temel Lisesi– herkes onları Kutsal PetrOl Afacanları olarak bilirdi, ama kimse çatmazdı onlara, hele Zeb yeterince büyüdükten sonra, asla. Âdem tek başınayken kolay hedefti, sıskacık ve geçirkendi neredeyse; ancak birisi ona doğru parmak sallamaya kalktığında, Zeb hemen gelirdi hakkından. Sadece iki kere mecbur kalmıştı buna. O da kulaktan kulağa yayılmıştı etrafa.

Schillizzi'nin Elleri

Trudy ile Saygıdeğer Peder ikilisine karşı Âdem ile Zeb ortak kaçış eylemine geçmişlerdi. Cezalandırılmaktan başka neden kaçıyorlardı? Onları doğru yola, Kutsal PetrOl Yolu'na götürecek her şeyden, Peder ile Trudy'nin onları gitmeye teşvik ettiği istikametten.

Âdem örneğinde, bu eylem maviş maviş yalanlar atmak şekline büründü –Zeb hariç hemen herkesi, kendisinin doğmamış bebek kadar masum, Zeb'inse yankesicilik güdülerine sahip biri olduğuna inandırabilirdi. Ceza dolabında vakit geçirmenin iyi yanları da vardı, saç tokalarının yararı oluyordu, zaten çok geçmeden, büyükler onun kışlık paltolarla miadını doldurmuş elektronik aygıtların arasında kapalı durduğunu sanırken, çalışma masasının çekmecelerini, e-postalarını karıştırmanın, evden gizlice sıvışmanın yolunu bulmuştu. Maymuncukla kapı açmak Zeb'nin hobisi haline geldi, kısa bir süre sonra, dijital kolaylıklara ilişkin okuldaki gizli kapaklı derslerin ve halk kütüphanesinde geçirdiği boş vakitlerin sayesinde veri tırtıklamayı meslek edinmişti. Onun hayal dünyasında hiçbir şifre kırılmaz değildi, hiçbir kapı yüzüne kapatılamazdı, derken yaşı ilerleyip deneyimi arttıkça hayal dünyası gerçekliğe karıştı.

İlk başlarda porno sitelerine dadanıyor, punk rock parçalarıyla ucube şov programlarının müziklerini korsan indirmeye girişiyordu –söylemeye gerek yok, Kilise hepsini ya-

saklamıştı elbette: Yakasını boğazına kadar ilikleyen ve halkın namusu için ant içen kimseler meraklıydı o tür müziğe, Dış Uzay'dan gelme binlerce Canavar Sülük gibi içine çekerdin dinleyeni. Böylece Zeb bir yandan interneti yepyeni, zekice yerleştirilmiş kız bedeni parçalarıyla yemlerken, kulaklığıyla Işıldak Cesetlere veya Pankreas Kanserlerine ya da Bipolar Albino Kancalıkturlara ulaşırdı. Hiçbir zararı yoktu aslında; video filmler çekilmişti zaten, onun yaptığı sadece zamanda yolculuğun bir biçimiydi. Herhangi bir şeye *sebep* olmuyordu.

Sonra, kendini hazır hissedince, seviye atlamaya ve gücünü sınamaya karar verdi.

PetrOl Kilisesi yüksek teknolojiden yararlanırdı, ileri seviyede on kadar sosyal medya ve bağış sitesi aracılığıyla inançlılardan 7/24 para sızdırılıyordu. Bu sitelerin güvenliği, işin ciddiyeti kadar dört dörtlük olmalıydı, öyle ki klepto herhangi biri, nakit hesabına sızmadan önce iki aşamalı şifreyi birleştirmek zorundaydı. Sistem böyle kleptoları uzak tutardı; gelgelelim içeriden birine karşı savunmasızdı, hatta Zeb on altısına daha yeni bastığında enfes bir iş çıkarmayı başarak para tırtıklamıştı.

Saygıdeğer Peder'in zayıf noktası zarar görmez olduğuna inanmasıydı, bu nedenle dikkatsizdi; rakam-harf karışımlarını aklında tutacak kafası olmadığından, şifreleri not ederdi. Sonra da gözü kapalı bulunacak kadar bilinen yerlere saklardı. Kol düğmesi kutusu mı dersin? Kilise ayakkabılarının içi mi? Gerzek diyordu Zeb, kâğıt tabakalarını saklandıkları yerden çıkarıp karalanmış şifreleri belleğine yazdıktan sonra kutuyu veya ayakkabıyı aldığı yere koyarken.

Krallığın anahtarlarını ele geçirir geçirmez, Zeb bu defa oluk oluk akan bağışları –hepsini değil tabii, o kadar beynsiz değildi, sadece hata payı düzeyinde yüzde 0.09'unu– kendi açtığı birkaç hesaba aktarmaya yöneldi, kuşkusuz bağışta bulunanlara yaltaklanan standart teşekkür yazısıyla ki-

lisenin suçluluk duygusu uyandıran cesaretlendirici mesajını göndermeye özen gösteriyordu, yanında bir veya iki tane de Tanrı'nın Kutsal Yağı'nın Düşmanlarını hedef alan nefret sloganı olurdu: "Güneş Panelleri Şeytan İşidir", "Çevre Eşittir Ucube", "Şeytan Senin Karanlıkta Donmanı İster", "Seri Katiller Küresel Isınmaya İnanır."

Arakladığı nakit paraları zulalarken belli belirsiz korumalı hedeflere gizli saldırılar yaparak el koyduğu parçalarla birleştirdiği bir kimlik kullanıyordu, örneğin 3-B avatar kumar mekânları, Bir-Balık-Evlat-Edin ve benzeri biyocıklı yardım dernekleri, taşradaki alışveriş merkezlerindeki Hiss-eT sağlayan porno düzenekler. ("Dokunma duygusu sizde gerçek, uyarıcı, tensel hisler uyandırır! Yapmacık çılgınlıklarla iniltilere paydos deyin, burada gerçek yaşanır! Uyarı: Elektronik Aygıtı İslatmayın. Bağlantı Uçlarını Ağzınıza veya Mukoza Zarlı Başka Bölgelerinize Sokmayın. Ciddi Yanıklar Oluşabilir.")

Bu yemleme seferlerinden birinde Saygıdeğer Peder'in de dokunsal otuz-bir sitelerinin sık ziyaretçilerinden olduğunu keşfetmek, Zeb'i hiç şaşırtmamıştı elbette; hoş, adam zevkini evde yaşıyordu –bir alışveriş merkezinde yakalanmayı gözü yemezdi– geri tepkili bağlantı uçlarını golf çantasına gizledi. Kırbaçlamaların, şişe sokmaların, meme ucu yakmaların gırla gittiği sitelere meraklıydı. Aynı zamanda tarihte yaşanmış kelle uçurma sahnelerini canlandıran sitelerin de sıkı takipçisiydi, ama bunlar, herhalde kullanılan donanım ve kostümler nedeniyle görece daha pahalıydı tabii –"Mary, İskoç Kraliçesi: Şu Kızıl Kafa Nasıl Fıskırır, Hisset", "Anne Boleyn: Kraliyet Yellozu! Kardeşiyle Yattı, Seninle de Yatar, Sonra Pis Boynunu Doğrarsın", "Katherine Howard: Bu Taş Bebeği Tek Bir Kılıç Darbesiyle Taş Gibi Yap", "Lady Jane Grey: Bu Bakireye Çalım Satmasının Bedelini Ödetin, Körebe Oynamak İsteğe Bağlı." Bütün bunlar, heyecanı ellerinizin altında

hissetmenizi sağlıyor, bir kadının kafasını baltayla uçurmanın nasıl bir şey olduğu hissini yaşıtıyordu. (“Eğlenceli! Tarihi! Öğretici!”)

Biraz daha fazla öderseniz, üzerlerinde giysileri olmadan kafalarını uçurabilirdiniz, o zaman daha heyecanlı oluyordu. Zeb de denemişti birkaç kere –tabii Peder’in hesabından, onu da patlatmıştı zaten– dolayısıyla giysili ve çıplak arasındaki farkı içkembeden atmıyordu. Kellesi uçurulmak üzere dizlerinin üstüne çökmüş çıplak bir kadın neden bu kadar büyüleyiciydi? Hisleri bu kadar mı körelmişti, yoksa psikopat falan mıydı? Hayır, psikopatların beyninde bir tahta eksik olurdu, bu konuları sıkı araştıran Âdem böyle demişti. Duygudaşlık kuramazlardı; onlara göre çılgınlık ve gözyaşları, rahatsız edici gürültüden başka bir şey değildi. Dolayısıyla, Zeb’in aksine, yaptıkları yüzünden kendilerini ne boktan hissedebilir ne de sapık diye görebilirlerdi.

Acaba programın yazılımına sızsam da balta aşağı indiğinde, ilgilenenlerin, heyecanı ellerinin altında değil de boynlarında hissedecekleri şekilde bir düzenleme mi yapsam diye düşünmüştü. Kafanın uçurulması nasıl bir histi acaba? Canın yanar mıydı, yoksa yaşadığın şok acıyı bastırır mıydı? Duygudaşlık telaşına mı kapılırdın? Fakat fazla duygudaşlık sakıncalı olabilirdi. Kalbin durabilirdi.

Şu çıplak, diz çökmüş, az sonra kellesiz kalacak kadınlar gerçek miydi, değil miydi? Değildi herhalde, çünkü internette gerçeklik, canını yakabilecek gündelik gerçeklikten bambaşkaydı. Gerçek kadınları ekranda katletmelerine izin verilmezdi, yasadıydı her şeyden önce. Fakat etkileri ve kan fışkırırken eğilmenize neden olan 3-B müthişti.

Zeb dayanamayıp Saygıdeğer Peder’in gizli yaşantısına dair bildiklerini Âdem’le paylaşmış, ama öğrendikleri, ağabeyine hiç ilginç gelmemişti. Aslında bunlar biraz da Zeb’in kendi yaşantısı sayılırdı.

“Ahlaksızlık bu” demişti Âdem.

“Öyle! Asıl *konu* bu işte! Nesin sen, ibne mi?” Zeb’in bu sözlerine gülümsemekle yetinmişti Âdem.

Saygıdeğer Peder’in ket vurulmuş sapkın arzularına bir çıkış yolu gerekiyordu herhalde: Zeb artık sado-mazoşist icraatlarının hedefi olmayı kaldıramayacak kadar iri ve nobran biriydi. Misilleme yapabilirdi, zaten Peder özünde ödlekle adamdı, bu nedenle kemerle dayak atma, bok yedirme, oda ya kapatma günleri geride kalmıştı. Hatta Trudy bile yamuk herifin hedefi değildi, ekmek yediğin kaba tükürme anlayışıyla itaati elden bırakmamasına karşın, kayışla bağlanmayı, meme uçlarının delinmesini, falakaya yatırılmayı ya da kendi bokunu yemeyi asla sineye çekmeyecekti. Bilgi, güç demektir, Zeb de internette dokunsal otuz-bir sitelerini keşfettiği, bu sayede Peder’in kaç kere o sitelere girdiğini kaydettiği ve ileride işine yarar düşüncesiyle, Noel Baba’nın kırmızı kadife heybesinden çıkan bu armağan paketini saklamayı akıl ettiği için şansına şükreliyordu. Bu arada Peder’in kendi çuküyle kendine elektrik akımı vererek kendini idam etme –aşırı kaynamış sosis misali patlama– ihtimali vardı elbet, işte böyle matrak minik fiyaskonun sonuçlarını anahtar deliğinden izlemek için neler vermezdi Zeb! Aslında dokungaç bağlantı uçlarının yerini değiştirmeyi aklından geçirmişti de kaç volt gerekeceğini çıkaramamıştı. Geri dönüşü olmayacak kadar ölü bir Peder yerine, berbat bir şekilde kavrulmuş Peder, büyük bela anlamına gelirdi: Kimin başının altından çıktığını anlamaz mıydı hiç!

O vakte kadar Zeb sihirli parmaklarını iyice ustalaştırmıştı: Mozart’ın piyanoda yarattığı mucizeler misali, şifreleri klavyede tuşlar, çivi yazısında şakıyabilir, tek bir tüyünü bile ateşe değdirmeden alevler içindeki sirk çemberinden geçen bir kaplanı aratmayacak şekilde güvenlik duvarlarının ara-

sında adeta vals yapabiliirdi. Göz açıp kapayıncaaya kadar birkaç hamlede PetrOl Kilisesi'nin muhasebe sistemine sızabiliirdi –hem resmi hem asıl, her iki defter türüne birden– zaten bunu düzenli olarak yapıyordu. Bir iki yıl böyle devam etti, yüzde 0.09'luk oranlar birikirken, Zeb'in de boyu uzuyor, vücudu kıllanıyordu; CapRock Lisesi'ndeki spor salonunda kas geliştirme çalışmaları yapardı, bir yandan da doğaüstü tırtıklama becerileri kuşku uyandırmamasın diye notlarını çan eğrisinin orta seviyesinde tutmaya bilhassa önem verirdi.

Altı ay içinde okul bitiyordu, sonra ne yapacaktı peki? Aklında bir şeyler vardı aslında, ama evdeki büyükler de boş durmuyordu. Saygıdeğer Peder birtakım bağlantıları sayesinde, Zeb'i kuzey petrol çölünde kıyak bir işe yerleştirebileceğini duyurmuştu, petrol yönünden zengin, ziftli taş çıkaran dev makinelerden birini kullanabiliirdi. Bu sayede Zeb adam olur demişti, *adam* sözcüğünün olası tanımları (Çocuk təcizcisi mi? Dinbaz dolandırıcı mı? Yoksa internette kız kellesi koparan mı?) ikisinin arasında havada asılı kalmıştı. Hem parası da iyiydi. Bir süre bu işi yaptıktan sonra nasıl bir yol izleyeceğine Zeb kendi karar verebiliirdi.

Bunun altında yatan üç gerekçe vardı: 1) Peder artık ondan, hem de haklı yere, çekinmeye başladığı için Zeb'in çok uzaklara gitmesini istiyordu. 2) Peder'in şansı varsa, Zeb akciğer kanserine yakalanır ya da üçüncü gözü veya armadillo gibi pulları çıkardı: Orada hava öyle zehirleyiciydi ki insan bir haftada değişime uğrardı.

Üstelik 3) Zeb parlak bir delikanlı değildi, moruğun kilise dolandırıcılığı işini devam ettirir umuduyla Âdem'i Spindle-top Üniversitesi'ne göndermişlerdi, orada PetrTeolojisi, Vaz Sanatı ve PetrBiyoloji alanında uzmanlık eğitimi almıştı; Zeb'in anladığı kadarıyla bu sonuncusunu öğrenmek, biyolojiyi çürütebilmek için gerekliydi. Bu da belli bir éntelektüel ustalık isterdi, Zeb'in bundan yoksun olduğu ima ediliyordu. Ondansa olsa forsa olurdu.

“Harika bir fikir bu” demişti Trudy. “Babanın bunca zahmete girmesinin kıymetini bil. Herkesin senin gibi bir babası yok.”

Zeb kendine, *smile*, yani gülümse diye buyurduktan sonra, “Biliyorum” dedi. İngilizce *smile* sözcüğü Yunancada “oyma bıçağı” anlamına geliyordu. Bir ara internette tarihi figürlerin kellesini koparmadığı sırada gezinirken öğrenmişti bunu.

Âdem yanında olmadığına Zeb özlerdi onu, bunun karşılıklı olduğunu düşünüyordu. İkisinin de hayatının olmadık altkatmanları hakkında başka kiminle konuşabilirlerdi? Kutsal Yağın yeri Tanrı tarafından kendisine bahşedilen Aziz Lucic-Lucas’a dua eden Peder’in, kelimesi kelimesine taklidini onun kadar matrak yapan başka kim vardı?

Ayrı kaldıklarında mesajlaşmaktan, telefonla görüşmekten ya da elektronik sinyaller gerektiren her türlü haberleşmeden uzak dururlardı: İnternet, iyi bilindiği üzere prostat kanseri hastası gibi sızdırırdı, Peder de büyük olasılıkla Âdem’i olmasa bile, en azından Zeb’i gözetlerdi. Fakat Âdem tatilden döndüğünde her şey eskisi gibi oluverirdi. Artık bu tür şakalar için fazla büyümüş de olsalar, Zeb onu ayakkabısına kurbağa veya kol düğmesi kutusuna kırkayak koyarak ya da külodunun apışarasına özenle bir iki dikenli kozalak yerleştirerek karşılardı, geçmişin anısına.

Sonra tenis kortuna gidip maç yapıyor havasında, filenin ardından birbirlerine mırıldanarak kısa bilgiler paylaşır, fikir alışverişinde bulunurlardı. Zeb, henüz Âdem biriyle yattı mı diye merak ederdi, ama Âdem bu soruya yanıt vermekten ustalıkla kaçınırdı. Âdem de Zeb’in Kilise’den ne kadar para tırtıklayıp gizli kaçak hesaplarına ne kadarını aktardığını bilmek isterdi, çünkü yeterince para biriktirdiklerinde, Peder’in büyümlü çevresinden toz olma planını birlikte yapmışlardı.

Âdem'in mezuniyetten önceki son tatiliydi. Zeb medikal lastik eldivenlerle alçak sesle mırıldanarak Peder'in ev bilgisayarının başında otururken, Âdem de pencerede durmuş, benzini içen kodaman arabasıyla Peder veya arazi jipiyle Trudy gelirse diye nöbet tutuyordu.

"Sende Schillizzi'nin elleri var" dedi Âdem, her zamanki renk vermeyen tavrıyla. Hayranlık ifadesi miydi, yoksa sadece gözlem mi?

"Schillizzi?" Şaşırmıştı Zeb. "Vay anasına, zehir sıçan moruk yine ortalığı soyup soğana çeviriyor, ama bu defa rakam çok yüksek! Şuna bak!"

Âdem usulca uyardı, "Keşke küfürlü konuşmasan."

"Cebini doldurmaya bak" diyordu Zeb neşeyle. "Hepsini Büyük Cayman Adası'ndaki bir banka hesabına zulahyor!"

"Schillizzi yirminci yüzyılda her kasayı açan, temiz yürekli, tanınmış biriydi" diye anlatıyordu Âdem. Zeb'in aksine tarihe merakı vardı. "Sadece ellerini kullanır, patlayıcılara asla tenezzül etmezmiş. Efsaneleşmiş."

"Kalıbımı basarım bizim yaşlı hıyar bir sıçrama yapmayı planlıyor." Zeb devam ediyordu. "Bugün burada, derken hop, ertesi gün lanet olasıca inançlıları, donlarına kadar soyup cascavlak bıraktıktan sonra tropikal bir kumsalda martini kadehlerini devirirken, popo-yalayan süs bebekleri kirahyor olacak."

Âdem, "Büyük Cayman olmaz, oraya gitmez" diyerek itiraz etti. "Zaten çoğu sular altında artık. Ama oradaki bankaları Kanarya Adaları'na taşıdılar; o adalarda daha çok dağ var. Ancak Büyük Cayman şirket adlarını korudular. Geleneği sürdürmek için herhalde."

Zeb merak ediyordu, "Acaba giderken yanına Sadık Kart Trudy'yi de alacak mı?" Âdem'in bankacılıkla ilgili bildiklerine şaşıp kalmıştı, hoş Âdem'in pek çok konu hakkındaki bilgisine şaşırdı ya. Âdem'in ne bildiğini bilmek zordu.

“Trudy’yi götürmez” dedi Âdem. “Durmada para diye tutturuyor. Bir şeyler çevirdiğinden işkilleniyor galiba.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Akıllıca bir tahmin” diye açıkladı Âdem. Beden dilinden. Kahvaltıda, Peder başka yöne bakarken, onu kısık gözlerle süzmesinden. Tatil diye tutturmasından, ne zaman çıkıyoruz diye ısrar etmesinden. Ayrıca evin dekorasyonu ile ilgili isteklerinin de engellendiğini hissediyor: Duvar kâğıdı örnekleriyle renk kartelalarını toplayıp nasıl sergilediğine dikkat et. Kilise cemaati uğruna melek kadın rolünü oynamaktan bıktı artık. Evde artıdeğer yaratılmasına yardım ettiğini düşünüyor, dolayısıyla daha başka faaliyet alanları peşinde.”

“Fenella gibi” diye ekledi Zeb. “O da daha çok faaliyet alanı istemiş. Hiç olmazsa, erkenden çıkıp gitmiş.”

“Fenella çıkıp gitmedi” dedi Âdem, yine o renk vermeyen sesiyle. “Taş bahçenin altında.”

Zeb, Peder’in ergonomik döner koltuğunda şöyle bir döndü. “Nerede dedin?”

“İşte geliyorlar” dedi Âdem. “İkisi aynı anda, konvoy olmuşlar. Kapat artık.”

Dilsiz ve Hırsız

Tenis kortuna gidip işitilme mesafesinden çıkar çıkmaz, Zeb'in ilk söylediği, "Bir daha söylesene" oldu. İkisi de iyi tenis oynamazlardı ama alıştırtma yapıyor havasındaydılar. Yan yana durmuş, filenin üzerinden, daha doğrusu içinden, servis atışları yapıyorlardı. Odalarına dinleme cihazı yerleştirilmişti –Zeb yıllar önce keşfettiği bu durumu eğlenceye çevirmiş, çalışma masasındaki lambaya yanlış bilgiler okuduktan sonra Peder'in bilgisayarını kullanarak bunları gerisin geri kendine getirmenin keyfini çıkarıyordu, ama en güzeli de böcekleri oldukları yerde bırakıp bunu kerizliğe vurmaktı.

"Taş bahçenin altında" diye tekrarladı Âdem. "Fenella orada."

"Emin misin?"

"Onu oraya gömerlerken seyrettim" dedi Âdem. "Pencere-deydim. Beni görmediler."

"Sakin bu... rüyada falan görmedin yani? Herhalde boka bir cenin kadar filandın!" Âdem pis pis bakıyordu: Küfürlü konuşmayı onaylamadığı gibi buna asla alışamamıştı da. "Çok küçükmüşsün demek istiyorum" diye değiştirdi Zeb. "Çocuklar bir sürü şey uydururlar." Bu defa sarsılmıştı, doğru dürüst düşünemiyordu.

Âdem'in anlattığı hikâye doğruysa –neden böyle bir şey uydursun ki?– Zeb'in kendi hakkındaki bütün görüşleri baştan aşağı değiştirdi. Kendi geçmişine, hatta geleceğine ilişkin

hikâyeyi şekillendiren Fenella'ydı, gel gör ki ansızın Fenella iskelete dönüvermiş, öleli çok uzun zaman olmuştu. Böylece dışarıda onu kollayan gizli bir yardımcısı da yoktu, hiç olmamıştı. Günün birinde, Çıkış tabelasını bulup da görünmez kilitleri açarak Peder'in tavuk-kartal kafesinden voltasını alınca, bulacağı anlayışlı tek bir aile üyesi yoktu. Kanadı kırık, solo uçuyordu, bunda yetenekliydi, kafa kafaya verdiği ağabeyi vardı bir tek, ama o da pekâlâ dine dönüp sırt çevirebilirdi ona. İşte o zaman Zeb kendini açıkta ve karanlıkta, şu beş para etmez eski uzay filmlerinden birinde başıboş kalmış astronot gibi, Boşluklar diyarına sürüklenirken bulacaktı. Topu fileye çarptı.

"Dört yaşında filandım" dedi Âdem, rahatsız edecek kadar Peder'i andıran ben-dediysem-doğrudur ses tonuyla. "O günleri çok net hatırlıyorum."

"Bana hiç anlatmadın." Zeb gücenmişti; Âdem onu güvenilir görmemişti. Canını acıtmıştı bu. İkisinin aynı takımda olması gerekiyordu.

"Ağzından kaçırırdın" diye açıkladı Âdem. "Onlar da ne yapardı kim bilir?" Topu havaya fırlatarak filenin azıcık üzerinden aşırıttı. "O zaman sen de taş bahçeyi boylayabilirdin. Beni saymıyorum bile."

"Dur" dedi Zeb. "Onlar kim? Yani boktan Trudy de işin içinde mi demek istiyorsun?"

"Söyledim zaten. Küfür etmene gerek yok."

"Affedersin, boktan dilimi tutamadım." Âdem'in ona nasıl konuşması gerektiğini söylemesine asla izin vermeyecekti. "İyi Kadın Trudy mi?"

Âdem, "İşin ucunda ona yarayacak bir şey vardı herhalde" diye belirtirken sesinde yüce davranışıyla-senin-kışkırtıcı-dilini-duymuyorum tınısı vardı. "Şantaj malzemesi bile olabilir. Belki de Fenella ayağına dolanmasın istiyordu, kendi önünü açacaktı. Benim tahminime göre sana hamileydi. Ev-

lenme töreninde Kutsal Yağ kullanıldığı gerekçesiyle PetrOl Kilisesi boşanmaya onay vermez. Bunu biliyoruz.”

Öyleyse Fenella’nın ölümü Zeb’in suçuydu. Zevksizlik ederek kendisine gebe kalınmasına izin vermişti çünkü. İçine edeyim. “Nasıl yaptılar peki?” diye sordu. “İkisi birlikte miydi? Çayına arsenik falan ...” Umarım, kellesini uçurmamışlardır diye düşündü kendinden utanarak. O kadar ileri gitmiş olamazlardı.

“Bilmem. Dört yaşındaydım. Sadece gömdüklerini gördüm.”

“Demek sürtük palavrası, bebeğini terk ettiği falan, hepsi...”

“Kilise cemaati buna inanmak istiyordu” dedi Âdem. “İnandılar da. Kötü anneler onlar için her zaman iyi hikâye konusudur.”

“NaAşRob A.Ş.’yi arayalım” diye önerdi Zeb. “Kürekleri alıp gelsinler.”

“Bunu göze almazdım” dedi Âdem. “Kurumda epey Petrovaftizci var, Kilise yönetiminde de KayaYağ Şirketinden çok sayıda kodaman yer alır. Her iki tarafın çıkarları söz konusu olduğundan ortak alanları çok. Aykırı görüştekileri ezmek gerektiği konusunda hemfikirler. Bu nedenle KayaYağ Şirketi, haddizatında kendi mallarını tehdit etmeyen saf ve basit bir cinayeti Peder için örtbas edecekti, aksi takdirde çıkacak rezaletten ötürü güvenirliliklerini büyük ölçüde kaybederlerdi. Bizim akıl sağlığımızın yerinde olmadığını söyleyeceklerdir. Bizi bir yere kapatıp ağır ilaçlar verecekler. Belki de demin dediğim gibi, taş bahçede ikiz çukur daha kazarlar.”

“Ama biz onun çocuklarıyız!” diye itiraz eden Zeb’in sesi, kendi kulağına bile iki yaşında bir çocuğun konuşması gibi gelmişti.

“Sence bu onu durdurur mu?” dedi Âdem. “Para kan bağından daha tatlıdır. Tanrı’dan, daha çok insanın iyiliği uğruna

bir oğlunu kurban vermesini salık veren uygun bir ses duyar. İshak'ı hatırlasana. Pederin gırtlığımızı kesip bizi ateşe vermesi işten bile olmaz, çünkü bu defa Tanrı ona bir koç göndermeyecek.”

Zeb'in aklında kaldığı kadarıyla, Âdem ilk kez bu kadar kasvetli konuşuyordu. “Yani” dedi. Hareket etmiyorlardı ama Zeb soluk soluğaydı. “Neden şimdi anlatıyorsun bunları bana?”

“Çünkü şu başarılı nakit yönlendirme faaliyetleri hakkında söylediklerin doğruysa, yeterince paramız biriktirmiştir” diye açıkladı Âdem. “Ayrıca sen o işlemi yaparken Kilise'ye yakalanabilirsin. Henüz fırsatımız varken, buralardan gitme vakti.” Sonra ekledi, “Onlar seni zift çukurlarında ölüme göndermeden önce. Kaza süsü verecekler tabii.”

Zeb duygulanmıştı. Âdem onu gözetiyordu. Her zaman Zeb'den daha ilerisini düşünürdü o.

Ertesi günü beklerler: Peder'in yönetim kurulu toplantısı vardı, Trudy de Kadınlar Dua Buluşması'na gidecekti. Fişek tren istasyonuna kadar solartaksiye binerler, yolda sürücü işitsin diye yalan yanlış şeyler konuşurlar. Bu heriflerin çoğu hafiyeydi çünkü, kimi resmi kimi gayriresmi. Uydurdukları masala göre Âdem, Spindletop'taki okuluna dönüyordu, Zeb de onu yolcu edecekti. Bunda hiçbir tuhaflık yoktu.

Zeb istasyondaki internet kafelerden birinde, Peder'in Büyük Cayman'daki gizli hesabını boşaltırken, Âdem de umursamaz bir tavır takınarak fazla meraklı görünen biri var mı diye çevreyi kolaçan etmekle meşguldü. Peder'in yatırımları güvenle aktarıldıktan sonra, Zeb bu defa marazi puşt herife birkaç mesaj gönderir, ama olası sibertazıları geciktirsin diye bunu dolambaçlı yollardan yapar. Önce erkek deodorant reklamlarından birine sızar, damızlık erkeğin tüyleri alınmış, pırıl pırıl göbek deliğinin üstüne tıklar –aynı piksel solucan

deliğinden daha önce de geçmişti— sonra koşullara uygun olarak ev ve bahçe dünyası sitesine atlar ve bir bahçe küreği seçer. Mesajlarını oradan başlatır.

İlk mesajda şöyle yazıyordu: “Taşların altında ne olduğunu biliyoruz. Peşimize düşme.” İkincisi mesaj, Peder’in Petrol Kilisesi yardım girişimcileri fonlarından çaldıklarının ayrıntılarını verirken, bir de uyarıda bulunuyordu: “Kasabadan ayrılma, yoksa bu bilgiler kamuoyuyla paylaşılır. Yerinden kımıldama ve talimatları bekle.” Bu sözler kokuşmuş morukta, şantaj için yakında kendisiyle irtibata geçileceği, zaten bu saikle hareket ettikleri fikrini uyandıracaktı, böylece pusuda bekleyecekti.

Âdem, “Bu kadarı yeter” dediyse de Zeb üçüncü bir mesaj eklemeyi edemedi: Peder’in Hiss-eT dokunsal sitelerinde yaptığı işlemlerin ayrıntılı bir kopyası vardı bunda. Onun gözdesi Lady Jane Grey’di, en az on beş kere kellesini uçurmuş olmalıydı.

Trene bindiklerinde, “Onu seyredebilseydim keşke” diyor-du Zeb. “Elektronik postasını açarken. Hatta daha güzeli, Cayman bankasındaki zulasının sıfırlandığını anladığında.”

Âdem ayıplamıştı, “Şeytanca zevklenmek kişilik bozukluktur.”

“Ben de seni...” dedi Zeb.

Yolculuğun geri kalanını pencereden dışarıdaki manzara-ya bakarak geçirdi; az önce tüydüklerine benzeyen güvenli-li konutlar, soya fasulyesi tarlaları, taş kırma düzenekleri, rüzgâr santralleri, istiflenmiş dev kamyon lastikleri, çakıl taş-şı öbekleri, kullanılmış seramik klozet yığınları. Onlarca in-sanın eşelediği çöp dağları; varoşlardaki teneke mahalleler; ıskartaya atılmış ne varsa, onlardan yapılma gecekondu-lar. Gecekondu damlarında, öbek öbek çöplerin üstünde durmuş

rengârenk plastik torbaları bayrak gibi sallayan veya iğreti uçurtmalarını uçuran ya da Zeb'e parmak hareketi çakan vetletler. Tepelerinde trafiği görüntüler gibi yapan acayip uçarkamera kim kimi tanıyor diye gidiş gelişleri kayda geçirerek süzülüyordu. Eğer özellikle sizin peşinize düşmüşlerse böyle şeyler kötü haber demekti, bu kadarını internetteki söylentilerden çıkarmıştı Zeb.

Fakat Peder henüz onların peşine düşmüş olamazdı. Şu sıralarda yönetim kuruluyla öğle yemeğinde lab-etten mezeleleri, çiftlikte üretilmiş tilapia balığını mideye indirmekle meşgul olmalıydı.

*Tırtık tırtık, tren tıkırdatır rayları
Annem bahçede, dönme arkası,*

Zeb mırıldanıyordu. Fenella'nın bir anda ölmüş olmasını diledi içinden, Peder'in iyice mide bulandırıcı takıntıları işin içine karışmadan.

Yanı başında Âdem uykuya dalmıştı, uyanık halinden daha beyaz, daha zayıftı sanki, tedirgin edici bir kavramın idealist heykeline benziyordu: Sağgörü. İçtenlik. İnanç.

Zeb'in aklı başından gitmişti, uyuyacak halde değildi. Ne kadar çabalasa da yüreği ağzındaydı: Kalın dikenli telleri aşmış, umacıyı zil gibi bırakmış, servetini kapıp kaçmışlardı. Gazabına uğrayacaklardı. Bu nedenle nöbet tutuyordu.

*Kim öldürdü Fenella'yı?
Kapkara bir bela mı?
Vurmuştu başına
Pataklamıştı amansızca
Kararmıştı dünyası bir anda
Yatıyor şimdi lanet olası toprak altında*

Yanaklarından aşağı bir şey süzülüyordu. Gömleğinin koluyla sildi. Salya sümük ağlamak yok diye söylendi. Herife bu zevki tattırma.

San Francisco'ya vardıklarında, Âdem ile Zeb birbirlerinden ayrılmaya karar verdiler. "Eli kolu bağlı oturup bunu sineye çekmeyecek" dedi Âdem. "Bir sürü kimseyle irtibatı var. Kırmızı bülten çıkarır, KayaYağ Şirketi'ne başvurur. Birlikte göze çarparız."

Haklıydı elbette, iki benzemezdi. Esmer ve kumral, iri ve çelimsiz; hafızadan silinmeyecek kadar tezattılar. Üstelik Saygıdeğer Peder ikisinin tarifini verecekti, birer birer değil, birlikte.

Zeb yine mırıldanıyordu, iyi polis ile kötü polis. Dilsiz ile Hırsız. Sevimli ile Becerikli.

"Şu yalancı-müzikal sesi çıkarmayı kes artık" diye terslendi Âdem. "Dikkatleri üzerimize çekiyorsun. Hem senin sesin pes." Doğru bir noktaya parmak basmıştı. Hatta iki.

Varoşun karaborsa pazarında bir saatine-kirala geçmişini-değiştir takım taklavat dükkânında, Zeb ikisine uydurma kimlikler hazırladı -mukavvadandı, kimlik kontrolünden geçmezdi, zamanla silinecekti, ama yolculuğun bir sonraki etabında işe yarayacaktı. Âdem kuzeye yöneldi, Zeb de güneşe; ikisi de kendini gizleme derdindeydi.

Âdem ile uzayda bir saklama kutusu açmak üzere anlaşılmışlardı. Sık ziyaret edilen İtalyan seyahat sitesinin anasayfasında yer alan Botticelli'nin *Venüs'ün Doğuşu* tablosunda zefir rüzgârlarının havaya saçtığı güllerdi bu. Zeb'in tercihi, Venüs'ün sol memesinin ucuydu, fakat Âdem, fazla görünür diyerek ona itiraz etti. Zaten en az altı ay boyunca birbirleriyle haberleşmeye çalışmamaları iyi olacaktı, fazla göze batabilirdi. Peder kindardı, üstelik şu âna dek korkudan çılgına dönmüş olmalıydı.

Zeb bu kindarlığın ve korkunun olası sonuçları üstünde kafa patlatıyordu. Eğer başından beri hiç sevmediği, kendinden olma iki bilmiş genç onun iğrenç sırlarıyla kışı kısırdı, kendi ne yapardı? Hiddet. İhanet. Âdem için yaptığı onca şeyden sonra. Sonra Zeb için, hem onun attığı dayaklar delikanlının ruhsal gelişiminin yararına değil miydi? Kendini hâlâ böyle erdemlilik palavralarıyla kandırıyordu muhtemelen.

Bu arada birtakım kiralık dijital hırsızlık yakalama uzmanları bulmuş olmalıydı kendine: Çok para isterlerdi, ama sonuca ulaştıkları söylenirdi. İnternette kimlikleri eşleşenleri saptayacak bir arama algoritması oluşturmalarıydı. Dolaşısıyla dijital ortamlardan olabildiğince uzak durmak gerekiyordu. İnternette gezinmek yok. İnternette satın almak yok. İnternette sohbet yok. İnternette şakalaşmak yok. İnternette porno yok.

“Kendin gibi olma yeter” diye öğütüyordu Âdem vedalaşırken.

Varoşların Derinlerine Doğru

San Fran'e varınca, Zeb saçını kesti. Bıyık bırakıyordu, karborsadan aldığı havalı kontakt lensler sadece göz rengini değıştirmekle kalmamış, aynı zamanda onu astigmat yapmış ve yalancı iris özellikleri kazandırmıştı. Bunlar sayesinde gündelik taramalardan geçmesi kolay olsa da yakından incelenmeyi göze almak istemiyordu, ayrıca satın aldığı parmakizi bozucuların Taklit Parmakları profesyonel anlamda gülünç görünüyordu, bu nedenle bir daha fişek trene binmese iyi olacaktı. Üstelik binenlerin çoğu yasalara bağlı kalmaya ve düzenin doğruluğuna inanan kimseler olduklarından ve kuřkulanđıkları bir şey olursa bunu derhal ihbar etmeleri işten değildi, çünkü bu, onlara bıkkınlık verene kadar söylenirdi.

Dolayısıyla Zeb şansını otoyolda denedi. San Jose'ye kadar Tak-Fişi duraklarında yaşından daha büyük görünmeye çalışarak bindiği kamyonlarla güneye doğru otostop yaptı. Bazı şoförler karşılık olarak oral seks istediklerini ima ediyorlardı, ama onu buna zorlayamayacakları kadar büyümüştü.

Karşısına çıkan bir başka tehlike de yol kenarlarındaki barlarda çalışan şipşak ustalarıydı. Ne var ki şimdiye dek tattığı seks deneyimi, internet üzerinden sadece geri tepkili otuz-bir siteleriyle sınırlıydı; ten tene sekse hazır değildi henüz. Üstüne üstlük başkalarıyla ne kadar kısa olursa olsun, bağlantı kurmaktan uzak duruyordu: Birkaç tanesinin ek iş olarak muhbirlik yapmadığını nereden bilecekti? Örneğin, iş

peşindeki bazıları kuşku uyandıracak kadar iyi giyimliydi ve açlık çeker bir halleri de yoktu.

Bir de hastalık kapma meselesi vardı. İhtiyacı olan en son şey bir hastaneye yatırılmaktı, ya kimlik denetimi yapılırsa, ya büyük ihtimalle denetimden geçemez de Hastane Şirketi'nin güvenlik gorilleri tarafından pataklanırsa. Zorla gerçek kimliğini ona okuttuktan sonra Peder'i mutlaka ararlardı. Ondan sonra ortadan kaldırma emri verilir ya da plastik kelepçelerle gerisingeri kibrin sesini dinlemeye yollanırdı. *Bana saygı göstermeyi öğreneceksin, seni adam etmeye kararlıyım. Tanrı senden nefret ediyor, ahlakın bozuk senin, diz çok de tövbe et, kovadakini iç, yüzükoyun yat, şu kalası ver bana, sen zoru istiyorsun, it gibi uluyacaksın, falan filan işte, dinbaz-sado kapı gıcirtısı sapık teraneler. Yatak faslı öncesi gönül eğlendirme.*

Peder, sinirleri darmadağın olmuş, savunmasız, tir tir ti-reyen Zeb'le işini bitirdikten sonra eninde sonunda onu taş bahçeye atardı; fakat ondan önce, Zeb'i ateşe tutup Âdem'e giden dijital yolu ele vermeye zorlanmak ve Peder'in çevirdiği parasal ve cinsel dümenleri uluorta paylaşmaması, ivedilikle buluşup bütün bunları yüz yüze açıklaması gerektiği dahil, internete onu tuzağa düşürecek yönergeler yerleştirmeye mecbur bırakmak vardı sırada. Peder ile yardımcılarının canıgönülünden sergileyecekleri uygulamaya ne kadar katlanabileceğini hayal dahi edemezdi Zeb.

Bundan dolayı, mesela kasık mantarı kapacak olsa, hastane seçeneğinin varacağı yer burasıydı. Hastane dışındaki seçeneğin de hiçbir cazibesi yoktu. Çük iltihaplanır, dimdik şişip büzülür, penis çürür; bu konuya ilişkin internette bulunduğu korkutucu siteler yeşilimtırak sarı akıntılı kâbuslarla doluydu. Demek ki, kırmızı suni deri pantolonlardan fışkıran kalçalar, ne kadar dolgun ve sıkı, timsah taklidi kalın tabanlı ayak-kabılar ne kadar yüksek, ejderha ve kafatası dövmeler ne ka-

dar cesurca işlenmiş olursa olsun ya da yarım kavun eklen-
ti memeler, siyah saten askılı bluzdan kabaran hamur misa-
li ne kadar fişkırırsa fişkırırsın, Tak-Fişi duraklarının akıl çelen
dişilerinden kaçınmak için yeteri kadar sebebi vardı. Kabaran
hamuru hiç yakından görmemişti, o başka. Ama videolarını
izlemişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, bir varmış bir yok-
muş anne masalları gözlerini sulandırırды. Acaba ölmüş Fe-
nella ömründe hiç hamur yapıp fırında pişirmiş miydi? Çünkü
Trudy'nin hiç yapmadığını adı gibi biliyordu.

Böylece kirli ağızlı, taş kokain bakışlı, pelte popolu güzel-
ler, “Hey, koca çocuk, bir şipşışa ne dersin, mesela şu lokma
tezgâhının arkasında?” diye seslenince, *Geliyorum* diye kar-
şılık vermedi Zeb, *Ölünce cennette buluşalım* da demedi, *Pis-
lik aklını mı kaçırdın* da. Hiçbir şey söylemedi.

Hastalık kapma riskinden başka varoşların karanlık ve gi-
derek kararan yollarında yönünü nasıl bulacağını da henüz
bilmiyordu: Tamamen yabancı birine takılıp sokak araları-
na veya pespaye bir motele ya da tekinsiz bir kerhanenin tu-
valetine gözü kapalı dalmak, sonra bir sedyeyle ya da ceset
torbasının içinde oradan çıkarılmak istemiyordu. Daha yük-
sek bir olasılık da sıçanlarla akbabalar icabına baksın diye
onu boş bir arsaya fırlatıp atmalarıydı. Artık eskiden kamu-
nun verdiği hizmetler gitgide özelleştirildiğine göre, onun gi-
bi birtakım serserilerce cebindeki paralar uğruna bıçaklan-
dığı ipsiz sapsız veya aranan birinin –hakkında *arama kara-
rı* demeye bayılırlardı– usulünce gömüleceği hiçbir yer yoktu.

Boyu ve yeni yeni biten bıyıkları onu zor bela kurtarırdı.
Eğilmemiş ağaçtı o, kolay hedefti; ona bir bakış atan, hemen
üstüne çullanırdı. Varoşlar gençliğinde takıldığı, cüsseye ger-
çekten önem verildiği okul bahçelerine hiç mi hiç benzemezdi.
“Ne kadar iriysen, o kadar sert düşersin” demişti kaygacı bü-
cür kabadayılar –bir değil daha fazlası. “Hee hee” diye yanıtlamıştı onları. “Ama ufak tefeksen, daha sık düşersin.” Derken
pat diye gelen bir tokat, yumruk bile değil, hop yerdesin.

Ancak en karanlık varoşlarda kavgaya girişmeden önce ağız dalaşı olmazdı. Ne çingiraklı yılan misali haber veren iğneli sözler, ne atışmalar, sadece bir anda karın deşme veya gırtlak kesme, hatta külüstür, yasadışı bir silahtan atılan mermi. İnternette yazanlara bakılırsa, en yırtıcıları Saman-kafalar çetesi idi. Kararmış Kızılbalıklar vardı. Bir de Asya Karmaları. Tabii, uyuşturucu savaşı numaralarına –kelle yığınları, eski sinema binalarının saçaklarına asılan bacaksız gövdeler– başvuran Teks-Meksleri unutmamak gerek. Güneye uzanan Tak-Fişi otoyolunu denetim altında tutan Teks-Mekslerin sayısının çok fazla olduğunu tahmin ediyordu, onların topraklarına yakındı ne de olsa.

Bu çekinelere, daha doğrusu ödleğe korkulara rağmen, kısa vadede onun için en iyi saklanma yolunun, kasabanın en berbat kesiminde kalmak olduğunu biliyordu. Fazla para harcarsa, çakalları uyandırır; bunu bilecek kadar tecrübesi vardı. Böylece San Jose'ye varınca göze batmamaya çalıştı, barlardan uzak duruyordu, çöp tenekesinin başına üşüşüp bulabildikleri her şeyi didikleleyen sıçanlar gibi varoşun en dibinde dolaşan alt tabakanın arasına karıştı.

Bir süre SırBurgerler tezgâhında et taklidi ürünler servis etti. On saat çalışır, asgari ücretin altında para alırdı, şirketin tişörtünü giymek, ezik şapkasını takmak zorundaydı, ne var ki SırBurgerler kimlik konusunda kılı kırk yarmazdı. Üstelik tezgâhta çalışanları sokak çetelerinden koruyacak adamlar çalıştırır, kimi resmi, kimi gayriresmi olmak üzere birilerini satın alırlardı, dolayısıyla kimse Zeb'e bulaşmazdı. Kadın çalışanların haline üzülmüdü: Onlara ödenen ücret daha azdı, daracık bluzlar giymek, gerek müşterileri gerek yöneticileri başlarından savmak zorundaydılar; meme uçları için sert plastik siperlikler taksalar yeriydi.

Ama derdi, SırBurgerler et-tavşancıklarından Wynette

adında, kumral, kocaman gözlerinin etrafında halkalar belirmiş, aç bakışlı birinden nihayet canlı canlı cinsel ilişkiyi öğrenmekten onu alıkoymadı. Kadın, alımlı kişiliğiyle –siz bunu daracık vajinasıyla diye anlayın, çünkü asıl hayranlık uyandıran yanının bu olduğunu artık itiraf etmeli, bundan dolayı özür diliyor, ancak hormon sarhoşu ergen erkeklerin sorunu bu işte, doğa böyle uygun görmüş, Zeb de âşık olduğunu sanıyordu, siktir gitsin –onu baştan çıkarmakla kalmamış, bir de onu küçük bir odaya almıştı.

SırBurgerler et kızlarının çoğu bu kadarını bile beceremezdi; kimi hınca hınç dolu çık-çık bitmeyen merdivenli binalarda oda arkadaşlarıyla kalırdı, kimi haciz edilip çürümeye bırakılan evlere çökmüş veya bir çocuğun bakıcılığını yapmak üzere bir yere veya bağımlı bir akrabasının ya da allı pullu bir godoşun yanına yanaşmış olurdu. Oysa Wynette temkinli ve idareli yaşıyordu, parasını çarçur etmemişti, üstelik bir ölçüde kendi hayatını sürdürebilecek gücü vardı. Kaldığı yer enerji içeceği ve tiner tadında alkol satan bir bakkalın üstündeydi, fakat Zeb o dönemde zor beğenen biri değildi, bu nedenle oradan bir şişe kapar, seks yapmadan önce rahatlama-sına yardım etsin diye Wynette’e bol bol içirirdi.

“O kadar iyi miydi bari?” diye soruyor Toby.

“Ne iyi miydi? Ne kadar iyi miydi?”

“Wynette ile seks. Kelleleri vurulan Lady Jane Greyler ile olduğu kadar.”

“Elmalarla armutları karıştıрма” diyor Zeb. “İkisini karşılaştırmak anlamsız.”

“Olsun, sen bir dene.”

“Peki. Lady Jane Greyler ile olanı tekrarlayabilirdin. Gerçeklikteki hayır. Madem merak ettin, söyleyeyim, ikisi de bazen iyidir. Ama ikisi de hayal kırıklığına yol açabilir.”

KarAdamı İyileşiyor

Çiçekli Çarşaf

Odacığının penceresinden içeri süzülen gümüşüyle uyanır. Kuş cıvıltıları, Fluryagil çocuklarının sesleri, TifKılların melemeleri. Mutsuz bir hava yok.

Yattığı yerde doğrulup hangi gün olduğunu hatırlamaya çalışıyor. Siyanofit Şöleni mi? *Ya Rab, Siyanofitleri, nicelerinin gözden kaçırdığı o sığ mavi-yeşil algleri yarattığın için, ayrıca onları Zarafetinle yücelttiğin için Sana çok teşekkür ederim, çünkü milyonlarca yıl önce –tabii bu Senin için sadece bir göz kırpma anına eş– onlar sayesinde, onsuz ne bizim ne de karada yaşayan bunca çeşitli, bu kadar güzel, onları her gördüğümüzde bize böyle yeni görünen diğer hayvansı formların nefes alabileceği oksijen deposu atmosferimiz meydana gelmiş...*

Hoş, Azize Jane Goodall Günü de olabilir tabii. *Ya Rab, ya-kın kuzenlerimiz olan Şempanzelere duyduğu sevgi ve onlara verdiği emek sayesinde Türler arasında köprü kurmak için Böcek ısırmalarına ve daha nice tehlikelere göğüs germiş, tam karşı açıda kıvrılan el ve ayak başparmaklarının değerini, aynı zamanda bizim derin... anlamamızı sağlamış Tanrı'nın Orman'daki halkının korkusuz dostu Azize Jane Goodall'ın hayatını kutsadığın için Sana teşekkür ederim.*

Bizim derin neyimiz? Toby bunun arkasından hangi cümle-nin geleceğini düşünüp duruyor. Bir türlü çıkaramıyor, oysa böyle şeyleri not etmesi gerekirdi. YeniSen Kür Merkezi'nde tek başına kaldığı günlerde yaptığı gibi günlük tutsa iyi ola-

cak. Hatta işi daha da ilerletip artık ortadan kaybolmuş Tanrı'nın Bahçıvanları'nın usulleriyle deyişlerini kayda geçirip ilerisi için, oy avına çıkan politikacıların eskiden dedikleri gibi, henüz doğmamış gelecek kuşaklar için saklasa iyi olacak. Eğer gelecekte kimse kalırsa, yani eğer okumayı başabilirlerse; düşündüm de burada iki büyük *eğer* var. Hatta okumak varolmayı sürdürse bile gelecekte herhangi biri, çapraşık, derken yasaklanmış, sonra da dağılmış çevreci dindar kültün yürüttüğü faaliyetlere ilgi duyar mı?

Belki de böyle bir geleceğe inanır gibi yapması, onun yaratılmasına yardım edecek, Bahçıvanlar böyle derdi. Elinde hiç kâğıt yok, ama bir daha çıkacağı malzeme kapma gezisinde getirmesini isteyebilir Zeb'den; ıslanmamış veya farelerin yuva yapımında kullanmak üzere kemirip ufalamadıklarını ya da karıncaların yemediklerini bulabilirse tabii. Aa, kurşunkalem de gerekiyor, listeye ekleyecek. Olmadı, tükenmez-kalem. Boya kalemi de olur. Ancak o zaman işe koyulabilir.

Ancak bir gelecek yaşanacağı fikrinde yoğunlaşmak zor. Kendini şimdiki zamana iyice kaptırdı Toby; bugün Zeb var, yarın olmayabilir.

Geceyi iple çekiyor, henüz başlayan günü pas geçip havuza, mehtabın yansıdığı bir havuza atlar gibi balıklama, geceye dalmaya can atıyor. Akışkan ayışığında yüzmeye hasret Toby.

Ne var ki gece uğruna yaşamak sakıncalı. Gündüz anlamını yitirir o zaman. Dikkatin dağılabilir, ayrıntıları gözden kaçırabilirsin, yolunu kaybedebilirsin. Bu günlerde Toby ansızın kendini odanın ortasında, bir elinde sandaletin tekiyle durup dururken buluyor, o sandalet oraya nasıl geldi diye merak ediyor; bazen de bir ağacın altında yaprakların kırırtısını seyredip kendini dürterken buluyor: *Yürü. Hâydi yürü. Mecbursun...* İyi de tam olarak neye mecbur?

Bunun sebebi, sadece kendi değil, sadece gece yaşadığı hayat da değil. Diğerlerinin de gevşediğinin farkında. Hiçbir

sebeup yokken hareketsiz durdukları, konuşan kimse olmasına rağmen bir sese kulak verdikleri dikkatinden kaçmıyor. Derken ansızın kendilerini çekip somut şeylere yönelirken, gözle görülür bir çaba sarfettikleri. Bahçeyle, çitlerle, güneş enerjisiyle, koçan eve yapılan eklemelerle vesaire meşgul oldukları. Kendini akışa kaptırmak cezbeder, Fluryagillerin yaptığı bu. Ne şölenleri var onların, ne takvimleri, ne son teslim tarihleri. Ne de uzun vadeli hedefleri.

Bu kendini sürüklenmeye bırakma halini, YeniSen Kür Merkezi'ne saklanıp herkesi öldüren musibet virüsün bitmesini beklerken geçirdiği aylardan çok iyi hatırlıyor. Sonra – bir çığlığın daha ardından, yalvarıp yakarmalar kapıyı yumruklamalar, çimlere çöküp ölen cesetler artık son bulduktan sonra– tek yaptığı yine beklemektir. Başka birinin daha sağ kaldığına dair bir işaretti beklediği. Kaldığı yerden devam edeceği anlamlı bir zamanı bekliyordu.

Günlük işlerine sınıksız sarılır, beslenmesine ve su içmesine özen gösterir, saatlerini ufak tefek faaliyetlerle doldurur, günlüğünü yazardı. İnsan yalnız olduğunda hep olduğu gibi kafasına girmeye çalışan sesleri kovmaya çalışırdı. Çekip gitme, ormanın yolunu tutma, başına her ne gelecektse, daha doğrusu sonunu her ne getirecektse, ona açık kapı bırakma arzusunu defederdi. Bitiş. Kendinden geçme ya da uyurgezerlik hali gibiydi. *Kendini teslim et. Teslim ol. Evrene karış. Pekâlâ yapabilirsin.* Sanki bir şey ya da birisi fısıldar, tatlı tatlı kandırarak onu karanlığa çağırırdı. *Gelsene, hadi buraya gel. Bitir. Rahatlayacaksın. Bütünlüğe kavuşursun. Canın çok yanmaz.*

Başkaları da aynı fısıltıları kendi kulaklarında duymaya başlıyor muydu acaba? Çöldeki keşişler duyarlardı bu sesleri, zindanlardaki mahkûmlar da. Belki artık kimse duymuyordur: ne de olsa burası YeniSen Kür Merkezi gibi de-

ğil, tecrit hücresi değil; herkesin yanında başkaları var. Yine de Toby her sabah sayım yapmaya devam ediyor, bütün DelliÂddemciler ile eski Bahçıvanların yerlerinde olduklarından emin olmak istiyor, geceleyin hiçbirinin süründen ayrılıp dallarla yapraklar labirentine, kuş cıvıltılarıyla rüzgârın sesine ve sessizliğe doğru uzaklaşıp gitmediğini görmek istiyor.

Kapının yanındaki duvara vuran biri var: “İçeride misin, Ya Toby?” Bu gelen ufaklık Karasakal, iyi mi diye bakmaya gelmiş. Belki de onun korkularını içtenlikle paylaşıyor, ortadan kaybolmasını istemiyordur, kimbilir.

“Evet” diyor. “Buradayım. Sen dışarıda bekle.” Çabucak o gün için seçtiği çarşafına sarınıyor. Her zamanki kadar sade ve geometrik desensiz, daha çiçekli, daha çekici bir çarşaf. Açmış güller. Birbirine dolanmış sarmaşıklar. Kendini beğenmişlik mi bu? Hayır, yenilenen hayatı kutlama: Toby’nin bahanesi bu. Koyun gibi posta bürünmüş haliyle gülünç mü görünüyor? Aynaya bakmadan bilmek zor. İşin püf noktası, omuzları geriye atıp uzun adımlarla güvenli bir şekilde ilerlemek. Saçını kulaklarının arkasında toplayarak düğüm atıyor. İşte, saçak saçak sallanmıyor. En iyisi biraz sakın olmak.

Hazır olunca, “Seni KarAdamı Jimmy’ye götürmeye geldim” diye haber veriyor Karasakal ciddi bir edayla. “Gelip ona yardım edebilirsin. Kurtçuklarla.” Bu sözcüğü öğrendiği için kendiyile gurur duyuyor, bir daha söylüyor: “Kurtçuklar!” Gülücükler saçıyor Karasakal. “Kurtçuklar iyidir. Antilop yaptı onları. Bize zarar vermezler.” Toby’yi süzüyor bir yandan, doğru anladığından emin olmak için yüz ifadesini inceliyor, sonra gülümsüyor yine. “KarAdamı Jimmy yakında artık hasta olmayacak.” Toby’nin elinden tutup çekiştiriyor. Yol yordam biliyor, Toby’nin küçük gölgesi bu çocuk, her şeyi kavıyor.

Eğer bir çocuğum olsaydı diye geçiyor Toby'nin aklından, bu çocuk gibi mi olurdu? Hayır. Böyle olmazdı. Sızlanma.

Jimmy hâlâ uyuyor, ama rengi yerine gelmiş, ateşi de düşmüş. Kaşıkla ağzına ballı su veriyor Toby, yanında da mantar iksiri. Ayağı da hızla iyileşiyor, kısa zamanda kurtçuklara ihtiyacı kalmayacak.

“KarAdamı Jimmy yürüyor” diye anlatıyor Fluryagiller. Bu sabah dördü birden nöbetteydi, üç erkek, bir dişi. “Kafası-
nın içinde çabuk çabuk yürüyor. Yakında burada olur.”

“Bugün mü?” diye soruyor Toby.

“Bugün, yarın” diyorlar. “Yakında.” Hepsi birden gülümseyerek bakıyorlar Toby'ye. “Kaygılanma, Ya Toby” diyor dişi olan. “KarAdamı Jimmy güvende. Flurya onu bize geri gönderiyor.”

“Antilop da” diye ekliyor en uzun boylu erkek: Galiba adı Abraham Lincoln. Hepsinin isimlerini bellemeye çalışsa, iyi olacak. “O da geri gönderiyor.”

“Ona zarar vermeyin dedi, Çocuklarına” diyor dişi Fluryagil. İmparatoriçe Josephine miydi bu?

“İdrarı hafifti ama, ilk önce onu yiyemeyeceklerini anlamadılar.”

“Bizim idrarımız yoğundur. Bizim erkeklerin idrarı. Antilop Çocukları böyle idrardan anlar.”

“Keskin dişli Çocuklar idrarları hafif olanları yer.”

“Uzun, sivri dişleri olan Çocuklar da yer bazen.”

“Ayı gibi, iri ve pençeleri olan Çocuklar. Biz hiç ayı görmedik. Zeb bir tane yemiş, ayının ne olduğunu o biliyor.”

“Ama Antilop, olmaz dedi onlara.”

“KarAdamı Jimmy'yi yemeyin.”

“KarAdamı Jimmy bize göz kulak olsun diye gönderdi Flurya onu. Antilop da gönderdi.”

“Evet, Antilop da” diye hep bir ağızdan doğruluyorlar. İçlerinden biri şarkı söylemeye başlıyor.

Kız İşi

Bu sabah kahvaltı sofrası capcanlı.

Fildişi Gaga, Manati, Cüce Manda ile Arısinekkuşu tabaklarını toplamış, epigenetik konusunda hararetli bir tartışmaya girmişler. Fluryagil davranışlarının ne kadarı kalıtsal, ne kadarı kültürel? Genlerinin ifadesinden ayrı olarak senin kültür dediğin şeyin ne kadarı var onlarda? Yoksa daha çok karıncalara mı benziyorlar? Ya şarkı söylemelerine ne demeli? Diyelim ki bir tür haberleşme biçimi, ama kuşların ötüşü gibi bölgesel mi, yoksa buna sanat denebilir mi? İkincisi olmadığı kesin, diyor Fildişi Gaga. Flurya bunu açıklayamazdı, zaten hoşuna gitmemişti, diye ekliyor Cüce Manda, fakat ekip bunu ancak sıcağa dayanamayıp ömrü kısa süren etkisiz bireyler üreterek giderebildi.

Belli ki, diyor Arısinekkuşu, çiftleşme döngüsü de kızışma dönemi boyunca dişilerde görülen karın ve üreme organı bölgesindeki renk değişiklikleri, erkeklerde de çokcinsiyetli davranışlar kalıtsal değil. Fildişi Gaga, geyik veya koyunlarda azgınlık dediğin şey, Fluryagillerde koşullara göre değişen olgular mıdır diye soruyor. CenneZar kubbede bunu sınamak mümkün olmamıştı ne yazık ki: hepsi aynı fikirde. Manati yazıklanıyor, Bazı çeşitlemeler yapıp onlar üstünde çalışmalar yürütebilirlerdi. Gelgelelim Flurya katı bir yönetim sergiledi, yorumu geliyor Cüce Manda'dan, üstelik dediğim dedikti, kendi fikirlerinden başka olası herhangi bir ilerlemeyi duyma-

ya bile gelemeydi. Arısinekkuşu hemen ekliyor, ayrıca olası alt bölütlerin ortaya çıkışıyla paha biçilmez deneyinin bozulmasını istemeydi, çünkü Fluryagiller para makinesi olacaktı. Cüce Manda getiriyor devamını: Ya da o böyle anlatırdı.

“Başından beri bize maval okuduğu su götürmez” diyor Arısinekkuşu.

Fildişi Gaga, “Doğru, ama sonuca da ulaştı” diye belirtiyor. “Ne uğruna!” diyor Manati. “Lavuk.”

“Mesele nasıl olduğundan çok *neden* olduğunda” diye itiraz eden Fildişi Gaga’nın başı havada, sanki Flurya gerçekten oradaymış da gökgürültüsüyle karşılık verecekmiş gibi gökyüzüne bakarak. “Onu neden yaptı? ArttıSaadet haplarına o ölümcül virüsü neden koydu? Neden insan ırkını yok etmek istiyordu?”

“Belki de sadece kafası çok, ama çok karıştığı için” diyor Manati.

Cüce Manda başka bir fikir atıyor ortaya, “Onun da hakkını teslim edelim, geri kalan her şeyin yok olduğunu düşünmüş olabilir. Biyosfer tükendikten, sıcaklık hızla yükseldikten sonrasını hesaba katmıştır.”

Fildişi Gaga, “Ya Fluryagiller onun bulduğu çözüm yoluyorsa, öldürücü olmasa bile saldırgan tutumlarımızla onları bizim gibilerden koruması gerektiğini bilmesi gerekirdi” diye karşı çıkıyor.

Manati de bu fikri beğenmiyor: “Onun gibi megalomanyak lavukların görüşü bu.”

“Fluryagilleri yerli halklar gibi gördüğü kesin” diyor Fildişi Gaga. “Kuşkusuz, onun gözünde *Homo sapiens sapiens* de açgözlü, yırtıcı İstilacıları. Üstelik bazı bakımlardan...”

Manati, “İyi de Beethoven’i biz yetiştirdik” diyerek sözünü keşiyor. “Hem biliyorsunuz, başlıca dünya dinleri de öyle ve daha neler neler. Oysa şuradakilerle böyle bir şey mümkün değil.”

Beyaz Saparna hemen yanbaşlarında, dikkatle onlara bakıyor ama dinlemiyor olabilir. Eğer diye aklından geçiyor Toby'nin, sesleri duyan biri varsa, bu o olabilir. Sevimli bir kızı, belki de DelliÂddemcilerin en sevimlisi. Daha dün, sabahları yoga yapılmasını ve meditasyon grubu kurulmasını önermişti, ama hiçbirini ciddiye alan olmadı. Üstünde beyaz zambak desenleri olan gri bir çarşafa bürünmüş; siyah saçlarını topuz yapmış.

Amanda masanın öbür ucunda. Hâlâ solgun ve neşesiz görünüyor. Mavi Kelebek ile Ren yemesi için ısrar ederek üstüne titriyorlar.

Rebecca'nın önündeki fincanı yudumluyor, içinde klas kahve demeyi kararlaştırdıkları içecek var.

Toby otururduğu yerden ona dönüyor.

"Yine domuz salamı" diyor. "Sarmaşık bazlama da var. Ah, eğer istersen biraz da Choco-Nutrino."

"Choco-Nutrino mu?" diye soruyor Toby. "Onu nereden buldunuz?" Dünya ikolota üretimi çöktükten sonra Choco-Nutrino ocuklar için leziz kahvaltı gevreğinin ümitsiz kandırmacasıydı. İçinde yanmış soya olduğu söylenirdi.

"Zeb ile Gergedan onlarla birlikte bir yerlerden kapmışlar" diyor Rebecca. "Shackie de oradaymış. Taze olduğu söylenemez, son kullanma tarihini sorma bile, şimdi yesek iyi olur anlayacağın."

"Sence yiyeelim mi?" diye soruyor Toby. Choco-Nutrinos bir kâsenin içinde. Minik akıl taşlarına benziyorlar, kahverengi ve uzaylı gibiler, sanki Mars'tan gelmiş tanecikler. İnsanlar eskiden devamlı bu tür şeyler yedi diye düşünüyor Toby. Hep yiyeceklerini sanmışlardı.

Rebecca, "Son şans kafesi" yorumunda bulunuyor. Bir tür geçmişe yolculuk. Evet ya, bana da iğrenç gelirdi, ama TıfKıl sütüyle hiç fena değil. Neyse, vitamin ve minerallerle takviye edilmiş. Kutuda öyle yazıyor. Bir süre çamur yemeyeceğiz yani."

“Çamur mu?” Toby şaşırıyor.

“Biliyorsun işte, temel elementler için” diye yanıtıyor Rebecca. Onun şaka yapıp yapmadığını anlamakta zorlanıyor.

Toby tercihini salam ve sarmaşık bazlamasından yana kullanıyor. “Diğerleri nerede?” diyor gelişigüzel bir edayla. Rebecca tek tek sıralıyor: Crozier çoktan yedi, TifKılları otlamaya götürdü. Beyaz Balina ile Shackleton da yanında gitti, ikisi bir püskürteçle onun arkasını kollayacaklar. Kara Gerge-dan ile Katuro dün gece nöbet tutmuşlardı, içeride uyuyorlar.

“Ya Çevik Tilki?” diye soruyor Toby.

“Oyalanıyor” diyor Rebecca. “Şekerleme yapıyor. Dün akşam çalıların arasında dolaştığını duydum. Yanında da bir ziyaretçi bey varmış ya da iki.” Dudaklarına yayılan tebessüm, *Sen gibi* diyor sanki.

Zeb henüz görünürlerde yok. Toby kimseye çaktırmamaya çalışarak etrafa göz gezdiriyor. O da mı şekerleme yapıyor acaba?

Toby acı kahvesini bitirmek üzereyken, Çevik Tilki de katılıyor aralarına. Bugün üzerine soluk renkli tiril tiril bir kombinezon, altına şort giymiş, başında da pastel yeşilli ve pembeli kenarları sarkık bir şapka. Saçını atkuyruğu yapıp plastik, Hello Kitty tokasıyla bağlamış. Küçük bir kız çocuğuna benziyor, eskiden olsa bundan asla sıyrılamazdı diye geçiyor Toby’nin aklından. Epey nitelikli bir gen sanatçısıymış, dolayısıyla alay konusu olma ve itibarını kaybetme korkusu yaşardı herhalde, sınıfını belli etmek için yetişkin gibi giyinirdi. Peki ama o mevki ve itibar kabuğu soyulduğuna göre, şimdi tam olarak nesini belli ediyor acaba?

Ona bu kadar sert davranma diyor kendi kendine. Ne de olsa bu kadın büyük bir tehlike: Flurya onu kaçırıp CenneZar kubbede beyaz önlüklü zeki köle yapmadan önce, kendi gibi kaçırılmış başka DelliÂddemcilerle birlikte DelliÂddemci bir muhbirmiş. Flurya onların çoğunu derdest etmiş.

Zeb hariç; onu pusuya düşürmeyi Flurya asla başaramamış. İzini çok iyi kaybettirmiş.

“Herkes merhaba” diyerek gelen Çevik Tilki kollarını yukarı kaldırıp Fildişi Gaga’ya doğru memelerini havaya kaldırdı. “Oofff, gerisingeri yatağa girebilirim! İyi bir uyku çekmişsinizdir umarım. Ben lanet olası hiç uyumadım! Şu böceklerle ilgili bir şey yapsak iyi olacak.”

“Püskürteç kullanırız” diyor Rebecca. “Elimizde o limonlu malzemeden biraz var hâlâ.”

“Etkisi geçiyor” diye yakınıyor Çevik Tilki. “O zaman da ısıyorlar, sen de uyanıyorsun, sonra herkesin konuşmalarını falan duyuyorsun, hani şu duvarları mukavvadan olan gerçek adını vermediğin motellerde olduğu gibi. Fildişi Gaga’ya tekrar gülümserken, gözünü dikmiş, dudakları kenetli ona bakan Manatî’yi görmezden geliyor. Bu bakışın anlamı hoşnutsuzluk mu, yoksa aşırı şehvet mi diye merak ediyor Toby. Bazı erkekler için aradaki farkı anlamak zor.

Çevik Tilki yan gözle Toby’yi süzerek, “Bence ses tellerine yasak koymalıyız” diye sürdürüyor yakınmasını. O bakışla *seni duydum* demek istiyor. *Eğer orta yaşta sıkıcı, saçma bir cinsel ilişki yaşamaman gerekiyorsa, en azından sessiz ol.* Toby yanaklarının kızardığını hissediyor.

“Sevgili hanımefendi” diyor Fildişi Gaga. “Geceleri bazen yaptığımız hararetli tartışmalarımızın seni uyandırmadığını umut ediyorum. Manatî, Cüce Manda ve ben—”

“Yoo, siz değildiniz” diye itiraz ediyor Çevik Tilki, “ortada bir tartışma falan yoktu. Şu Choco-Nutrino mu? Bir zamanlar, hâlâ akşamdan kalma olduğum günlerde bundan koca bir kâse dolusu kusmuştum.”

Amanda elini ağzına kapatarak masadan kalktığı gibi telaşla uzaklaşıyor. Ren de peşinden.

“Bu kızda bir terslik var” diyor Çevik Tilki. “Heyheyleri üstünde sanki. Hep böyle alık mıydı?”

Rebecca kaşlarını çatarak karşılık veriyor, “Başından neler geçti biliyorsun.”

“Öyle tabii, ama kendini toparlamasının zamanı geldi. O da bizim gibi bir işin ucundan tutsun artık.”

Toby kanının beynine sıçradığını hissediyor. Çevik Tilki hiçbir zaman iş yapmaya gönüllü olanların önünde gelen biri değil, ÇilePatlarcıların atış mesafesine de girmez; robospu gibi kullanılır, köpek gibi tasmaya bağlanır, tam anlamıyla içi dışına getirilir. Amanda onun on katı daha değerli. Ama bunun dışında, Çevik Tilki’nin daha önceden onu hedef alarak söylediği iğneli sözlere kızdığını biliyor Toby, üzerine giydiği incecik kombinezonla minicik şortu saymaya bile gerek yok. Bir de önündeki füzeleriyle küçük kız atkuyruğuna. Yeni beliren kırışıklıklara hiç yakışmamış, demek geliyor içinden. Bronzlaşmanın zararları.

Çevik Tilki yine gülümsüyor ama Toby’ye değil, onun hemen sağ yanına doğru. Bütün dişlerini sergilerken gamzeleleri belirginleşiyor. “Hey” diye sesleniyor sesini yumuşatarak. Toby olduğu yerde dönüyor: Orada Gergedan ile Katuro var. Bir de Zeb. Tabii ya, tabii.

“Herkese günaydın” diyor Zeb ortaya konuşarak: Çevik Tilki’ye özel bir sesleniş yok ortada. Ne de Toby’ye. Gece, gecede kalır, gündüz gün yaşanır. “Bir şey istiyor musunuz?” diye soruyor. “Çevreyi şöyle bir tarayacağız, yalnızca birkaç saat, sırf denetlemek için. Bazı mağazaların önünden geçeceğiz.” Asıl amacının ne olduğunu dile getirmiyor, gerekmez de zaten, ÇilePatlarcılardan bir iz olup olmadığına bakacağını hepsi biliyor. Devriye gezisi bu.

Rebecca, “Karbonat” istiyor. “Veya kabartma tozu, hangisi olursa. Elimizdeki bitince ne yaparız, hiçbir fikrim yok. Eğer mini markete giderseniz...”

“Sen biliyor muydun, karbonat Wyoming’daki trona tortularından gelir?” diye anlatıyor Fildişi Gaga. “Daha doğrusu, eskiden oradan gelirdi.”

“Ah, Fildişi Gaga” diyor Çevik Tilki gülücükler eşliğinde. “Sen etraftayken, kimseye Wikipedia gerekmez.” Fildişi Gaga yarım yamalak gülümsüyor, kendine iltifat yapıldığını sandığı belli.

“Maya” diyor Arısinekkuşu. “Yabani maya, eğer unumuz kaldıysa tabii. O zaman ekli maya yapabiliriz.”

“Var galiba” diyor Rebecca.

“Ben de geleceğim” diye tutturuyor Çevik Tilki, Zeb’e dönerek. “Eczaneye uğramam gerek.”

Herkes suspus oluyor. Hepsi ona bakıyor.

“Bize liste ver, yeter” diyor Kara Gergedan. Çatık kaşlarla kadının çıplak bacaklarına bakıyor. “Biz sana getiririz.”

“Kızlara özel” diye itiraz ediyor. Siz nereye bakacağınızı bilmezsiniz.” Tulumbanın yanında durmuş, Amanda’yı süngerle temizleyen Ren ile Mavi Kelebek’e doğru bir bakış atıyor. “Hepimiz için kapacağım bir şey.”

Bir suskunluk daha. Herhalde regl için ped diye düşünüyor Toby. Haklı aslında: Depodakiler azalmaya başladı. Kimse yırtık çarşaflara geri dönmek istemez. Ya da yosuna. Ama er geç sıra onlara da gelecek.

Zeb itiraz ediyor, “İyi bir fikir değil. O iki herif hâlâ oralar da bir yerde. Ellerinde püskürtme tabancası da var. Üç kere ÇilePatlar yarası almış bunlar, hiçbirinde merhamet kalmadı artık. Seni kısıkıvrak yakalamalarını istemezsin, işi resmiyete dökme zahmetine girmezler. Amanda’ya neler olduğunu gördün. Böbreklerini vermeden kaçabildiği için şanslı.”

“Tamamen katılıyorum. Aslına bakarsan, sizin de bu küçük sıcacık arazinin sınırlarından uzaklaşmanız hiç iyi bir fikir değil. Ben giderim” diyor Fildişi Gaga kahramanca bir edayla. Sonra ekliyor, “Eğer alışveriş listenizdekiler için bana güvenirseniz...”

Çevik Tilki, “Ama sen de benim yanımda olacaksın” diyor Zeb’e dönerek. “Koruma olarak.”

Kirpiklerini kırpıştırıyor. “Tamamen güvende olurum!”

Zeb, “Kahve kaldı mı?” diye soruyor Rebecca’ya. “Ya da o meretin adına her ne diyorsanız işte.”

“Anlaştık, gidip üzerimi değiştireyim” diyor Çevik Tilki ses tonunu sertleştirerek. “Ayak uydururum, ayakbağı olmam. Biliyorsunuz, püskürteç de kullanabiliyorum” diye ekliyor heceleri uzatıp gözlerini süzerek. Birden yılışık bir havaya bürünüyor. “Hey, biraz yiyecek de alalım! Bir yerlerde piknik yaparız!”

“Sen hazırla o zaman” diyor Zeb, “çünkü yer yemez yola çıkıyoruz.”

Gergedan bir şey diyecek gibi oluyor ama susuyor. Katuro gözünü havaya dikmiş. “Bence yağmur yağmayacak” diye tahminde bulunuyor.

Rebecca kaşlarını kaldırarak Toby’ye dönüyor. Toby ise bozuntuya vermeme çabasında. Çevik Tilki yan gözle ona bakıyor.

İsmi gibi kendi de tilki diye geçiyor aklından. Püskürteç kullanabilir gerçekten.

KarAdamı İyileşiyor

“Ya Toby, gel de gör! Hemen gel!” Küçük Karasakal bu, çarşafından tutmuş, çekiştiriyor.

“Ne var?” diyor, sinirlendiğini belli etmemeye çalışarak. Toby burada kalıp Zeb’i uğurlamak istiyor, çok uzağa gitmeyecek ama olsun, uzun süre de kalmayacak zaten. Sadece birkaç saat. Galiba üstünde bir iz bırakmak niyetinde. Bu kadar mı? Hem de Çevik Tilki’nin önünde. Bir öpücük, bir kucaklama. *O benim. Uzak dur.*

Herhangi bir yararı olmaz, o başka. Kendini gülünç duruma düşürecek.

“Ya Toby, KarAdamı Jimmy uyanıyor! Şimdi uyanıyor.” Karasakal hem kaygılı hem aşırı telaşlı, tıpkı bir geçit töreni veya havai fişek gösterisi –kısa sürecek mucizevi bir şey– görünce coşan veletler gibi. Toby onu hayal kırıklığına uğratmaktan çekindiği için kendisini sürüklemesine müsaade ediyor. Bir kere dönüp arkasına bakıyor: Zeb, Gergedan ve Katuru masada oturmuş, kahvaltılıklardan atıştırıyorlar. Çevik Tilki o şapşal şapkasıyla bacaklarına-bak şortunu çıkarıp poposunu saran kamuflaj kıyafetini giymek üzere seke seke uzaklaşıyor.

Toby. Sorumluluğunu bil. Burası ortaokul değil diyor kendine. Hoş, bazı yönleriyle aşağı yukarı öyle de.

Jimmy’nin yattığı hamağın başına üşüşmüş bir kalabalık var. Fluryagillerin çoğu orada, çoluk çocuk toplanmışlar, her

zamankinden daha mutlu ve heyecanlı görünüyorlar. Bazıları çoktan şarkı söylemeye başlamış bile.

“O bizimle! KarAdamı Jimmy yeniden bizimle!”

“Geri geldi bize!”

“Flurya’nın sözlerini getirecek hepimize!”

Toby hamağa yaklaşıyor. Fluryagil dişilerinden ikisi, Jimmy’nin arkasına destek koyuyorlar. Gözleri açık, aval aval bakıyor.

“Onu selamla, Ya Toby” diyor Abraham Lincoln dedikleri uzun boylu erkek.

Hepsi pürdikkat seyrediyor, cankulağıyla dinliyor. “Flurya’nın yanından geliyor. Bize sözler getirecek. Bir öykü getirecek.”

“Jimmy” diye sesleniyor Toby. “KarAdamı.” Elini uzatıp koluna dokunuyor. “Benim. Toby. Kumsalın yanında yakılan kamp ateşinin oradaydım. Hatırlıyorsun? Amanda vardı. Ve o iki adam.”

Jimmy başını kaldırıp ona bakıyor. Gözleri şaşırtıcı ölçüde parlak, akları bembeyaz, gözbebekleri biraz büyümüş. Gözlerini kırıştırıyor. Etrafını tanımıyor. “Zırva” diyor sadece.

“Bu sözcük ne demek, Ya Toby?” diye soran Abraham Lincoln. “Flurya’dan bir söz mü?”

“O yorgun” diye karşılık veriyor Toby. “Hayır. Flurya’nın sözü değil bu.”

Jimmy’nin “Hapı yuttum” dediği duyuluyor. “Antilop nerede? Buradaydı. Ateşteydi.”

“Hastalandı” diyor Toby.

“Kimseyi öldürdüm mü? Birini, şu... Kâbus gördüm galiba.”

“Yok. Kimseyi öldürmedin.”

“Flurya’yı öldürdüm sanırım” diyor Jimmy. “Antilop’u tutuyordu, bıçağı vardı, kesiyordu... Ya Tanrım. Pembe kelebekler kan içinde kalmıştı. Ondan sonra, sonra. Vurdum onu.”

Toby paniğe kapılıyor. Ne demek şimdi bu? Daha önemlisi, Fluryagiller bu hikâyeden ne çıkaracaklar? Yanıt, hiçbir şey olsa keşke. Anlamsız bulacaklar, onlara abuk sabuk gelecek, çünkü Flurya gökyüzünde yaşar ve ölmüş olması mümkün değil. “Kâbus görmüşsün” diyor usulca.

“Hayır. Görmedim. Bu konuda değil. Ya Siktir.” Jimmy arkasına yaslanıp gözlerini yumuyor. “Ya Siktir.”

“Kim bu Ya Siktir?” diyor Abraham Lincoln. “Neden bu Ya Siktir ile konuşuyor? Burada o isimde kimse yok ki.”

Toby’nin anlaması biraz zaman alıyor. Jimmy sadece “Siktir” değil de “Ya Siktir” dediği için onlar bunu “Ya Toby” gibi bir seslenme biçimi sanıyorlar. “Ya Siktir” deyişinin anlamını onlara nasıl açıklamalı? Cinsel birleşme için kullanılan bir sözcüğün kötü bir anlama gelebileceğine ve iğrenme, aşağılama, başarısızlığa uğramanın ifadesi olduğuna asla inanmazlar. Toby’nin görebildiği kadarıyla onlara göre salt keyif olan bir eylemin ifadesi.

“Siz onu göremezsiniz” diye belirtiyor Toby biraz umutsuzca. “Bir tek Jimmy görebilir. O— ”

Abraham Lincoln, “Siktir, Flurya’nın dostu mu?” diye soruyor.

“Evet” diyor Toby. “KarAdamı Jimmy’nin de dostu.”

Dişilerden biri ekliyor: “Bu Siktir, ona yardım mı eder?”

“Öyle. Bir şeyler ters gittiği zaman, KarAdamı Jimmy onu yardıma çağırır.” Bir bakıma doğru aslında.

“Siktir gökyüzünde!” diyor Karasakal sevinçle. “Flurya ile!”

“Siktir’in öyküsünü dinlemek isteriz” diye kibarca rica ediyor Abraham Lincoln. “KarAdamı Jimmy’ye nasıl yardım ettiğini de.”

Jimmy tekrar gözlerini açıyor, sonra kısıyor. Şimdi de üzerinde örtülü battaniyeye, üstündeki Ninni-De-Ninni desenlerine bakıyor. Kediyle kemanı, gökte gülümseyen ayı okşuyor.

“Bu ne? Lanet olası inek. Beyin bulantısı.” Elini kaldırıp gözüne giren ışığı engelliyor.

“Azıcık geriye durmanızı istiyor” diye belirtiyor Toby. Jimmy’ye yaklaşıp eğilerek az sonra söyleyeceği sözlerin duyulmasını önlemeyi umut ediyor.

“İçine ettim, değil mi” diyor Jimmy. Neyse ki fısıltıyla konuşuyor.

“Antilop nerede? Hemen buradaydı.”

“Uyuman gerek” diyor Toby.

“Lanet olası domlonlar beni yiyorlardı az kalsın.”

“Şimdi güvendesin.” Komadan çıkan birinin sanrılar görmesi alışılmadık bir şey değil. Ama “sanrı görmeyi” Flurya-gillere nasıl anlatsın? *Orada olmayan bir şeyi görmek bu. İyi ama, Ya Toby, orada değilse, onu nasıl görürsün?*

“Az kalsın seni yiyecek olan neydi?” diye soruyor Toby sabırla.

“Domlonlar” yanıtı geliyor Jimmy’den. “Dev domuzlar. Galiba yediler de; affedersin. Hepsi bulantı. Kafamın içinde. Şu herifler kim? Benim ateş etmediklerim.”

“Şu anda hiçbir şeyi dert etmene gerek yok” dedikten sonra Toby soruyor. “Karnın aç mı?” Azar azar yedirmeleri gerekecekti, oruç sonrasında en iyisi buydu. Keşke biraz muz bulabilselerdi.

“Lanet olası Flurya. Onun ağzıma etmesine göz yumdum. Lanet olası, ben sıçtım batırdım. İçine edeyim.”

Toby onu sakinleştirircesine, “Geçti hepsi” diyor. “İyi iş çıkardın.”

Jimmy itiraz ediyor, “Lanet olası çıkarmadım. Bir şey içebilir miyim?”

Fluryagiller söz dinleyerek biraz geride durmuşlardı, ama şimdi öne doğru ilerliyorlar. Abraham Lincoln, “Mırlamalıyız, Ya Toby” diye öneriyor. “Kuvvetlenmesi için. Kafasının içi allak bullak.”

“Haklısın. Allak bullak.”

“Düş gördüğü için mi?” diye merak ediyor Abraham Lincoln. “Sonra da buraya yürüdüğü için mi? Şimdi mırılayalım.”

Abanoz kadın ekliyor: “Sonra o da bize Flurya’nın sözlerini anlatır.”

Fildişi dişi geri kalmıyor, “Bir de Siktir’in sözlerini.”

“Biz bu Siktir için şarkı söyleyeceğiz.”

“Antilop için de.”

“Bir de Flurya için. İyi yürekli, nazik...”

Sözünü kesiyor Toby, “Gidip biraz içme suyu getireyim. Biraz da bal.”

“Alkollü bir şey” istiyor Jimmy. “Zırva. Bombok durumdayım.”

Ren, Mavi Kelebek ve Amanda dışarıdaki tulumbanın yakınında, alçak taş duvarda oturuyorlar.

Ren soruyor, “Jimmy nasıl?”

“Uyanık” diyor Toby. “Ama akli başında sayılmaz. Bu kadar uzun süre baygın kalınca, doğal.”

Ren merak ediyor, “Ne dedi? Beni soruyor mu?”

“Sence onu görebilir miyiz?” diyor Mavi Kelebek.

“Kafasının içi bulanıkmış, öyle diyor.”

Mavi Kelebek, “Ne zaman bulanık değildi?” diyerek gülüyor.

“Sen onu tanır mıydın?” diye soruyor Toby. Daha önceden Jimmy ile Ren arasında, sonra da Jimmy ile Amanda arasında bir bağlantı olduğunun farkındaydı. Ama Mavi Kelebek?

Yanıt Ren’den geliyor, “Öyle ya. Öyleymiş meğer. Tanırmış.”

“DevaSaYol Lisesi’ndeyken laboratuvar eşiydim” diye açıklık getiriyor Mavi Kelebek. “Biyoloji dersinde. Başlangıç seviyesinden Gen Zincirlemeye kadar. Sonrasında batıya doğru fişek trene binip gittim ailemle birlikte.”

Ren devam ediyor, “Wakulla Price anlatmıştı, Jimmy fena halde vurgunmuş sana! Kalbini kırmışsın. Ama sen ona hiç pas vermemişsin, öyle mi?”

“Palavracının tekiydi” diyor Mavi Kelebek. Sesinde sevecenlik seziliyordu, Jimmy yaramaz ama sevilesi bir çocuktusanki.

Ren ekliyor, “Sonra da benim kalbimi kırdı. Kıcıma tekme-yi vurduktan sonra Amanda’ya neler anlattı kimbilir. Büyük ihtimalle benim *onun* kalbini kırdığımı söylemiştir.”

Mavi Kelebek yine geri kalmıyor, “Bana kalırsa, birine bağlanma sorunu var. Tanırım böyle herifleri.”

Amanda da eskiden spagettiye bayıldığını söylüyor: Çile-Patlırcılarla yaşadıkları geceden beri Toby onun ağzından ilk kez bu kadar uzun bir söz duyuyor.

“Lisedeyken, balık kroket severdi” diyor Ren.

“Yüzde yirmisi gerçek balıktı, hatırlar mısın?” diye soruyor Mavi Kelebek. “İçinde ne vardı, Tanrı bilir.” İkisi de gülüyorlar.

Ren, “Ama tadı o kadar fena sayılmazdı” diyor.

Mavi Kelebek ise “Lab-et bulamacı” olduklarını söylüyor. “Ama biz nereden bilelim? Baksanıza, hepimiz yemiştiz.”

“Şimdi olsa, hiç aldırmadan yerdim” diyor Ren. “Üstüne de kremalı pandispanya.” İç çekiyor. “Nasıl da eskinin yeniden canlanmasıydı o öyle!”

Mavi Kelebek aynı fikirde değil: “İnsan döşemelik kumaş yemiş gibi olurdu.”

“Ben oraya gideceğim” diyerek Amanda ayağa kalkıyor. Üzerindeki çarşafı düzeltip saçlarını geriye atıyor. “Gidip merhaba demeliyiz, bir şeye ihtiyacı var mı bakalım. Çok şey yaşadı.”

Nihayet diyor Toby içinden, eski Amanda’dan, Bahçıvanlar’da tanıdığı Amanda’dan bir iz. O enerjinin, o iş bitiriciliğin birazı; eskiden belkemiği denirdi böylelerine. Öncü, sı-

nırları aşan biriydi Amanda. O günlerde büyük çocuklar bile ilişmezlerdi ona.

“Biz de geliyoruz” diyor Mavi Kelebek.

Ren “Gelip *Sürpriz!* deriz” diye ekliyor. Hep birlikte kıkırdıyorlar.

Kırık kalplere bak sen diyor Toby içinden: Ren’in artık buna aldırmadığı görülüyor, belki de aldırmadığı Jimmy’dir. “Bence biraz daha bekleyin” diyor. Jimmy’nin ruh halindeki biri, gözlerini açınca onları görmekten, eski sevgililerinin üç Peri Kız misali üzerine eğilmesinden nasıl etkilenir? Ondan sonsuza dek sevmesini, özürler dilemesini, kan kusmasını istemelerinden? Daha kötüsü, ona bebek gibi bakmaya, hemşirecilik oynamaya, üzerine titremeye kalkmalarından? Kim bilir, belki de hoşuna gider.

Toby’nin bu kadar dert etmesi yersiz, çünkü oraya vardıklarında Jimmy’nin gözleri kapalı. Mırlamalar ona ninni gibi gelmiş, tekrar uykuya dalmış.

Kapmaca ekibi caddede, daha doğrusu eskiden cadde olan yerde yürüyerek uzaklaşıyor. Önde Zeb, ardında Kara Gergedan, sonra Çevik Tilki, en arkada da Katuro. Ağır ağır, dikkatle yol alıyorlar. Olası tuzakları didik didik ederek işi şansa bırakmadan. Toby terk edilmiş çocuk misali arkalarından koşmaya can atıyor –*Bekle! Bekleyin! Ben de geleyim sizinle! Tüfeğim de var!*– ama bu anlamsız olur.

Zeb onun için getirebileceği bir şey olup olmadığını sormadı bile. Eğer sorsaydı ne isterdi Toby? Ayna mı? Bir demek çiçek mi? Kâğıt kalem isteseydi bari. Nedense yapamadı.

Artık gözden uzaklaştılar.

Gün akıp gidiyor. Güneş yükselip gökyüzünde geziniyor, gölgeler kısalıyor, yiyecekler ortaya çıkıp yeniyor; sohbetler ediliyor; akşam yemeğinin malzemeleri toplanıp yıkanıyor. Nöbetçiler değişiyor. Koçan evin duvarları biraz daha yük-

seliyor, etrafındaki çite dikenli tel örülüyor, bahçedeki yaban otları ayıklanıyor, çamaşırlar asılıyor. Gölgeler tekrar uzuyor, ikindi bulutları beliriyor. Jimmy içeri taşınıyor, muazzam bir gökgürültüsü eşliğinde yağmur yağıyor. Derken gökyüzü açıyor, kuşlar kaldıkları yerden ötüş yarışına devam ediyor, batıda bulutlar kızarmaya başlıyor.

Zeb ortalarda yok.

TifKıllar ile çobanlar geri döndüler bile; Crozier, Beyaz Balina ve Shackleton ile birlikte kamp içi nüfusa hormon yüklü üç erkek daha eklenmiş oluyor. Crozier, Ren'in etrafında dolanırken, Shackleton da Amanda'ya yanaşıyor, Arısinekkuşu ve Beyaz Balina aynı anda Mavi Kelebek'i kesiyorlar: Gençler arasında hep olduğu gibi aşk entrikaları dönüyor, tıpkı marul yapraklarındaki sümüklüböcekler veya karalahanalara musallat olan parlak yeşil kınkanatlılar arasında yaşandığı gibi. Mırıldanmalar, omuz silkmeler, bir adım öne atıp bir adım gerilemeler.

Toby gündelik işlerine giriyor, sanki manastırdaymış gibi dur durak bilmeden, görev aşkıyla, saatleri bir bir sayarak çalışıyor.

Zeb hâlâ yok.

Başına bir şey gelmiş olabilir mi? Gözünün önüne gelen görüntüleri siliyor. Daha doğrusu, silmeye çalışıyor. Hayvan: dişleriyle pençeleriyle. Bitki: devrilen bir ağaç. Mineral, çimento, kırık camlar. Ya da insan. Varsay ki ansızın ortadan yok oluyor Zeb. Bir burgaç deliği beliriyor: Toby kapatıyor. Hadi kendi kaybını boş ver. Ya diğerlerinin? Öbür insanların? Eşsiz yetenekleri var Zeb'in, yerine getirilemez bilgiye sahip. Sayıları öyle azaldı ki birbirlerine muhtaçlar. Bazen bu kamp yeri ona bir tür tatil gibi geliyor, ama değil. Burada günlük hayattan kaçıyorlar. Şimdi yaşadıkları yer, burası.

Fluryagillere bu akşam öykü anlatmayacağını söylüyor,

Çünkü Zeb, Zeb'in öyküsünü Toby'nin kafasına kazımıştı, fakat bazı kısımlarını anlamak zor, onlara anlatmadan önce Toby'nin hepsini bir sıraya koyması gerekiyor. Fluryagiller balığın yararı olur mu diye soruyorlar, ama hayır, sırası değil diyor onlara. Sonra da tek başına kalmak üzere gidip bahçeye oturuyor.

Kaybettin, diye söyleniyor kendi kendine. Zeb'i kaybettin. Çevik Tilki çoktan elde etmiştir onu, kollarını ve bacaklarını sımsıkı dolamış, artık hangi deliği uygun geldiyse, onunla iyice kavramıştır. Zeb boş bir kesekâğıdı misali fırlatıp attı Toby'yi. Neden olmasın? Ortada verilmiş sözler yok.

Esinti dinerken topraktan nemli sıcaklık yükseliyor, gölge-ler birbirine karışıyor. Sivrisinekler vızlıyor. İşte ay çıktı, artık dolunay değil. Pervane sineklerinin saati başlıyor yine.

Hareket halinde tek bir ışık bile yaklaşmıyor, ses de yok. Hiçbir şey yok görünürde, hiç kimse.

Gece yarısı nöbetini Jimmy'nin kaldığı odacıkta, onun soluklarını dinleyerek geçiriyor. İçeride yanan tek bir mum var. Onun ışığında, üstüne örtülü battaniyedeki resimler dalgalanıp kabarıyor. İnek sırtırken, köpek kahkahalar atıyor. Mama tabağı kaşıkla kaçıyor.

Eczanede Aşk

Sabahleyin kahvaltı masasında Toby gruptan uzak duruyor. Ne epigenetik dersi verecek, ne meraklı bakışları ne de Zeb'in ihanetini nasıl karşıladığına ilişkin konuşmaları kaldıracak halde. Çevik Tilki'ye kesin bir dille olmaz diyebilirdi, ama dememişti. Verdiği mesaj apaçık belliydi.

Toby pişirme barakasının arkasına geçip kendine dünden kalma domuz etiyle baş aşağı edilmiş bir kâsede pörsümeye bırakılmış gabalak kökü hazırlıyor: Rebecca yiyecek atmayı sevmez de.

Sonra masaya oturup sağına soluna bakıyor. Arka tarafta, TifKıllar gelip kendilerini çıkarsın da yol kenarlarında otulasın diye Croizer'ı beklerken dolanıyorlar. O da geliyor işte, elinde uzun sopası, kocaman bir çarşafa sarınmış.

İleride salıncağın orada Ren ile Mavi Kelebek, aralarına Jimmy'yi almış, bir ileri bir geri yürütürken altı bacaklı tuhaf bir yaratığa benziyorlar. Jimmy'nin kasları epey gevşemiş, ama yakında gücünü toplar, ne kadar yıpranıp aşınmış da olsa serde gençlik var. Amanda da orada, salıncaklardan birinde oturuyor; Fluryagillerden bazıları önlerindeki sarmaşık yapraklarını dişleyip onları seyrederken şaşkınlar, ama ürkmüyorlar.

Her ne kadar uyumsuz yanları olsa da uzaktan bakınca pastoral bir manzara: kayıp veya kaçak TifKıl hâlâ kayıp ya da kaçak, Amanda gözlerini yere dikmiş ilgisiz, Crozier'ın

gergin omuzlarına ve Ren'e sırtını dönmesine bakılırsa, onun Jimmy'ye el bebek gül bebek davranmasını kıskanıyor. Toby'nin kendi de uyumsuz, oysa bir gören olur diye onun sakin görünmesi gerekir. En iyisi öyle görünmek, üstelik Bahçıvanların yanında uzun süre aldığı eğitimde bozuntuya vermemeyi, hafifçe gülümsemeyi öğrenmişti.

Peki Zeb neredelerde? Neden hâlâ dönmedi? Âdem Bir'i mi buldu acaba? Eğer Âdem yaralandıysa, onu taşımak gerekecek. Bu da onların ağır ağır yol alması demek. Toby'nin görmediği harap şehirde neler oluyor acaba? Keşke cep telefonları hâlâ çalışsaydı. Ama direkler çöktü; güç kaynağı kesilmeseydi bile burada hiç kimse onların bakımını yapmayı bilmiyor. Kolla çalıştırılan bir radyo var, ama o da artık iş görmüyor. Demek ki diye düşünüyor Toby, yeni baştan dumanla işaret göndererek haberleşmeyi öğrenmemiz gerekecek. İlki, beni sevdiğini söyleyen, ikincisi beni sevmediğini bildiren işaret. Üçüncüsü de kaban öfkeyi anlatacak.

Toby bütün günü bahçede çalışarak geçiriyor, sözüm ona bu işler onu yatıştırarak. Keşke ilgilenecek arı kovanları olsaydı. Günlük haberleri arılarla paylaşabilirdi, eskiden, Pilar ölmeden önce, Tanrı'nın Bahçıvanları'nın çatı bahçesinde geçen günlerde öyle yaparlardı yaşlı Pilar'la. Arılara akıl danişır, uçup keşif yapmalarını, siberarılar var mı diye bildirmelerini isterlerdi onlardan.

Bugün Aziz Jan Swammerdam'ı onurlandırıyoruz, Kraliçe Ari'nun bir Kral olmadığını, kovandaki bütün işçi arıların kızkardeşler olduklarını ilk o keşfetti; aynı zamanda arıların doğudaki koruyucusu, kendi bildiğimizce bizlerin de yaptığı gibi çölde özgeci keşiş hayatı sürmüş Aziz Zosima'yı; ayrıca Arıların haberleşme manevralarını titizlikle gözlemlemiş Aziz C. R. Ribbands'ı anıyoruz. Arıların kendi Yaratıcısı'na da teşekkür edelim, bize armağan getirdikleri Bal ve Polen için, Meyvele-

rimiz ve Yemişlerimiz, çiçeklenen Sebzelerimiz arasında paha biçilmez dölleme işini gerçekleştirdikleri için, evet, bir de gergin zamanlarımızda, Tennyson'ın eski bir tarihte yazdığı gibi, nice Arıların mırıltılarıyla, bizi rahatlattıkları...

Arılarla çalışmaya başlamadan önce cildine biraz arısütü sürmesini Pilar öğretmişti Toby'ye; böylece onu tehdit olarak görmezlerdi. Kollarında, yüzünde gezinirlerdi, minicik ayakları kirpik gibi tatlı tatlı, tepeden geçen bir bulut misali hafifçe dokunurdu tenine. Arılar elçidir derdi Pilar. Dünya ile görünmeyen âlem arasında haber taşırlar. Eğer sevdiklerinizden biri gölge eşikten geçmişse, size bildireceklerdir.

Bugün, bahçede ansızın, fasulye çiçeklerinin arasında onlarca balarısı beliriyor. Yakınlarda yeni bir yabanarısı oğlu var demek. Bir arı eline konup derisindeki tuzun tadına bakıyor. Zeb öldü mü diye soruyor sessizce. Söyle bana. Fakat arı hiçbir işaret vermeden tekrar havalanıyor.

Bu hikâyeye inanmış mıydı? Yaşlı Pilar'ın masallarına? Hayır, pek sayılmaz ya da tam olarak değil. Büyük ihtimalle Pilar da tam inanmıyordu aslında, ama ferahlatıcı bir öyküydü: Ölülerin tamamen ölmeyip başka türlü, kuşkusuz daha donuk bir biçimde ve daha karanlık bir yerde yaşadıklarını söylerdi. Ama hâlâ haber uçurabilirlerdi, keşke o mesajlar anlaşılabilse, şifreleri çözülebilse. İnsanların böyle hikâyelere ihtiyacı var, çünkü ne kadar karanlık olsa da, içinde sesleri barındıran kapkaranlık bir yer olsa da sessiz boşluktan daha iyi demişti.

Akşama doğru, gökgürültüsü diner dinmez, malzeme kapma ekibi geri gelir. Toby caddede yürürken görür onları, ufka inen güneşin ışıkları sırtlarına vururken terk edilmiş kamyonlarla solar araçların arasında zikzaklar çizerek geldiklerini fark eder, yüzlerini henüz seçemese de kaç siluet olduklarını saymaya koyulur. Evet, dört kişiler. Eksik yok. Ama sayıda bir artış da olmamış.

Koçan evin etrafındaki çite yaklaştıklarında Ren ile Mavi Kelebek onları karşılamaya koşuyorlar, peşlerinden Fluryagil çocuk tayfası, en arkada da Amanda. Toby yürümeyi seçiyor.

“Müthişti!” diyor Çevik Tilki yakına gelince. “Ama en azından eczaneye varmayı başardık.” Alı al moru mor, biraz terlemiş; yüzü gözü kirlenmiş, sevinçli. Sırt çantasını yere koyup içindikileri gösteriyor. “Durun, bakın, ne getirdim!”

Zeb ile Kara Gergedan bitkin bir halde; o kadar değil belki ama Katuru da.

“Neler oldu?” diye soruyor Toby, Zeb’e dönerek. “Meraktan öldüm” demiyor tabii. Zeb bilmez mi hiç, bilir elbet.

“Uzun hikâye. Sonra anlatırım. Önce bir duş yapayım. Burada sorun var mı?”

“Jimmy uyandı. Dermanı yok. Zayıf düşmüş.”

“İyi” diyor Zeb. “Onu iyice besleyip yürütelim. Burada yarım edecek biri daha lazım.” Sonra Toby’nin yanından ayrılıp koçan evin arkasına doğru gözden kayboluyor.

Toby bedenine yayılan öfke dalgasını hissediyor. Sen ne-redeyse iki gün ortalıktan kaybol ve bu kadarını anlatmakla yetin, ha? Karısı değil, dırdır etme hakkı yok, ancak gözünün önüne gelen o sahneleri silemiyor bir türlü: Zeb, ıssız eczanenin raflarla bölünmüş koridorlarının arasında Çevik Tilki’yle alt alta üst üste yuvarlanırken, saç kremi ve otuz farklı çılgın renkten oluşan boya şampuanı şişelerinin arasında onun kamuflej giysilerini yırtıp çıkarırken; ya da bir iki sıra raf ileride, kaputlarla zevk artırıcı jellerin orada mıydılar? Belki de kasanın yanındaki tezgâha abanmışlardı veya bebek ürünlerinin yanına –son perdeyi koca bir kutu ıslak mendil eşliğinde getirmiş de olabilirler. Buna benzer bir şeyler yaşanmıştı herhalde. Çevik Tilki’nin suratındaki pişkin ifadeye bakılırsa, yaşanmış olmalıydı.

Çevik Tilki sıralıyor bir bir, “Oje, ağrı kesici, diş fırçası! Bakın, cımbız!”

“Orayı silip süpürmüşsünüz, anlaşılan” diyor Mavi Kelebek.

“Pek bir şey kalmamıştı” yanıtı geliyor Çevik Tilki’den. “Yağmacılar soyup soğana çevirmişler, ilaçlara merak sardıkları belli. Oksikodon, ArttıSaadet hapları, içinde kodein olan ne varsa.”

Mavi Kelebek soruyor: “Saç ürünlerine yüz vermemişler mi?”

“Hayır. Kızlara özel olanlara dokunmamışlar.” Çevik Tilki çantasından paket paket yoğun gün pedleri, tamponlar ve günlük pedleri çıkarmaya başlıyor. “Bir kısmını heriflere taşıttım, onların çantalarında. Biraz da bira buldular. Mucize sayılır.”

“Neden bu kadar uzun sürdü?” diyor Toby. Çevik Tilki gü-lümsüyor ama kötü niyetli olmadığı belli. Hatta fazla cana yakın davranıyor, fazla samimi, yasağı delmiş ergenlerden farksız.

“Tutsak kaldık bir bakıma” diye anlatıyor. “Sağı solu eşeledik, malzeme topladık, derken ikindileyin tam dönüş yoluna çıkacağız, şu dev domuzlardan bir sürü çıkageldi— hani bahçeye akın etmeye çalışırken vurduklarımız var ya, onlar gibi.

“İlk başta sinsi sinsi arkamızdan geliyorlardı, eczanede işimiz bittikten sonra dışarıya çıkarken yolumuzu kestiklerini fark ettik. Biz de gerisingeri eczaneye koştuk, ama ön camları kırıktı, içeri girmelerine engel yoktu. Deponun tavanındaki küçük kapaktan çatıya çıkmayı başardık —onlar tırmanamaz ne de olsa.”

“Karınları aç mıydı?” diye soruyor Ren.

“Bir domuzun aç olup olmadığını nereden bileceksin?”

Oburdur onlar diye aklından geçiyor Toby’nin. Her şeyi yerler. Aç olsunlar ya da olmasınlar, öldürmek için öldürürler. Ya da intikam almak için. Biz onları yerdik ya.

“Peki, sonra?” diyor Ren.

“Bir süre çatıda kaldık” diye devam ediyor Çevik Tilki, “daha sonra domuzlar eczaneden çıktı, bizim çatıda olduğumuzu gördüler. Bir karton patates cipsi bulup sürükleyerek dışarı getirdiler ve gözlerini bizden ayırmadan ziyafet çektiler. O cipslerle bize hava atıyorlardı: Aç olduğumuzu biliyorlardı anlaşılan. Olur da iki gruba ayrılır, bazıları bizi oyalarken, diğerleri pusuya yatarsa diye Zeb onları saymamızı söyledi. Sonra batıya gittiler, yürüyerek değil, tırıs giderek uzaklaşıyorlardı, sanki kilitlendikleri bir hedef vardı. Derken bir de baktık, ileride bir şey var: Duman.”

Ara sıra şehirde bir şeyler alevler içinde kalır. Kâh hâlâ solar üniteye bağlı elektrik kontağından, kâh ıslak bir öbek organik maddenin kendiliğinden tutuşmasından veya karbon çöpü istifinin güneşte ısınmasından. Bu nedenle dumanın tütmesi duyulmadık bir şey değildi, Toby de bunu dile getiriyor.

Çevik Tilki itiraz ediyor, “Bu farklıydı. Daha inceydi, kamp ateşine benziyordu.”

Mavi Kelebek, “Domuzları neden vurmadınız?” diye soruyor.

“Zeb bunun zaman kaybı olacağını söyledi, çok kalabalıklılar. Ayrıca püskürteç fişeklerini harcamak istemedik. Zeb gidip oraya bakmamız gerektiğini düşünüyordu, hava karar-mak üzereydi. Biz de geceyi eczanede geçirdik.”

“Çatıda mı?” diye sordu Toby.

“Depoda. İçerideki kutuların bazılarıyla kapının önüne barikat kurduk. Ama hiçbir şey olmadı; sıçanları saymazsak tabii; hem de pek çok. Sabah olunca ateşi gördüğümüz yere gittik. Zeb ile Shackie oradakilerin ÇilePatlar tayfasından olduklarını tahmin ettiler.”

Amanda meraklanıyor, “Onları gördünüz mü?”

“Yaktıkları ateşten geriye kalanı gördük” diyor Çevik Tilki. “Sönmüştü. Küllerin üstü domuz izleriyle kaplıydı. Ta-

bii bizim TifKıl'dan geriye kalanlar da. Hani şu kızıl örgüleri olan. Meğer onu yemişler.”

“Yo, hayır” diyor Mavi Kelebek.

Amanda soruyor yine, “ÇilePatlarcılar mı, domuzlar mı?”

“Hepsi” yanıtı geliyor Çevik Tilki'den. “Fakat biz iki adam falan görmedik. Zeb'e bakılırsa, domuzlar onları kovalamıştı. Az ileride ölmüş bir domuz yavrusu vardı: Zeb püskürtme tabancasıyla vurulduğunu söyledi. Arka ayaklarından biri kesilmiş. Zeb daha sonra gidip onu almamız gerektiğini belirtti, bir yavruları öldürüldükten sonra o domuzların bir daha yolumuza çıkacağını sanmazmış, dolayısıyla bulduğumuz domuz etinden en iyi şekilde yararlanmalıymışız. Fakat ansızın şu çıldırmış yırtıcı köpeklerin sesini duyduk, hani gen zincirlemesiyle yaratılanlar, o et uğruna onlarla dövüşmek zorunda kalabiliriz. Oralarda bir yerlerde hayvanat bahçesi var.”

Mavi Kelebek, “Eğer gerçek hayvanat bahçesi olsaydı, etrafı parmaklıklarla çevrilirdi” diye mantık yürütüyor. “O TifKıl çalınmıştı, doğru mu? Öylece yürüyüp gitmedi. Şu iki herif epey yakınlarda olmalı, ama onları gören yok.”

Ren, “Tüyler ürpertici” diyerek tepki veriyor.

Çevik Tilki'nin kulağı onlarda değil. “Başka neler var, baksanıza” diye duyuruyor. “Gebelik testi çubukları, şu üstüne işenenlerden. Hepimize gerekebileceğini düşündüm. Ya da bazılarıımıza.” Gülücüklerini eksik etmiyor, ama Toby'ye bakmadan.

“Beni sayma” diyor Ren. “Bu ortamda kim çocuk doğuracak?” Kolunu şöyle bir döndürerek etrafı işaret ediyor: koçan evi, ağaçları, kısıtlı yaşantıyı. “Hem de suların akmadığı bir yerde? Yani...”

“Öyle bir seçeneğin olduğundan kuşkuluyum” diyor Çevik Tilki. “Yani uzun vadede. Her neyse, insan ırkına borçluyuz. Sence öyle değil mi?”

Mavi Kelebek, “Babaları kim olacak?” diye soruyor ilgiyle.

“Beğendiğini seç” diyor Çevik Tilki. “Bekleme kuyruğu sol tarafta. Sen dili en çok dışarıya uzamış olanı seç, yeter.”

Mavi Kelebek, “Öyleyse Fildisi Gaga sana düşer” diye belirtiyor.

Çevik Tilki’nin, “En uzun dil mi dedim ben?” sözlerine Mavi Kelebek’le birlikte kıkırdıyorlar, ama Ren ile Amanda kayıtsız kalıyor.

Ren, “Şu çış çubuklarına bakalım” diye öneriyor.

Toby gözünü karanlığa dikeyor. Acaba Zeb’in peşinden mi gitse? Artık duştan çıkmıştır herhalde, koçan evde uzun uzun duş yapamazsın çünkü, tabii güneşte ısınmış suyun tamamını tüketen Çevik Tilki değilsen. Ancak Zeb’den iz yok.

Ne olur ne olmaz diye odacığında uyanık duruyor Toby. Ayışığı gözlerine doluyor. Baykuşlar birbirlerinin tüylerine hayran hayran ötüyorlar. Toby’nin istediğı bir şey yok.

Ayrı Otları

Öğle olur ama Zeb hâlâ yok. Kimse ondan söz etmez. Toby de sormaz.

Öğle yemeğinde çorba var, içinde de bir tür et –tütsülenmiş köpek eti?– yanında sarımsaklı sarmaşık. Olgunlaşmış taneli meyveler. Karışık yeşil salata. “Biraz sirke bulmaya çalışalım” diyor Rebecca. “O zaman doğru dürüst sos yapabilirim.”

Arısinekkuşu’nun derdi başka: “Önce şarap yapsak ya.”

“Hepsine varım.” Rebecca salataya mayhoş bir tat katması için biraz roka tohumu koyar. Tuzlama yapmanın yolunu da buldu –tencereyi kıyıda kurutacak. Sahil temizlensin hele bir. ÇilePatlırcıların hesabı görülsün.

Yemekten sonra kapalı yere girip gizlenme vakti. Güneş tam tepede ve yakıcı, fırtına bulutları henüz toplanmadılar. Hava rutubetten yapış yapış.

Toby odacığın gidip şekerleme yapmaya çalışsa da oturup surat asmakla kalıyor. Surat asmak yasak diye söyleniyor kendi kendine. Yaraları kaşımak da. Kaşınacak bir yara olup olmadığından emin bile değil oysa. Ama kendini yaralı hissediyor.

Geç ikindi vakti, yağmur sonrası. Kimsecikler yok, nöbet tutan Crozier ile Manati hariç. Toby diz çökmüş, bahçedeki sümüklüböcekleri öldürmekle meşgul. Eskiden olsa bu yaptığından suçluluk duyardı. *Sümüklüböcekleri de Tanrı yarat-*

madı mı derdi Âdem Bir, bizim İremtepe Çatı Bahçesi dışında kendilerine daha münasip bir yerde oldukları sürece nefes almak onların da hakkı değil mi? Gelgelelim şimdi onların canını almak Toby'ye bir çıkış yolu gibi geliyor. Neyin çıkış yolu? Bu konuda kafa patlatmaya niyeti yok.

Daha beteri de, bunu yerine getirirken, fikrini dile getiriyor. *Geber, şeytan sümüklü!* Bir yere tutunmuş her bir sümüklüböceği oradan çekip kopardıktan sonra içi tahta küllü ve su dolu bir konserve tenekesine bırakıyor. Önceleri tuz kullanırlardı, ama artık bu işe ayıramayacakları kadar az tuzları var. Belki de yassı bir taş parçasıyla hızlı bir darbe indirse, sümüklüböceklere nazik davranmış olurdu –tahta küllü canlarını yakıyordur– fakat Toby şu anda sümüklüböcek infazında kullanılan yöntemleri naziklik açısından birbiriyle karşılaştırma havasında hiç değil.

Bir ot yoluyor. *Tanrı'nın Kutsal Ayrık Otları'nı nasıl da düşünmeden yaftalayıp görmezden geliriz! Oysa Ayrık Otu biz İnsanların planlarına köstek olup canımızı sıkın bir bitkiye verdiğimiz isimden başka bir şey değil. Bazılarının ne kadar yararlı, aslında yenebilir ve lezzetli olduklarını düşünüseniz!*

Doğru. Ama bu farklı. Görünüşe bakılırsa, zayıf otu. Onu da koparıp yolduklarının üstüne fırlatıyor.

“Hey sen, Ölüm Mangası” diyor bir ses. Zeb başında durmuş, ona bakıyor sırtarak.

Toby ayağa kalkıyor apar topar. Elleri kirli, nereye koyacağını bilemiyor. Şu vakte dek uyuyor muydu acaba, değilse ne yapıyordu? Çevik Tilki ile aralarında ne geçtiğini ya da bir şey geçip geçmediğini sormaz: Şirret kadınlar gibi davranmaktan hoşlanmaz.

“Sapasafam geri dönmene sevindim” diyor. Sevindi tabii, hem de dile getirebildiğinden çok daha fazla sevindi, fakat sesi kendi kulağına bile yapmacık geliyor.

“Ben de” karşılığı geliyor Zeb'den. “Gezi beklediğimden

daha zor geçti. Yordu beni, kütük gibiyim, yaşlanıyorum galiba.”

Yaşananları örtbas etmek mi bu? Toby daha ne kadar kuşku duyacak? “Özledim seni” diyor. İşte. Bunu demek o kadar zor muydu?

Zeb biraz daha sırtıyor. “Buna güveniyordum. Sana bir şey getirdim.” Bir pudralık, yuvarlak küçük bir aynası da var.

“Teşekkür ederim.” Gülümsemeyi başarıyor Toby. Bu armağanın sebebi, duyduğu suçluluk mu, yoksa özür mü diliyor? Kocanın işyerindeki çalışma arkadaşıyla yaptığı kaçamaktan sonra karısına getirdiği güller gibi mi? Ama o Zeb’in karısı değil.

“Biraz kâğıt da getirdim. Okul defterleri, hâlâ varmış meğer, herhalde varoş veletlerinin internet bağlantılı tablet alacak paraları yok. Birkaç kartuşlu kalem, kurşunkalem. Keçeli kalem de.”

“Bunlardan istediğimi nereden bildin?”

“Bir zamanlar zihin okuyan birinin yanında çalışmıştım” diye anlatıyor Zeb. “Bitişik elyazısı Bahçıvanlara özgü bir yetenek, haksız mıyım? Senin de geçen günlerin kaydını tutmak isteyeceğini düşündüm. Hadi ama, gel kucaklaşalım.”

Toby yumuşuyor, “Çamur içinde kalırsın” diyor gülerek.

“Ben daha kirli hallerimi bilirim.”

Sümüklüböceklerden kayganlaşmış parmaklarına rağmen ona sarılmamak mümkün mü?

Güneş pırıl pırıl, sarı kabak çiçeklerinin arasında arılar. “Asıl ne istediğimi biliyor musun?” diyor Zeb’in is kokan sakalına doğru.

“Okuma gözlüğü. Bir de kovan.”

“Elinde bil.” Bir anlık suskunluktan sonra “Şuna bakmanı istiyorum.”

Kolunu saran kumaşın altından bir ayakkabı çıkarıyor: sandalet. Geri dönüşüm malzemelerinden, el yapımı: taba-

nı dişli lastikten, bantları bisiklet kablolarından, gümüş se-lobantla renklendirilmiş. Üstü toz toprak içinde ama fazla aşınmamış. “Bahçıvan” diyor Toby. Modayı gayet iyi hatırlıyor, daha doğrusu modadan uzak günlerini. Sonra bir daha değerlendiriyor: “Pekâlâ olabilir. Başkalarının yapmadığı anlamına gelmez, o başka.”

Çoktan gözünün önünde canlanmıştı: Yukarıda şehirler alev alev yanıp çökerken ve insan ırkı eriyip hiçliğe sürüklenirken, Âdem Bir ile sağ kalan Bahçıvanlar hep birlikte Ararat’ın sığınaklarında –örneğin, eskiden mantar yetiştirilen kilerlerde– toplanıp çömelmiş, mum ışığında bir çukura doluşan cinler misali eliş sandaletlerini tamir ederek istifledikleri bal ve soysaplarla karınlarını doyuruyorlar. Bunun gerçek olamayacağına canıgönülden inanmak istiyor.

“Nerede buldun bunu?” diye soruyor.

“Yavru domuz ölüsünün yanında” diyor Zeb. “Diğerlerine göstermedim.”

“Âdem olduğunu düşünüyorsun. Sence hâlâ sağ. Bunu sen bulasın diye bilerek bıraktı –ya da başka biri için.” Bunlar soru değil.

“Sen de öyle” diye belirtiyor Zeb. “Sen de aynı fikirdesin.”

“Fazla umutlanma” diyor Toby. “Umut senin canına okuyabilir.”

“Peki. Haklısın. Yine de.”

“Eğer haklıysan, Âdem’in seni arıyor olması gerekmez mi?”

Karanlık Görüş Bareti

Zeb ile Siktir'in Öyküsü

Onlara her zaman öykü anlatman gerekmiyor. Benimle gel. Bir gece atlatsan bir şey olmaz.

Bir gece atlattım zaten. Onları daha fazla düş kırıklığına uğratabilirim. Buradan ayrılıp kumsala gidebilirler, o zaman da saldırıya uğramaları işten bile olmaz. ÇilePatlarcılar hem... kendimi asla affetmem, eğer...

Peki. Kısa kes bari.

Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Çok soru soruyorlar.

Hadi artık kafamın tasını attırmayın dersin.

Bunu anlamayacaklardır. İyi bir şey söylediğimi sanırlar.

Tıpkı *Siktir* gibi –*Siktir* adında görünmez bir varlık olduğunu düşünüyorlar. Gerek duyulduğunda Flurya'ya yardım eden biri. Jimmy'ye de elbet, çünkü onun Ya Siktir dediğini duydular.

Onlara katılıyorum. Siktir! Görünmez bir varlık! Gerek duyulduğunda bir yardımcı! Kesinlikle öyle!

Onunla ilgili bir öykü dinlemeye can atıyorlar. Daha doğrusu, hem seninle hem onunla. İkincinin atıldığı çocukça serüvenlerin öyküsü. Şu anda ikinciniz de yıldız gibi parladınız. O öyküyü anlatmam için başımın etini yiyorlar.

Ben de kulak verebilir miyim?

Olmaz. Sen gülersin.

Ağzımı görüyor musun? Tamamen kenetli! Japon yapıştırıcımız olsaydı... Hey, aklıma geldi de ağzımı seninkine zamlayabilir...

Yamukluk yapma.

Hayat yamuk. Ben sadece ona uyum sağlıyorum.

Balık için teşekkür ederim.

Bakın, kırmızı şapkayı taktım, kolumdaki parlak yuvarlak nesneyi kulağıma götürüp dinledim.

Bu akşam size Zeb ile Siktir'in öyküsünü anlatacağım. Hani benden istemiştiniz ya?

Zeb annesiyle babasının ona iyi davranmadıkları evini terk ettikten sonra, kaosu etrafında dolanıp durdu. Nereye gideceğini bilmiyordu, tek arkadaşı ve yardımcısı olan ağabeyi Âdem'in nerede olduğunu bilmiyordu.

Evet, Siktir de onun arkadaşı ve yardımcısıydı, ama o görünmezdi.

Hayır, şurada hemen çalıların ardında duran bir hayvan değil. Zeb o. Gülmüyor, öksürüyor.

İşte öyle, Zeb'in ağabeyi Âdem onun görebileceği ve dokunabileceği tek arkadaşı ve yardımcısıydı. Âdem kayıp mıydı? Kaçırılmış mıydı? Zeb'in haberi yoktu ve buna çok üzülüyordu.

Öte yandan Siktir ona eşlik edip öğütler veriyordu. Havada yaşırdı Siktir, kuş gibi uçabilirdi, böylece bir an Zeb'in yanında olabilir, hemen ardından Flurya'nın yanına gidebilirdi, tabii KarAdamı Jimmy'nin yanına da. Aynı anda birden fazla yerde bulunabiliyordu. Eğer başınız dertteyse, ona seslenirdiniz –*Ya Siktir!*– derhal gelirdi, tam ihtiyaç duyduğunuz anda. Siz de onun adını söyler söylemez, rahatlırsınız.

Öyle, Zeb kötü öksürüyor. Ama şu anda ona mırlamanıza gerek yok.

Evet, Siktir gibi bir arkadaşınızın ve yardımcınızın olması iyi bir şey. Keşke sizin de olsaydı.

Hayır, Siktir benim yardımcım değil. Bana yardım eden başka biri var, adı Pilar. Öldü o, bitkiye dönüştü, şimdi arılarla birlikte yaşıyor.

Evet, onu göremesem bile onunla konuşuyorum. Ama tam olarak aynısı değil... Siktir kadar çabuk hareket etmez. Gök-gürültüsüne de pek benzemiyor, daha çok esinti gibi.

Pilar'ın öyküsünü başka zaman anlatırım.

Böylece Zeb dolanırken giderek tehlikeli yerlere, acımasız ve zararlı şeyler yapan kötü adamların çok olduğu yerlere iyice girdi. Derken bir gün Antilop Çocuklarını pişirip yiyenlerin bulunduğu bir yere geldi, yaptıklarının yanlış olduğunu biliyordu. O da akıl danışmak için Siktir'i çağırdı. Siktir oradan ayrılması gerektiğini söyledi ona. Sonra dört bir tarafı su olan birtakım evlerde yaşadı, orada bir yılanla tanıştı. Ama orası tehlikelerle doluydu; Ya Siktir! diye seslendi yine. Siktir havada uçarak gelip Zeb'le konuştu, oradan sağsalim uzaklaşmasına yardım edeceğini söyledi.

Bu akşamlık bu kadar yeter. Siz zaten Zeb'in sağsalim kurtulduğunu biliyorsunuz, çünkü şimdi hemen şuracıkta oturuyor, değil mi? Bu öyküyü dinlediği için çok mutlu üstelik. Kahkahalar atmasının nedeni de bu, artık öksürmüyor.

İyi geceler dediğiniz için teşekkür ederim. Kötü düşler görmeden, mışıl mışıl bir uyku çekmemi istemeniz beni mutlu etti.

Size de iyi geceler.

Evet, iyi geceler.

İyi geceler!

Bu kadar yeter. Artık iyi geceler demeye son verebilirsiniz. Teşekkür ederim.

Yüzen Dünya

Zeb bir gün SırBurgerler et tezgâhında çalışan Wynette'in yanında uyanmış ve kızın ızgara köfteyle bayat kızartma yağı koktuğunu fark etmişti. Aynı koku kendi üstüne de sinmişti, kabul ediyordu, ama o başkaydı, çünkü kendi kokun sana hep farklı gelir, diyor Zeb. Fakat yanındaki şehvet nesnesinin aynı kokmasını istemezsin. Primatlara özgü bir şeydir bu, temel bilgidir, testlerle saptanmıştır. Buradaki DelliÂddemci biyo-kaçıklardan herhangi birine sorabilirsin.

Bir de soğan, onu unutma, ayrıca müşterilerin içi giden şu sıkma şişelerdeki dehşet verici kırmızı sos, içinde bağımlılık yapıcı taş kokain falan olabilir pekâlâ. Ortalık kızışıp arbe-de başladığı zaman biri mutlaka gider, o kırmızı sosu kaptığı gibi sağa sola fişkırtmaya başlardı. Böylece kafatası yarıldığında sıçrayan kan, sosa karışır, sen de birisi kan kaybından ölecek mi, yoksa kırmızı sosa mı bulanmış, anlayamazdın.

İkisinin çalıştıkları yerde, o kokuların birleşip giysilere, saça, hatta tene sinmesi kaçınılmazdı. Duştan su aktığı zamanlarda bile o pis kokuyu yıkayıp çıkarmak mümkün olmuyordu, üstelik kokuyu bastırırsın diye Wynette'in süründüğü ucuz vıcık vıcık bulamaçla karışınca daha iğrenç bir hal alırdı: *Delilah* adlı bu ürünün hem losyonu hem kolonyası vardı, kokusu ağırdı, çürüyen zambaklar denizinden gelen bir esintiye veya PetrOl Kilisesi'ni dolduran ihtiyar kadınların

bir yere sımsıkı tutunmasına benziyordu. Ancak karnın açlıktan zil çalıyorsa veya abazan olup iyice azmışsan ya da her iki durumdaysan, dayanabilirdin o iki kokuya –SırBurgerler ve Delilah. Aksi takdirde pek öyle tatlı gelmezdi.

Zeb o sabah gözlerini yeni açmış, yattığı yerde iğrenç karışımı solurken, Siktir demişti içinden. Bunda bir gelecek görmüyorum.

Daha doğrusu, bir gelecek varsa bile pek olumlu olmayacaktı, çünkü tuhaf kokusu yetmezmiş gibi Wynette her şeye burnunu sokmaya da başlamıştı. Aşk adına ve gerçek Zeb'i, büsbütün Zeb'i tanımak, anlamak uğruna, deyim yerindeyse, onun daha derinlerini keşfetmeye kalkmıştı. Kapalı kutusunu açmak istiyordu. Fazla zorlayacak olursa –eften püften, yeterince özen göstermeden kurguladığının artık farkına vardığı, ileride birini kafeslerken daha iyi iş çıkaracağına ant içtiği o uydurma öykülerini peş peşe kaldıracak olursa– eğer kaldırmayı başarırsa, hemen altta hiç de inandırıcı bir şey kalmazdı. Üstüne üstlük Wynette bunu sürdürürse, Zeb'in nereden geldiği, aslında kim olduğu konusunda bazı tahminlerde bulunması işten bile değildi, o zaman da karanlık dünyada bedeli neyse, varoşlardaki sıçan şebekeleri arasında ağızdan ağıza yayılan ne varsa, Zeb'den onu koparması an meselesi olurdu.

Böyle bir bedel olduğundan kuşku duymuyordu Zeb. Hatta ortalıkta biyometrik fotoğrafları bile dolaşıyor olabilirdi, örneğin kulaklarının resmi, yürüyüşünün canlandırılmış silueti veya okul çağlarında alınmış parmak izleri. Bildiği kadarıyla, Wynette'in çetelerle bağlantısı yoktu, neyse ki bilgisayar ya da tablet alacak parası da yoktu. Fakat internet kafelerde ucuza, saatlik kiralanan bilgisayarlar bulunuyordu, Zeb canını fazla sıkarsa, kız bir kimlik taraması yapabilirdi pekâlâ.

Zaten onunla yaşadığı yabancı-biriyle-ilk-temasta-hızla gelen seks komasında şipşak birleşme zevkinin büyüünden çok-

tan sıyrılmaya başlıyordu. Delikanlılar böyle cinsel meselelerde ağızlarının tadını bilmezler, ayrım gözetmezler. Victoria dönemi insanların hayrete düşüren penguenler misali oyuğu olan her şeye dalarlar, Zeb'e karşı Wynette bundan faydalanmıştı işte. Böbürlenmek gibi olmasın ama geceleri birbirlerine dolandıklarında kızın gözleri yuvalarından fırlayacak gibi yukarı kayardı, hatta o kadar ki bazen yarı baygın yatardı, ayrıca çıkardığı, rock gitarlarının bangır bangır gürültülerinden farksız yüksek sesler, hem alt kattaki içki dükkânındakilerin hem de üst katta yaşayan bilmem hangi acınası ücretli kölelerin pata küte duvarları yumruklamasına yol açardı.

Derken Zeb'in hayvanca enerjisini çok daha etkili bir şeyle karıştırmaya başlamıştı. İlişki sonrasında gevezelik yapmak istiyordu. Varlıklarının özünü, iç dünyalarını paylaşınlar istiyordu. Göğüsleri yeterince büyük mü, limon yeşili onda güzel duruyor mu, ilk günlerde olduğu gibi neden gecede iki kere sevişmiyoruz gibi sorular sormaya başlamıştı. Yanıtı ne olursa olsun, insanı tuzağa düşürecek cinsten sorulardı bunlar. Bu gecelik soruşturma oturumları giderek Zeb'e daha yorucu gelmeye başlamıştı. Bütün bunlardan, Wynette'e duyduğu hislerin gerçek aşk olmayabileceği sonucunu çıkarmıştı.

"Bana öyle bakma" diyor Zeb. "Çok gençtim. Hem unutma, tamamen uygunsuz bir sosyal çevredeydim."

"Bu halin ne peki?" diye çıkışıyor Toby. "Bir keçinin iç organlarından daha karanlık. Beni görmüyorsun."

"Buz gibi dondurucu bakışlarını hissedebiliyorum."

"O kıza üzuldüm, hepsi bu" diyor Toby.

"Hayır, üzülmedin. Eğer onunla kalsaydım, burada senin yanında olmazdım, yanılıyor muyum?"

"Pekâlâ. Doğru sayılır. Dertlendim kısmını geri alıyorum. Ama yine de."

Tamamen boktan bir herif gibi davranmamıştı. Wynette'e biraz para, yanında sonsuz hayranlığını belirttiği bir mektup bırakmıştı, altında da pis işlere bulaştığı için hayatının tehlikede olduğunu –ne tür bir tehlike olduğunu açıklamıyordu– ama ona da can korkusu yaşatma fikrine dayanamayacağı notu vardı.

“Tam olarak o sözcüğü mü kullandın?” diye soruyor Toby. “Can korkusu?”

“Kahramanlıklara bayılırdı” diyor Zeb. “Şövalyeler falan. Eski kitaplar vardı odasında; o kiraladığında oradalarmış. Ciltleri dağılıyordu.”

“Ama sen şövalyecilik oynamak istemedin?”

“Onun için oynamak istemedim. Senin için” diyerek parmak uçlarını dudaklarına götürüp öperken ekliyor, “şafakta düello bile yaparım, sen yeter ki iste.”

Toby itiraz ediyor, “İnanmam. Daha demin nasıl bir yalancı olduğunu söylüyordun!”

“En azından senin için yalan söyleme zahmetine giriyorum” diyor Zeb. “Yalan söylemek çıplak gerçekten daha çok emek ister. Kur yaparak gönül almak gibi düşün. Hızla yaşıyorum, yorgun düşüp yıprandım, şuradaki Fluryagil dostlarımız gibi devasa mavi bir çüküm yok, dolayısıyla zekâmı kullanmak zorundayım. Ondan geriye kalan ne varsa.”

Tak-Fişi duraklarının olduğu yolda hızla güneye doğru ilerleyen Zeb, Santa Monica'nın kalıntılarında mola vermişti. Denizin kabarmasıyla kumsal sürüklenmiş, bir zamanların şık ve pahalı otelleriyle lüks dairelerin olduğu binaların yarısı sular altında kalmıştı. Bazı caddeler kanallara dönüşmüş, komşu kasaba Venice de adını aldığı kente yaraşır bir hal almıştı. Bu yörenin tamamı artık Yüzen Dünya diye biliniyordu, çoğu zaman, özellikle dolunayla gelen gelgitlerde gerçekten suda yüzüyordu.

Asıl sahipleri artık orada yaşamıyordu. Sigortadan paralarını alamadıkları için –denizin taşması Tanrı'nın İşi değil de, neydi?– tepelere kaçmışlardı. Belediye hiçbir hizmet vermese de her türlü konducular, gelip geçici kimseler oralara taşınmıştı; kanalizasyon sistemiyle ana su hattı çökmüş, elektrik tamamen kesileli uzun zaman olmuştu.

Öte yandan bu yöre artık sekste cazibe merkeziydi, daha tepelerdeki havalı semtlerden gelen orta yaşlı abazan müşteriler Yüzen Dünya'ya inip solar motorları pata-pat çalışan küçük su taksileriyle batık sokaklarda dolaşarak müthiş bir bohem heyecanı yaşamaya meraklıydı. Kumar oynamaya, yasadışı madde alışverişine ve kızlara gelirlerdi, tabii aynı zamanda içerisi aşırı su dolduğunda veya şiddetli fırtına sahil şeridiyle binayı biraz daha sulara sürüklediğinde, işin bir binadan köhne başka bir binaya taşındığı gerçek zamanlı çılgınlıklar için de oradaydılar.

Yüzen Dünya'da yok yoktu; kârlıydı da, ne de olsa işi yürütenler ne kira öderlerdi ne de vergi. Sabah akşam barbut oynanırdı, internetteki oyunlardan bıkmış, sinirlerini zıplatmaya tutkun, gözleri şeşi beş gören farklı oyuncular arasında dönerdi oyun. Yanı sıra, gözlerden uzak olmak isterlerdi: Onlara göre Tak-Fişi moteller gibi internetin de gözetleme delikleri vardı ve gerçek DNA'larının bir kırıntısını bile bırakmak istemezlerdi.

Bir piliç dükkânı vardı, önceden programlanmış ne kadar etkileşim dilediğinize bağlı olarak gerçek kızlar ve robospular karışıktı orada, hoş aradaki farkı mutlaka anlardınız. Sularla kaplı caddelere gerili tellerde meşale ışığı altında bir grup akrobat cambazlık yapardı, bazen düşüp bir yerlerini, mesela boyunlarını kıranlar olurdu. Sakatlık veya ölüm olasılığı çok çekici gelirdi: İnternet dünyası giderek önceden biçimlenip düzene girdikçe, hatta sözüm ona gerçeklik siteleri izleyenlerin kafasında sahici mi, değil mi gibi soru işaretleri

bırakmaya başladıkça, parlatılmamış kaba dünya esrarengiz bir çekiciliğe bürünüyordu.

Çılgınca hareketleri yapanlar arasında bir de sihirbaz vardı, galiba elli yaşlarında gözleri hüznle bakan, diz boyunda bol pantolon ve ceket giyen biriydi, herhalde ikinci el satan bir mağazadan aşırırmıştı; yaptığı işin kazancı çok değildi. Eskiden dört yıldızlı bir otelin hızla küflenene asma katında iğreti bir sahne kurup iskambiller, madeni paralar ve mendillerle numaralar yapar, kadınları testereyle ikiye böler, bir dolaba sokarak gözden kaybeder ve zihin okurdu. Böyle eğlenceler artık ne televizyonda ne internette yer alıyordu, dijital âlemde böyle yetenek gösterilerinin elle tutulurluğu kalmamış, dolayısıyla güvenilmez olmuşlardı: Sadece özel efektler olmadığını nereden bilecektin? Oysa Yüzen Dünya'nın sihirbazı, senin gerçek olduklarını gördüğün bir avuç iğneyi ağzına attığı ve ağzından senin de dokunabildiğin iplikler geçirilmiş olarak çıkardığı; iskambil destesini havaya fırlatınca maça asları tavanda kaldığı zaman bunun gerçekten gözünün önünde olduğunu görebilirdin.

Yüzen Dünya sihirbazının gösterisini yaptığı cuma ve cumartesi geceleri asma kat mutlaka tıklım tıklım dolardı. Yirminci yüzyılın büyücülük tarihçisi Allan Slaight'e atfen kendine El Çabukluğu Slaight adını takmıştı. Ancak seyirciler arasında bunu bilen çok azdı.

Oysa Zeb öğrenmişti, çünkü El Çabukluğu Slaight'in yanında iş buldu. Lothar rolünü oynardı, leopar kürkü taklidi şapşal kıyafetiyle güçlü kuvvetli yardımcı. Dolabı döndürür, içinin boş olduğunu göstermek için baş aşağı eder veya yardımcı güzel kızı, testereyle biçileceği kutuya koyardı. Seyirci kılığına girdiği de olurdu, zihin okuma gösterisi için bilgi toplar, bazen de seyircilerin arasına karışıp şaşkınlığını belli ederek dikkat dağıtırdı. Gündüzleri alışveriş için Yüzen Dünya'nın dışına, mini marketlerin bulunduğu, insanların uyanık olduğu yerlere gönderilirdi.

“Bizim El Çabukluğu Slaight’ten çok şey öğrendim” diye anlatıyor Zeb.

“Bir kadının testereyle nasıl iki parçaya biçildiğini mi?”

“O da var, ama bir kadını herkes iki parçaya biçebilir. İşin püf noktası, bunu yaparken onların gülümsemesini sağlamak.”

“Bunun için ayna gerekir herhalde” diyor Toby. “Bir de du-man.”

“Dilimi tutacağıma yemin ettim. Bizim Slaight’ten öğrendiğim en iyi şey, ağzımı sıkı tutmaktı. Herkesi başka bir yere, asıl yaptığın işten uzağa baktırırsan, çok şeyin üstesinden gelebilirsin. Slaight güzel yardımcılarından her birine Bayan Direksiyon derdi. Onların genel lakabıydı bu.”

“Belki de birbirlerinden ayıramazdı onları.”

“Belki. Ama o anlamda ilgisini çekmezlerdi. Ancak pul-lu giysilerin kızlara yakışması gerekirdi, öyle fazla pul da olmamalıydı. O günlerde Bayan Direksiyon’un adı Katrina Wu’ydu, vaşak gözlü, Asya Karması, Palo Alto’dan gelmiş bir kızdı. Onu Katrina WooWoo diye görürdüm, arkadaş olmaya çalıştım –SırBurgerler’in et tezgâhtarı Wynette önüme olasılıklar dünyasını açmıştı, artık pervasızdım– fakat Bayan Direksiyon WooWoo’da hiçbirisi yoktu. Her hafta sonu onu kutuya yerleştirip testereyle biçilerek gözden kaybolacağı dolaplara koyarken, havaya kaldırılmak üzere masanın üzerine yatırırken, kollarıma aldığımda sıkıca sarılırdım, herhalde böyle pas atınca onun iliklerine kadar eridiğini sanıyordum, oysa o gülücükler arasında bana tıslardı: *Şunu derhal kess.*”

“Sen iyi tıs yaparsın. Belki de testereyle iki parçaya biçilmek yaşam sıvılarını kurutmuştu.”

“Yanlış cevap. İp cambazlarından biri bakıyordu o işe. Hafta içinde El Çabukluğu Slaight’in yanında çalışmadığı günlerde bu heriften trapez dansı öğrenirdi; birlikte ipte striptiz

yaparlardı. O iş için birkaç giysisi vardı: kuş kostümü, yılan derisi kostümü. Yılan dansını yaparken yanına gerçek bir yılan alırdı, beyni uyuşturulmuş bir tür pitondur bu. Mart adını vermişti ona, çünkü bizim Bayan WooWoo'ya bakarsan, Mart, umut ayıydı, onun pitonu da her zaman umut doluydu.

“O yaratığı sevdiği anlaşılıyordu; bazı numaralarda boyuna dolar, üzerinde biraz kıvrılmasına izin verirdi. Mart ile aramız iyiydi, onun için fare yakalardım. Dehşet içinde kalmış o fareler sayesinde WooWoo'nun kalbini kazanabileceğimi sanmıştım, ama nafile.”

“Kadınlarla yılanlar arasındaki ilişki nedir? Ya da kadınlarla kuşlar?”

“Sizleri yaban hayvanları olarak düşünmek hoşumuza gider” diyor Zeb. “O cici bicilerin altında öylesiniz.”

“Aptal mı demek istiyorsun?” diye soruyor Toby. “Yoksa alt-insan mı?”

“Üstüme gelme. İyi anlamda söylüyorum, ele avuca sığmayacak kadar yırtıcı. Pullarla, tüylerle kaplı bir kadın çok çekici olur. Üstün bir yanı vardır, tanrıça misali. Sakıncalı. Aşırı.”

“Pekâlâ, yarıda anlaşalım. Öyleyse ne olmuş?”

“*Olan şu*, Katrina WooWoo ile o ip cambazı herif bir gün kaçtılar. Piton Mart da –Mart da gitti yani. O zaman buna çok canım sıkılmıştı, dert ettiğim yılan değil, Bayan WooWoo'ydu. Küpid'in yaralayan okuyla beni vurmuştu. Bunalıma girdiğimi itiraf ediyorum.”

“Senin bunalıma girdiğini hayal edemiyorum” diyor Toby.

“Ama girdim. Yaram kanıyordu. Kimse farkında değildi, o başka, dolayısıyla acımı kendi kendime çekiyordum. Ortalıkta dolaşan söylentilere bakılırsa, Katrina ile trapezci herif çok para kazanmak üzere doğuya gitmişlerdi. Birkaç yıl sonra yılan ve kuş motifini kullandıklarını, adına Pullar ve Kuyruklar dedikleri, erkeklerin gittiği havalı bir batakhane açtıklarını öğrendim. Küçük işletmelerinin artık şubeleri bile

vardı. Bütün bunlar seks ticaretine Şirket tarafından el konmasından önceydi.”

“Hani şu İremtepe Çatı Bahçe’nin yakınlarında, Kubur’daki Pullar gibi mi? Yetişkin eğlencesi mi yani?”

“Bildin. Bahçıvan veletleri sirke yapmak için şarap artıklarını kaparlardı oradan. Aynı zincirin şubesi idi o da. Neyse işte, bir hayat memat meselesinde, onun sayesinde postu kurtardım, ama bunu daha sonra anlatırım sana.”

“Seninle yılanlı kadın hakkında mı anlatacakların? Sonunda golü attın mı? Merakla bekliyorum. Piton da orada mıydı?”

“Dur biraz. Tarih sırasına sokmaya çalışıyorum. Hey, bana baksana sen, her şey benim cinsel hayatımla ilgili değil.”

Şimdiye dek büyük bölümü onunla ilgiliydi demek geliyor Toby’nin içinden, fakat dilini tutuyor: hikâyenin tamamını anlat diye tutturmanın, sonra da karşı çıkmanın haksızlık olacağının farkında. “Tamam, devam et.”

“Katrina WooWoo artık Yüzen Dünya’dan çekip gidince, bizim El Çabukluğu Slaughter başka bir Bayan Direksiyon aramak üzere yollara düşmüştü, belki de estetik açıdan daha çekiçi, sulara gömülmeyen bir gösteri mekânı arıyordu. Bense boşta kalmıştım, bu da iyi oldu galiba, çünkü gözlerimi ve kulaklarımı açık tutup bundan sonra başıma gelecek güzel bir şey ararken, kendilerine yer edinmek için epey çaba gösteren, ayaktakımı cinsinden, birkaç herifin sağda solda dolaştıkları dikkatimi çekti. Bir adamın kirden yağ içinde kalmış saçını atkuyruğu yapmaya, pis bir bıyık bırakmaya ve burnuna cafcacflı bir halka takmaya yeni başladığı ilk bakışta anlaşılır, dış görünüşüyle fazla oynuyordur çünkü. Bunların pantolonlarında da bir yanlışlık vardı. Chuck’ın giydikleri gibi biçimsiz değil, belliydi. Ya da bana öyle gelmişti. Böylece otostop yapabileceğim bir sonraki Tak-Fişi durağının yolunu tuttum.

“Bu defa ta Meksika’ya kadar indim. Peder’in kolları bu kadar uzağa erişemez diye düşünüyordum.”

Korsan

Meksika'nın sokaklarında çok sayıda paranoyak uyuşturucu satıcısı vardı, Zeb'in de öyle biri olduğunu sanarak çıkar çatışmasına girmişlerdi. Kafa derilerine usturayla esraren-giz dövmele ve lale desenleri kazınmış adamlarla yaşadığı pek çok olaydan, ek olarak birkaç bıçak darbesinden son anda sıyrıldıktan sonra her şey tüm çıplaklığıyla kafasına iyice dank edince, Zeb yönünü daha güneye çevirerek cebindeki bütün parayı yollara dökmüştü. Ufak tefek harcamalarında sadece nakit kullanırdı: Önce John, sonra Roberto, ardından Diaz adıyla bile olsa siber iz bırakmak istemiyordu.

Cozumel'den Karayip Adaları'na, oradan da Kolombiya'ya geçti. Barlarda yabancılarla kafa çekme becerisini biraz daha geliştirip o dersleri ve başkalarını sağ salim atlatmayı başarmış da olsa, Bogotá ona fırsatlar sunan bir yer değildi; üstelik fazla dikkat çekiyordu.

Rio bambaşka bir hikâye sunmuştu. O sıralar Korsan takma adını kullanıyordu ama bu, mini-iha saldırılarından ve sağ kurtulan ciddi işlemcileri yeni dükkân açmak üzere Kamboçya ormanlarına gitmek zorunda bırakan elektrik hatlarına yönelik sabotajlardan önceydi. Fakat Rio o günlerde zirveye çıkmıştı. İnternet ağı, suratsız kıllı, kara şapkalar takmış, akla gelebilecek her ulustan genç siber dolandırıcıların dolup taşıdığı Vahşi Batısı olarak görülürdü. Sürü sepet potansiyel müşteri de vardı: işletmeler başka işletmele-

ri gammazlar, politikacılar diğer politikacılara tuzak kurardı, ayrıca askeri çıkarlar söz konusuydu: en önemlisi, parası iyiydi, ama çalışmak üzere başvuran adaylar kısmen sıkı bir güvenlik denetiminden geçirilirdi, Zeb bunu istemiyordu. Öte yandan, neresinden bakarsan bak, Rio bir talep piyasasıydı: Şipşak eleman kiralanırdı, soru sorulmazdı, üstelik dış görünüşün nasıl olursa olsun, yeterince tuhaf görünüyorsan kalabalığa karışman kolay olurdu.

Klavyede çabukluğunu yitirmişti, ne de olsa et tezgâhında, El Çabukluğu Slaughter'in yanında, Bayan Direksiyon'a göz süzerek ve piton güreşi yaparak epey bir zaman geçirmişti, ama yine de eski kıvraklığına kavuşması uzun sürmedi. Sonra da çıkıp iş aramaya koyuldu. Bir hafta geçmeden yeteneklerine uygun bir yer bulmuştu.

İlk işvereni KemikKır adı verilen, elektronik oy verme makinelerine sızmak üzere tasarlanmış bir donanımdı. Yüzyılın ilk onyılında hem kolay hem kârlı bir işti –makineleri kontrol edebilirsen, dilediğin adayın başı çekmesini sağlayabilirsin, yeter ki gerçek oylar bölünmeye yaklaşsın– ortalık karıştırdı, buna rağmen o tarihte, demokrasi görünümünün korunmaya değer olduğu düşünülürdü; bu nedenle güvenlik duvarları yerleştirildi, seçmeler daha karmaşık bir hal aldı.

Aynı zamanda sıkıcıydı –tığ işi yapmaya, gerçek önlem almaktan çok göstermelik olarak epey basit bir danteli uzun uzadıya örmeye benzerdi. İşime bakacağım derken uykuya dabilirdin. Dolayısıyla Tırtık Firması'ndan iş teklifi gelince, sonradan anlaşılabileceği üzere pek düşünmeden kabul etmişti. Kafası kıyaktı, işin içine votka karışmıştı. Bu da bol bol sıvazlamalar, ahbap işi gürültülü kahkahalar ve pohpoh demek oluyordu. Seçmeleri tatlı dilli üç herif yapıyordu, birinin kocaman elleri vardı, diğerinin bol parası. Üçüncüyse, adayları ele-yen kimseydi muhtemelen, çok konuşmuyordu.

Tırtık firması işlerini, Rio açıklarında demirli, her-şey-var

türünden bir seks pazarı kılığında, bir eğlence gemisinden yürütüyordu. Sadece taklit yapmakla kalmazdı ya, çünkü orada ağzına dökülen tavuk çorbasından tutun da içinde patlayan toplara, önden veya arkadan vurmaya kadar her şeyi bulabilirdin; satılık çığlıklar da cabasıydı. O ölüm yıldızında mızımızlanmalardan, regl dönemlerinden bıkip usanmış, ellerindeki insan malları doyurması gereken ve gelirlerini daha az yumuşak doku gerektirecek şekilde katlamak isteyen hırpani kılıklı sürü sepet Rus için çalışarak gergin bir dört hafta geçirmişti. Zeb'e verdikleri görev, internette Pachinko Poker oynayanların sayfalarına sızarak paralarını süpürmekti, azıcık daha gergin bir işti –diğer şifre köleleri öyle diyor-du– çünkü, eğer dijital nakışı çözmede fazla oyalandığını düşünürlerse, tırtıklama işinde çalışanların seni ışık saçan bir böcek gibi söküp attıkları bilinirdi.

Ya da yazılımla fazla sıkı fıkı olduğunda. Yanlış kullanım dert edilmezdi, yeter ki mala fazla zarar verme, ne de olsa hasar, parasını ödeyen müşterilere tanınmış bir ayrıcalıktı. Tırtıklama personelinin haftalık ödemelerini aldıkları zarfa birkaç adet bedava kuponun yanı sıra bedelsiz kumar, yiyecek ve içecek fişleri konurdu. Ancak duygusal bağlanma kesinkes yasak alan kapsamındaydı.

Tırtık işinin seks pazarı yanı sevimsizdi; bilhassa sınırlı bir süre için teneke mahallelerden kapıp getirilen ve hayatları altüst edilerek yem olarak kullanılan veletler. İşin o kısmı Peder'e ve onun çocuk yetiştirme anlayışına çok yakındı, Zeb'de derin izler bırakmıştı, ancak bu gösterinin sürmesine izin vermek zorundaydı, çünkü cana yakın yoldaşların samimiyeti hızla azalıyordu. Sözleşme yaptığı sürenin yalnızca bir ayını tamamlamış, ardından Rus bekçiye birkaç kadeh votka verip ensesine bir şey indirdikten sonra kimlik kartını araklamış, onu güverteden aşağı atarak sürat teknesine binmenin yolunu bulmuştu. Bu öldürdüğü ilk adamdı, yazık olmuştu

bekçiye, pek zeki olmayan koca kafalı biriydi, Zeb gibi ufak tefek olmayan ama fırıldakçı –ne de olsa Tırtık için çalışıyordu– acemi bir çaylağa güvenmemesi gerektiğini bilmeliydi.

Giderken yanına birkaç Tırtık koduyla şifre de götürmüştü. İşine yarayabilirdi. Kızlardan birini de almıştı yanına. Kızı kandırarak onun yanında Bayan Direksiyon olmaya ikna etmişti; kuponlarını kullanarak kızla geçireceği bir saat ayarladı, sonra da onun, üzerinde gecelik niyetine giydiği tülbent bezinden kısacık kıyafetiyle –zırtapoz herifi kendine baktırmaya yetecek kadar iç gıcıklayıcı görünüp yeterince göz süzerek –*Hey, nereye gidiyorsun?*– şaşkaloz bekçinin önünden yürüyerek geçmesini sağladı.

Zeb o kızı eğlence gemisinde bırakabilirdi ama onun haline üzülüyordu. Yoldaşlar bekçiye onun tuzağa düşürdüğünü anlayacaklardı, bunu bilerek veya bilmeyerek yapması fark etmezdi, başını ezip suyunu çıkarırlardı. Gemide olmasının tek nedeni, paslı külüstür araba yığınının dönmüş Michigan'daki evinden kandırmacalar ve üçüncü sınıf birkaç tatlı sözle gönlü çelinerek uzaklaştırılmasıydı. Yeteneğin var demişlerdi; dans edeceğini söylemişlerdi.

Sürat teknesini bir marinaya götürecek kadar salak değildi Zeb. Yoldaşlar iki kişinin –bekçiye de sayarsak üç– ortadan kaybolduğunu çoktan fark etmiş ve peşlerine düşmüş olabilirlerdi. Tekneyi kıyıdaki otellerden birinin iskelesine bağlayıp bekçinin kimliğiyle bir oda tutarak içeriye girme olanağı bulana dek kızı bir süs havuzunun ardına sakladı. Daha sonra şifreli anahtar sistemini kırıp gardırobu dolu bir yatak odasına girdi, kız için birkaç giysi kaldırdı, kendine de bir gömlek buldu; biraz küçüktü ama kollarını kıvırdı. Banyoda ki aynaya sabunla Bayan Direksiyon tarzı tehditkâr bir not yazdı: *Sonra Geri Geleceğim. İntikam.* Onda dokuz olasılığa göre, böyle yerlerde kalan heriflerin geçmişte en az bir tane azgın ve küs bir haydutla yolları kesişmiş olurdu, bu neden-

le dolaplarında bazı eşyalarının çalındığına dair herhangi bir şikâyetle bulunmadan derhal oteli terk edeceklerdi.

Ne araba anahtarları. Ne de arabaları.

Yeteri kadar uzaklaşınca, Zeb dolambaçlı yollardan kendi gizli zulasına yüzde 0.09'luk oranı aktarabileceği bir internet kafe buldu, sonra da oradaki toplamı farklı bir hesaba aktararak onu da kendine yatırdı; en sonunda da bütün izleri sildi. Ardından nasılsa kapısı açık başka bir aracı ödünç aldı. İnsanlar dikkatsizdi.

Buraya kadar iyi gidiyordu; bir de kız vardı tabii. Kızın adı Minta'ydı, organik ciklet markasını çağrıştırıyordu. Ferahlatıcı ve yeşil. Kaçışları sırasında sağlam durmuş, cesaretini kaybetmemiş, sessiz kalmıştı. Büyük olasılıkla şok içindeydi, çünkü bu uzun sürmedi. İçeriden çürüyordu, akıl ya da beden sağlığında mı sorun vardı, Zeb bilemiyordu.

Görünür yerde, örneğin sokakta veya bir mağazada oldukları sürece sorun yoktu –kısa sürede olağan davranabiliyordu– ancak içeri girdiklerinde, odadayken veya bir arabaya binip kuzeye ve batıya doğru dönemeçli yollarda giderlerken, tüm vaktini uzman olduğu iki alanda geçiriyordu: Susmamacasına ağlamak ve gözlerini bir yere dikip boş boş bakmak. Ne televizyon dikkatini dağıtıyordu ne de seks. Zeb'in ona dokunmasını istememesi anlaşılabilirdi, hoş minnettar kaldığını göstermek ve bedelini ödemek için kendisine dokunabileceği anlamında, ne dilerse yapabileceğini söylemişti.

“Sen de dilediğini aldın yani?” diyor Toby, sesini olabildiğince yükseltmemeye çalışarak. Enkaz haline gelmiş, hayalete dönmüş birini nasıl kıskanabilirdi?

“Doğrusunu istersen, hayır” diye karşılık veriyor Zeb. “Hiç zevk vermezdi. Çarşıda bir robospumatik becermek daha iyi olurdu. Buna mecbur olmadığını söylemek benim açımdan daha keyifli oldu. Bunu duyunca, ona azıcık sarılmama izin

vermişti. Sakinleşebileceğini sanıyordum, fakat onu korkudan titretmişti.”

Minta sert ayak sesleri, soluk soluğa kalmış biri, tangirtı gibi sesler duymaya başlamıştı, ayrıca kaldıkları sefil otel odasından ne zaman çıksa ürküyordu. Zeb’in daha şık yerlerde konaklayacak parası vardı ama varoşların derinlerinde dolaşp gölgede kalmaları daha iyi olurdu.

Hazin ama, Minta sonunda San Diego’da bir balkondan atlayarak yaşamına son vermişti. Zeb o sırada odada değildi, ona kahve almak üzere dışarıya çıkmıştı, fakat toplanan kalabalıkla öten sirenlerle karşılaşmıştı. Bunun üzerine, yapılabilecek herhangi bir soruşturmadan kaçmak için kasabadan derhal ayrılmak zorunda kalmıştı; buysa, olur da yetkililer soruşturmayı sürdürmeye karar verirlerse, onun eşkâlinin cinayet zanlıları listesinin başında verilecek olması anlamına geliyordu, neyse ki bunu yapmadılar. Hem ipin ucunu nereden tutacaklardı? Minta’nın kimliği yoktu. Zeb de kendi kimliğine ilişkin hiçbir ipucu bırakmamıştı –ne zaman odadan çıktıysa kendine ait her şeyi yanına almaya özen gösterirdi– gel gör ki yakınlarda güvenlik kameraları olmadığını kim bilebilirdi? Varoşların karanlıklarında pek olası değildi, ama nereden bileceksin?

Seattle’a varmıştı, orada Âdem’le paylaştıkları saklama kutusunun yer aldığı *Venüs’ün Doğuşu* tablosundaki zefir rüzgârlarına çabucak göz attı. Ona bırakılmış bir mesaj vardı: “Hâlâ bedeninde olduğunu doğrula.” Âdem bazen tüyler ürperici bir şekilde Peder’in konuşma kalıplarını taklit ederdi.

Karşılığında, “Kimin bedeninde?” diye yazdı.

Eskiden yaptığı bir muziplikti bu: Peder’in cenaze töreninde yaptığı, artık bedeninde olmayan dindarla konuşmayı dalgaya alırdı. Onu tuzağa düşürmek için yerine geçen biri değil de gerçekten o olduğunu Âdem anlasın diye aynı muzip esp-

riyi yapmıştı. Büyük olasılıkla Âdem de bedeninde olup olmadığını sorarken aynı şeyi düşünüyordu, çünkü Zeb'in dayanamayıp cevabı yapıştıracığını bilirdi; oysa Zeb'i taklit edecek birinin cevabı net olurdu. Âdem çoğu zaman birkaç adım ileride olurdu.

Bundan sonraki durağı Whitehorse oldu. Rio'daki barlardan birinde Ayıkaldırgacı'nı duymuş ve saklanmak için iyi bir yer olduğunu düşünmüştü, kimse oraya gideceğini tahmin etmezdi. Örneğin, onunla görülecek hesabı olan Tırtık korsanların sıkça takıldığı Goa gibi başka mekânlara bakardı. Peder'in de aklına gelmezdi: Zeb hiçbir zaman yaban hayata ilgi duymamıştı ne de olsa.

"İşte böylece" diye devam ediyor Zeb, "üzerimde ayı postuyla kendimi Mackenzie Dağlık Tundraları'nda dağ motosikletçisinin üstüne çullanırken, sonra da Kocaayak Sasquatch sanılırken buldum."

"Anlaşılır bir şey" diyor Toby. "Ayı postun olmasa bile seni öyle zannedebilirlerdi."

"Laf mı sokuyorsun?"

"İltifat bu."

"Buna kafa yorayım. Her neyse, olaylar o hale geldiği için üzülüyordum."

Anlatısını hızla ileri sararak Whitehorse konusuna döndü: Yıkanmış, giyinmiş ve eğer öyle bir şey varsa, aklı başına gelmiş olarak oradaydı işte. Ayıkaldırgacı merkezinden, bilindik demlenme çukurlarından uzak duruyordu, çünkü oradakiler onun öldüğünü sanıyordu, dolayısıyla varolmanın sağlayacağı avantajları neden ayağıyla tepecekti? Zamanının büyük kısmını motel odasında yapay fıstıklar yiyip pizza ısmarlayarak, seyrettikçe ödenen televizyon kanallarında ne bulursa izleyerek ve bundan sonra atacağı adıma

karar vermeye çalışarak geçiriyordu. Whitehorse'tan sonra nereye gidecekti? Buradan nasıl çıkacaktı? Hangi kimliğe bürünecekti?

Bir de şunu merak ediyordu: Ona şırınga saplaması için Chuck'ı kim tavlamiştı? Onun kötülüğünü isteyenlerden hangisi zehirli iğne yapması için Chuck gibi enayiye kullanırdı?

Soğuk Yemek

İki halde varlık gösteriyordu: Düzmece adı olan kamuflajlı gerçek hali; bir de topter kazasında yanıp kül olmuş hali. Bazıları yazık oldu derken, başkaları derin bir oh çekmiş olmalıydı. Onun da işine geliyordu bu.

Ama Âdem onu öldü sansın istemiyordu –Ayıkaldırgacı dümeni çevirdikleri sıralarda haberleşmeleri epey bir süre kesintiye uğramıştı– bu nedenle o türden haberler sızmadan önce onunla iletişime geçmeliydi.

Uçucu kaskı, kaztüyü taklidi havacı montu, güneş gözlüğü dahil bütün giysilerini kuşanıp yöredeki iki internet kafe-den birine daldı, Yavrular Köşesi adında, köpüren organik soya içecekleriyle az pişmiş kocaman kekler satan ufak bir işletmeydi. İkisinden de ısmarladı: Yöreyle özgü yiyecekleri tatmayı kendine ilke edinmişti. Sonra yarım saatliğine internet hattı kiralayıp zefir saklama kutusu üzerinden Âdem’e mesaj gönderdi. “Hödüğün teki beni gebertmeye kalktı. Ağzına sığtığımın herkes beni öldü sanıyor.”

On dakika içinde yanıt geldi: “Küfrü bırakmak sindirimi-ne iyi gelecek. Ölü kal. İş bulma fırsatın olabilir. En kısa sürede Yeni New York civarına git, sonra benimle bağlantı kur.”

“OK, bana özgeçmiş kimliği bulursun?” yazıp mesajı gönderdi.

“Evet. Bekliyorum” yazdı Âdem. Neredeydi acaba? Hiçbir

ipucu vermemişti. Belli ki kendine güvenli bir yer bulmuştu ya da yeterince güvendeydi. Zeb'i rahatlattı bu. Âdem'i kaybetmek bir koluyla bir bacağına kaybetmekten farksız olurdu. Ayrıca kafasının üst kısmını.

Moteldeki odasına dönüp Yeni New York'a gidiş için yolculuğunu planlamaya başladı. Tak-Fişi yoluyla, mesela Calgary'ye ulaştıktan sonra, ölü biri olmanın ve ondan bundan topladığı bilgilerle hazırladığı geçici kimliğin yardımıyla fişek trene binme şansı bile bulabilirdi.

Fakat hâlâ kafasını kurcalayan bir mesele vardı. Chuck'ı kullanarak onu kim enlemek istemişti? Olasılıkları elemeye çalıştı. Her şeyden önce, nerede olduğunu tahmin eden kimdi? Ayıkaldırgacı'nda olduğunu nasıl anlamıştı? O sıralarda Devlon adını kullanıyordu, ondan önce Larry, daha öncesinde de Kyle. Aslında Kyle ona pek uymuyordu, ama bazen şaşırtmak iyi oluyordu. Üstelik önceden kullandığı en az altı isim daha vardı.

Kimliklerin çoğunu karaborsadan daha kara yerlerden satın almıştı, onu ele vermenin o heriflere bir yararı olmazdı, yürüttükleri bir iş vardı ve müşterilerin güvenini korumaları gerekiyordu, hem zaten yerini bulmalarına olanak yoktu. Onlara göre, Zeb bir şeylerden, birilerinden kaçıyor olmalıydı: Borçlarından veya ağgözlü karılarından ya da bir Şirket'te zimmetine para geçirmekten, belki IP hırsızlığından, belki de mahalle bakkalını soymaktan, o değilse, işin içinde kadın kılığına girmenin ve levye kullanmanın-da olduğu psikopat cinayetler serisinden kaçanlardan biriydi; umurlarında değildi. Belli ölçütlerle ve ahlak anlayışına sahipmiş pozu takındıklarından –bebek tecavüzcüleriyle işimiz olmaz– temel sorular sormuşlar, o da zırva olduğunu iki tarafın da bildiği bir tabak dolusu uydurma hikâye anlatmıştı. Böyle bir gösteri sergilemek nezaketin gereği idi, tıpkı “Yardım edebildiğimize sevindik” demeleri gibi, buyusa “Parayı görelim” anlamına geliyordu.

Şu âna dek altına girdiği sahte kabuktan onu çıkaracak bir siber hafiye, hatırı sayılır ölçüde kaynak israfı demektir. Tam olarak nereye bakacaklarını bilmedikleri sürece izlerini hep kapatmıştı. Peşine her kim düşecekse, çok kararlı olmalıydı.

KemikKır'dakileri elemişti, çünkü elindeki bilgiler sızarsa ayvayı yemezler miydi? Oy kullanma makinesine gizlice girmek açık sır sayılırdı, sözde basın denen yayın organlarında homurdanmalar görülmüş olsa da aslında kimse eski oy pusulası sistemine geri dönmek istemiyordu, üstelik makinelerin sahibi, kazananları seçmiş ve bu işin karşılığını almış olan Şirket açıkça halkla ilişkiler çalışması yürütüyordu, dolayısıyla fazla itiraz eden olursa, herkesin keyfini, hatta keyif almayanların bile keyfini kaçırmaya eğilimli, yoldan çıkmış Komünist damgası yerd. Çünkü ileride ulaşacakları keyif söz konusuydu. Göklerdeki keyif.

Bu nedenle, KemikKır'dakiler açısından Zeb herhangi bir tehlike arz etmiyordu, çünkü sivil toplumu kışkırtacak bir tür eski usul eylem başlatmaya kalksa bile, ona kulak veren herkes beynini herpes virüsü kaplamış, ölümcül hasta olmuş damgası yiyecekti. Eğer aklı başından gitseydi, makinelere ikinci kez girmeyi dener, çocuk oyuncağı bir proje olduğunu göstermek için kendi senatörü kazanacak şekilde ayarlama falan yapardı.

“Ama aklın başındaydı” diyor Toby.

“Eğer vaktim olsaydı, sırf şamata olsun diye yapabilirdim. Benim gibi asık suratlı klavye dehalarının sisteme karşı etkisiz itirazlar çakmak için ara sıra yaptığı matraklıklardan biri olurdu.”

“KemikKır değildi demek, sonra. Tırtık mıydı o zaman?”

“Kapatacakları bir hesap olduğu kesin” diye anlatıyor Zeb. “Bekçilerini oltaya getirmiş, sonra teknelerini aşırması, içlerinden bir kızı kurtarmış, ama daha kötüsü işlerini yalap

şalap yapan kimseler olarak görünmelerine yol açmıştım. İbretiâlem için herkesin önünde beni cezalandıracak bir gösteri sahneledikleri gözümün önüne geliyor –tek bacakla kanlar içinde bir köprüye veya benzeri bir yere zincirliyorlar; kemik yığınının çeviriyorlar. Ne var ki kalabalığın desteğini almak için onlara ettiklerimi uluorta anlatmak zorundalar, o zaman da rezil olurlar.

“Her neyse, Ayıkaldırgacı’na, onca yolu tepip ta Whitehorse’a kadar izimi sürdüklerini sanmıyordum. Rio’dan çok uzaktı orası, zaten bunu düşünmüş olsalar bile karlarla kaplı, ıglu dolu bir yer diye biliyorlardı büyük olasılıkla. Dahası, Chuck gibi sümsük birinin o heriflere çalıştığını hayal edemezdim. Hatta aynı barda birlikte göründüklerini bile gözümün önüne getirmiyordum. Tırtık tipi adamların seninle bara gitmeden önce seni işe almış olmaları gerekir, ama Chuck değerlendirmeye dahi girmezdi. Kıyafeti yanlıştı. Tırtık heriflerinden hiçbirisi öyle rüküş pantolon giyen birini işe alıp maskara olacak kimseler değildi.”

Chuck’a –Chuck’ın itici ölçüde temiz Chuck olma tutumuna– kafa yordukça, kilit noktanın bu olduğunu fark etmişti. Sırnaşık arkadaşlık, ağzı kulaklarına vararak takındığı yapmacık gülyüzlü tavrı... PetrOl Kilisesi’nden olmalıydı. Ancak Peder ve ahbablarının kiralık profesyonellerle bile, bir orada bir burada Zeb’i takip ettirmiş olmalarına imkân yoktu. İçine ettiğimin olmayacak bir şeydi.

Sonra bütün olaya tersinden baktığı dank etmişti kafasına. Peder ve Kilise’dekilerle onlara etle tırnak kadar bağlı Malum Meyveler gibi dinci kafadarları ve siyasi dostları –hepsi çevreci ucubelere ölümüne karşıydılar. Verdikleri tanıtım ilanlarında tiksindiren tehlikeli bir yaratığın, mesela Surinam kurbağası veya beyaz dev köpekbalığının yanında sevimli küçük sarışın bir kıza yer verip şöyle bir slogan eklerlerdi: *Bu mu? yoksa Bu mu?* Eğer Surinam kurbağaları gelişecek olursa, sevim-

li küçük sarışın kızların hepsi, boğazlarının kesilmesi tehlikesiyle karşı karşıya kalır demek istiyorlardı.

Bundan dolayı papatyaları koklamayı veya kokan papatyalardan edinmeyi ve cıvasız balık yemeyi sevenler, ayrıca içme sularına katılan toksik atıklarla üç gözlü bebeklerin doğmasına karşı çıkanlar, içine cin kaçmış karanlık Şeytan'ın köleleriydi, Amerikan Tarzı ile Tanrı'nın Kutsal Yağı'nı, ki ikisi de aynı kapıya çıkar, baltalamaya sapına kadar kararlıydılar. Ayıkaldırgacı da bulanık mantığına ve beceriksiz sevkیات sistemine rağmen daha fazla kaya yağının pekâlâ bulunabileceği veya boru hatlarına pompalanabileceği, alışıldık aksaklıklar, sızmalar ve saklananlarıyla coğrafi bir bölgedeydi.

Öyleyse Peder ve çevresinin Ayıkaldırgacı'na sızmaya çalışması doğaldı. Kapının kimlere açılacağı konusunda hiç de seçici davranılmazdı. Chuck kürk-yüzücüleri gözetlesin ve tezgâhladıkları kötülükleri bildirsin diye oraya gönderilmiş hakiki PetrOl inananlarından biri olmalıydı. Özellikle Zeb'i aramaya gelmemiştii, ancak rastlaştıklarında onu tanımişti. Peder'e yakındı demek; baksana, aile fotoğrafı bile paylaşılmıştı onunla. *Nankör evlat. Oysa sen... Senin gibi bir oğlum olsaydı keşke.* Offf! Efkarlı bir tebessüm. El omuzda. Sert, erkekçe pat-pat. İşte böyle.

Devamı şöyle yaşanmıştır: Chuck onun yerini bildirir, Peder'den talimat gelir, sersemletecek iğne bulunur, topterdeki başarısız girişim yaşanır. Hasar gören araç alev alev yanar.

Bu da Zeb'i yeniden öfkelen-dirmişti.

Bir kere daha bütün giysilerini giyip fırladığı gibi yeni mesajlar göndermeye koştu. Bu defa şehirdeki bir başka internet kafeden, ufak bir çarşıda köhne bir yer olan KıvrakParmaklar'dan gönderecekti. Hakiki His adlı dokunma duygusu veren kumandalı seks mağazasının hemen bitişiğindeydi: "Hakiki His, Hakiki İş! Sağlam Olsun! Coş, Fıskır, Mikrop Yok!" Yine de duyduğu hasreti bastırıp Hakiki His'ten uzak durarak Parmaklar'da internete girdi.

İlk olarak PetrOl Kilisesi'nin en Kıdemli Kişisine mesaj gönderirken, ekine de Peder'in zimmetine geçirdikleriyle ilgili verileri koyarak asıl paranın Kanarya Adaları'ndaki Büyük Cayman banka hesabında değil, hisse senetleri halinde Trudy'nin taş bahçesinde gömülü metal kutunun içinde olduğunu bildirdi. Oraya giderken yanına ellerinde küreklerle altı adam almakla yetinmemesini, aynı zamanda şok tabancalarını kuşanmış emrindeki güvenlikçileri de götürmesini sağlık veriyordu Kıdemli Kişiye, çünkü Peder silahlıydı ve tehlikeli olabilirdi. Mesajı "Argos" diye imzaladı. Yunan mitolojisinde yüz gözlü devin adı, Zeb oydu işte: *Venüs'ün Doğuşu* tablosunu sergileyen aynı sayfada herifin resimleri vardı. Tabii, estetik açıdan yüz göz olmak kimseyi çekici yapmıyordu. Orada yüzlerce memesıyla bir de tanrıça vardı, ancak bu da çok olan her şeyin iyi olması gerekmediği gerçeğini gözler önüne seren bir başka resimlemeydi.

Peder'i bekleyen akşamı mahvettikten sonra –öyle umuyordu– Peder'in Cayman'deki gizli hesabını silip süpürdü. Oradan oraya yollarda giderken, arada o hesaba girer, yaptığı uyarı doğrultusunda Peder'in ona dokunup dokunmadığına göz atardı. Tamamı yerli yerindeydi elbette. Âdem için Yeni Zelanda, Christchurch'te Rick Bartleby adına açtığı hesaba aktardı hepsini, üstelik cenaze işleri görevlisi sıfatıyla inandırıcı bir kimlik de uydurmuştu adama. Sonra Âdem'e bir mesaj bırakarak Venüs'ün sağ memesinin ucunda, bir hesap numarasıyla şifre ve büyük bir sürprizin kendisini beklediğini yazdı. Âdem'i meme ucuna –nihayet– tıklarken gözünün önüne getirmek iyi gelmişti Zeb'e.

Ayıkaldırgacı'na da bir mesaj göndermenin doğru olacağını düşünüyordu: Chuck'ın aralarına sızdığını haber vererek özellikle bol cepli yepyeni giysilerle pattadak çıkıp gelmiş sırnaşık yalakaları daha sıkı soruşturmaları gerektiği ve hatta onların hoşuna giden kürk-yüzme yöntemlerini herkesin o

kadar beğenmediği konusunda kendilerini uyarmak gerekiyordu. Mesajı “Kocaayak” diye imzalayıp Gönder tuşuna basar basmaz, pişman oldu, çok kolay bir ipucu vermişti.

Sonra bataak moteline döndü, düz ekranın karşısına geçip Pederama Şov’da sonuçları beklemeye koyuldu. Hiç kuşku yok ki Fenella’nın kemikleriyle lime lime etlerinin ortaya çıkarılması ülke çapında akşam haberlerine geçmişti. Peder yüzünü kapatarak götürülürken gelmişti görüntüye; Trudy de vardı, çilekli süt gibi sevimli mi sevimli haliyle gözlerini silerek kendisinin hiçbir fikri olmadığını, amansız bir katille bunca yıl birlikte yaşamış olmanın ne kadar korkutucu olduğunu söylüyordu.

Akıllıca oynuyor, Trudy’ye on puan: Ona herhangi bir suç yüklemeleri mümkün değildi. Artık Peder’in zulasını öğrenmiş –Kıdemli Kişiler onun zimmetine geçirdiği paralar hakkında Trudy’yi de sorguya almışlardır herhalde– ve ona sepet havası çalacağını tahmin ediyor olmalıydı. Adalardan birindeki saklı evinin yolunu tutarak kâh güneşin keyfini çıkaracak, kâh yaşı tutmayan çocuklarla oynaşacak, bazen de onları yerden yere vuracaktı, artık o anda canı hangisini çekerse. Kuşkusuz her şeyi bildiğine göre, başından beri Peder’in fırıldaklığından da haberdardı. Ama bilmemeyi seçmişti.

Zeb kat kat kışlıklarını tekrar giyerek Yavrular Köşesi’ne gidip oradan Âdem’e bir mesaj daha gönderdi, bu defaki kısıydı: Yakalanma haberini bulacağı URL. Âdem sevinirdi buna: Peder’in görevden alınması ya da en azından ciddi anlamda safdışı bırakılmasıyla ikisi de biraz daha rahat nefes alabilecekli.

Ama hemen Whitehorse’tan ayrılması gerekiyordu. Ceza mahkemesi üyeleri veya onların dengi kimseler PetrOl Kıdemlilerine yolladığı mesajın izini bulmaya çalışıyor olabilirlerdi, eğer başarılılarsa, Whitehorse’ta köşe bucak aramaya başlayacaklardı, hepi topu küçücük bir yerdi. Ashında onla-

rın aradığı Zeb'di –o da ölmüştü– fakat her türlü aranmak iyi görünmeyecekti, yerini saptamaları uzun sürmezdi. Belki de çoktan tespit etmişlerdi, içinde kötü bir his vardı.

Bu nedenle motele dönmedi. Koşar adım otoyoldaki en yakın Tak-Fişi durağının yolunu tutup konvoydaki araçlardan birine atladı. Calgary'ye varır varmaz, zırhlı fişek trene gizlice binmeyi başardı; birkaç aktarmadan sonra Galiba Düpedüz Hırtapozluk Etmişim deme noktasına gelmeden, Yeni New York'taydı.

“Düpedüz hırtapozluk etmek ne?” diye soruyor Toby.

“Peder'i ispiyonlamak ve bütün parasına el koymak pek zekice değildi galiba” diyor Zeb. “Gerçekten ölmediğimi çakozlamıştı herhalde. İntikam konusunda ne derler, bilirsin – intikam soğuk yenen bir yemektir, yani öfkeyle kalkan zararlarla oturabilir.”

“Ama zararlarla oturmadın” diyor Toby. “Berbat etmedin.”

“İçine etmeme ramak kalmıştı. Neyse ki şansım yaver gitti. “Baksana, ay doğuyor. Kimileri bunu romantik bulur.”

Sahiden de doğu yönünde ağaçların üzerinde yükseliyor işte, dolunay olmasına az var, neredeyse kıpkırmızı.

“Neden hep böyle şaşırır insan?” diye aklından geçiyor Toby'nin. Ay. Oysa doğacağını biliriz. Her görüşümüzde, bir an durur, suspus kesiliriz.

Karanlık Görüş Bareti

Yeni New York, Jersey sahilindeydi ya da artık sahil olan yerdeydi. Eski New York'ta yaşayan insan sayısı artık çok azdı, resmen girilmez bölge ilan edilmişti, dolayısıyla kiralanmaz bölgeydi, ancak oranın sakinleri darmadağın, sularla kaplı, terk edilmiş binalarda şanslarını denemeye hâlâ istekliydiler. Zeb değildi ama; ne perde ayaklılardandı ne de ece-line susamıştı, oysa Yeni New York'ta –cennet değildi, o başka– daha çok insan yaşıyordu, bu bakımdan sosyal çevresi daha geniş, başkasının yerine geçme olanakları boldu. Kala-balığa karışması daha kolay olurdu.

Kente gelir gelmez, yamuk kimselerin üşüştüğü iğreti bir internet kafeye dalıp Âdem'e konumunu bildiren bir mesaj gönderdi –*A Planı Tamam, B Planı Ne?*– ve Âdem her ne halt ediyorsa, her ne cehennemdeyse, çıkıp gelene dek ağaç olup bekledi. Son gönderdiği kısa mesaja, sadece *birazdan görüşürüz* yazmıştı.

Zeb zamanında havuzlu partilerin verildiği Starburst –belki yıldız gibi yağın havai fişekleri, belki de yıldız patlamaları nedeniyle– denilen lüks bir siteye gizlenmişti. Starburst bir süre önce tamamlamıştı ömrünün yarısını; ince işli şık ferforje kapısı, şimdilerde köpeklerin işeme durağına dönmüş, suların içeri sızdığı küflü binalarsa kiralanmak üzere apartman dairelerine bölünmüştü. Buralarda mercan resifleri misali hepsi birbirinin sırtından geçinen torbacılar, bağımlılar,

pezevenkler, ayyaşlar, orospularla saadet zinciri vurguncuları, çakallar, üçkâğıtçılarla tokatçılar kalıyordu.

Öte yandan Starburst'ın sahipleri gerekli tamirleri atlatmış, bir sonraki akını beklemeye koyulmuşlardı. Önce düşük kira ödeyen sanatçılar taşındı, kanları kaynayan, öfke dolu kimselerdi, üstelik dünyayı değiştirebilecekleri hayaline kapılmışlardı. Ardından, biraz olsun huzur bulma umuduyla yeni yetme tasarımcılarla grafik şirketleri geldi. Derken tartışmalı vitrinleriyle gen satıcıları, modacı godoşlarla sahate galeriler görüldü, kuru buz, lab-et ile yap-proteinden molekül karışımları sunarken, tabakları küçük türlerle cesurca süsleyen yeni tarz lokantalar görüldü, böyle yerlerin son çılgınlığı sığırcık dili ezmesiydi. Starburst'ün sahipleri muhtemelen bir süperŞirket üzerinde para kazanmış, gayrimenkul işinde eğlence arayan heriflerdi. Sığırcık dili ezmesi revaç bulur bulmaz, çürümeye başlayan kiralık daireleri yıkıp üst pazara yönelik raf ömrü sınırlı daireler diktiler.

Neyse ki Starburst henüz o havaya sokulmamıştı; dolayısıyla Zeb kendi işine baktığı sürece orada güvendeydi, onu kafayı yemiş bağımlılardan biri sanmaları için tek yapması gereken, yeterince paytak adımlarla yürümektir. Chuck benzeri ajanları yanına çekmek istemediği için herkesten ve her şeyden uzak duruyordu.

Haberlere göz attığı kadarıyla Peder'in tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldığını, suçsuz olduğunu anlatan demeçler verdiğini biliyordu: Din ve Yağ karşıtı solcu bir çetenin kurbanıydı, ılık saçan ilk eşi Fenella'yı kaçırıp katletmiş, sonra da edepten uzak bir hayat sürmek için ailesini bırakıp kaçtığı söylentisini kasten yaymışlardı; Peder de buna inanmadığı için yıllardır her günü bir azap gibi çekmişti. Yine aynı alçak çete daha sonra sırf adına leke sürmek ve Kutsal Yağ'ın itibarını kirletmek için Fenella'nın cesedini Peder'in bahçesine gömmüştü.

Kefaletle salıverildiğine göre Peder evinde olmalıydı, dolayısıyla PetrOl Kilisesi iletişim ağına girme olanağı vardı – eğer zimmetine para geçirme suçlamalarından ötürü öz hakiki inananlar tarafından değilse bile, en azından, parası için oraya gelen daha kuşkucu kanat tarafından dışlanmadıysa tabii. Öyleyse gırtlacağı kadar kin dolu buz gibi intikam arzusuyla yanıyor olmalıydı, çünkü Fenella’nın zavallı kemiklerinin evinin taş bahçesinde besin haline geldiği tüyosunu veren kim diye içi içini yiyecekti.

Bütün bunlar olurken, kendi çıkarını kollayan Trudy otobiyografik sızlanmalarını satmış, internette bol bol canlı röportajlar yapıyordu. Peder nasıl da kandırmıştı onu, evlendiklerinde onun, kendini yüce iyiye adanmış yaşlı dul bir adam olduğuna inanmış, dindar çalışmalarında onun ortağı olmayı, Fenella’nın oğlu küçük Âdem’e annelik etmeyi ne çok istemişti. Delikanlının şimdi hiçbir yerde bulunmamasına şaşmamalıydı, ne de olsa çok hassas bir gençti, herkesin diline düşmekten en az Trudy kadar nefret ederdi. Peder’in katil ruhlu olduğu gerçeğine aymak nasıl da dağlıyordu yüreğini! Gerçekte olup bitenler hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, öğrendiğinden beri Fenella’nın ruhuna yakarıyor, bağışlaması için yalvarıyordu. Çünkü herkes gibi Trudy de Fenella’nın beş para etmez şu ya da bu Teks-Meks’le kaçtığı masalına inanmıştı. Haksız yere önyargılı davrandığı için utanıyordu.

Şimdiyse kendi kilisesinin bazı üyeleri –abla, ağabey, kardeş diye gördüğü kimseler– ondan uzak durup konuşmuyorlardı, hatta başından beri Peder’in kan kokan hırsızlık faaliyetlerine katılmakla bile suçlanmışlardı. Bu zorlu sınav ve çileyi bir tek inancı sayesinde atlatmıştı; kayıplara karışan biricik oğlu Zebulun’u bir an olsun görmeye can atıyordu, nasıl bir babası olduğu düşünüldüğünde, yoldan çıkmasına şaşmamak gerekirdi. Ama her neredeyse, oğlu için dua ediyordu.

Kayıplara karışmış o biricik oğlu kayıp kalmaya epey niyetliydi; ancak Trudy'nin internetteki ağlak sohbetlerinden birine sızıp hayaletin ağzından Trudy'yi ihbar etmeye içi gidiyordu. Ne mükemmel bir DNA devralmıştı Zeb öyle: Baba yerine düzenbaz bir psikopat, anne diye haksız kazanç düşkününü bencil bir yalancı. Zeb'in tek dileği, Trudy'nin narsistliği ve açgözlülüğüne ek olarak Peder'i gizlice madikleyerek pis bir kazık atmış ve bahçedeki barakada yabancı biriyle mercimeği fırına vermiş olmasıydı. Öyleyse piliçlere çekici gelme, gerçek veya sanal pencerelerden içeri sızıp çıkma becerisini, yiğitliğin onda dokuzunu kaçırmakta görme ve görünmezlik örtüsüne her zaman güvenmeme gibi şüphe uyandıran yeteneklerini isimsiz, gerçek babasından, mesela üst tabakadan müşterileri halkalanıp kısıpaca alınmış karılarını yatağa atmaya meraklı seyyar bir ekme biçme ustası olan bir babadan almış olabilirdi.

Kimbilir, belki de Peder'in Zeb'den bu kadar nefret etmesinin nedeni de buydu: Trudy'nin yuvaya gelen bir yabancıyla kırıstırıp kendisini boynuzladığını biliyordu, fakat gömme işini birlikte yaptıkları için ondan hesap sormazdı. Ya canını alacaktı ya da ona, Trudy'ye ve yelloz tavırlarına katlanacaktı. Zeb keşke Peder'in DNA'sından bir miktar aşırabilseydi –biraz kıl veya ayak tırnağı fena olmazdı– o zaman test yaptırıp rahatlayabilirdi. Ya da tam tersi. Ama en azından bir biçimde babasının kim olduğundan emin olurdu.

Âdem'e ilişkin hiçbir soru işareti bulunmuyordu: Peder'le kesin benzerlikleri vardı. Ama Fenella'nın katkılarıyla yumuşatılmıştı bunlar. Zavallı kız dindardı mutlaka –ovalanmaktan bembeyaz, ojesiz eller, geriye toplanmış saç, süssüz beyaz külot– insanlara iyilik etmeye ve yardıma can atan biri. Kolay avdı. Peder bütün yamukluğuyla onun eşsiz bir can yoldaşı olacağı fikrini kabul ettirmişti elbette, üstelik bu göklerden gelen bir çağrıydı, ancak kendisine ve görevine hizmet

ederken neşe ve zevkten yoksun kalmak gerektiğini de söylemiş olmalıydı. Zeb'in tahminine göre, kadınların orgazm olmasına tahammül edemeyen biriydi. Aralarında berbat bir cinsel ilişki vardı herhalde.

Küf kokan Starburst'teki ininde, televizyonun karşısına geçmiş günlük programları izlerken veya topak topak olmuş, lekeli minderine boşaldığı sırada mukavva kadar ince kilitli kapının dışından gelen bağırsık çağrışımlara kulak verirken, Zeb'in aklından bunlar geçiyordu. Gençlik coşkusu, uyuşturucu etkisinde şamata, nefret, korku, çılgınlık. Çılgınlıklar farklı tonlarda gelirdi. Endişe uyandırması gerekenler tam ortasında kesiliverenlerdi.

Nihayet Âdem ses verdi. Buluşma yeri, saati ve ne giymesi gerektiği konusunda bazı talimatlar vardı mesajda. Kırmızı yok, turuncu yok, mümkünse düz kahverengi tişört. Yeşil yok: Çevreci ucubelere karşı öç duygularından ötürü siyasal suç kanıtıydı bu renk.

Buluşma yeri, Yeni Astoria'da ne idüğü belirsiz bir Keyifdünyası'ydı, rıhtımdaki yarısı sulara gömülü ve tehlike yaratacak kadar çürük binalara fazla yakın sayılmazdı. Keyifdünyası'nın süslü püslü ufacık masalarından birinde, anao-kulunda da sığamadığı türden minimicik sandalyelerden birine sıkışan Zeb, Keyifçino fincanını yudumlarken yarım Joltbar'la güç toplayıp Âdem'in karşısına nasıl bir öneriyle geleceğine kafa yoruyordu. Tam Zeb'e göre bir iş bulmuştu – yoksa neden buluşmak istesindi?– ama ne tür bir iş? Solucan toplayıcılığı? Yavru köpek çiftliğinde gece bekçiliği? Âdem her nereye gittiyse, nasıl ahbaplar edinmiş olabilirdi?

Âdem buluşma için arabulucu kullanacağını ima etmişti, Zeb güvenlik derdindeydi; ikisi de birbirlerinin dışında herhangi bir kimseye güvenmek konusunda hep ürkek davranırlardı. Tabii ya, Âdem ihtiyatı elden bırakmazdı. Sistemli çalı-

şırdı, ancak sistem insanı ele verebilirdi. Tek kesin kamuflaj yöntemi öngörülemezlikti.

Zeb arabulucunun gözüne takılmasını umut ederek oturduğu daracık sandalyeden içeri giren müşterileri gözlüyordu. Acaba şu boyundan askılı bluz giymiş, başına payetlerle süslü üç boynuzlu taç takmış sarışın hermafrodit miydi? Öyle olmamasını diledi. Yoksa bu tombul, krem rengi şort giymiş, eski moda sımsıkı kemer takmış, dolgu topuklu ciklet çiğneyen kadın mıydı? Fazla dalgın görünüyordu, ne var ki dalgınlık en azından kızlar için hırtapozça sayılabilecek bir kılıktı. Belki de gün gelecek bir salon dolusu sivilceli sınıf arkadaşını makineli tüfekte tarayacak cinsten şuradaki bilgisayar kurdu kılıklı süklüm püklüm çocuk muydu? Yok, o da değildi.

Derken sürpriz: Âdem karşısındaydı işte. Daha demin boş olan sandalyede belirince irkilmmişti Zeb. Işınlanmış mıydı ne?

Âdem'in kendi de rengi atıp ışık ve gölgeye dönüşen pasaport fotoğrafına benziyordu. Ölümünden dönmüş gibiydi, göz yuvarlağı ışııl ışııl parlıyordu. Üzerinde bej rengi tişört, başında yazısız beysbolcu kasketi vardı. Bilgisayar başından kalkmamacasına çalışırken molaya çıkmış veya suya daldırılmış bir kese gibi içten patlamaya mahkûm, yeni başlayan bir işle ilgili toplantı yapan tuhaf iki kafadar izlenimi uyandırmak için kendine bir fincan Keyifmoka almıştı. Keyifmoka ile Âdem hiç yakışmıyordu birbirine: Zeb bu meredi –böyle saf olmayan bir şeyi– gerçekten içecek mi diye merakla bekliyordu.

Âdem'in ilk sözleri “Sesini yükseltme” oldu. Zeb'in hayatına yeniden gireli daha iki saniye olmuştu ama emirler yağdırmaya başlamıştı bile.

“Oysa ben ağzına sıçtığımın avaz avaz bağırmayı düşünüyordum” dedi Zeb. Küfürlü konuşmamasını söyleyin diye bekledi, ama Âdem zokayı yutmamıştı. Zeb gözlerini ayırıyordu, onda bir değişiklik vardı. Gözleri hep olduğu gibi yuvarlak ve maviydi, ancak saç rengi atmıştı. Yoksa beyazla-

şıyor muydu? Yeni bıraktığı sakalının rengi de açıktı. “Seni görmek güzel” diye ekledi.

Âdem gülümsüyordu: Titrek bir tebessüm. San Francisco yakınlarında Batı DevaSaYol’a gidiyorsun” dedi. “Veri giriş elemanı olacaksın. Her şeyi ayarladım. Buradan çıkınca, sol dizinin yanındaki alışveriş torbasını al. İçinde ihtiyacın olan her şey var. Kimliğin içine yerleştirilmiş taramalarla parmakizlerini edinmen gerekir –bulacağın adresi de yazdım. Eski kimliğini de kazıyıp at, internette ne varsa sil. Söylememe gerek yok herhalde.”

“Sahi, sen nerelerdeydin?” diye sordu Zeb.

Âdem kendine özgü delirtici, kutsal gülümsemesini takındı. Tereyağı erimezdi; hiç erimemişti. “Gizli bilgi” diye karşılık verdi. “İşin içinde başkaları da var.” Âdem’in bu tavrı üzerine Zeb’in içinde onun yatağına kurbağa bırakma isteği uyanmıştı.

“Tamam, beni hafif cezaya çarptırmışsın. Pekâlâ, nedir bu Batı DevaSaYol, benim orada ne yapmam gerekiyor?”

“Bir Site orası” diye anlattı Âdem. “Araştırma ve yenileşme. İlaç, tıbbi olanlardan; zenginleştirilmiş vitamin takviyeleri; gen aktarımı ve gen artırımı işlemlerinde kullanılan malzemeler, özel olarak da hormon karışımlarıyla olası sonuç görselleri. Güçlü bir Şirket. Orada beyin takımından çok sayıda üst düzey adam bulunur.”

“Beni nasıl soktun oraya?” dedi Zeb.

“Bazı yeni tanıdıklarım sayesinde” diye yanıtladı Âdem, o sonu gelmeyen ben-sendene-daha-çok-bilirim gülümsemesiyle. “Seni koruyup kollayacaklar. Güvende olacaksın.” Sonra bakışlarını Zeb’in arka tarafına, derken saatine çevirdi. Ya da saatine bakar gibi göründü. Zeb görür görmez çakozlardı ustaca yanıltmayı: Âdem’in gözleri salonu tarıyor, gölge takipçiler var mı diye bakıyordu.

“Kes tıraşı” dedi Zeb. “Benden senin için bir şey yapmamı istiyorsun.”

Âdem gülümsemeyi bıraktı. “Karanlık görüş baretı olacak-sın. Orada internete girerken on misli dikkatli ol. Unutmadan, yeni bir saklama kutusu açtım, ona giriş için de yeni bir ağ ge-çidi var. Zefir sitesine girme bir daha, açığa çıkmış olabilir.”

“Karanlık görüş baretı ne?” diye sordu Zeb. Gelgelelim Âdem çoktan ayağa kalkmaya hazırlanmış, bej tişörtünü dü-zelterek kapıya yönelmişti bile. Keyifmoka’dan bir yudum dahi almamıştı, Zeb de mecburen hepsini içti onun yerine. Fincanda bırakılan Keyifmoka burası gibi bir varoшта tepki çekebilirdi, ne de olsa burada sadece godoşlar har vurup har-man savururdu.

Starburst’e dönmek için hiç acelesi yoktu Zeb’in. Yolda gi-derken ensesinde bir ürperti hissediyordu, peşine birinin ta-kıldığından emindi. Fakat kimse onu çarpmaya kalkmadı. İçe-ri girip kapısını kapatır kapatmaz, en yeni çıkan ucuz kullan-at cep telefonuna “karanlık görüş baretı” diye okuyup sesli arama yaptı. Gelen cevapta, “karanlık görüş” yüzyılın ilk on-yıllarında yeni bir icattı diye anlatılıyordu: Karanlıkta görme-ni veya karanlıkta bazı şeyleri görmeni sağlar. Göz yuvarlak-ları. Dişler. Beyaz çarşafklar. Koyu Saç Jelindeki Pırıltı. “Baret” ise bildiğin nesneydi. Bisikletçilerde satılırdı, kamp malzeme-leri satan dükkânlarda da. Hoş, artık kimsenin kampa gittiği falan yoktu, yalnızca ıssız binaların içine gidilirdi.

Öbek öbek teşekkürler Âdem diyordu Zeb içinden. Lanet olası çok öğretici bu.

Daha sonra Âdem’in alışveriş torbasını açtı. İçinde ye-ni derisi vardı, onun için özene bezene tasarlanmıştı. Şimdi yapması gereken, San Francisco’ya doğru Tak-Fişi durağına gidip araçlardan birine tırmanmaktı.

Bağırsak Parazitleri, Oyun

Âdem hazırlıklarını her ince ayrıntıyı düşünerek tamamlamıştı. Yak-bunu-yapılacaklar listesiyle içi nakit para dolu büyük bir zarf vardı, çünkü Zeb'in geçiş izinlerini ayarlayacak karaborsacıya ödeme yapması gerekecekti. Kredi kartı da koymuştu. Bu sayede Âdem'in onun için gerekli gördüğü gardırobu düzebilecekti. Zeb tarif edilenleri tedarik etti: kahverengi fitilli kadife pantolonlar, dümdüz tişörtler ve ekoseli –kahverengi ve gri– gömleklerle numarasız camları hiçbir işe yaramayan yuvarlak çerçeveli gözlükler. Ayaklar için önerilen spor ayakkabıydı, üzerinde o kadar çok çapraz lastik bant vardı ki, Zeb bunları giyince eşcinsel bir Morris dansçısına veya Robin Hood kostümü partisinden kaçmış birine benzeyecekti. Şapka, 2010'ların buhar çılgınlığı dönemine özgü melon şeklindeydi, yine moda olmuştu. Peki, Âdem nereden biliyordu bunu? Üstbaşla hiç ilgili görünmezdi, ancak ilgisizlik de ilgili olmaktı kuşkusuz. Başkalarının giydiklerini giymemek için onların kıyafetlerine dikkat ediyordu anlaşılan.

Zeb için Şit ismini uygun görmüştü. Kutsal Kitap'a gönderme yapmak Âdem'in ufak bir şakasıydı. İkisi de Şit'in "tayınl edilmiş" anlamına geldiğinin farkındaydılar, ne de olsa Kutsal Kitap'taki belli başlı isimlerle hikâyeler hayali bir tornavidayla kafataslarına oyulmuştu. Şit, katledilen, aslında tamamen ölmemiş, hâlâ kan kusarak topraktan feryat eden Habil'in yerine atanmış, Âdem ile Havva'nın üçüncü oğ-

luydu. Dolayısıyla “Şit” evi terk edip öldü sanılan Zeb’in yerini alıyordu. Âdem’in lütfuyla tayin edilmişti. Ya ne komik!

DevaSaYol’a girmeden önce Âdem’in Zeb/Şit’ten istediği, yeni sohbet odasını denemek, sonra da gezegende hâlâ varlık gösterdiği sinyali vermek için haftada bir kere oraya girmekti. Böylece ertesi gün parmakızı ve göz tarama kayıtlarını sahte belgelerine aktaracak karaborsacıya doğru dolambaçlı yollardan giderken, rastgele bir internet kafeye girip Âdem’in onun için ayarladığı nilüfer yaprağı geçidini izledi. (Notta, *ezberle, sonra yok et* yazıyordu. Sanki Zeb ağzına ettiğimin budalasıydı.)

Ana ağ geçidi, Extinctathon adlı, biyo-kaçıkların zorlu bir oyunuydu. DelliÂddem’in gözetiminde olduğu belirtiliyordu: *Âdem yaşayan hayvanları isimlendirmişti, DelliÂddem de ölü olanları. Oynamak ister misin?* Âdem’in ona verdiği kod adını –Ayı Nefsi– ve *ayakkabı bağcığı* olan şifreyi girdikten sonra Zeb kendini oyunun içinde buldu. Hayvan, Sebze, Mineral’in bir başka çeşidi gibi görünüyordu. Rakibinin verdiği çapraşık ipuçlarının yardımıyla kökü kazınmış türlü böcek, balık, bitki, kertenkele vesairenin kimliğini tahmin etmen gerekiyordu. Bir bakıma yeryüzünden silinmiş olanların yoklaması denebilirdi. Tamamen sıkıcı bir işti: NaAşRob A.Ş. bile uyutulabilirdi bununla, üstelik yanıtların çoğuna ilişkin ellerinde herhangi bir ipucu da olmayacaktı. Doğruyu söylemek gerekirse, Zeb’in de.yoktu, hem de Ayıkaldırkaççılarla o kadar zaman geçirmesine ve onların anlaşılmaz üstünlük çabalarına tanıklık etmiş olmasına rağmen. *Steller’in denizayısını hiç duymadın mı? Sahi mi?* Hafiften, kendini beğenmiş bir halde pis pis sırtıma gelirdi arkasından.

Extinctathon oyununda beş dakika geçiren onurlu her ŞirketAdamı çılgık çılgıkla alkollü bir içecek bulmaya koşardı. Ölümüne sıkıcı bir oyun, kılık değiştirme bakımından, neredeyse dalgın bakışlar kadar etkiliydi; üstelik hemen oracıkta

açıkça görülen ve çevreci ucubelere özgü olduğu besbelli bir noktaya saklanmış herhangi bir şey olabileceği asla akıllarına gelmezdi. Onun yerine, eklenti meme ilanlarını, sitelerini tarayarak bürodaki sandalyelerinden kalkmadan internette egzotik hayvanları vurabilirdin. Âdem tam puanı hak ediyor diye düşündü Zeb.

Yoksa bu oyunu kendi mi tasarlamıştı Âdem? Gözetmen olarak kendi adını sabitlediği bir oyun mu? Ama o hayvanlara böyle ilgi göstermezdi ki. Hoş, biraz düşününce, Peder'in Yaratılış yorumuna hafif tepeden bakmasıyla bilinirdi, buna göre Tanrı, hayvanları sırf insanın zevki ve yararı için yaratmıştı, dolayısıyla aklına esince onları yok edebilirdin. Acaba Extinctathon oyunu Âdem açısından Peder'e karşı kontrgerilla hareketi miydi? Yoksa bir biçimde çevreci ucubelere mi karışmıştı? Belki de beyni hasara uğraticı sanrılara yol açan sihirli bir bitkiyle etkileşimli bir maddeden fazla alınca bir dönüşüm yaşamıştı. Olacak şey değildi oysa: Kimyasalları deneme riskini göze alan Âdem değil, Zeb'di. Fakat Âdem'in birine karıştığı su götürmezdi, çünkü böyle bir şeyi kendi başına asla kıvıramazdı.

Zeb oyunun yolunda ilerlemeye devam ediyordu. Hazır olduğunu gösteren Evet tuşunu seçtikten sonra yeniden yönlendirildi. *Hoş geldin Ayı Nefsi. Genel bir oyun mu istersin, Büyükusta oyunu mı?* Âdem'in talimatları, ikinci seçeneği tıklaması gerektiğini söylüyordu, Zeb de öyle yaptı.

Güzel. Oyun odanı bul. DelliÂddem seninle orada buluşacak.

Oyun odasına giden yol karmaşıktı, masum sitelerin bir orasında, bir burasında görünen pikseller arasında bir koordinattan diğerine zikzaklar çiziyordu, çoğu ilandı, ama listeler de vardı: ÜRKÜTÜCÜ PASKALYA TAVŞANI GÖRÜNTÜLERİNDEN EN İYİ İLK ON, GELMİŞ GEÇMİŞ EN ÜRKÜNÇ ON FİLM, ON ÜRKÜNÇ DENİZ CANAVARI. Dehşet-

le bakan bir bebeğin dizinde oturduğu, dengesi şaşmış mor peluş bir tavşanın çıkık dişinde giriş portalını buldu, oradan da *Yaşayan Ölüler Gecesi* filminin özgün kopyasından alınma bir karede yer alan mezartaşına ve nihayet bir kolekan-tın gözüne girdi. Sohbet odasıındaydı işte.

DelliÂddem'in oyun odasına hoş geldin Ayı Nefsi. Bir mesajın var.

Zeb mesaj oku tuşunu tıkladı.

Merhaba diyordu mesajda. Gördün işte, işe yarıyor. Gelecek haftaki sohbet odası için koordinatların burada. A.

Minimalist herif diye sövdü içinden. Bana bir halt anlatmayacak.

Zeb önerilen kıyafetleri satın almıştı, en azından çoğunu: yuvarlak çerçeveli gözlükler fazlaydı, ayakkabılar da. Pantolonlarla gömlekleri aşırı –üzerlerine yemek döküp biraz yıprattıktan sonra birkaç kere makinede yıkadı. Sonra eski giysilerini farklı farklı çöp kutularına atıp Starburst'teki küflü odasına bıraktığı biyo-izleri elinden geldiğince sildi.

Starburst'te hesabı kapattıktan sonra –suç takibi yapanları kuyruğuna takmanın bir anlamı yoktu, eğer başarabilirse tabii– San Francisco'ya kadar kıtayı boydan boya geçeceği yollara düştü. Ardından aldığı talimat gereği, Batı DevaSaYol'a girdi, düzme belgelerini göstererek şişko birinin *Selam Ahbap, Geldiğine Sevindik, Rahat Etmene Yardım Edeceğiz* şarkısı eşliğinde karşılama dansını izledi.

Kimse yuhalamamıştı onu. Bekliyorlardı, kabul edilmişti. Tereyağından kıl çeker gibi.

Batı DevaSaYol'a kabul edilir edilmez, konaklama kulesindeki bekâr daireleri bölümüne yerleştirildi. Bu tesislerde yıkık dökük hiçbir yer bulunmuyordu: Giriş yolunun etrafı peyzaj düzenlemesiyle göze çarpıyordu, çatıda yüzme havuzu vardı, su ve elektrik tesisatı tıklar tıklar çalışıyordu, içerisi faz-

lasıyla sade döşenmişti. İki kişilik genişçe yatak, iyimser bir işaretti. Batı DevaSaYol dünyasında bekârlık cinsel yaşantıdan elini ayağını çekmek anlamına gelmiyordu anlaşılan.

Çalışma alanı gökdelenindeki kafeteryada Zeb'e bir kart bastılar, tükettikleri oraya kaydedilecekti; herkesin puanlanmış ödeneği vardı, menüde olanlardan dilediklerini o puanlarla alabilirlerdi. Yiyeceklerin hepsi gerçek besindi, Ayıkaldırgacı'nda yediği vıcık vıcık yalancı yemeklere hiç benzemiyordu. İçecekler alkollüydü, oranı bir içkide bulabileceğinin en azıydı.

DevaSaYol kadınları sertti, yapılacak işleri çok, gevezeliğe ayıracak pek vakitleri yoktu, ayrıca –Zeb'in tahminine göre– tavlama numaralarını hiç yemezlerdi, o da denemeye kalkmadı; ancak türlü sorularla karşılaşabilir düşüncesiyle kişisel ilişkilerinde dikkatli olmaya ant içmiş de olsa taştan yaratılmamıştı. Zaten birkaç genç kadın *Şit* yazan yaka kartını çoktan okumuşlardı –DevaSaYol'da yaka kartları moda konusuydu– içlerinden biri, burada yeni misin diye sordu, çünkü onu ilk kez görüyordu, hoş, kız da yeni sayılırdı.

Sanki hafifçe omuzları mı oynuyordu, kirpiklerini kırpıştıarak kendini ele mi veriyordu? Zeb bakışlarını yaka kartına şöyle bir çevirip çekerek *Marjorie* adını okudu, kartı da olağan ölçülerde öne çıkan memelerinden birinin üstünde duruyordu, belirgin meme eklentileri DevaSaYol duvarlarının ardında yaygın değildi. Marjorie, küt burunlu, kahverengi gözlü, spanyel köpekleri gibi uysal bakışlı biriydi, olağan koşullarda kıza yanaşabilirdi, ancak şimdilik, dilerim yine karşılaşırız demekle yetindi. Böyle bir dilek, Zeb'in umut listesinin en üst sırasında yer almıyordu –o sırayı yakalanmama umuduna ayırmıştı– ama en alt sırada da değildi elbet.

Şit'in görev tanımı, sürüsüne bereket nice sıradan alt kade-me ET elemanına uyuyordu –Enformasyon Teknolojisi. DevaSaYol'daki beyin takımının karşısına çıkan türlü ıvır zıvır bil-

gilerle veri belleklerini kaydedip karşılaştırmak üzere tasarlanmış, iç karartan ama yararlı yazılımları kullanarak veri girmek. Üst düzey dijital sekreter, Zeb olsa olsa bu olurdu.

Üstüne düşen görevler zor değildi; işini gözü kapalı, hem de ayrılan zamandan çok daha kısa sürede yapabiliyordu. DevaSaYol proje müdürleri ona fazla karışmazlardı, tek istedikleri veri girişlerini güncel tutmasıydı. Bu arada DevaSaYol veri tabanını engelsiz karıştırabiliyordu. Dışarıdaki kor-sanların içeri sızmaya çalışıp çalışmadıklarını görmek için kendince birkaç güvenlik testi yapıyordu: Eğer sızıyorlarsa, bunu bilmesi yararlı olacaktı.

İlk başlarda apaçık belirtileri ortaya çıkaramadı; fakat derin dalışlarından birinde, örtülü bir tünel gibi görünen bir yere nokta atışı yaptı. Onun içine kıvrılarak DevaSaYol güvenlik duvarlarının ateş çemberinden dışarı çıktığını anladı, nilüfer yaprağından atladıktan sonra kendini Extinctathon sohbet odasında bulmuştu. Onu bekleyen bir mesaj vardı: *Yalnızca gerektiğinde kullan. Uzun süre kalma. Bütün izleri temizle.* Çabucak oturumu kapayıp izlediği yolu sildi. Başka bir portal kurması gerekecekti, çünkü bu tüneli kullanan her kimse, başkasının da oradan geçtiğini çözebilirdi.

Şit'in sık sık oyun sitelerine giren bir adam olarak tanınması gerektiğine karar vermişti, böylece gözetleyen biri varsa, Extinctathon'a girmesi dikkat çekmeyecekti. İşlemsel gerekçe buydu; aynı zamanda oyunları da denemek, çalışma saatleri içerisinde azar işitmeden kaytarmanın, ayrıca hile yapmanın ne kadar kolay olduğunu görmek istiyordu –çalışanların zamanı böyle boşa harcamaları ya da bunu fazla yapmaları yasaktı. Zeb bunu paslanmamak için yapıyordu.

Eğlenmek için önerilen birtakım standart oyunlar vardı –silahlar, patlayıcılar, vesaire– ama diğerleri Batı DevaSaYol çalışanları tarafından aktarılırdı: Biyo-kaçıklar da diğer kaçıklar kadar kaçtı, doğal olarak kendi oyunlarını tasarlı-

yorlardı. Spandrel böyle oyunların iyilerindendi; oynayan kişiye fazladan özellikler tasarlama olanağı tanırdı, bir biyofom için işlevselliği olmayan özellikler, sonra da onları cinsel seçime bağlayabilir ve evrim makinesinden ne çıkacağını görmek üzere ileriye sarabilirdin. Başlarının ön tarafında horoz gibi ibikleri uzayan kediler, kalın kırmızı dudaklı kertenkeleler, kocaman sol gözlü erkekler –kadınların hoşlandığı neyse, onlar tercih ediliyordu, üstelik tıpkı gerçek hayatta olduğu gibi, kadınların erkeklere yakıştırdıkları zevksizlikleri yönlendirmek mümkündü. Sonra ava karşı avcüyı oynardın. Süper seksi fenotipler avlanma becerilerine ket vurur muydu yoksa kaçmanı yavaşlatabilir miydi? Eğer senin herif yeterince seksi değilse, cinsel ilişkiye girmezdi o zaman da neslin tükenirdi; eğer fazla seksiyse, yem olacaktı, senin neslin yine tükenecekti. Yemeğe karşı seks: Hassas bir dengeydi. Paket paket gelişigüzel mutasyonlar küçük bir para karşılığında satın alınabiliyordu.

Hava Canavarları oyunu da fena sayılmazdı: Senin oyuncun –çift eşeyli mini minnacık bir insan avatar– aşırı hava olaylarına maruz bırakılır, sen de onları ne kadar sürede atlatacağını görmeye çalışırdın. Kazanılan puanlarla avatarına malzeme satın alabiliyordun: daha hızlı koşup daha yükseğe sıçramana yardım edecek çizmeler, şimşek geçirmez giysiler, su taşkınları ve tsunamilerde yüzer kalaslar, orman yangınlarında burnunu kapatmak için ıslak mendiller, çığ yüzünden kalın bir kar tabakasının altında kaldığında yiyeceği Joltbarlar. Kürek, kibrit, kazma. Eğer senin avatar dev heyelandan –ölümcül olay– sağ kurtulduysa, eksiksiz bir alet kutusu ve bir sonraki oyun için fazladan bin puan kazanıyordun.

Zeb'in en çok oynadığı Bağırsak Parazitleri denen –biyokaçıkların şakrak bulduğu mide bulandırıcı pislik bulamacı bir oyundu. Parazitler hakikaten çirkindi, ağızlarının etrafı kancalarla çevrilmişti, gözleri yoktu, senin içine binler-

ce yumurta bırakmadan ya da beynine doğru ilerleyip gözyaşı kanallarından dışarı çıkmadan, hatta yeniden üreyen bölütler olarak ana gövdeden kopup vücudunun içini lime lime irinli et haline getirmeden önce zehirli haplarla onları yakıp kavurmak veya üzerlerine yığınla nubot ya da motein denen modüler robot salmak zorundaydın. Bunlar gerçek miydi yoksa biyo-kaçıkların icadı mıydı? Daha kötüsü de, biyo-silahlanma projesi kapsamında şimdi bunlara gen zincirlemesi uyguluyorlar mıydı? Bilmek olanaksızdı.

Tanıtım sloganında şöyle derdi: Bağırsak Parazitleri Oynamayı Abartma, yoksa kâbus görürsün, bu kesin. Kendine söyleneni asla yapmayan biri olan Zeb durmadan oynadı elbette; kâbusları eksik olmuyordu.

Yine de oyunun kopyasını yapmaktan geri kalmadı; tiksinç ağızlardan birinin üstünde yaptığı bazı değişikliklerle onu ağ geçidi olarak geliştirdi. Emniyet altına almak için kodunu üç-kilitli bellek çubuğuna sakladı, onu da gözetmenin çalışma masasındaki çekmecelerden birinin en arkasında duran, paket lastikleriyle kullanılmış mendillerin, kutudan dökmüş öksürük pastillerinin arasına gizledi. Kimsenin bakmayacağı bir yerdi.

Kemik ukuru

Bitişik Yazı

Toby günlüğünün başına geçmiş oturuyor. Aslında yazmak gelmiyor içinden, ama Zeb ona kâğıt kalem bulmak için onca zahmete girdiğine göre Toby'nin onları kullanmadığını da fark eder mutlaka. Marketlerde satılan ucuz okul defterlerinden birine yazıyor. Kapağında parlak sapsarı bir güneş, birkaç pembe papatya, bir kızla bir erkek var; eskiden çocukların çizdiği çarpık çurpuk figürler. İnsan çocuklarının yaşadığı dönemlerden kalma –ne kadar zaman önce? Musibet ortalığı silip süpürdüğünden bu yana asırlar geçmiş gibi geliyor. Oysa daha altı ay bile olmadı.

Oğlan çocuğunun üstünde mavi şort, mavi kasket ve kırmızı gömlek var; kızın saçları iki yana örülü, üçgen bir etek giymiş, rengi kırmızı, üstüne de mavi bir bluz. İkisinin de gözleri kara lekelerle benziyor, yukarıya kıvrık, kalın kırmızı dudakları var; gülmekten yarıyorlar.

Gülmekten ölüyorlar. Bunlar sadece kâğıttan çocuklar ama zaten artık ölü gibiler, tıpkı bütün gerçek çocuklar gibi. Toby bu defterin kapağına daha fazla bakamıyor, çünkü canı yanıyor.

Dikkatini önündeki işe verse daha iyi. Arpacı kumrusu gibi düşünmek veya süngüyü düşürmek yok. Her gün bir güne yer ver.

Aziz Bob Hunter ve Gökkuşağı Savaşçıları Şenliği diye ya-

zıyor Toby. Tam öyle olmayabilir, bir, iki gün farkla tarihi kaçırması olabilir, ama elden ne gelir, doğrusuna nereden bakabilir ki? Ayın günleri için belli başlı herhangi bir yetkili ağız yok artık. Rebecca bilir belki. Şölenler ve Şenlikleri hatırlatan bir yöntem vardı. Belki o ezberlemiştir; çetelesini tutmuş olabilir.

Ay: Şişkin ay. Hava: Sıradışı bir şey yok. Kayda değer olaylar: Toplu domuz saldırısı yaşandı. Zeb'in devriyesinde görülen ÇilePatlılar kanıtı: vurulup bir kısmı kesilmiş domuzcuk. Tabanı lastik dişli sandaletin bulunması, Âdem'e giden bir ipucu galiba. Âdem Bir ile Bahçivanlara dair kesin bir iz yok.

Bir an düşündükten sonra ekliyor: *Jimmy kendine geldi, daha iyiye gidiyor. Fluryagiller dostça davranmaya devam ediyorlar.*

“Ne yapıyorsun, Ya Toby?” Küçük Karasakal bu: Ufaklığın içeri girdiğini duymamıştı. “O çizgiler ne?”

“Gel buraya” diyor Toby. “Korkma, ısırمام. Bak. Yazı yapıyorum, bu çizgilere öyle denir. Gel, sana göstereyim.”

En basitinden başlıyor anlatmaya. Bu kâğıt, ağaçtan yapılır.

Ağacın canını yakar mı? Hayır, çünkü kâğıt yapılırken ağaç ölmüştür –minicik bir yalan ama olsun. Bu da tükenmez kalem. İçinde siyah sıvı var, ona mürekkep denir, fakat yazı yapmak için ille de tükenmez kalemin olması gerekmez. İyi ki öyle diyor içinden: çünkü o kartuşların bitmesine az kaldı.

Yazı yapmak için pek çok şey kullanabilirsin. Mürekkep yerine mürver suyu kullanırsın, bir kuşun tüyünden kalem yaparsın, bir çubukla ıslak kuma yazarsın. Bunların hepsiyle yazı yapabilirsin.

“Şimdi” diyor, “harfleri çizmen gerekiyor. Her harf bir sesi gösterir. Harfleri bir araya getirirsen, sözcükler yaparsın. Sözcükler, kâğıdın üstüne koyduğun yerde kalır, böylece başka insanlar da o sözcükleri görür ve işitirler.”

Karasakal şaşkın ve inanmaz bakışlarla gözlerini kısmış, Toby'den alamıyor. "Ya Toby, ama bu konuşamaz" diyor. "Senin koyduğun çizikleri görüyorum. Ama bir şey söylemiyor."

"Yazının sesi sen olmalısın. Okuyarak olur bu. *Okuma* bu çiziklere ses vermektir. Bak, buraya senin adını yazıyorum."

Defterin arkasından bir sayfayı dikkatle yırtıp üstüne KARASAKAL yazıyor. Ardından her harfi çocuğa okuyor. "Görüyor musun? Bu, sen demek. Senin adın." Çocuğun parmaklarını kıvrıp tükenmez kalemi tutturuyor, sonra elini ve kalemi hareket ettiriyor: *K* harfi.

"Adın bu harfle başlıyor. *K*. Kanat derken olduğu gibi. Aynı ses." Bunları ona neden anlatıyor acaba? Çocuğa bir yararı dokunacak mı?

Karasakal kaşlarını çatarak itiraz ediyor. "Bu, ben değilim. Kanat da değil. Yalnızca bazı çizikler."

"Bu kâğıdı Ren'e götür" diyor Toby gülümseyerek. "Okumasını iste ondan, sonra gel bana anlat, bakalım adını söyledi mi, söylemedi mi?"

Karasakal gözünü dikeyiyor yine. Toby'nin anlattıklarına inanmıyor, yine de kâğıt parçasını alıp görünmez zehre bulanmışçasına sakınarak tutuyor. "Sen burada mı kalacaksın?" diye merak ediyor. "Ben geri gelene dek?"

"Evet. Hemen buradayım." Çocuk her zamanki gibi geri geri yürüyerek kapıdan çıkıp köşeyi dönene kadar gözlerini Toby'den ayırmıyor."

Toby günlüğüne dönüyor. Yazmaya başladığı günün olaylarından başka ne yazsa? Öngöremediği gelecekte var olup olmayacaklarını bilemediği insanlara nasıl bir öykü –nasıl bir tarih– yazsa, onlara yararı olur?

Zeb ve Ayı yazıyor. Zeb ve DelliÂddem. Zeb ve Flurya.

Bu öykülerin hepsi kayda geçirilebilir. Ama neden, ama kim için? Bir tek kendi için mi, bu ona Zeb'i düşünme fırsatı vereceği için mi?

Zeb ve Toby yazıyor. Ancak bu sadece bir dipnottan öteye gitmez. Acele karar verme diye söyleniyor. Zeb bahçeye geldi, hem de armağanlar getirdi. Çevik Tilki ile ilgili yanlış anlamlar çıkarmış olabilirsin. Öyle değilse bile, ne olmuş yani? Şu an yaşananların tadını çıkar. Kapıları kapama. Şükret.

Karasakal yine sessizce odaya giriyor. Kâğıt parçası elinde, ateş kalkanı gibi önünde tutuyor. Yüzü ışıl ışıl.

“Konuştu, Ya Toby. Adımı söyledi! Ren’e adımı söyledi!”

“İşte” diyor Toby. “*Yazı* bu.”

Karasakal kafa sallıyor: Şimdi olasılıkları kavramaya başlıyor. “Bu bende kalabilir mi?”

“Elbette.”

“Bir daha gösterece. Kara şeyi.”

Daha sonra –yağmur yağıp dindikten sonra– çocuğu kum kabında buluyor. Eline bir çubukla kâğıt almış. Kumda adı yazılı. Diğer çocuklar da onu seyrediyorlar. Hep bir ağızdan şarkı söylüyorlar.

Ben ne yaptım diye soruyor Toby, kendi kendine. Pandora’nın hangi kutusunu açtım? Bu çocuklar çok çabuk öğreniyorlar, bunu hemen kavrayıp ötekilere de aktaracaklar.

Sırada ne var? Kurallar, dogmalar, yasalar mı? Flurya Ah-di mi?

Yorumlamayı unuttukları antik metinlere itaat etmeleri gerektiğini düşünmeleri ne kadar sürer? Onların hayatını mı kararttım?

Oğul

Kahvaltıda sarmaşık ve karışık çayır yeşillikleri, domuz pastırması ve içinde bilinmeyen bir tohum olan tuhaf bir bazlamayla buharda haşlanmış gabalak var. Kahve yerine kızarmış köklerin bir karışımı: karahindiba, akhindiba, bir şey daha. Hafif kül tadında.

Şekerleri bitmek üzere, bal hiç kalmadı. Ama TifKıl sütü var. Dişilerden biri –mavi saçlısı– ikiz yavru verdi, biri sarışın, biri kumral. Kuzu sote yapsak diye şakalar gırla gidiyor, ama buna kimse yanaşmaz, çünkü insan saçlı bir hayvanı kesip yiyorsun gibi gelir sana, hele eski günlerdeki şampuan reklamlarını andıran, o parlak ve kolay şekle girebilir insan saçına bu kadar benzeyen kılları varken. O TifKıllar ne zaman silkinseler, TV ekranlarındaki saç güzellerini seyrettiğini sanırsın: parlayan yele, işveyle dalgalanıp savrulmuş. Bir anda karşına geçip ürün tanıtımı için dillenmelerini bekliyorsun, diye geçiyor Toby'nin aklından. *Her gün saç derdin mi var? Saçlarım başıma belaydı ama... boyadım.*

Bu kadar karamsar olma Toby, alt tarafı saç. Dünyanın sonu değil.

Kahvelerini içerken beslenme seçeneklerini konuşuyorlar. Protein çeşitliliği azalmaya yüz tuttu; hepsi bunda hemfikir. Rebecca, canlı tavuklarımız olması için neler vermezdim diyor, eğer olsaydı onları kümese kapatır, yumurta alabilirdik;

ama böyle tavuklar nerede bulunur? Sahile inildiğinde, kıyıdan uzaktaki terk edilmiş kulelerin tepesinde deniz kuşlarının yumurtaları var –vardır mutlaka, kuşlar oralara yuva kuruyorlar ne de olsa– ama bir ya da iki bölük kocaman, hain domuzları saymazsak, ÇilePatlarcıların üslenmiş olabileceği, giderek ot bürüyen Kültür Mirası Parkı’nın içinden oraya inen tehlikeli yolu gitmeyi kim göze alabilir? Üstüne üstlük, o kulelerin içindeki herhalde artık iyice çürümüş merdivenlere çıkmayı akıllarından dahi geçirmemeliler.

Bir tartışmadır gidiyor. Taraflardan biri, Fluryagillerin çoksesli şarkılarını söyleyerek ortalıkta diledikleri gibi dolaştıklarına değiniyor. Ana yuvaları olan, sahilde yığılı çimento blokları arasındaki çukuru ziyaret ediyorlar. Etrafına işeyip çembere alarak orayı hayvanlardan koruyorlar, domlonlarla kurtekler ve doru vaşakçıkların o çemberi geçmeyeceklerine inanıyorlar. Tören balığını zıpkınla vuruyorlar, Toby’ye armağan edecekler, bu sayede o da KarAdamı Jimmy’nin ayağa kalkmasını, onlara öyküler anlatmasını sağlayacak. Ağaçlık alana gidip gelişlerinde hiçbir hayvan Fluryagillere sataşmadı, en azından şimdiye dek. ÇilePatlarcılara gelince, şimdi epey uzaklara gitmiş olmalılar, en son görüldükleri yer, yeni öldürülmüş domuzcuk cesedinin yanıydı.

Diğer taraftakiler, Fluryagillerin sidik savunmasını saymazsak, geçiş aşamasında yaban hayattan uzak kalmanın yollarını bildiklerini ileri sürüyorlar. Şarkı söylemedikleri için olabilir mi? Eğer öyleyse, söylemeye bile gerek yok, aynı durum ses telleri organik camdan veya dijital klavyede theremin seslerinin yerine geçen, her neyse ona sahip olmayan insanlarda işlemez. ÇilePatlarcılara gelirsek, artık onlar etrafımızı kuşatmış ve az ileride sarmaşıkların sardığı köşede pusu kurmuş olabilirler pekâlâ. Gözümüzü dört açmalıyız, korkulu rüya görmektense uyanık kalalım, birkaç martı yumurtası uğruna bir iki can feda etmeye değmez, zaten o yumurtalar da büyük ihtimalle cıktır, tatları da balık bağırsağına benzer.

Yumurta, yumurtadır diyor yumurta-yanlıları. Fluryagillerin yanında birkaç insan da göndersek, ne çıkar? Böylece Fluryagiller sayesinde, insanlar yaban hayvanlarından korunur, Fluryagiller de DelliÂddemcilerin taşıdıkları püskürteçler sayesinde ÇilePatlıarcılardan korunacak. Fluryagillerin eline püskürtme tabancası tutuşturmanın bir yararı yok, onlara insan vurup öldürmeyi öğretmenin bir yolu da yok. Ellere gelmiyor işte, o kadar insan değiller.

Dur hele, onun doğruluğu henüz kanıtlanmadı diyor Fildişi Gaga. “Eğer bizimle birleşmelerinden melez bir yavru doğuyorsa, kanıtlanmış demektir. Aynı tür. Doğmazsa, kanıtlanmamıştır.” Eğilerek kahve fincanının içine göz atıyor. Rebecca’ya dönüp soruyor, “Daha var mı?”

“Sadece yarısı doğru” diyor Manati. “At ve eşek karışımından katır çıkar, ama kısır olur. Gelecek kuşağa dek bunu bilmeyeceğiz.”

Rebecca, “Sadece yarına kadar var” diye karşılık veriyor. “Biraz karahindiba kökü kazmamız gerekiyor. Buraya yakın olanları topladık.”

“İlginç bir deney olacak” diye devam ediyor Fildişi Gaga. “Hanımların işbirliğine ihtiyaç var tabii.” Başını nazik bir edayla, pembe, mavi kurdeleler bağlanıp fiyonk atılarak pembe, mavi demetler haline getirilmiş çiçekli, dikkat çekici bir çarşafa sarınan Çevik Tilki’ye doğru yatırıyor.

“Sen şunların çükünü gördün mü?” diyor Çevik Tilki. “Bu kadarına pes. Eğer ağzıma bir çük alırsam, ucunun geldiğini bilmek isterim.” Fildişi Gaga dönüp gidiyor, belli ki afallamış, içinden öfke kusuyor. Bazıları kakhahalarla gülerken, diğerleri kaşlarını çatıyor. Çevik Tilki herkesin önünde ağzını bozmaktan hoşlanır, özellikle de erkeklerle konuşurken; Toby’ye göre, bunun nedeni, sadece güzel vücutlu biri olmadığını göstermek. Her ikisini de ister o.

Zeb masanın karşı ucunda oturuyor. Geç gelmişti, tartış-

malara katılmıyor. Bütün ilgisini bazlamaya vermiş gibi bir hali var. Çevik Tilki ona bir bakış atıyor; yoksa deminki sözler onu mu hedef alıyordu? Zeb yüz vermiyor; vermez tabii, verir mi hiç? İşyeri maceraları hakkında aşk hayatı rehberlerinin internete yazdıkları yazılar böyle söylemez mi? Suçlu tarafı özenle birbirlerinden kaçınmalarından tanırırsınız.

“O heriflerle işbirliğine falan gerek yok” diyor Crozier karşı çıkarak. “A-1 olan her şeye atlar onlar. Affedersin, Toby. Eteği olan her şeye demek istemiştin.”

“Etek!” diyor Çevik Tilki bembeyaz dişlerini göstere göstere kahkahalarla gülerek. “Sen nerelerdeydin? İçimizden birinin etek giydiğini gördün mü? Sarındığımız çarşılar sayılmaz.” Defileye çıkmış da podyumda yürürcesine omuzlarını öne arkaya sallıyor. “Eteğimi beğendin mi? Ta koltukaltıma kadar çıkıyor!”

Manati, “Rahat bırak onu” diye çıkışıyor, “daha yaşı tutmuyor.” Crozier suratını ekşitiyor: kızgın mı, mahcup mu, belli değil. Hemen yanında Ren var. Utangaç bir havada ona bakarak sırtıyor, koluna dokunuyor kızın. Ren de eşini azarlarcasına kaşlarını çatıyor.

“En eğlencelileri de onlar, yaşı tutmayanlar” diyor Çevik Tilki. “Fıkır fıkır olurlar. Endorfin küpüdürler, nükleotit gelişlerine ölürüm –kilometrelerce telomer bırakırlar.” Ren donuk bir ifadeyle gözünü ona dikmiş bakıyor.

Çevik Tilki, “Yaşı tutmaz falan değil” derken gülücükler saçıyor.

Toby merak ediyor: Acaba masadaki erkekler de görüyor mu bunu? Havadaki sessiz çamur güreşini? Galiba hayır. Progesteron dalga boyutunda değiller.

“Bunu yalnızca uygun koşullarda yaparlar” diye atılıyor Manati. “Grup çiftleşmesini. Kadınların kızışması gerekir.”

Beyaz Balina da karışıyor lafa, “Kendi kadınları için ne âlâ. Onların hormonal sinyalleri açık seçik, hem görülür hem

koklanır. Oysa bizim kadınlarımız onlara her zaman kızışmış gibi geliyor.”

Manati sırtıyor, “Olabilir. Kabul etmezler, o başka.”

“Tam üstüne bastın, iki farklı tür söz konusu” diyor Beyaz Balina.

Beyaz Saparna’nın hoşuna gitmiyor. “Kadınlar köpek değil. Çok çirkin konuşmalar bunlar. Bizden böyle söz etmemelisiniz.” Sakin konuşuyor, ama baston yutmuş gibi kaskatı bir duruşu var.

Arısinekkuşu, “Burada sadece nesnel bir bilimsel tartışma yürütüyoruz” diyerek çıkıyor ortaya.

Rebecca “Hey” diye çıkışıyor. “Alt tarafı, yumurta bulsak hiç fena olmaz demiştim.”

Sabah iş saati, güneş henüz fazla yakmıyor. Cart pembe sarmaşık pervaneleri gölgede uçuşurken, mavi ve kırmızı mor kelebek sürüleri uçurtma misali havada süzülüyor, altın renkli balarıları çok taneli çiçeklere üşüşüyor. Toby yine kolları sıvamış, otları yolup sümüklüböcekleri ayıklamak gibi bahçedeki vazifelerini yerine getiriyor. Tüfeği çitin iç tarafına yaslamış: Nereye giderse gitsin, elinin altında olsun istiyor, çünkü ne zaman lazım olacağı asla bilinmez. Dört bir yanda bitkiler büyüyor, hem otlar hem de kültür bitkileri. Topraktan fışkırırken, kökçüklerinin besin kokusunu içlerine çekerek komşularının kökçüklerini sıkıştırırken, yapraklarından havaya kimyasallar yükselirken çıkan sesleri duyacak neredeyse.

Tohumlar Azizesi Vandana Shiva yazdı bu sabah defterine. Aziz Şehit Nikolay Vavilov. Tanrı’nın Bahçıvanları’nın geleneksel yakarışını ekledi: Geçmişten gelen tohumları hararetle muhafaza eden Azize Vandana ile Aziz Vavilov’u hatırlayalım. Aziz Vavilov tohumları toplayıp Leningrad kuşatması süresince onları muhafaza etmiş, ancak tiran Stalin’in

gazabına uğramıştı; Aziz Vandana ise biyo-korsanlığa karşı yorulmak bilmeyen bir savaşıydı, bütün çeşitliliği ve güzelliğiyle kendini Yaşayan Sebzeler Dünyası'nın yararına adamıştı. Bizden Nefeslerinin saflığını, kararlılıklarının gücünü esirgemesinler.

Toby'nin anıları canlanıyor bir anda: Bahçıvanlar arasında Havva Altı olduğu zamana geri gitti, fasulye sııkları üstünde çalışmaya başlayıp sümüklüböcek ve salyangozlara gerekli sınırlama getirme, yerlerini değiştirme işine koyulmadan hemen önce, yaşlı Pilar'la bu duayı okurlardı. Bazen o günlere duyduğu özlem öyle şiddetlenir, öyle beklenmedik bir anda gelir ki sert bir dalga gibi onu yere çarpar. Keşke o zaman elinde bir kamera olsaydı, keşke bir fotoğraf albümü yapsaydı, resimlere dalıp giderdi. Ancak Bahçıvanlar ne kameralara ne kâğıt belgelere inanırlardı; dolayısıyla sözcüklerden başka hiçbir şey yok elinde.

Bugün bir Bahçıvan olmanın manası yok: Tanrı'nın Doğal Yaratılışı'nın düşmanları artık yok, hayvanlarla kuşlar –insanın gezegen üstündeki egemenliği altında soyları tükenmeyenler– başıboş çoğalıyorlar. Bitki hayatını saymak bile gereksiz.

Oysa ne zamandır, bazı bitkilerin daha azıyla da idare edebildik diye düşünüyor, bahçe çitine tırmanan azgın sarmaşık yapraklarını kırparken. Bunlar her yere dalar. Yorulmak nedir bilmezler, on iki saatte bir ayak boyu yol alır, yeşil tsunami misali önüne çıkanı altına alıp üzerinden aşarlar. Otlayan TifKıllar büyümeyi azıcık denetim altında tutuyor, Fluryagiller kıtır kıtır kemiriyor, Rebecca da ıspanak gibi yemek yapıp sofraya getiriyor, ama hiçbirini bunları seyreltmeye yetmiyor.

Bazı erkekler konuşurken kulak misafiri olmuştu, bunlardan şarap yapmayı tasarlıyorlardı, ama Toby'nin bu konuda kafası karışık. Tadını hayal edemiyor –tırmıklanmış çimen

püresiyle harmanlanmış Pinot Grigio mu? Yoksa hafif gübre yığını esintili Pinot Vert mi? Bunu bir kenara bırakalım, küçük erkekler topluluğu nasıl olursa olsun, alkolü kaldırabilir mi gerçekten? Farkındalıklarını köreltir, bunun için fazla savunmasızlar. Kapandıkları küçük arazi savunmasız sayılır. Kafayı bulmuş bir nöbetçi birilerinin içeriye sızması demek, o da kan dökülmesi demek.

“Sana bir oğul buldum.” Zeb’in sesi bu. Çaktırmadan usulca arkasından geliyordu: Demek ki Toby’nin farkındalığı bu kadarmış.

Gülümseyerek ona dönüyor. Dudaklarına yayılan içten bir gülümseme mi? Pek sayılmaz, çünkü Çevik Tilki’yle ilgili gerçeği hâlâ bilmiyor. Çevik Tilki ile Zeb. Yaptılar mı, yapmadılar mı? Zeb eğer, deyim yerindeyse, açılan kapıdan girdiyse –durup iki kere düşünmediyse– Çevik Tilki neden düşünsün? “Oğul mu?” diye soruyor. “Sahi mi? Nerede?”

“Benimle ormana gel” diyor Zeb, masallardaki kurt misali sırtıp pençe gibi elini uzatarak. Toby elbette tutuyor o eli, her şey için bağışlıyor onu. Şimdilik. Bağışlanacak hiçbir şey olmasa bile.

Koçan evin düzlüğünden uzaklaşarak ağaçlığın kıyısına yürüyorlar. Şimdi düzlüğe benziyor işte, DelliÂddemciler her yeri dümdüz etmediler oysa. Ama artık bitkiler içeriye yürüdüğünden beri düzgün tutmak için çalıştıklarına göre belki bu sayılır.

Ağaçların altı serin. Hem de tekinsiz; yapraklarla dalların çaprazlama yeşil çizgileri görüş alanını engelliyor. Yerde bir iz uzanıp gidiyor, eğilmiş ince dallarla belirginleşmiş, herhalde Zeb’in daha önce geldiği yolu gösteriyor.

“Burasının güvenli olduğundan emin misin?” diyor Toby. Farkında olmadan sesini alçaltıyor konuşurken. Açık arazide bakarsın, ne de olsa sesi duyulmadan önce yırtıcıyı görürsün.

Ancak ağaçların arasında kulak kesilmen gerekir, çünkü görülmeden önce sesini duyarsın.

Zeb, “Az önce buradaydım, sağı solu iyice kolaçan ettim” derken, Toby’ye göre fazla kesin konuşuyor.

İşte oğul orada, karpuz büyüklüğünde iri bir arı topu genç bir çınarın alt dallarından sarkmış. Tatlı tatlı vızlıyor; topun yüzeyinde kıpırtılar var, esen rüzgârla kıpırdayan altın renkli bir kürk sanki.

“Teşekkürler” diyor Toby. Koçan evin topraklarına geri gidip bir kap bulmalı, kraliçe arıyı yakalamak için oğulu onun ortasına yerleştirmeli. Oğulun geri kalanı nasıl olsa onu takip eder. Arıları dumana boğması bile gerekmez; koruyacak bir yuva olmadığına göre sokmazlar. İlk onlara niyetinin iyi olduğunu, onun adına ölümler diyarına gidip gelen haberciler olmalarını dilediğini açıklayacak. Bahçıvanlar’dayken ona arıları öğreten Pilar söylemişti, yabanarısı oğullarını seninle gelmeye ikna etmek için gerekliydi bu konuşma.

“Acaba bir torba filan mı bulsam” diyor. “Baksana, iyi bir yere yuvalanmak üzere çoktan keşfe çıkmışlar. Yakında uçarlar.”

“Onların başında durup bakıcılık yapmamı mı istiyorsun?” diye soruyor Zeb.

“Yok” diyor. Koçan eve giderken ona eşlik etmesi hoşuna giderdi, ormandan tek başına geçmek istemiyor. “Ama bir dakikalığına bana kulak vermesen, olmaz mı? Arkanı da dön.”

“Çişini mi yapacaksın? Beni yok say.”

“Nasıldır bilirsin. Sen de Bahçıvandın” diye karşılık veriyor. “Arılarla konuşacağım.” Dışarıdan birinin gözüne garip gelen Bahçıvan alışkanlıklarından biridir bu; Toby’ye bile hâlâ garip geliyor, ne de olsa bir yanı hep dışarlıklı kaldı.

“Elbette. Hey. Sen işine bak.” Yana dönüp gözünü ormana diyor.

Toby yanaklarının kızardığını hissediyor. Çarşafının ucu-

na kaldırıp başını örtüyor –önemliydi bu, yaşlı Pilar söylemişti, yoksa arılar kendilerine saygısızlık edildiğini hissederdilerdi– sonra fısıltıyla vızlayan kürk topuna doğru konuşmaya başlıyor. “Ya Arılar. Kraliçenize selam gönderiyorum. Onunla dost olmayı ve ona güvenli bir yuva hazırlamayı diliyorum, tabii onun kızları olan sizler için de; böylece size her gün haberler getireceğim. Belki siz de yaşayanlar diyarındaki haberleri gölgeler diyarındaki bütün ruhlara taşırsınız. Bu önerimi kabul edip etmediğinizi şimdi bana söyleyin lütfen.”

Bekliyor. Vızıltılar artıyor. Birçok öncü arı uçup yüzüne konuyorlar. Tenini, burun deliklerini, göz kenarlarını araştırıyorlar; onu okşayan onlarca minicik parmak var sanki. Eğer sokacak olurlarsa, kabul etmiyorlar anlamına gelir. Yok, sokmazlarsa, yanıt evet demektir. Sakinleşme umuduyla soluk alıyor. Arılar korkuyu sevmez.

Öncü arılar kanatlanarak uçup oğula doğru döne döne uzaklaşıyor, kımıldayan altın pöstekiye karışıyorlar. Toby soluk veriyor.

Zeb’e dönüyor, “Artık bakabilirsin.”

Bir çıtırtı duyuluyor, sonra güm güm sesler; ağaçların arasından onlara doğru gelen bir şey var. Toby kanının çekildiğini hissediyor. İçine edeyim diyor sessizce. Domuz mu bu, yoksa kurtek mi? Yanımıza püskürteç de almadık. Tüfeğim bahçede. Fırlatacak bir taş bulmak için sağı solu tarıyor. Zeb eline bir sopa almış.

Azize Şehit Dian, Aziz Francis, Aziz Fateh Singh Rathore: Bana gücünüzü ve bilgeliğinizi bahşedin. Hayvanlarla konuşun şimdi. Bizden uzaklaşsınlar, etlerini Tanrı’dan dilesinler.

Ama hayır, hayvan değil bu. Sesler geliyor: birileri var. İnsanlara karşı Bahçıvan duası bulunmaz. ÇilePatlarcılar

–kim olduğumuzu bilmiyorlar. Ne yapacağız? Kaçsak mı? Olmaz, çok yakındalar. Atış menzilinden çıkalım. Mümkünse.

Zeb onun önüne geçiyor, tek eliyle Toby'yi geriye itiyor. Derken kahkahalarla gülüyor.

Kemik ukuru

Çalıların arasından pembe, mavi iekli çarşafını ekiştiriip düzelterek evik Tilki ıkıyor. Hemen peşinden de Crozier, aynı şekilde üstünü başını düzeltiyor, ama onun çarşafı gri, siyah çizgili, abartısız.

“Selam Toby. Selam Zeb” diyor Crozier fazla sıradan bir edayla.

“Yürüyüşten mi?” diye soruyor evik Tilki.

“Arı avından” diyor Zeb. Hiç bozulmuşa benzemiyor. Yanılmış olabilirim diye içinden geçiyor Toby’nin. Belli ki Zeb bu kadını sahiplenmemiş, baksana, Crozier’la otların arasında tepişmesine aldırıyor.

Crozier’a gelince, Ren’in peşinden koşması gerekmiyor muydu? Yoksa Toby bu konuda da mı yanılmıştı?

“Arı avı, ha? Öyle mi? Hey, her neyse işte” diyor evik Tilki kahkahalarla.

“Biz de otları eşeliyorduk. Mantar aradık. Eşeledik, eşeledik. Ellerimizin, dizlerimizin üstüne öktük, her yere baktık. Ama tek bir mantar dahi bulamadık, değil mi Croze?”

Crozier gözlerini yere dikmiş, başını iki yana sallayarak onu doğruluyor. Gören de paaları bileklerine inmiş bir halde yakalandığını sanır, ama altında pantolon yok ki, sadece çizgili çarşafa sarınmış.

“Görüşürüz” diyor evik Tilki. “İyi arı avlamalar.” Sonra dönüp koçan evin yolunu tutuyor, Crozier da tasmaından ekilmişçesine peşinden.

Zeb, “Hadi, Kraliçe Arı” diyor Toby’ye dönerek. “Öteberini topla. Eve kadar eşlik edeyim sana.”

Mükemmel bir dünyada yaşasalardı, Toby çoktan bal tablası ve taşınır kasnaklarıyla Langstroth kovana kavuşmuş olurdu. Olur da bir oğulla karşılaşma ihtimalini göz önünde bulundurup önceden bir tane hazır etseydi keşke; ama ileriye göremediği için yapmamıştı bunu. Doğru düzgün bir kovandan başka arıları cezbetmek için ne kullanabilirdi? İçine girip çıkabilecekleri bir yeri olan korunmalı herhangi bir çukur mesela; yeterince kuru, yeterince serin, yeterince ılık.

Rebecca çöpleri karıştırarak bulduğu, soğutucularda kullanılan Strafor kutuyu getirir; Zeb yanına, tepesine giriş deliği, birkaç yerine de havalandırma delikleri açar. Toby ile Zeb onu bahçenin bir köşesine yerleştirip etrafını kaya parçalarıyla sağlamlaştırarak korumaya alır, sonra kontrplak levhaları küçük taşlar yardımıyla kutunun üstüne dikey yerleştirir. Ortaya sadece kaba taslak bir kovan çıkar, ama şimdilik, hatta belki daha uzunca bir süre işe yaramak zorunda. Bunun sakıncası, eğer arılar burayı benimserler de Toby ileride yerlerini değiştirirse, huzurları kaçacak.

Toby bir yastık kılıfını yakalama torbası haline getiriyor, böylece arıları toplamak için gerisingeri ağaçlık alana gidiyorlar. Uzun bir sopayla çabucak sıyrırveriyor. Oğulun gövdesi usulca torbanın içine yuvarlanıyor. En yoğun kısmı kraliçe için çekim noktası: Vücudun kalbi gibi o da görünmez.

Yüksek perdeden vızıldayan yastık kılıfını bahçeye taşıyorlar, başıboş arılar da onları takip ediyor. Toby arı topunu yavaşça soğutucu kutusuna bırakıp dışarıda kalanların kılıftan çıkarak yollarını bulmasını beklemeye koyuluyor, sonra da arıların yeni yuvalarını keşfetmeleri için biraz daha bekliyor.

Toby arılarla ilgilenirken daima adrenalın patlaması yasar. Sonu kötü de olabilir: Bir gün yanlış koku alıp kendi-

ni kızgın, sokmaya hazır bir sürünün ortasında bulabilir pekâlâ. Bazen köpük banyosu yapar gibi bedeninin her yanının arılarla kaplanabileceğini hisseder; ancak arılarla ilgilenmenin aşırı coşkusu, yükseklik veya derinlik sarhoşluğuna benzeyebilir. Bunu denemeye kalkmak aptalca olacaktır.

Oğul yerine yerleşince, kutunun kapağını kapatıp üstüne birkaç taş koyuyor. Çok geçmeden arılar kanatlanarak giriş deliğinden içeri dışarı uçuşmaya, polen kapmak için bahçedeki çiçekleri teker teker yoklamaya başlarlar.

“Teşekkürler” diyor Zeb’e; o da bir sevgiliden çok öğrencilerin trafik gözetmeni ağzıyla karşılık veriyor: “Her zaman.” Daha gündüz olduğunu hatırlama getiriyor Toby; gündüzleri Zeb hep biraz sert tavırlı olur. Derken Zeb koçan evin köşesini dönerek koşar adım uzaklaşıyor; görevini tamamladı.

Toby başını örtüyor. “Ya Arılar, orada mutlu olun” diye konuşuyor Strafor kutuya doğru. “Yeni Havva Altı olarak size söz veriyorum, mümkünse her gün ziyaretinize geleceğim, size haberler getireceğim.”

“Ya Toby, yine yazı yapalım mı? Kâğıdın üstündeki çizikleri?” Toby’nin gölgesi görünmüştü yine, küçük Karasakal. Bahçe çitine tırmanmış, çenesi kollarına dayalı duruyor. Toby’yi seyretmeye başlayalı ne kadar oldu acaba?

“Yaparız” diyor. “Yarın olabilir, ama erken gelersen.”

“O kutu ne? Taşlar ne? Ne yapıyorsun sen böyle, Ya Toby?”

“Arıların yuva bulmalarına yardım ediyorum” diye açıklıyor Toby.

“Kutuda mı yaşayacaklar? Neden orada yaşamalarını istiyorsun?”

Onların ballarını çalmak istediğim için diyor Toby içinden. “Çünkü orada güvende olacaklar” yanıtını veriyor.

“Sen arılarla mı konuşuyordun, Ya Toby? Konuştuğunu duydum. Yoksa KarAdamı Jimmy gibi sen de Flurya ile mi konuşuyordun?”

Toby doğruluyor, “Arılarla konuşuyordum.” Karasakal’ın yüzünde güller açıyor.

“Bunu yapabildiğini bilmiyordum” diyor Karasakal. “Antilop Çocuklarıyla konuştuğunu. Bizim yaptığımız gibi. Ama siz şarkı söyleyemezsiniz!”

“Hayvanlara şarkı mı söylüyorsunuz?” diye soruyor Toby. “Müzik hoşlarına mı gidiyor?”

Bu soru onu şaşırtmaktan başka bir sonuç vermedi anlaşılan. “Müzik?” diyor. “Nedir *müzik*?” Karasakal bir anda, çite tırmandığı tarafa geri atladığı gibi diğer çocukların yanına koşuyor.

Arı kokusu onların yanında olmadığına bile istenmedik böcekleri üstüne çekebilir; bazı yeşil sineklerle meraklı eşek-arıları çoktandır üzerine konmaya kalktılar bile. Toby ellerini yıkamak için tulumbaya gider. Ellerini ovalarken Ren ile Mavi Kelebek çıkagelir.

Ren konuşuyor, “Seninle konuşmalıyız. Amanda’yla ilgili. Çok endişeliyiz.”

“Kızı meşgul etmeyi deneyin. Yakında normale döneceğinden kuşku yok. Şok geçirdi, böyle şeyler biraz zaman alır. Sen ÇilePatlarcıların saldırısına uğradıktan sonra, kendine gelirken nasıldın, unuttun mu? Ona biraz mantar iksiri içireyim de güç toplansın.”

“Hayır, anlamıyorsun” diye itiraz ediyor Ren. “Gebe kalmış.”

Toby tulumbanın yanında asılı duran havluya ellerini kuruluyor. Kendine düşünme fırsatı tanırcasına yavaş hareket ediyor. “Emin misiniz?”

“Çubuğa işedi” diye anlatıyor Mavi Kelebek. “Pozitif çıktı. Lanet şey, gülen surat gösterdi.”

Ren ekliyor, “Pembegülen bir surat! O çubuk çok aşağılık! Korkunç!” Sonra da ağlamaya başlıyor. “O bebeği doğuramaz,

ona yaptıklarından sonra olmaz! ÇilePatlarcı babanın bebeğini doğuramaz!”

Mavi Kelebek devam ediyor, “Amanda ortalıkta zombi gibi dolaşiyor. Canı çok sıkkın. Gerçekten iyice çöktü.”

“Onunla konuşurum.”

Zavallı Amanda. Kim derdi ki bir katilin çocuğunu doğuracak? Irzına geçenlerin, ona işkence edenlerin çocuğunu? Ancak babası konusunda bir olasılık daha var. O karmakarışık Azize Julian gecesinde yakılan ateşin ışığı altında Fluryagillerin coşkuyla birbirine dolanmış kollarla bacakların arasında dökülen çiçekler, söylenen şarkılar geliyor Toby’nin gözünün önüne. Amanda aslında bir Fluryagil bebeğine gebe kaldıysa? Acaba bu mümkün mü? Olabilir, tamamen başka bir tür olmadıkça. Öyleyse, tehlikeli olmaz mı? Fluryagil çocukları bambaşka bir gelişim süreci geçirirler, çok daha çabuk büyürler. Ya bebek fazla irileşir de dışarı çıkamazsa?

Etrafta hastaneler falan var sanki de. Hatta doktor bile yok. Olanaklar açısından bakıldığında, mağarada doğum yapmaktan farksız olacak.

Mavi Kelebek, “Şu anda salıncağın oralarda” diye belirtiyor.

Amanda çocuk salıncaklarından birine oturmuş, ağır ağır öne arkaya sallanıyor. Salıncak onun sığamayacağı kadar dar; ama yere yakın, o da dizlerini garip bir biçimde kıvrıp yukarı kaldırmış. Gözlerinden akan yaşlar yanaklarına süzülüyor.

Başına üç dişi Fluryagil toplanmış; alnına, saçına, omuzlarına dokunuyorlar. Hep bir ağızdan mırlıyorlar. Fildişi, abanoz, altın.

“Amanda” diye sesleniyor Toby. “Dert etme. Herkes sana yardım edecek.”

“Keşke ölseydim.” Ren gözyaşlarına boğularak dizlerinin üstüne çöküp kollarını Amanda’nın beline sarıyor.

“Öyle söyleme!” diyor. “Buraya kadar dayandık! Şimdi pes edemezsin!”

“Bu şeyi içimde istemiyorum. Biraz zehir içsem? Senin şu mantar iksirinden içsem?” Hiç olmazsa biraz hayat belirtisi gösterdiğini düşünüyor Toby. Ayrıca dedikleri doğru, bir zamanlar bu iş için kullanılan bitkiler var. Pilar’ın sözünü ettiği türlü tohumlarla kökleri hatırlıyor Toby: dişotu, akşamsefası. Gel gör ki miktarı aklında kalmamış, böyle bir yol denemek çok sakıncalı olabilir. Zaten bu Fluryagil bebeğiye, hiçbir şey işe yaramayabilir. DelliÂddemcilere bakılırsa, onların biyo-kimyası farklı.

Fildişi dişi Fluryagil mırlamayı kesiyor. “Bu kadın artık mavileşmiyor” diye anlatıyor. “Kemik çukuru da artık boş değil. Bu iyi bir şey.”

Altın dişi soruyor, “Ya Toby, neden üzgün o? Kemik çukuru dolunca biz hep seviniriz.”

Kemik çukuru. Bu adı vermişler; hoş aslında, hem de doğru, ama şimdi Toby’nin gözünün önüne bir çukur dolusu kemirilmiş kemikten başka bir şey gelmiyor. Amanda’ya da öyle geliyordur herhalde: Yaşarken ölmek. Bu hikâyeyi güzelleştirmek için Toby’nin elinden bir şey gelir mi? Pek değil. Ne kadar bıçak ve ip varsa, ortadan kaldırı, kalıcı arkadaşlıkları kur.

Ren, “Toby” diyor yakarırcasına. “Bir kereliğine...”

Onun sözlerini, “Dene-lütfen” diyerek Amanda tamamlıyor adeta.

“Olmaz” diyor Toby. “O konuda bilgi sahibi değilim.” Bahçıvanlar’da kadın ve doğum hastalıklarından, Ebe Maruşka sorumluydu. Toby ise bulaşıcı hastalıklarla yaralara bakardı, ancak kurtçuklar, lapalar ve sülükler bu işte kullanılmaz. “Sandığın kadar kötü olmayabilir” diye sürdürüyor sözlerini. “Üstelik babası, ÇilePatlarcılardan biri olmayabilir. O geceyi hatırlıyor musun, Azize Julian gününde ateşin ba-

şında nasıl atlamışlardı... kültürel yanlış anlama vardı hani? Fluryagil bebeği de olabilir pekâlâ.”

“Dehşet” diyor Ren. “Seçenekler müthiş! Biri aşırı suçlu, diğeri genleri zincirlenmiş tuhaf bir yaratık. Üstelik kültürel anlaşmazlık ya da adına ne dersen, bir tek Amanda’nın başına gelmedi. Ama şunu iyi biliyorum, ben de o Franken-bebeklerden birini taşıyorum. Sadece çubuğa işemeye korkuyorum.”

Toby diyecek bir şeyler bulmaya çalışıyor –şöyle neşeli, yatıştırıcı cinsten bir çift laf. Genler tamamen kader değildir, mi dese? Doğa karşısında beslenme sayesinde kötülükten iyi doğabilir, mi dese? Göz önünde bulundurulması gereken epigenetik değişimler var, belki de ÇilePatlarcılar çok, ama çok kötü beslenmişlerdi, mi dese? Peki, şu nasıl: Fluryagiller sandığımızdan daha insan olamazlar mı? Ne var ki hiçbir kulağa pek inandırıcı gelmiyor, kendine bile.

“Ya Toby, üzülme” diyen bir çocuk sesi: Karasakal yanı başında bitmiş yine, dürtüyor. Toby’nin elini tutup sıvazlıyor. “Antilop yardım edecek, bebek kemik çukurundan çıkacak. Bebek gelir gelmez, herkes çok mutlu olacak.”

Anaç Domuz

“Kalksana, kolumda yatıyorsun” diyor Zeb. “Neyin var?”

“Amanda için endişeleniyorum” diye yanıtlıyor Toby, doğru da, ama hepsi bu kadar değil. “Hamile galiba. Sevinçten havalara uçmuyor.”

“Üç kere aferin ona. Cesur yeni dünyamıza doğacak ilk minik öncü.”

“Sana bazen taş kalpli olabildiğini söyleyen oldu mu hiç?”

“Asla” diyor Zeb. “Kuş gibi çarpar benim kalbim. Ama babası büyük ihtimalle ÇilePatlarcılardan biri, olan biteni düşünürsen, bu da üç kere sıçtık demek. Öyle olursa, onu alıp kedi yavrusu gibi suda boğmamız gerekecek.”

“O zor işte. Fluryagil kadınları bebeklere bayılıyor. Eğer acımasızlık edip canını yakarsan, öfkeden deliye dönerler.”

“Kadınlar tuhaftır” diyor Zeb. “Benim de öyle bir annem olsaydı, fena olmazdı: korumacı, kucaklayıcı vesaire.”

Toby “Melez olabilir” diyor, “Yarı Fluryagil. Azize Julian şenliğinde yaşanan izdihamı düşününce. Eğer öyleyse, bebek yüzünden Amanda ölebilir. Cenin büyüme hızları farklı, doğduklarında kafaları daha büyük olur, bazı kadınların yanlarında dolaşan veletlere baksana, bu nedenle bebek, doğum sırasında orada takılıp kalabilir. Sezaryenin nasıl yapıldığını bile bilmiyorum. Bir de kan uyuşmazlığı meselesi var, ya öyleyse?”

“Fildişi Gaga ve diğerlerinin bu konuda bilgileri var mı? Genetik kan konusunda?”

“Onlara sormadım” diyor Toby.

“Peki, bunu da kriz listesine koyalım. Gebelik. Grup toplantısı yapalım. Ama eğer DelliÂdemciler neler olabileceğini bilmiyorsa, bekleyip göreceğiz demek mi oluyor?”

Toby, “Her durumda yapılacak tek şey, bekle ve gör” diye açıklıyor. “Bebegi düşürmek mümkün değil; bunu yapabilecek kimse yok, denemeye kalkmak da sakıncalı zaten. Bazı otlar var elbette, ancak kullanmayı bilmiyorsan, zehirleyici olabilir. Elden başka bir şey gelmez, tabii eğer grup toplantısında parlak bir öneri getiren çıkarsa, o başka. Fakat daha önce birine danışmam gerekecek.”

“Kime? Senin beyin takımında doktor yok ki.”

“Şimdi söyleyeceklerimle alay etmeyeceğine söz ver.”

“Ağzımı dilimi bağladım. konuş.”

“Peki, bu biraz uçuk kaçık gelebilir ama Pilar’la. Öldü o, biliyorsun.”

Bir anlık suskunluk. Derken Zeb soruyor, “Bunu yapmak için planın ne?”

“Onu ziyarete gitmeyi düşünüyorum, oraya, bıraktığımız yere...”

“Tapınağına? Azize ziyareti gibi?”

“Öyle bir şey. Kapsamlı Meditasyon. Parkta nereye gömmüştük, hatırlıyor musun? Hani gübreye dönüştüğü gün? Park bekçileri gibi giyinmiştik, bir çukur kazıp...”

“Evet, orayı biliyorum. Sen üzerine şu yeşil parkçı tulumlarından geçirmiştin, senin için çalmıştım. Pilar’ın üstüne mürver ekmiştik.”

“İşte. Gitmek istediğim yer orası. Farkındayım, biraz çılgınca olacak, Dıştamu Dünyası’nda öyle derlerdi.”

“Önce arılarla konuşuyorsun, şimdi de ölümlerle konuşmak istiyorsun? Bahçıvanlar bile bu kadar abartmadı.”

“Bazıları abarttı. Bunu bir sembol olarak düşün. Kendi içimdeki Pilar’a ulaşacağım, Âdem Bir böyle ifade ederdi. O da tam ortasında yer alırdı.”

Yine suskunluk. “İyi ama bunu tek başına yapamazsın.”

“Biliyorum.” Suskunluk sırası Toby’ye gelmişti şimdi.

Zeb iç çekiyor. “Peki, bebek, sen nasıl istersen. Seve seve katılırım. Gergedan ile Shackie’yi de alırım. Güzelce arkanı kollarız. Püskürtme tabancamızla, tüfeğimizle. Sence ne kadar sürer?”

“Kısa yollu Kapsamlı Meditasyon yapacağım. Fazla zaman harcamak istemem.”

“Sesler duymayı mı bekliyorsun? Bileyim diye soruyorum.”

“Ne duyacağıma dair hiçbir fikrim yok” diyor Toby dürüstçe. “Belki hiçbir şey duymam. Ama ne olursa olsun yapmam gerekiyor.”

“Bu yanını seviyorum. Hiçbir şeyi hafife almıyorsun.” Hıştırlar, kıpırdanmalar. Bir suskunluk daha. “Senin içini kemiren başka bir şey mi var?”

Toby, “Yok” diye yalan söylüyor. “İyiyim.”

“Kaçamaklı konuşuyorsun demek?” diyor Zeb. “Bana göre hava hoş.”

“Kaçamaklı konuşmak. Hecelemesi zor.”

“Dur, tahmin edeyim. Sen, adı her neyse, onunla alışveriş parkurunun tenhalarında neler yaşadığımızı anlatmam gerektiğini düşünüyorsun. Küçük Bayan Tilki. Ona sarkıntılık edip etmediğimi ya da tersini. Cinsel temasın olup olmadığını.”

Toby biraz düşünüp taşınıyor. Korktuğu meseleyle ilgili kötü haberi mi duymak ister, yoksa inanmayacağı iyi haberi mi? Duyarga ve vantuzlarıyla giderek yapışkan bir omurgasız mı benziyor? “Bana daha ilginç bir şey anlat” diye karşılık veriyor.

Zeb kahkahadan kırılıyor. “Bak bu güzel.”

İşte. Pataydılar artık. Zeb sorusunun yanıtını kendi bulacak, Toby de kendi merakını gidermekten uzak duracak. Zeb şifreli konuşmaya bayılır. Karanlıkta yüzünü göremese bile Toby onun gülümsediğini hissediyor.

Sabah güneş doğarken yola düşüyorlar. Yüksek, ölgün ağaçların tepelerine konan akbabalar, üzerlerine yağın için buharlaşması için kara kanatlarını iki yana açmış, havalandırıp gökte süzölmelerine yardım edecek sıcak hava akımlarını bekliyorlar. Kargalar tek heceli seslerle söylentileri yaymakla meşgul. Küçük kuşlar kıpırdanarak cik cik ötüp şakımaya başlıyorlar; tel tel pembe bulutlar doğuya doğru ufukta süzölürken etekleri altın gibi parlıyor. Bazı günler gökyüzü cennetin eski tablolarına benzer: etrafında birkaç melek süzölüyor herhalde, zarif bir biçimde sivritilmiş pembe tırnakları, aerodinamik açıdan olanaksız kanatlarıyla beyaz giysileri eski zamanlarda sosyeteye tanıtılan genç kızların etekleri gibi şişiyor. Oysa bunlar martı.

Hâlâ patika kalmış bir yolda yürüyerek Kültür Mirası Parkı olduğu belli olan bir alandan geçiyorlar. Yanlara uzanan çakıllı yolları asmalar kaplamış, ancak piknik masalarıyla beton ateş yakma yerleri henüz gözden kaybolmamış. Burada hayaletler varsa, onlar çocuk hayaletler, kıkır kıkır gülüyorlardır.

Davul şeklinde çöp kutularının hepsi devrilmiş, kapakları yerinden fırlamış. Bunu insan yapmış olamaz. Birileri iş başındaymış. Ama kokarunlar değil, çünkü çöp kutuları kokarun-geçirmez şekilde yapılmıştı. Piknik masalarının civarındaki toprakta izler ve çamur göze çarpıyor, orada bir şeyin tepinip debelendiği belli.

Asfaltlanmış ana patika Kültür Mirası Parkı araçlarından birinin sığacağı genişlikte, Zeb ile Toby de Pilar'ı gübre olmaya bırakmak için böyle bir araç kullanmışlardı. Otlar çoktan sürgün vermiş, yukarıya uzanıyor. Olanca güç dayatmaları insanı sarsıyor: Birkaç yıl içinde bir binayı ceviz misali çatırdatır, on yıl sonra moloza indirgerler. Toprak da parçaları yer, yutar. Her şey sindirilebilir ve her şeyi sindirebilir. Bahçıvanlar bunu kutlama sebebi olarak görüyorlardı, ama Toby bundan emin değildi.

Gergedan püskürteçle önde yürüyor. Shackleton geride. Zeb ortada, Toby'nin yanında, gözünü ondan ayırmıyor. Kısa yoldan Kapsamlı Meditasyon karışımını Toby çoktan kafaya diktği için onun tüfeğini Zeb taşıyor. Neyse ki yıllarca saklayıp YeniSen Kür Merkezi'den getirdiği kuru mantar çeşitleri arasında eski Bahçıvanların mantar yataklarından kalma bazı *Psilosibin* türleri vardı. Islatılmış kuru mantarlarla öğütölmüş karışık tohumlara bir tutam *muscaria*, yani sinek mantarı. Sadece bir tutam: Beyni hepten açılsın istemiyor, azıcık uyansın yeter –görünür dünyayla ardında her ne varsa onunla arasındaki cam tuzla buz olsun. Etkileri belli olmaya başlıyor: şimdiden bir silkinme, bir kırılma var.

Bir ses duyuluyor, “Hey, senin burada ne işin var?” Shackleton'ın sesi karanlık bir tüneldeymiş gibi geliyor Toby'nin kulağına. Bir de bakıyor, Karasakal orada.

“Toby ile olmayı diliyorum.”

“İçine edeyim” diyor Shackleton. Karasakal sevinçle gülmseyerek ekliyor, “Bir de Ya Siktir ile.”

Toby kabul ediyor, “Sorun değil. Bırakın gelsin.”

“Zaten istesen de onu durduramazsın” diyor Zeb. “Beyni dağıtmama ramak kaldı. Aslında Siktir git diyebilirdim.”

“Lütfen” diyor Toby. “Kafasını karıştıрма.”

Karasakal, “Nereye gidiyorsun, Ya Toby?” diye soruyor.

Uzattığı elini tutuyor Toby. “Bir dostumu görmeye” diye anlatıyor. “Ama senin göremeyeceğin bir dost.” Karasakal başka soru sormadan, kafasını sallamakla yetiniyor.

Zeb ileriye bakıyor, sonra sola ve sağa. Kendi kendine bir şarkı mırıldanıyor, Toby onu tanıdığından beri bu alışkanlığını bilir. Genellikle canı sıkkın olduğu anlamına gelir.

Şimdi boka battık işte

Fena halde sıçtık bak şu işe,

Bu yüzden şans gülmez bize,

Çünkü bir halt bilmeyiz de, Ya Siktir...

Karasakal atılıyor hemen, “Ama KarAdamı Jimmy bilir onu. Bir de Flurya. O da bilir. Dediklerinden hoşnut, ıslıl ıslıl gözlerle doğrulamaları için Toby ve Zeb’e dönüyor.

“Doğru söylüyorsun, ahbap” diyor Zeb. “Onlar iyi bilir. İki-si de.”

Toby artık Kapsamlı Meditasyon formülünün iyice etkisinde. Güneş ışınlarının uç noktaları, Zeb’in başının çevresinde bir hale oluşturuyor –bu adamın saçını tıraş etmenin zamanı gelmiş, Toby bir makas bulsa iyi olacak– ama onun gözüne saçından ıslıl ıslıl elektrik kıvılcımları fışkırmış gibi görünüyor. Gen zincirlemesiyle şekli başkalaşmış bir kelebek, patika boyunca ışıyarak havada süzülüyor. Hatırlıyor, elbette, ıslıl ıslıl, ama şimdi fosforlu mavi, gaz alevi gibi. Kara Gergedan adım attıkça adeta büyüyor, dev bir kara yaratığına benziyor. Yürüdükleri yolun iki yanına ısırganotları kavis yapmış, yapraklarındaki ısırgan tüyler ışıpta tir tir titriyorlar. Dört bir taraftan sesler, gürültüler, neredeyse insan sesleri geliyor: uğultular, çıtırtılar, tıkırtılar, fısıltılı heceler.

İşte uzun yıllar önce Pilar’ın mezarına diktikleri mürver ağacı. Epvey boy atmış. Beyaz tomurcukları kat kat sarkarken havaya enfes kokular saçıyor. Etrafı hareketli: balarıları, bombuslar, irili ufaklı kelebekler.

Toby, “Sen burada Zeb’le kal” diyor Karasakal’a. Elini bırakıp ilerleyerek mürverin önünde diz çöküyor.

Kümelenmiş çiçeklere bakarken, aklında *Pilar* var. Kırış kırış yüzü, kararmış elleri, tatlı gülümsemesi. Nasıl da gerçektir, o zaman. Sonra toprak oldu.

Buradasın, biliyorum, yeni bedeninde. Senin yardımına ihtiyacım var.

Hiç ses yok, boşluk var. Bekleyiş.

Amanda. Ölecek mi, bu bebek onu öldürecek mi? Ne yapmalıyım?

Hiç. Toby kendini terk edilmiş hissediyor. İyi de ne bekliyordu? Ne tılsım var, ne melekler. Hepsi çocuk oyunuydu.

Elinde olmadan yakarıyor yine de. *Bana mesaj yolla. Bir işaret. Yerimde olsan sen ne yapardın?*

“Şunu izle” diyen Zeb’in sesini duyuyor Toby. “Kımıldama. Yavaşça bak. Soluna doğru.”

Toby başını çeviriyor. Patikayı geçen dev domuzlardan birini görüyor, taş atma mesafesinde. Dişi domuz ve yavruları, beş domuzcuğun hepsi tek sıra halinde yürüyor. Anneden hafif homurtular yükselirken, yavrular cırlak sesler çıkarıyorlar. Pespembe kulakları nasıl da parlıyor, toynakları nasıl billur, nasıl...

“Seni koruyorum” diyor Zeb. Ağır ağır tüfeğini kaldırıyor.

“Ateş etme.” Kendi sesi bile uzaktan geliyor Toby’ye, ağzını kocaman, dudaklarını uyuşmuş hissediyor. Kalp atışları yavaş.

Dişi domuz durup yan dönüyor: tam hedefte. Göz ucuyla bakıyor Toby’ye. Beş yavru onun gölgesine, yelek düğmeleri gibi hepsi tek sıra memelerinin altına giriyor. Domuzun ağzına bir gülümseme yayılıyor, ama zaten böyle yaratılmadı mı? Tek dışında bir pırıltı.

Küçük Karasakal öne doğru atılıyor. Güneşte altın gibi pırıl pırıl, yeşil gözleri ışık saçıyor, elleri öne doğru uzanmış.

“Gel buraya” diye sesleniyor Zeb.

“Bekle” diyor Toby. Bunca muazzam bir güç. Mermi bu dişi domuzu asla durduramaz, püskürteç bir delik bile açmaz. Dahası, onları tank gibi ezebilir. Can, can, can. Patlamaya hazır, işte şimdi. Şu saniye. Saniyenin binde biri. Binyıl. Sonsuzluk.

Domuz yerinden kımıldamıyor. Başı yukarıda, kulakları dikilmiş. Koskocaman kulakları kalla zambağına benziyor. Üzerlerine hamle yapmaya hazırlanır bir hâli yok. Domuzcuklar girdikleri yerde, gözleri kızıl-mor adeta. Mürver gözler.

Derken bir ses geliyor. Nereden? Dallarını savuran rüzgâr sesi gibi, doğanlar uçarken çıkan ses gibi, buzdan bir ötücü kuş, yok öyle değil... Toby, ağzına sıçayım diye söyleniyor. Kafam iyice kıyak oldu.

Karasakal bu, şarkı söylüyor. Tiz, çocuk sesiyle. İnsan değil, Fluryagil sesiyle.

Bir saniye sonra ortada ne dişi domuz var, ne de yavrular. Karasakal dönüp gülümsüyor Toby'ye. "Buradaydı" diyor. Ne demek istiyor?

Shackleton sövüyor, "Zırva. Pirzolalar gitti işte."

Bu kadar diye düşünüyor Toby. Eve dön, duş yap, aklını başına topla. Göreceğini gördün.

Vektör

Flurya'nın Doğuşunun Öyküsü

Önceden Jimmy'nin hamağını bağladıkları, şimdi Flurya-gillerin bekledikleri ağaçlara doğru yürürken soruyor Zeb, “Kafan hâlâ güzel, değil mi?” Hava kararıyor, gökyüzü her zamankinden daha koyu, daha yoğun, daha katlı, pervane sinekleri daha ışıltılı, akşam çiçeklerinin kokusu daha keyifli. Kısa yollu Kapsamlı Meditasyon formülü böyle bir etki yapardı. Avucunda tuttuğu Zeb'in eli kaba bir kadife kumaş gibi: sıcacık ve yumuşacık, narin ve pütürlü kedi dili gibi. Bazen böyle şeylerin etkisinin geçmesi uzun sürer.

“Yarı-dinsel mistik bir deneyim için *kafam güzel* demek ne kadar doğru, bilmiyorum” diye karşılık veriyor Toby.

“Ama öyle değil miydi?”

“Olabilir. Karasakal herkese Pilar'ın domuz postunda göründüğünü anlatmakla meşgul.”

“Hoppala! Üstelik etyemezdi. Peki oraya nasıl girmiş?”

“Sen nasıl ayı postuna büründüysen, o da öyle domuz postuna bürünmüş. Tek farkla, domuzu öldürüp yememiş.”

“Yazık olmuş.”

“Karasakal onun benimle konuştuğunu söylüyor. Kendi kulaklarıyla duymuş.”

“Sen de öyle mi düşünüyorsun?”

“Tam değil” diyor Toby. “Bahçıvanlar ne der, bilirsin. Ben görünür halin dışına çıkmış, içindeki Pilar'la iletişime geçtim, yardım alarak beyin kimyasını hafifleştirip Evren'in dal-

ga boyuna bağlandım; rastlantılara yer olmayan –doğru anlaşıldığında– bir evren bu. Duyusal izlenime psikoaktif maddelerin hazmedilmemiş karışımı ‘sebe’ olur deniyor olması, onun bir yanılsama olmasını gerektirmez. Kapılar anahtarla açılır, ama bu, kapılar açıldığında orada bulunmayan şeylerin günyüzüne çıkacağı anlamına gelir mi?”

“Âdem Bir senin üstünde gerçekten iyi çalışmış, değil mi? Bu zırvalar konusunda saatlerce maval okuyabilirdi.”

“Onun akıl yürütme biçimini takip edebiliyorum, dolayısıyla iyi bir iş çıkardığı doğru sayılır herhalde, evet. Fakat ‘inanış’ söz konusuysa, kesin bir şey söyleyemem. Hoş, ona sorsan, ‘inanış’ nedir, altı üstü olumsuzlukları askıya alma isteği, değil mi?”

“Öyle, doğru. Kendi de bunun ne kadarına gerçekten inanırdı, onu asla bilemedim, belki de elini ateşe sokacak kadar inanmıştı. Öyle kaypak bir herifti.”

“Eğer bir inanışa göre hareket edersen, aynı şeyi yapmış olursun derdi. İnanmış olursun.”

“Keşke onu bulabilsem” diyor Zeb. “Ölmüş olsa bile. Öyle ya da böyle, neler olduğunu bilmek isterdim.”

Toby, “Bunun adına ‘kapatma’ derlerdi” diye anlatıyor. “Bazı kültürlerde kişi doğru dürüst gömülmezse, ruhu özgür kalamazdı.”

“Şu insan ırkı gülünç” diyor Zeb. “Öyle değil miydi? Bak, nereye geldik. Haydi iş başına, Masalcı Teyze.”

“Yapabileceğimden kuşkuluyum. Bu akşam olmaz. Kafam hâlâ biraz dumanlı.”

“Yine de dene. En azından ortaya çık. Ayaklanmalarını istemezsin.”

Balık için teşekkür ederim.

Şimdi yemeyeceğim, çünkü önce size önemli bir şey anlatacağım.

Dün parlak nesnede Flurya'yı dinledim.

Şarkı söylemeyin lütfen.

Flurya dedi ki, balığı biraz uzun pişirmek iyidir. Her yeri iyice kızarana dek. Pişirmeden önce sakın güneşin altında bırakmayın. Ya da bir gece bekletmeyin. Flurya diyor ki, balık için en iyisi budur, KarAdamı Jimmy de hep öyle pişirilmesini isterdi. Antilop ise eğer sıra Balık Çocuklarını yemeye gelmişse, onların en iyi şekilde yenmesini istediğini söylüyor. Bu da her tarafının iyice pişirilmesi anlamına gelir.

Evet, KarAdamı Jimmy iyileşiyor, şu anda içeride, odasında uyuyor. Ayağı artık eskisi kadar canını yakmıyor. Ona bu kadar çok mırlamakla en iyisini yaptınız. Henüz hızlı koşmaz, ama her gün yürüme alıştırmaları yapıyor. Ren ile Mavi Kelebek ona yardım ediyorlar.

Amanda yardım edemez, çünkü çok üzgün.

Neden üzüldüğünü şimdi konuşmamız gerekmez.

Bu akşam size öykü anlatmayacağım. Balık yüzünden. Hem de pişirme biçimi nedeniyle. Ayrıca biraz... Yorgunum. Bu nedenle KarAdamı Jimmy'nin kırmızı şapkasını takınca öyküyü iştmem zor olur.

Hayal kırıklığına uğradığının farkındayım. Ama yarın size bir öykü anlatacağım. Hangi öyküyü dinlemek istersiniz?

Zeb'le ilgili olana ne dersiniz? Flurya'yla da?

İkisinin de yer aldığı bir öykü. Evet, öyle bir öykü var sanırım. Galiba.

Flurya hiç doğmuş muydu? Evet, doğmuştu sanırım. Siz ne düşünüyorsunuz?

Bilmem, ben kuşkuluyum. Ama doğmuş olmalı, çünkü öyleye benziyordu –bir kimse gibiydi, bir zamanlar. Zeb de tanırdı onu. Öyküde ikisinin de yer almasının nedeni bu zaten. Pilar da var o öyküde.

Karasakal? Flurya hakkında söyleyecek bir şeyin var mı?

Aslında onun kemik çukurundan doğmadığı, sadece bir insan postuna büründüğü mesela? Onu bir giysi gibi giydiği? İçinin farklı olduğu? Parlak nesne gibi yuvarlak ve zor olduğu? Anlıyorum.

Teşekkür ederim, Karasakal. Jimmy KarAdamı'nın, yani KarAdamı Jimmy'nin şapkasını takıp bize o öyküyü anlatır mısın?

Hayır, şapka canını yakmayacak. Seni başka biri yapmayacak. Hayır, yedek postun olmayacak; benimki gibi giysilerin de. Kendi postunu koruyabilirsin.

Sorun değil. Kırmızı şapkayı takman gerekmiyor. Ağlama lütfen.

“İşte, bu azıcık fiyaskoydu” diye açıklıyor Toby. “Ondan korktuklarını bilmiyordum –eski kırmızı beysbol kasketinden.”

“Ben de *Red Sox* takımından korkardım” diyor Zeb. “Daha küçükken bile düpedüz kumarbazmışım.”

“Anlaşılan, onlar için kutsal bir şey. Şapka. Bir tür tabu. Sağda solda taşıyabiliyorlar ama takamıyorlar.”

“Kahrolsun, onları suçlayabilir misin? O nesne pis! Bitli olduğuna bahse girerim.”

“Burada antropolojik bir tartışma yapmaya çalışıyorum.”

“Son zamanlarda sana çok hoş popon olduğunu söylemiş miydim?”

“Saplantı haline getirdin” diyor Toby.

“*Saplantı* zavallı iğrenç yerine geçen başka bir sözcük mü?”

“Hayır. Sadece...” Sadece ne? Sadece Zeb'in bunu dediğine inanamıyor.

“Peki, bu bir iltifat. Hatırlar mısın? Erkekler kadınlara önem verir. Kur yaparlar –işte bu antropolojidir. Bir demet çiçek olarak düşün. Anlaştık mı?”

“Pekâlâ, anlaştık.”

“Baştan başlayalım. Senin o harika popon ilk kez Pilar’ı gübre olmaya bıraktığımız gün dikkatimi çekmişti. O çuval gibi Bahçıvan giysilerini çıkarıp parkçı tulumunu giydiğin dün. Arzularım kabarmıştı. Fakat o zamanlar ulaşılmazdın.”

“Değildim aslında. Ben...”

“Yok, öyleydin. Görebildiğim kadarıyla, tamamen Tanrı’nın Bahçıvanları Saflığındaydın. Âdem Bir’in sadık yardımcısı. Acaba seninle oynuyor mu diye merak etmiştim, doğrusunu istersen. Kıskanmıştım.”

“Kesinlikle hayır” diyor Toby. “Hiçbir zaman bana, asla...”

“Sana inanıyorum. Başkaları inanmazdı. Her neyse, ben de o sıralarda Lucerne’le takılıyordum.”

“Seni alıkoyan o muydu? Bay Bebek Mıknatısı?”

İç çekiş. “Bebekleri çekerdim ben, doğuştan. Gençliğimde. Hormanlarla ilgili bir şey, kıl toplarıyla birlikte gelişen bir şey. Doğa harikası. Ama bebekler her zaman çekmedi beni.” Suskunluk. “Her neyse, sadığımdır. Kiminle birlikte olursam, öyleyim, eğer onunla gerçekten birlikteysem. Seri tek-eşli diyebilirsin.”

Toby buna inanıyor mu? Kuşkulu.

“Ama sonra Lucerne kalktı, gitti. Bahçıvanları terk etti” diyor Toby.

“Sen o zaman Havva Altı’yydın. Arılarla konuşur, hayalleri önemserdin. Baş Rahibe gibiydin. Beni terslediğini düşündüm, Ulaşılmaz Yelve.” DelliÂdem sohbet odasında Toby’nin eskiden kullandığı adıyla hitap ediyor. “O sendin.”

“Sen de Ayı Nefsi” diyor Toby. “Bulunması zor, ama bulunduğu şans getiren. Ayıların soyu tükenmeden önce masallar böyle derdi.” Burnunu çekiyor. Meditasyon formülünün etkisi de olabilir. Ne de olsa kale duvarlarını yıkar.

“Hey. Ne? Kötü bir şey mi söyledim?” diyor Zeb.

“Hayır. Sadece duygusallaştım.”

Onca yıldır hayat çizgimde vardın sen demek geliyor içinden. Ama söylemiyor.

Genç Flurya

“Bir şey uydurdum işte” diye başlıyor Toby. “İçinde Flurya olan bir öykü, sen de varsın. Flurya gençken Pilar’la tanışmıştı, bunu buldum. Ama seninle ilgili ne söyleyeceğim?”

“Aslına bakarsan, kısmen doğru bu” diyor Zeb. “Daha Bahçıvanlar bile yokken tanırdım onu. Fakat o tarihlerde Flurya değildi, uzaktan yakından ilgisi yoktu. Glenn adında berbat bir veletti.”

Batı DevaSaYol’a girer girmez, oradaki davranış kalıplarını öğrenmiş ve çabucak taklit etmeye başlamıştı. Doğru memleri sergilemek, onlarla kaynaşmak, dolayısıyla sağ kalmak için tünelin ucunda görünen ışıklı yoldu adeta, böylece dev Peder’in canavar gözü, dev Şirket ağı üzerinden onu aramaya geldiğinde ki, her an gelebilirdi, onu görmeden geçip gidecekti. Renkteşlik; Zeb’e tek gereken buydu.

Batı DevaSaYol’un resmi tanıtımındaki yüzü, kendini hakikate ve insan türünün ıslahına adanmış kocaman mutlu bir aileydi. Değer artırımını üstünde fazla durmak hissederlar açısından yakışık almazdı, diğer yandan çalışanlar için seçenekler paketi vardı. Bütün personelden kesintisiz neşeli görünmesi, kendilerine verilen ödevleri titizlikle yerine getirmesi ve neler olup bittiğiyle ilgili fazla soru sormaması beklenirdi –gerçek ailelerdeki gibi.

Yine gerçek ailelerde olduğu gibi, girilmez alanlar vardı.

Bazıları kavramsaldı, bazıları da oldukça somut. Geçiş iznin ve yanına görevlendirilmiş bir koruman olmadıkça, DevaSaYol Şirketi dışındaki varoş mahallelere girmek bunlardan biriydi.

Kaleyi içeriden fethetmedikçe IP'lerin etrafındaki güvenlik kalkanları kalın ve bazı durumlarda aşılmaz oluyordu; o zaman da sisteme sızamazsan bile ana kaynaktan bilgiler kapardın. Her türlü Şirket'in beyin takımları kaçırılıp yurtdışına veya –kimilerine göre– rakip Şirketlerin Sitelerine götürülür, sonra da kafalarının içinde olduğu varsayılan cevaplar sökülürdü.

Batı DevaSaYol'da bu ciddi endişe sebebiydi –bu da kilitli kapılar ardında epey önemli işler döndüğü anlamına geliyordu– bundan dolayı engeller konurdu. Üst düzey biyo-kaçıklar, bulundukları yer kaydedilsin diye çağrı cihazları taşırıldılar, ancak bunlar bazen ustalıkla mandallanır, sonra onların sahipleri hedef alınıp yerlerini saptamada kullanılırdı. Koridorlarla toplantı odalarındaki duvarların orasına burasına serpiştirilen afişler hep varolan tehlikelerin farkında olunmadığını akla getiriyordu. GÜVENLİK KURALLARINA UY VE BAŞINI DİK TUT! İÇİNDEKİLERİ DE! Ya da: SENİN BELLEĞİN BİZİM IP, SENİN İÇİN ONU KORURUZ!

Veya: BEYİNLER ÇAYIRLARA BENZER: EKİLMİŞ OLAN DAHA DEĞERLİDİR. Birisi bu son afişe çıkmaz kalemle şöyle yazmıştı: *Daha çok ek! Bol bol bok ye!* Zeb bunu görünce, bunca gülen surat arasına saklanmış bazı muhalifler var, hiç olmazsa diye düşünmüştü.

Mutlu aile havasının parçası olarak Batı DevaSaYol tarafından Site'nin merkez parkında her perşembe mangal partisi verilirdi. Âdem böyle etkinlikleri kaçırmamak gerektiğini söylemişti Zeb'e, çünkü konuşulanlara kulak misafiri olmanın ve görünmez güç kanallarını kestirmenin başlıca yeri di buralar. En gündelik giysiler giyenler büyük olasılıkla alfa-

lar olurdu. Âdem aynı zamanda Zeb'in ilgisini çekecek eğlenceler, özellikle masa oyunları bulmaya çalışmasını söylemişti ama nedenini açıklamamıştı.

Böylece Zeb oraya girdikten sonraki ilk perşembe günü Batı DevaSaYol mangal partisine katıldı. Yemeliklerden tat-tı: çocuklar için HamHum dondurma, etoburlar için domuz pırzolası, otyerler için SoyAdam ürünleriyle yap-protein burgerler. Hayvanları öldürmeden et yemek isteyenler için Kan-Sız TopTop Şiş-K –küp küp parçalar laboratuvardaki kültür ortamında hücrelerden (“Hiçbir Hayvana Acı Vermeden”) üretilirdi, Zeb’e göre, birayla birlikte tadı çok kötü sayılmazdı. Ama tetikte kalmak için içkiyi sınırlı tutmak niyetindeydi, bunun için pırzola ile devam etti. Bunların tadına varmak için çakırkeyif olmaya gerek yoktu.

Kalabalığın çevresinde fırlamalara özgü çeşitli sporlar yapı-lıyordu. Güneşin altında kroket ve çim bovlıngı, tentenin altında ping-pong ve langırt. Altı yaş altındakiler için eşek şakaları, daha büyüklere ebeleme. Ama ciddi ve üstün zekâlı, sosyal etkileşim kurma zorluğu çekmesi olası bitirimler için internette –elbette DevaSaYol’un güvenlik kalkanları dahilinde– saplantılı-takıntılı şeyler yapabilecekleri ve göz teması kurmadan çarpışmak üzere birbirlerine meydan okuyabilecekleri şemsiye altına dizilmiş bilgisayarlar vardı.

Zeb oyunlara göz atmıştı: Üç Boyutlu Waco, Bağırsak Parazitleri, Hava Tahmin Yarışı, Kan ve Güller. Bir de ilk kez gördüğü Barbar Hücumu.

İşte spanyel gözleriyle Mârjorie geldi, ketçap bulaşmış çenesiyle yalvarırcasına gülümseyerek dosdoğru üstüne uçuyordu. Eğilip siper almanın tam zamanı: Gözünde, çoktandır hak iddia eden ve erkek rakiplerinin peşinde uykuya dalmışken onun pantolonunun ceplerini karıştıracak, hatta e-postalarını okuyacak bir kadının bakışları vardı. Hoş, paranoyak davranıyor da olabilirdi. Ama işi şansa bırakmamak en iyisiydi.

“Benimle takılmaya ne dersin?” dedi en yakınındaki bitirim gence, önündeki kâğıt tabakta bir öbek sıyrılmış pirzola kemiği duran, koyu renk tişörtlü sıska bir çocuktur. Şuradaki fincanda kahve mi vardı? O yaşta bir veledin kahve içmesine ne zamandan beri izin veriliyordu? Annesiyle babası neredeydi?

Çocuk başını kaldırıp iri, yeşil, donuk ama galiba alaycı gözlerle baktı ona. Çocuklar bile bu mangal partilerine gelirken yaka kartları takıyorlardı anlaşılan: *Glenn* diye okudu Zeb.

“Tabii” dedi genç Glenn. “Beylik satranç?”

“Yerine ne var?” dedi Zeb.

Glenn aldırışsızca, “Üç boyutlu” diye yanıtladı. Eğer Zeb bu oyunu bilmeseydi, o zaman çok iyi bir oyuncu olamazdı. Kör kör parmağım gözüne vaziyeti.

İşte Zeb’in Flurya’yla ilk tanışması böyleydi.

“Ama dediğim gibi, Flurya olmamıştı henüz” diyor Zeb. “O zaman sadece bir veletti. Başına çok fazla kötü bir şey gelmemişti, hoş, ‘çok fazla’ her zaman anlayış meselesidir.”

“Sahi mi?” diyor Toby şaşkın şaşkın. “O kadar uzun zaman önce miydi?”

“Sana yalan mı söyleyeceğim?”

Toby biraz düşünüyor. “Bu konuda söylemezsin.”

Zeb cömertçe ve biraz da hor görürcesine Glenn’in Beyaz oynamasına göz yumdu, Glenn onu mat etti, ama Zeb de onunla oynamıştı. Ardından bir el Üç boyutlu Waco oynadılar, bu kez Zeb, Glenn’i yenmiş, ama çocuk hemen bir oyun daha istemişti. Bu oyunda yenişemediler. Glenn o zaman hafif saygıyla Zeb’e bakarak nereden geldiğini sordu.

Zeb birkaç yalan uydurdu, ama eğlenceli yalanlardı: Bayan Direksiyon ile Yüzten Dünya’yı ve Ayıkaldırgacından bazı ayıları da katmıştı anlattıklarına, fakat hem adını hem yerini de-

ğıştirmekle kalmayıp ölen Chuck'la ilgili kısımlara değinmedi. Glenn şimdiye dek bir Site dışına hiç çıkmamıştı ya da hatırlamıyordu, dolayısıyla bu hikâyeler ona mit tadında gelmiş olmalıydı. Ancak etkilenmiş görünmemeye özen gösteriyordu.

Yine de Glenn artık perşembe yapılan mangal etkinliklerinde ve öğle saatlerinde Zeb'in etrafında dolaşmaya başladı. Kahramana hayranlık değildi bu, tam öyle sayılmaz; Zeb'den ona babalık yapmasını da istemiyordu. Glenn'in onu, daha çok bir ağabey gibi gördüğünde karar kılmıştı Zeb. Glenn'in, birlikte oyun oynayacağı çok akranı yoktu Batı DevaSaYol'da. Olsa bile onun kadar uyanık değillerdi. Hoş, Glenn uyanıklık bakımından, Zeb'i yeterince iyi bulmamıştı, ama ona yakındı. Öte yandan bu etkinliklerde hafiften bir emir-komuta havası seziliyordu: Glenn veliaht prens, Zeb ise biraz gölgede kalmış lala görünümündeydi.

Glenn tam olarak kaç yaşındaydı acaba? Sekiz, dokuz, on? Bunu kestirmesi zordu, çünkü Zeb o yaşlardayken nasıl bir hayatı olduğunu hatırlamaktan hoşlanmıyordu. O dönemlerde şu ya da bu şekilde çok şey bilmemeyi tercih etmişti. Bunların hepsi unutulmalıydı, Zeb de unutmak için elinden geleni yapmıştı. Buna rağmen ne zaman o yaşta bir çocukla karşılaşsa, yapmak istediği ilk şey, *kaçmak* olurdu. *Çabucak kaçmak!*

İkincisi de: *Büyümek! Çok Büyümek!* Eğer çok büyürsen, o zaman onlar her kimse senin üzerinde baskı kurmayı bırakacaklardı. Ya da fazla baskı kuramazlardı. Gelgelelim, balinalarda bunun işe yaramadığı sonucuna varmıştı. Ne kaplanlarda. Ne fillerde.

Genç Glenn'in hayatında da bir *onlar* olmalıydı veya bir *o*: başına musallat olan bir şey. Öyle bir hali vardı, aynada kendi görüntüsüyle karşılaştığı zamanlar yakaladığı o bakışları tanırdı Zeb: hangi çalı veya park yeri ya da mobilya parçası ansızın ikiye yarılacak da orada pusuya yatmış düşman veya dipsiz kuyu ortaya çıkacak diye bekleyen, o her an tetikte, güvensiz

ifade vardı gözlerinde. Fakat Glenn'in üstünde başında ne bir yara vardı, ne çürük, ne de yemek yeme zorluğu, belki Zeb göremiyordu; öyleyse ona musallat olan neydi? Somut bir şey bile olmayabilirdi pekâlâ. Daha çok bir yoksunluk, bir boşluktu.

Birkaç perşembe etkinliğinden ve bazı yakın gözlemlerden sonra Zeb'in çıkardığı sonuç, annesiyle babasının Glenn'e pek zaman ayırmadığı yönündeydi. Ne de birbirlerine: Beden dilinden anlaşıldığı kadarıyla sinirlendirme ya da ara sıra kızgın olma aşamasını çoktan geride bırakmış, basbayağı nefret aşamasına geçmişlerdi. Herkesin önünde karşılaştıkları zaman birbirlerine pis bakışlar fırlatır, tek heceli sözcüklerle anlaşarak hızla uzaklaşırlardı. Kapalı perdelerinin ardında bir kazan öfke kaynardı, fokurdayan o kazan onların bütün dikkatini çekince, Glenn bir dipnota, o değilse kart koleksiyonuna indirgenmişti. Belki de veletin Zeb'e yaklaşmasının sebebi, çocukların dinazorları sevmeye sebebiyle aynıydı: Denetleyemediği güçler dünyasında kendini terk edilmiş hissederken kocaman, kalın derili bir hayvanla arkadaş olmak teselli ederdi.

Glenn'in annesi gıda yönetimi bölümünde çalışıyordu, erzak giriş çıkışını denetler, yemek planlarını hazırlardı. Babası orta kademe araştırmacıydı –görülmedik mikroplar, çarpık çurpuk virüsler, tuhaf antijenlerle ölümcül alerjik biyo-taşıyıcıların sıradışı çeşitleri konusunda uzmandı. Ebola ve Marburg humması özel ilgi alanları arasındaydı, ama şimdilerde kene ısırıklarıyla bağlantılı kırmızı ette nadir görülen alerjik tepkiler üstünde çalışıyordu. Buna yol açan kenelerin salyalarındaki proteinlerde bulunan etkin bir madde diye anlatmıştı Glenn.

“Demek ki ısırıldığında o senin içine akıyor” dedi Zeb, “öyleyse bir daha biftek yediğinde kurdeşen çıkarıp nefes alamayarak ölüyorsun, öyle mi?”

“İşin güzel tarafı” diye başladı Glenn. Zor anlar geçiriyordu: Önce ‘işin güzel tarafı’ dedi, sonra dehşet verici sözler ekledi. “İşin güzel tarafı, eğer bunu halk arasında yayabilirlerse –o

hasta tükürük proteinleri, mesela, bildiğimiz aspirin içine yerleştirildi— sonra herkeste kırmızı et alerjisi başlayacak, zaten et, dev bir karbon ayakizi demek, ormanların yok olmasına sebep olur, çünkü sığırların otlaması için kesilirler; sonra da...”

“Benim anladığım, işin güzel tarafı bu değil” dedi Zeb. “Şunu tartışalım: bizler avcı toplayıcılarız, et yemek üzere evrimleştik.”

Glenn ekledi, “Bir de kene ısırığı sonucunda ölümcül alerjiler geliştirdik.”

“Sadece gen havuzu dışında bırakılmak üzere programlanmış olanlarımız. Zaten ender görülmesinin nedeni bu.”

Glenn sırtıyordu, sık yapmazdı bunu. “İsabetli” dedi.

Zeb ve Glenn perşembe etkinliklerinde bilgisayar ekranında oyunlar oynarken, Glenn’in annesi Rhoda bazen süzülerek gelir, onları seyreder, bu arada Zeb’in omzuna azıcık fazla abanır, hatta bazen de ona şöyle dokunurdu —neyle? Memesinin ucundaki nesneyle mi? Öyle bir şeydi galiba: yumru hissi veriyordu. Parmağıyla dokunmadığı kesindi. Bira kokan nefesi, Zeb’in kulaklarının etrafındaki ince tüyleri titretirdi. Gel gör ki Glenn’e asla dokunmazdı. Zaten Glenn’e hiç dokunan olmamıştı. Her nasılsa böyle bir tavır geliştirmiş, etrafına görünmez bir zırh çekmişti

“Siz gençler” derdi Rhoda. “Çıkıp dışarıda takılsanıza. Kroket filan oynayın.” Glenn annelere özgü böyle müdahalelere alışık değildi, ne de Zeb. Glenn’in annesi, pörsümüş bir kadın olmamasına rağmen, Zeb’in bildiği kadarıyla ideal körpelik tarihini çoktan geçmişti, yine de onunla cankurtaran filikasında mahsur kalsa... Fakat kalmamıştı, bu nedenle meme ucuyla dürtmelere, kulağına üflemelere aldırılmaz, Kan ve Güller’in Kan tarafına odaklanırdı: Antik Kartaca halkının kökünü kazıyıp topraklarına tuz döküyor, Belçika Kongo’sunu köleleştirerek ilk doğan Mısırlı bebekleri katlediyordu.

Peki, yenidoğanlarla yetinmek niye? Kan ve Güller sanal oyununda karşına bazen öyle zalimlikler çıkardı ki, bebeklerin havaya atılması, kılıca geçirilip kızartılması, bazı oyunlardaysa fırına atılmaları buyurulurdu; bebeklerin başını taş duvara vurup beyinlerini dağıtmalarını isteyen oyunlar da vardı. Zeb, “Versailles Sarayı ve Lincoln Anıtı karşılığında sana bin bebek veririm” diye teklif etti Glenn’e.

“Olmaz” dedi Glenn. “Tabii, yanında Hiroşima’yı da verirsen, o başka.”

“Feci olur! Sen bu bebekler can cekişerek ölsünler mi istiyorsun?”

“Bunlar gerçek bebek değil ama. Oyun bu. Onlar ölünce İnka İmparatorluğu kurtulmuş oluyor. Onunla birlikte onca göz alıcı altın sanatı da.”

“Öyleyse bebelere elveda de. Kalpsiz bir ufaklıksın, ha? Pat. İşte. Geberdi. Aklıma gelmişken, Lincoln Anıtı’nı uçurmak için joker puanlarımı kullanıyorum.”

“Kimin umurunda?” diye karşılık geldi Glenn’den. “Versailles Sarayı hâlâ benim, İnkalar da. Neyse, çok fazla bebek var. Çok fazla karbon ayakizi bırakıyorlar.”

Rhoda’nın bir yandan kaşınırken, “Siz gençler korkunçsunuz” dediği duyuldu. Zeb arkasından gelen tırnak seslerini duyuyordu, keçeyi tırmalayan kedinin pençeleri gibi bir ses. Acaba kadın neresini kaşıyor diye merak etti, sonra bunu düşünmemeye zorladı kendini. Glenn’in yeterince derdi vardı, güvenilir bir dostunun, güvenilmez annesiyle aganigi naganigi yapmasına ihtiyacı yoktu.

Zeb daha ne olduğunu anlamadan, bir de baktı, Glenn’e müfredat dışı şifreleme dersleri veriyor, elbette bunlara –adlı adıyla– bilgilere sızma yolu da dahildi. Velet doğuştan yetenekliydi, Zeb’in bildiği ama kendi bilmediği bazı şeylerden nihayet etkilenmişti, hızla ona yetişti. Yeteneği kapıp bilemek,

sonra da parlatıp krallığa giden yolu açmak ne kadar cazipti –Her Kapıyı Açan Anahtarlar, arka kapılar, kısayollar! Çok cazipti. Zeb sağlamıştı bunu. Veletin her şeyi yalayıp yutmasını izlemek onu eğlendiriyordu, gelecekte doğuracağı sonuçları nereden bilecekti? Zaten eğlencenin sonunda hep böyle olurdu.

Zeb’in şifreleme ve gizli bilgilere sızmayı öğretmesine karşılık olarak Glenn de kendi sırlarından bazılarını paylaşıyordu onunla. Örneğin, annesinin odasını dinlemek için yatağındaki başucu lambasına bir cihaz gizlemişti, Zeb böylece Rhoda’nın üst-orta kademe yöneticilerden Pete adında biriyle genellikle öğle tatilinden hemen önce işi pişirdiğini öğrenmiş oldu.

“Babam bilmiyor” dedi Glenn. Sonra tekinsiz bakan yeşil gözlerini Zeb’e dikerek bir an düşünüp taşındı. “Sence ona söylesem mi?”

“Belki de orada dönen haltları dinlemesen, daha iyi.”

Zeb’in sözlerine karşılık Glenn dik dik ona baktı. “Neden yapmayacakmışım?”

Zeb, “Çünkü o tür işler büyükler içindir” dedi ama kendini aşırı tutucu birine benzetmekten de geri kalmadı.

Glenn, “Benim yaşımda olsan, sen de yapardın” deyince, Zeb fırsat çıktığında ve elinde yeterli teknik malzeme olduğunda, hemen yapacağını inkâr edemezdi. İlgiyle, şeytanca zevkle, iki kere düşünmeden.

Öte yandan, eğer kendi annesiyle babası söz konusu olsaydı, yapmayabilirdi. Şimdi bile Trudy’yle –parfümlü losyonlar ve kayganlaştırıcı kremler sürmüş, fazla şişkin pembe saten yastığa benzerdi herhalde– alt alta üst üste tepişirken, Peder’in çıkardığı ıh-ah seslerini midesi bulanmadan dinlemeyi hayal edemiyordu.

Grob Hamlesi

“İşte şimdi de Pilar’la tanıştığım yere sıra geldi” diyor Zeb.

Toby şaşkın şaşkın soruyor, “Batı DevaSaYol’da Pilar’ın ne işi vardı? “Bir Şirket için mi çalışıyordu, Site’de miydi?”

Oysa yanıtı biliyordu. Bahçıvanların çoğu, tıpkı pek çok DelliÂddemci gibi bir Şirket Sitesi’nden yola çıkmışlardı. Biyo-bilim eğitimi almış biri başka nerede çalışacaktı? Araştırma alanında bir iş istiyorsan, bir A.Ş’ye girmen gerekirdi, çünkü parası iyiydi. Fakat doğal olarak kendi ilgilerini çeken projelere vakit ayırırlardı, ilgilerini çekmeyenlere değil. Onları ilgilendiren projelerin de kârlı ticari uygulamaları olurdu.

Perşembeleri yapılan mangal partilerinden birinde tanışmıştı Pilar’la. İlk kez görüyordu. Daha yaşlı kimselerden bazıları haftalık pirezola ziyafetine gelmezlerdi: Bu etkinlikler birini rastgele tavlamayı becerebilen veya beceremeyen ya da karşılıklı dedikodu yapıp bilgi kapmaya bakan gençler içindi, oysa Pilar o evreyi çoktan geçmişti. Zeb’in sonradan öğreneceği üzere, yaşlılık basamaklarını epey tırmanmış bulunuyordu.

Yine de o perşembe oradaydı. Zeb’in ilk gördüğü ufak tefek, kır saçlı yaşlıca bir kadındı, Glenn’le bir kenara çekilmiş satranç oynuyordu. Tuhaf bir ikili olmuşlardı –neredeyse ihtiyar bir hanımla kendini beğenmiş bir genç– eh, tuhaf ikililer de merakını çekerci.

Ortalıkta amaçsızca gezinerek Glenn’in omzunun dibinde

beliriverdi. Bir süre burnunu sokmadan oyunu izledi. İki taraf da gözle görünür bir üstünlük sergilemiyordu. Yaşlı hanım hamlelerini görece çabuk ama eli ayağına dolaşmadan yaparken, Glenn ölçüp biçiyordu. Kadın onu çalıştırıyordu. Zeb sonunda “vezir h5’e” deyiverdi. Glenn bu oyunda Siyah taşlarla oynuyordu. Bu rengi seçmesinin nedeni cesaret gösterisi miydi, yoksa yazı tura mı atmışlardı?

Glenn başını kaldırmadan “Sanmam” derken, şahının önünü kapatacak –şimdi Zeb de görmüştü– bir hamle yapıyordu. Yaşlı kadın gülümseyerek bakmıştı Zeb’e, ormandaki kırış kırış gözlü, esmer derili yercücesi misali yaydığı o gülümseme *Dikkat Etsen İyi Olur* anlamına geliyor olabilirdi.

“Arkadaşın kim?” diye sordu Glenn’e.

Glenn kaşlarını çatarak Zeb’e döndü, oyunun iyki gitmediğini söylemeye çalışıyordu. “Bu, Şit” dedi. “Bu da Pilar. Sıra sende.”

“Selam” dedi Zeb başını eğerek.

“Memnun oldum” diyerek baktı Pilar. Sonra Glenn’e döndü, “Güzel kurtarıştı.”

Glenn’e “Sonra gelirim” diyen Zeb, biraz KanSız TopTop Şiş-K –lastik gibi olmalarına rağmen hoşuna gidiyordu– üstüne de bir külah yapay-ahududu lezzetinde HamHum dondurma yemek üzere oradan uzaklaştı.

Külahını emerken, çevresindekilere bakıp görebildiği bütün kadınlara not veriyordu. Zararsız bir gönül eğlencesiydi. Notlar bir ile on aralığındaydı. On verdiği çıkmadı (İlk Bakışta!), birkaç sekiz (Biraz Tereddütlü), bir grup beş (Başka Seçenek Yoksa), birtakım üçler (Parasını Ondan Alırsam) ve talihsiz bir iki (Çok Para Dökmesi Gerek!) vardı –derken koluna dokunan bir el hissetti.

“Şaşırmış görünme, Şit” dedi alçak bir sesle. Zeb bakışlarını aşağı doğru çevirdi: ufak tefek, ceviz kabuğu suratıyla Pilar duruyordu yanında. Yoksa ona asılıyor muydu? Değil elbet, ama eğer öyleyse, incelik anlamında hassas bir an olabiliirdi: makul bir biçimde nasıl hayır demeli?

“Ayakkabı bağcıkların çözülmüş” dedi yaşlı kadın.

Zeb gözünü ona dikti. Ayakkabılarında bağcık yoktu. Ayağına geçiriyordun.

“DelliÂddem’e hoş geldin, Zeb” dedi Pilar gülümserek.

Zeb öksürünce bir parça HamHum külahı fırladı ağzından. “Ya Siktir!” dedi, ama neyse ki, bunu usulca söylemeyi akıl etmişti. Âdem ve saçma sapan parolası *bağcık* parolası. Kim tutacaktı bunu aklında?

“Sorun yok” dedi Pilar. “Kardeşini tanırım. Seni buraya al-dırmasına ben yardım ettim. Bu konuşmadan canın sıkılmış gibi görün.” Yine gülümsüyordu. “Haftaya perşembe mangal partisinde görüşürüz. Bir satranç maçı ayarlayalım.” Sonra kroket oyununa doğru telaşsızca süzülerek uzaklaştı. Mükemmel bir dimdik duruşu vardı: Zeb bunda yoga merakının etkisini sezmişti. O duruşun yanında Zeb kendini pelte gibi hissetti.

Bir an önce internete girip gezinmeye, Extinctathon oyunundaki DelliÂddem sohbet odasına dalıp Âdem’e bu kadın hakkında sorular sormaya can atıyordu, fakat bunun ihtiyatı elden bırakmak olacağının da farkındaydı. Girdiğin alanın ne kadar güvenli olduğunu düşünürsen düşün, internette ne kadar az şey konuşulursa, o kadar iyiydi. İnternet hep böyle olmuştu –deliklerle dolu bir ağ, hepsi de seni daha kolay tuzağa düşürmeye yönelik, durmadan eklendiği iddia edilen çözülmöz algoritmalar, şifreler ve parmak izi taramalarının yer aldığı onarıcı yamalara rağmen, yine de öyleydi.

Peki, başka ne bekleyeceklerdi? Güvenlik kilitlerinden sorumlu, onun gibi şifre köleleri varken, önemli noktalar sızacaktı elbet. Ücret çok düşüktü, dolayısıyla aşırma, gözetleme, ispiyonlama ve yüksek bedeller karşılığında satma, önu kesilemeyecek kadar cazip gelirdi. Öte yandan bir tür denge kurmak açısından, bunların cezası giderek daha ağırlaşıyordu. Tıpkı Rio’da üstünde çalıştığı donatımlar gibi, internette iş gören hırsızlar giderek profesyonelleşiyordu. Çünkü ef-

saneleşmiş altın yıllarda internet ağının loş, hileli, ipsiz sapsız konulara meraklı retro Anonymous maskeleri takmış orta yaşlı herifler gibi sırf şamata olsun diye, hatta protesto etmek için bilgi sızdıranlar artık pek azdı.

Şimdilerde protestonun ne yararı olacaktı? Şirket kendi gizli servis donatımlarını kurmaya ve kendi ağır silahlarının denetimini eline almaya yöneliyordu; kamuoyunu emniyet altına almaya yönelik havasında yeni silah yasası çıkarmadıkları bir ay geçmezdi. Eski usul protesto gösterisi siyaseti bitmişti. Peder'in elinin altındaki adamları kullandığı gibi, bireysel hedeflere misilleme yapabilirdin, fakat kalabalıkların katıldığı pankart taşıma, ardından mağaza vitrinlerini taşlama türünden kitle eylemleri derhal bastırılırdı. Gitgide herkes öğreniyordu bunu.

Zeb elindeki HamHum külahını bitirip kroket oyununa katılmasını isteyen, ama tahta topları garipsediğini söyleyince bozulan kalkık burunlu Marjorie'yi başından savarak zikzıklar çizip hâlâ bıraktığı yerde, gözlerini satranç tahtasına dikmiş oturan Glenn'in yanına gitti. Bir oyun daha kurmuş, bu kez kendisiyle maç yapıyordu. "Kim kazandı?" diye sordu Zeb.

"Kazanmama ramak kalmıştı" dedi Glenn. "Kadın bana Grob Hamlesi çekti. Hazırlıksız yakalandım."

"O kadın burada tam olarak ne yapıyor? Bir şeyden mi sorumlu?"

Glenn sırtıyordu. Zeb'in bilmediği şeyleri bilmek hoşuna gidiyordu. Mantarlar. "Fungus. Küf. Maça ne dersin?"

"Yarın" dedi Zeb. "Çok yedim, kafam çalışmaz."

Glenn pis pis güldü. "Korkak."

"Tembel demek daha doğru. Nasıl tanıştın o kadınla?"

Glenn uzun uzun, biraz da sertçe baktı ona, kedilerinkini andıran o yeşil gözleriyle "Söyledim ya" dedi. "Babamla birlikte çalışıyor. Aynı takımdalar. Satranç kulübünün de üyesi. Beş yaşından beri oynarız birlikte. Çok aptal biri değildir."

Bunlar da onun ağzından dökülecek en övgü dolu sözlerdi.

Vektör

Ertesi perşembe mangal partisinde Glenn yoktu. Birkaç gündür ortalarda görünmemiştii de. Ne kafeterya civarında aylak aylak dolaşıyordu ne de Zeb'den bilgisayarda birkaç sızma hamlesi daha göstermesini istiyordu. Görünmez olmuştu.

Hasta mıydı? Fırar mı etmişti? Zeb'in aklına sadece bu iki seçenek geliyordu, sonra fırar etmeyi eledi, bu iş için çok küçüktü velet, ayrıca çıkış izni olmadan Batı DevaSaYol'dan tüymesi olanaksızdı. Öte yandan yeni edindiğı zenginden-al-fakire-ver anlayışına dayalı gizli kapaklı işler çevirme yeteneğı sayesinde sahte bir izin çıkarabilirdi pekâlâ.

Bir ihtimal daha vardı: ukala velet, dijital hatların dışındafink atmıştı. Şirketin kutsal sayılan birtakım veri tabanlarına ya da başka gizli bilgilere girmiş, dilediğini aşırırmıştı, sırf gırgırına, çünkü Çin karaborsasıyla ya da daha beterleriyle –örneğin, şu sıralarda bu işi başarıyla yürüten Arnavutlarla– karanlık alışveriş içinde olması ve yakayı ele vermesi mümkün değildi. Eğer öyleyse, bir odada sorguya alınıp bey-nini boşaltıyor olmalıydılar. Böyle muamelelere maruz kalanlar oradan ancak gözleri belermiş bir yaşında bir paçavra olarak çıkardı. Çocuk yaşta birine böyle bir şey yaparlar mıydı? Evet. Bal gibi yaparlardı.

Öyle olmamasını yürekten diliyordu, olduysa kendini çok suçlu hissedecekti, çünkü bu çok kötü bir öğretmen olduğu

anlamına gelirdi. “Bir Numaralı Kural” diye altını çizmişti. “Sakın yakalanma.” Ancak bazen bunu söylemek kolay, ama başarmak zor olurdu. Yoksa şifre perdelemeyi yalap şalap mı yaptım diye endişeye kapıldı?

Velete son kullanma tarihi kısayolunu göstermiş miydi acaba? Birkaç dolambaçlı yolu, birkaç izi gözden mi kaçırmıştı, öyleyse bu, Zeb’in kendi yarattığını sandığı kaçak orman yolunda dolaşanların sadece o ve Glenn olmadığı anlamına mı gelirdi?

İyice endişeye kapılmıştı, yine de ne öğretmenlere ne Glenn’in savsak ve umursamaz anababasına onu sormaya kalkacaktı. Göze batmaması, dikkat çekmemesi gerekiyordu.

Zeb tekrar mangalın başına gelip kalabalığa göz gezdirmeye koyuldu. Glenn görünürde yoktu hâlâ. Ama Pilar’ı gördü, yan tarafta bir ağacın altında oturuyordu. Satranç tahtalarından birinin karşısına geçmiş, onu inceliyor gibi bir hali vardı. Amaçsız dolaşan biri havasında oraya yöneldi Zeb, tesadüfen oradaymış gibi görünmeyi umuyordu.

“Oyuna var mısın?” diye sordu.

Pilar bakışlarını ona çevirdi. “Elbette” dedi gülümseyerek. Zeb karşısına geçip oturdu.

“Yazı tura atalım” dedi Pilar.

“Benim tercihim Siyah taşlarla oynamak.

“Kulağıma gelmişti. Pekâlâ.”

Pilar piyonu 4d’ye götürerek vezirin önünü açan standart bir hamleyle başladı. Zeb de vezir Hint savunmasıyla karşılık verdi. Bu arada sorusunu sordu, “Glenn nerede?”

“İşler yolunda değil” dedi Pilar. “Dikkatini oyuna ver.” Glenn’in babası öldü. Glenn de allak bullak oldu doğal olarak. NaAşRob A.Ş. yetkilileri babasının intihar ettiğini söylemişler.”

“Ya Siktir. Ne zaman olmuş bu?”

“İki gün önce” diye anlattı Pilar atıyla hamlesini yaparken. Zeb de onu sıkıştırmak için filini öne sürdü. Şimdi Pilar’ın

merkezini güçlendirmesi gerekecekti. “Ne zaman olduğu değil, nasıl olduğu önemli. Üst geçitten aşağı itmişler.”

“Karısı mı?” dedi Zeb, aklına Rhoda’nın meme uçlarını sırtına nasıl bastırıldığı gelmişti, ayrıca yatağının başucundaki lambaya gizlenmiş vericiyi düşündü. Muziplik olsun diye sormuştu –kendinden utanmalıydı. Bazen böyle şeyler mısır patlağı gibi dökülüverirdi dudaklarından. Ama aynı zamanda ciddi bir soru sayılırdı: Glenn’in babası Rhoda’nın öğle tatilindeki ara nağmelerini öğrenmişti belki de, ikisi birlikte bu konuyu tartışmak üzere baş başa kalabilecekleri DevaSaYol sınırlarının dışında yürüyüşe çıkmış olabilir, sonra da karşı yönden gelen trafiği görmek için üst geçitten geçmeye karar vermiş ve orada yürürken kavgaya tutuşmuş, derken Glenn’in annesi onu parmaklıklardan aşağı tepetaklak itmiş olabilirdi, adamın hiç fırsatı olmamıştı ki kendini ondan –neden– savunmaya...

Pilar bakışlarını Zeb’den ayırmıyordu. Herhalde, aklını başına toplamasını bekliyordu.

“Peki, söylediklerimi geri alıyorum. Karısı değildi.”

“DevaSaYol’un içinde yaptıkları bir şeyi ortaya çıkarmıştı” diye açıkladı Pilar. “Bu uygulamanın yalnızca etik dışı olmakla kalmayıp aynı zamanda halk sağlığı açısından tehlikeli, dolayısıyla ahlaksızca olduğunu düşünüyordu. Bunu kamuoyuna duyurmakla tehdit etti onları, asıl kamuoyuna değil ya, neyse, çünkü basın bu konuya muhtemelen yer vermez. Rakip Şirketlerden birine, hele yurtdışındaki birine gidecek olsa, böyle bir istihbaratı onlara zarar vermek için kullanırlar.”

“Onunla aynı araştırma ekibindeydiniz, değil mi?” diye sordu Zeb. Az önce anlatılanları izlemeye çalışırken, oyunda dikkati dağılmıştı.

“Bağlantılıydık” dedi Pilar piyonlarından birini sürerken. “O sırrını bana açtı. Ben de sana.”

“Peki neden?” diye sordu Zeb.

“Beni başka bir yere atıyorlar. DevaSaYol genel merkezine, doğuya. Daha doğrusu, orası diye umuyorum, daha beter bir yer de olabilir. Heyecanımın kalmadığını düşünebilir veya sadakatimden şüphe edebilirler. Buradan ayrılman gerekecek. Buradan gittikten sonra artık seni koruyamam. Atınla filimi ye.”

“Ama bu kötü bir hamle. Yaparsam, sana fırsat...”

“Sen taşı eline al yeter” dedi usulca. “Sonra avucunda sakla. Bende bir tane daha var. Kutuya onu koyarım. Bir filin eksik olduğunu kimse anlamaz.”

Zeb fili avucuna aldı. Bunu yapmayı ta Yüzen Dünya günlerinde El Çabukluğu Slaughter’ten öğrenmişti. Bir çırpıda gömleğinin kolundan içeri kaydırıldı.

“Bununla ne yapacağım?” diye sordu. Pilar gidince tek başına kalacaktı.

“Teslim et, yeter. Sana sahte bir günlük geçiş kartı çıkaracağım, ekine de göstermelik öykünü yerleştiririm; varoşlarda ne işin olduğunu bilmek isteyecekler. Batı DevaSaYol Sitesinden çıkınca seni yeni bir kimlik bekliyor olacak. Fili de yanında götür. Pullar ve Kuyruklar adında bir seks kulübü zinciri var, internette ara, bulursun. Buraya en yakın şubesine git. Parola *kolpa*. Seni içeri alırlar. Fili oraya bırakacaksın. Bu bir saklama aygıtı, nasıl açacaklarını onlar bilir.”

“Kime teslim edilecek? İçinde ne var? *Onlar* kim?”

“Taşıyıcılar.”

“Ne anlamda? Matematik vektörleri gibi taşıyıcılar mı?”

“Biyolojik diyelim. Taşıyıcılar, biyoformlar içindir. İşte bu taşıyıcılar vitamin haplarına benzeyen birtakım başka taşıyıcılara yerleştirilir. Üç çeşittirler: beyaz, kırmızı, siyah. Haplar, başka bir taşıyıcıda, yani filde. Onu da bir başka vektör taşıyacak, yani sen.”

“Haplar ne?” diye sordu Zeb. “Kafa hapi? Kod yongası?”

“Değil tabii. Sorma, daha iyi” dedi Pilar. “Fakat ne yaparsan yap, sakın yutma. Takip edildiğini düşünürsen, fili bir mazgala atarsın.”

“Ya Glenn?”

“Şah mat.” Pilar şahını yemişti. Gülümseyerek ayağa kalktı.

“Glenn kendi yolunu bulur. Babasını öldürdüklerini bilmiyor. Henüz bilmiyor. Ya da doğrudan bilmiyor. Ama çok zekidir.”

“Anlayacak mı diyorsun?”

“Hemen olmasa iyi olur. O türlü kötü haberler almak için çok küçük. Bilmez numarası yapamayabilir, sana benzemez yani.”

“Benim yaptıklarımın bazısı gerçek. Mesela, şimdi, kimliğimi nerede değiştireceğim? Geçiş iznini nasıl alıyorum?”

“DelliÂddem sohbet odasına gir, orada bütün ayrıntılar seni bekliyor. Şimdiki ağ geçidini de karıştır sonra. Bu bilgisayarlarda ayakizi bırakmayı göze alamazsın.”

Zeb konuyu biraz eğlenceli hale getirmek adına sordu, “Bunlardan herhangi biri farklı yüz kılları gerektiriyor mu? Yeni kimliğimde yani? Ya rüküş pantolon?”

Pilar’ın dudaklarına bir gülümseme yayılıyor. “Çağrı cihazımı bütün gün kapalı tuttum. Buna sadece mangal günlerinde izin var, göz önündeyiz ya. Şimdi açıyorum. Duyulmasını istemediğin tek kelime söyleme sakın. Yolun açık olsun.”

Pullar ve Kuyruklar

Zeb masasının çekmecesine sakladığı bellek çubuğunu almış, deniz kabukları misali üstüne yapışan öksürük pastillerini ayıkladıktan sonra bilgisayarındaki Bağırsak Parazitlerini etkinleştirmiş, derken saklı kâbus kurdunun doymak bilmez kursağına, oradan da dolambaçlı yollardan DelliÂddem'in sohbet odasına dalmıştı. İşte, nasıl-yapılır paketi onu bekliyordu, ama kimin bıraktığına dair hiçbir ipucu yoktu. Açıp içindekileri yutmuş, sindirmiş ve gerisine geri sıvışıp kaçarken bütün izlerini kaybetmişti. Ardından bellek çubuğunu ayağının altına alıp –daha doğrusu, karyolasının bir bacağının altına koyup yatakta birkaç kez zıplayarak– paramparça etti ve farklı klozetlere attı. Plastik ve metalden yapıldıkları için kendi kendilerine kolaylıkla gitmezlerdi, ama eğer üzerlerine şöyle yoğun kıvamlı bir şey...

“Tamam” diyor Toby. “Anladım.”

Zeb'in yeni adı Hektor'du. Vektör Hektor olarak düşündü. Bu adı bulan her kimse pis bir espri anlayışı olmalıydı, ama o kişinin Pilar olduğunu sanmıyordu, esprili birine pek benzemiyordu.

Yeni Hektor kimliğini ancak duvarların dışına çıkıp Batı DevaSaYol'un güvenlik kameralarından uzaklaştığında kullanacaktı. O dakikaya kadar Şit kalacaktı, kahverengi fitilli kadife pantolonuyla veri girişi kayığına zincirlenmiş önemsiz bir şifre kölesi. Hiçbir etkisi olmasa bile yeni kimliğinin

ona en azından daha güzel pantolonlar giydireceğine bahse girerdi. Varoшта onu bekleyen yeni giysiler olduğu söylenmişti, kendi oraya varmadan önce sokak serserilerinin, çılgın birilerinin veya işinden edilmiş orta kademe yöneticilerin karıştırmayacağını umduğu bir çöp bidonuna zulalanmıştı.

Şit kimliğine iliştirilen göstermelik öyküye göre, YeniSen adında, DevaSaYol'un şaibeli yan kuruluşu olan güzellik ve huy iyileştirme Şirketinin yerel şubelerinden birinin hizmetlisiydi. Sağlık ve Güzellik, göbeğinden birbirine bağlı baştan çıkarıcı ikizlerdi, sonsuza dek alarm verirlerdi. İkisinden biri uğruna pek çok kişi burun estetiğine para dökerdi.

DevaSaYol'un ürünlerinden –vitamin takviyeleri, reçetesiz ağrı kesiciler, üst düzey hastalığa özel ilaçlar, sertleşme bozukluğu tedavileri vesaire– bilimsel tanımlar, etiketlerinde de Latince adlar eksik olmazdı. YeniSen bunun yanı sıra, Vikan aya tapanlardan ve katil böceklerle dolu Oraya-girme yağmur ormanlarının derinliklerindeki şamanlardan gizemli sırlar kazıp çıkarırdı. Zeb çıkarların çakıştığının farkındaydı. Eğer canın yanar da hastalanırsan ve bu seni çirkinleştirirse, DevaSaYol'dan bunu al; eğer çirkinsen ve bu canını acıtıyorsa, YeniSen'den şunu al.

Zeb yeni yıkanmış kahverengi fitilli kadife pantolonunu giyerek görevine hazırlandı. Sıra dışı karman çorman Şit kişiliğine girmek için yüz ifadesini allak bullak edip banyodaki aynaya göz kırptı.

"Ayvayı yedin" dedi aynaya. Âdem'in buyurgan, benağabeyim-en-doğrusunu-ben-bilirim havasında zorla ona kakaladığı Şit'le yollarını ayırdığına üzülmecekti. Sırf bunun için, onu fırçalamak için bile olsa Âdem'le yüz yüze görüşmeye can atıyordu. "O pantolon yüzünden başıma ne haltlar geldiğinden haberin var mı?" diyebilirdi mesela.

Şit'in yola çıkma vakti gelmişti. Çıkış izni elinde salına salına ön kapıya doğru ilerledi, bir yandan da mırıldanıyordu:

*Hay vah, hay vah,
Osuruktan bir işe yallah,
Çat orda, pat burda
Hay vah, hay vah, vah!*

Şimdi sıra alt kademe şifre koyucu Şit'in göstermelik öyküsünü hatırlamaya gelmişti. YeniSen'in web sayfasını incelemek ve nasıl kurcalandığını ortaya çıkarmak üzere gönderilmişti. Birisi –belki de daha gençken kendinin de olduğu gibi çokbilmiş ergen bir korsan– internet görüntülerini değiştirmiş, böylece huy iyileştirici, cildi düzeltici ürünlerden herhangi birine tıklayınca, mor ve turuncu renkte bir öbek böcek animasyonu müthiş bir süratle onları kemirmeye koyuluyor, sonra da ayakları kasılıyor, sarı bir gaz çıkan gövdeleri pathlyordu. Saçmaydı ama açıklayıcıydı.

Batı DevaSaYol kendi sistemleri içerisinde hiç kimsenin bu problem üstünde çalışmasını istemezdi elbet; ne kadar gerzekçe görünürse görünsün, pekâlâ tuzak olabilirdi; planlayanlar dışarıdan böyle bir müdahale olmasını hedeflemişlerdi, böylelikle DevaSaYol'un güvenlik duvarlarında sıkıştıırıp değerli IP adresini yürütebileceklerdi. Bu nedenle birinin kalkıp bizzat YeniSen'e gitmesi gerekiyordu: Önemsiz ve harcanabilir biri olmalıydı, çünkü çetelerin kaynadığı varoşlarda tehlike kol geziyordu. O da Şit olacaktı, ama ona en azından bir DevaSaYol aracı tahsis etmişlerdi, bir de şoför. Hiç kimse beynini kazımak için Şit'i zorla kaçırma derdine girmezdi, ne de olsa beyin takımından değildi. Yine de.

YeniSen sızma işini kimin ve neden yaptığını bulmak istemiyordu, bu çok pahalı olurdu. Sadece güvenlik kalkanı onarılsın yeterdi. Kendi elemanları becerememiş, göstermelik öyküyü ele vermişlerdi, zaten o da –Zeb'e göre– pek akla yatkın değildi. Öte yandan YeniSen ucuz bir operasyondtu –tabii bu afili günlerinden önce, Park'ta Kür Merkezi adıyla kurulduğu zamandı– bu nedenle, ET elemanları A takımı falan de-

ğildi, B takımı, hatta C takımı bile olmayabilirdi, çünkü en parlak elemanları daha zengin Şirketler kapardı. Daha çok F takımına benziyorlardı. Başarısız kaldıklarına göre öyleydi galiba.

Fakat uzunca bir süre beklemek zorunda kalacaklar diye düşündü Zeb, çünkü bir saat içinde Hektor'a dönüşecekti, Şit ise bir daha varolmayacaktı. Satranç fili yanındaydı; torba gibi bol fitilli kadife pantolonunun cebine koymuş, ne olur ne olmaz diye sol elini cebinden ayırmıyordu, gören biri varsa, hiç olmazsa, iş bitirdiğini düşünecekti. Yine de bunu ölçülü bir tutumla yapıyordu, araca casus yazılım yüklenmiş olma ihtimali vardı. Dönek olmaktansa, sisteme kaçak yoldan önyüklemeye yapacak kaçakçı damgası yemektense, otuz-birci görünmek daha iyiydi.

YeniSen, faaliyetini karaborsa mahallesinin bir kenarındaki yıkık dökük bir binada yürütürdü. Dolayısıyla ölçüsüz kırmızı soslu velveleyle avaz avaz bağırsıklar ve korna sesleri, ayrıca havada uçuşan köfteler eşliğinde baş aşağı edilip yolu kapatan bir SırBurgerler tezgâhı görmeye alıştı. Zeb'in şoförü kornaya bastı, camı indirip bağırması gerektiğini iyi bilirdi.

Ancak göz açıp kapayıncaya kadar arabanın etrafı on kadar Asya Karması tarafından sarılmıştı. İçlerinden birinin elinde, DevaSaYol aracının şifresi yüklü dijital kilidi patlatacak alet vardı herhalde, çünkü kapıların kilidini açıvermişti. Karma haydutları bir saniye içinde debelenen, ciyak ciyak bağırarak şoförü çekip çıkarmış, ayakkabılarına yapışarak mısırsı koçanı gibi onu soymaya başlamışlardı. Bu varoş çeteleleri süratli ve profesyoneldi, bunu teslim etmek gerekiyordu. Anahtarlarını kapar, geri vitesle takarak şimşek misali uçup aracı tam veya parçalanmış olarak, hangisine daha çok para verirlerse, satmaya götürürlerdi.

Şimdi sıra Zeb'e gelmişti. Bunun bedeli önceden ödenmişti: Asya Karmaları pislikti ama aynı zamanda ucuza giderlerdi, ufak tefek işleri seve seve kabul ederlerdi. Önce şoförün görüş hattının kapanıp kapanmadığını kontrol etti –kapanmıştı herhalde, çünkü kafasından aşağı kırmızı sos boca edilmişti– Zeb arka kapıdan atlayıp hemen yandaki sokak aralığından sürünerek köşeyi, ardından bir başka köşeyi, derken üçüncüsünü döndü ve kendisini bekleyen çöp bidonuna vardı.

Kahverengi fitilli kadife pantolon çöpe gitti, nihayet kurtulmuştu, bidondan eskitilmiş blucinle ona uygun aksesuarlar çıktı. Siyah suni deri ceket, ORGAN BAĞIŞI, BENİMKİNİ PARASIZ DENE yazılı siyah tişört, aynalı güneş gözlüğü, ön tarafına göze batmayacak ölçüde kırmızı bir kurukafa işli beysbol kasketi. Klipsli altın diş kaplaması, takma bıyık, yeni moda pis pis sırtıma; derken Vektör Hektor ortalıkta aylak aylak dolaşmaya hazırdı. Satranç filini özenle elinde tutuyordu, sonra ceketin iç cebine koyup fermuarı çekti.

Yola koyuldu, acelesi vardı ama belli etmiyordu, en iyisi işsiz güçsüz görünmekti. Yine en iyisi hiçbir işe yaramaz görünmekti.

Varacağı yer, Pullar ve Kuyruklar, varoşun iyice içlerindediydi. Eğer oraya o kılıkta giderse, kafa derisiyle burnundan ve taşaklarından başlamak üzere kendi kişisel yerlerini savunmak zorunda kalacaktı herhalde, gel gör ki dikkatini çektiklerinin sayısı ince eleyip sık dokuyan birkaç kişiyi geçmiyordu. Denemeye değer mi? Değmez diye karar verdi. Salına salına oraya giderken engellerinden sıyrıldı.

İşte karşıdan görünmüştü: YETİŞKİN EĞLENCESİ, altında da neon yazılarla *Seçkin Beylere Özel*. Bedensaran yeşil pullar giymiş sürüngen güzellerin görüntüleri vardı, çoğunda etkileyici meme eklentileri göze çarpıyordu, bazıları omurga-

sız izlenimi uyandıracak kadar eğilip bükülerek poz vermişti. Bacaklarını kendi boynuna dolayabilen bir kadının, yenilik anlamında sunduğu bir şey olmalıydı, ancak bunun ne olduğu belli değildi. Piton Mart tam karşıdaydı işte, trapezden aşağı sallanan ve Yüzen Dünya'dayken testereyle ikiye bölünmesine sık sık yardım ettiği güzeller güzeli yılan terbiyecisi Katrina WooWoo'ya müthiş benzeyen ateş gibi bir kobra kadının omuzlarına dolanmıştı.

Arada öyle yaş farkı da yoktu. Demek ki elini işten çekmemişti hâlâ. Bir bakıma.

Gündüzdü, içeri giren müşteri yoktu. Zeb kendisine söylenen gülünç parolayı düşündü. *Kolpa*. Bu sözcüğü akla yatkın bir cümlede nasıl kullanırdı? “Bugün çok kolpa görünüyorsun” dese olur muydu acaba? Kime söylediğine bağlı olarak bir tokat ya da yumruk yerdı herhalde. “Ne kolpa hava ama” denir mi? “Şu kolpa müziği kapasana” olur mu? Hiçbiri doğru gibi gelmiyordu.

Zili çaldı. Kapı, üstündeki demir malzemelerle banka kasasına benziyordu. Gözetleme deliğinden bir göz baktı. Kilitler tıkırdadı, kapı açıldı, karşısında kendi gibi izbandut bir bar fedaisi duruyordu, tek farkı siyah olmasıydı. Saçları kırpık kesilmiş, koyu renk takım elbise giymişti. “Ne var?”

“İçeride bazı kolpa kızlar var diye kulağıma geldi” dedi Zeb. “Adamı bir güzel yağlayıp ballarlarmış.”

Adam gözlüklerinin ardından onu süzüyordu. “Bir daha söyle” dedi, Zeb de tekrarladı. “Kolpa kızlar” dedi herif, sözcükleri hamur gibi ağzında yuvarlayarak. “Yağlayıp ballıyorlar.” Dudaklarının köşesi kıvrıldı. “İyi deneme. Tamam. Gir.” Kapıyı kapamadan önce sokağa iyice göz attı. Kilitler yine tıkırdadı. “O *kızı* görmek istiyorsun.”

Yürüdükleri koridorda yerler mor halı kaplıydı. Merdivenlerden yukarı çıkarlarken, ortalık çalışma saatleri arası yaşanan zevk kokuyordu. Hani şu, sahte abazanlık anlamına

gelen, yalnızlık demek olan, parasını ödersen aşkı bulursun diyen piliç dükkânı kokusu.

Herif kulaklığına doğru bir şey söyledi, cihaz minicikti herhalde, Zeb görememişti bile. Belki de dışının içindeydi, son zamanlarda kimileri oraya yerleştiriyordu, ama eğer çenene bir yumruk yer de dışını yutarsan, cihaza söylediklerin kışından duyulurdu. İçerideki bir kapıda, yönetim odası yazıyordu, beden odası da vardı, üstünde de parlak yeşil renkte göz kırpan bir yılan logosu ve “Esnek Bedenler” yazısı.

“Gir” dedi zebellah bir kez daha –sözcük dağarcığı cüssesi kadar geniş değildi besbelli– Zeb içeri girdi.

Oda her türlü iş için kullanılanlardandı, içeride bir sürü video ekranı, odayı boğan sıkış tıkış pahalı eşyalar ve bir mini bar vardı. Zeb özlem dolu gözlerle bara baktı, bir bira vardı belki, oraya buraya koşturmak ve bunca role girmek onu susatmıştı –ama şimdi sırası değildi.

İçeride iki kişi vardı, ikisi de koltuklarına gömülmüş oturuyordu. Biri Katrina WooWoo’ydu. Üzerine yılan kostümü yerine, Orospu No. 3 yazılı bol ve geniş bir svetşört, daracık siyah kot pantolon giymişti, ayaklarında da ip cambazını sakat bırakabilecek cinsten sivri topuklu ayakkabılar vardı. Tıslarken bile yapmaya devam ettiği şu meşhur sahne gülücüklerini saçarak baktı Zeb’e. “Uzun zaman oldu.”

“O kadar uzun sayılmaz” diye karşılık verdi Zeb. “Hâlâ elde edilmesi kolay, ama elde tutulması zor görünüyorsun.”

Katrina gülümsüyordu. Zeb onun pullu iç çamaşırlarına uzanmaya hasret kaldığını –çocuksu sevdasının henüz uçup gitmediğini– itiraf etmek zorundaydı, ne var ki o anda böyle hedeflere kilitlenecek durumda değildi, çünkü odadaki diğer kişi Âdem’di. Cüzzamla ilgili bir oyun için spastik paçavracılar tarafından birleştirilmiş gibi görünen alık bir kaftan giymişti.

“Ya Siktir” dedi Zeb. “Nereden buldun şu cin entarisini?”

Şaşırmış görünmemek en iyisiydi, aksi takdirde Âdem'e şu anda hak etmediği bir üstünlük verecekti.

"Zevkli tişörtün dikkatimi çekti" dedi Âdem. "Sana yakışıyor. Güzel yazı, küçük kardeş."

"Burada böcek var mıdır?" diye sordu Zeb. Bir küçük kardeş esprisi daha patlatırsa, Âdem'e bir yumruk çakacaktı. Yok, yapmazdı. Ona vurmaya asla dayanamazdı, hele dosdoğru çakması mümkün değildi: Âdem fazlasıyla uhreviydi.

"Elbette var" diye Katrina WooWoo yanıtladı. "Ama biz hepsini kapadık, müessesenin ikramı."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Aslında o kapattı" dedi Âdem. "Bir düşün. İşyerinde hiçbirimizin ayakizi olsun istemiyor. Bize yaptığı büyük bir iyilik. Sağol Katrina. İşimiz uzun sürmez." Katrina ipte yürürcesine odadan dışarı çıktı, hafiften yalpalarken omzunun üzerinden ikisine bir gülücük attı, ama bu defaki sinirli bir gülücük değildi. Kaftana rağmen, belli ki Âdem'e düşküncü. "Yemek birazdan hazır" dedi, "eğer isterseniz. Kızlar kantininde. Ben gidip üzerimi değiştireceğim, gösteri saati yaklaşıyor."

Âdem o kapıyı kapayana dek bekledi. "Başardın" dedi Zeb'e. "Güzel."

Zeb, "Sana teşekkür yok" diye karşılık verdi. "O kahverengi sünepe pantolonları yüzünden linç edilebilirdim." Âdem'in hâlâ sağ olduğunu görmek onu sevindirmişti doğrusu, fakat bunu açık açık itiraf etmeyecekti. "O boktan şeylerin içinde boktan bir dallamadan farksızdım" diyerek ağzını iyice bozdu.

Âdem bunları duymazran geldi. "Yanında mı?"

"Şu boktan satranç taşını soruyorsun herhalde." Zeb taşını uzattı. Âdem tepesini çevirip çıkardı. Fili baş aşağı çevirdi, içinden altı hap düştü: kırmızı, beyaz, siyah renklerden ikişer tane. Âdem hepsini inceledikten sonra gerisingeri filin içine koydu ve tepesini yerine taktı.

"Teşekkürler" dedi. "Bunu saklayacak çok güvenli bir yer bulmalıyız."

“Ne bu?” diye sordu Zeb.

“Saf kötülük. Eğer Pilar haklıysa. Ama değerli bir kötülük. Üstelik çok gizli. Glenn’in babası bu yüzden öldü.”

“Nasıl bir etkileri var? Süper seks hapları falan mı?”

“Daha zekice bir şey” diye açıkladı Âdem. “Hastalıkları taşımada vitamin takviyeleriyle reçetesiz ağrı kesicileri kullanıyorlar –bunlar ilaç tedavilerini denetim altında tuttukları hastalıklar. Beyazların içinde ne varsa, yayıcı onlar. Gelişigüzel dağıtım, böylece hiç kimse patlama noktasının tam yerinden kuşkulanmayacak. Her türlü para kazanırlar, vitaminlerden, sonra ilaçlardan ve nihayet hastane tedavilerinden, hastalık iyice yerleşince. Yerleşir de, çünkü tedavide kullanılan ilaçlar da hilelidir. Kurbanların parasını Şirket kasalarına hortumlamak için çok iyi bir plan.”

“Demek beyazlar böyle. Ya kırmızılarla siyahlar?”

“Bilmiyoruz” dedi Âdem. “Onlar deneme aşamasında. Başka hastalıklar için olabilir, daha hızlı etki eden formülleri vardır belki. Güvenli bir şekilde nasıl ortaya çıkaracağımızdan bile emin değiliz.”

Zeb bunu aklının bir köşesine yazdı. “Bu büyük bir iş. Aca-
ba bu fikri üretmek için kaç kişilik beyin takımı gerekti?”

“DevaSaYol içerisinde belli, küçük bir grup” dedi Âdem. “Tepeden yönetilirler. Glenn’in babasını kullanıyorlardı. O kendisinin kanser tedavisi odaklı taşıyıcı üstünde çalıştığını sanıyordu. Meselenin aslını, bütün kapsamını kavrayınca, buna katlanamadı. Bunları gizlice Pilar’a vermişti, sonra da...”

“İçine edeyim” dedi Zeb. “Onu da mı öldürdüler?”

“Hayır” dedi Âdem. “Onun bildiğini onlar bilmiyor bile, daha doğrusu öyle umut ediyoruz. Doğu yakasındaki DevaSaYol Merkezi’ne yeni atandı.”

“Bira içmemin sakıncası olur mu?” diye sordu Zeb. Cevabını beklemedi. “Artık bunlar elinde olduğuna göre” dedi ferah-

latıcı ilk yudumdan sonra, “sırada ne var? Karaborsada satacak mısın? Yabancı Şirketler kesenin ağzını açacaklardır.”

“Hayır” dedi Âdem. “Bunu yapamayız. İlkelerimize tamamen ters. Bu dünyada elimizden tek gelen, kaçınmamız gereken şeylerin ne olduğunu öğrenmek. Becerebilirsek, vitamin takviyeleri konusunda ötekileri uyarmak, ama eğer bilgiyi herkese duyurmaya kalkarsak, bize inanmazlar. Paranoyak damgası yediğimizle kalırız, arkasından da talihsiz kazalar geçiririz. Basın, bildiğin gibi, Şirketin denetiminde, bağımsız çalışanlarınsa sadece adı bağımsız. Öyleyse tehlikeden uzak inceleyebilecek ortamı bulana dek hapları saklı tutacağız.”

“Bu *biz* kim?” diye sordu Zeb.

“Bilmezsen, söyleyemezsin de” dedi Âdem. “Bu herkes için daha güvenli, senin için de.”

Zeb ile Yılan Kadınların Öyküsü

“Bunların hepsini onlara nasıl açıklayayım?” diyor Toby.
“Yılan gibi giyinmiş Pullar ve Kuyruklu kızlarını?”

“Orayı es geç.”

“Sanmam. Onun da anlatılması gerek. Cuk oturuyor, bir kadın, aynı zamanda yılan. Meditasyona ve o hayvanın başına gelenlere uygun. O dişi domuza da. Basbayağı benimle iletişime geçmiş gibiydi. Karasakal’la da.”

“Sence o yaratık yarı-insan mı? Domuz Kadın? Körü körüne inandın yani.” Kıkırdıyor.

“Yo, tam öyle sayılmaz ama...”

“Senin içeceğinde çok fazla peyote yumrusu var anlaşılan. Başka bir şey de koymuş olabilirsin tabii.”

“Olabilir. Haklısın aslında.”

Öykü, Toby’nin zihninde kendi kendine akıp gidiyor. Sanki kendisi öyküye kafa yormuyor da onu yönetmiyor da. İpler elinden kaçıp gitmiş; Toby’ye sadece dinlemek kalıyor. Birkaç bitki molekülünün beynine neler yapacağı ve bunun ne kadar süreceği inanılır gibi değil.

İşte size Zeb ile Yılan Kadınların öyküsü. Öykünün başında Yılan Kadınlar yok, sonra gelecekler. Önemli olaylar genellikle öyküler ilerledikçe yer alır. Bazen de ortada.

Ama ben size başını anlatmıştım, şimdi ortasına geldik. Zeb de Zeb’le ilgili öykünün ortasında. Kendi öyküsünün tam ortasında yer alıyor.

Öykünün burasında ben yokum; benimle ilgili kısma daha gelmedik. Ama bekliyorum, uzak gelecekte. Zeb'in öyküsünün benimkiyle birleşmesini bekliyorum. Toby'nin öyküsü. Şu anda sizinle birlikte içinde bulunduğum öykü.

Mürver ağacında yaşayan ve arılar aracılığıyla bizlerle konuşan Pilar bir zamanlar yaşlı bir kadın bedenindeydi. Zeb'e özel önemi olan bir şey verip ona iyi bakmasını söylemişti –küçük bir şeydi, tohuma benziyordu. Eğer yersen, o tohum seni hasta ederdi. Fakat kaostan gelen birtakım kötü insanlar, başkalarına bu tohumun onları mutlu edeceğini söylüyordu. Sadece Pilar ve Zeb, bir de çok az kişi biliyordu işin aslını.

Kötü insanlar neden mi böyle yapıyorlardı? Para yüzünden. Para görünmezdi, tıpkı Siktir gibi. Para onlara yardım eder sanıyorlardı; Siktir'den daha iyi bir yardımcı olduğunu düşünüyorlardı. Oysa yanılıyorlardı. Para onların yardımcısı değildi. Tam ihtiyacın olduğu anda Para gider. Fakat Siktir kalır, çok sadıktır.

Böylece Zeb tohumu aldı, kapıdan çıkıp gitti, kötü adamlar tohumun onda olduğunu bilselerdi, peşine takılıp canını yakarlardı. Telaş etmeden çabuk çabuk gidiyordu, Ya Siktir dedi ve Siktir havada süzülerek geldi, hep çağrıldığında yaptığı gibi son sürat geldi, Yılan Kadınların evine nasıl gireceğini Zeb'e gösterdi. Yılan Kadınlar da kapıyı açıp Zeb'i içeri aldılar.

Yılan Kadınlar... Bir yılan vardır, bir de kadınlar. Yılan Kadınlar her ikisiydi. Birçok Kuş Kadın ve Çiçek Kadınlarla birlikte yaşarlardı. Zeb'i sakladılar, dev bir şeyin içine. Koskocaman bir şeyin. İstiridye kabuğunun içine. Yok, divana. Belki de onu koskocaman, devasa bir... Bir çiçeğin içine saklamışlardı. Üstü ışıklı çok parlak bir çiçeğin.

Evet, ateşçiçeği. Hiç kimse Zeb'i çiçeğin içinde aramazdı.

Zeb'in ağabeyi, Âdem de çiçeğin içindeydi. Güzel olmuştu

bu. Birbirlerini gördüklerine sevindiler, çünkü Âdem, Zeb'in yardımcısıydı, Zeb de Âdem'in.

Yılan Kadınlar bazen insanları ısırırdı, ama Zeb'i ısırma-
dılar. Onu sevmişlerdi. Onun için özel bir içecek hazırladılar,
adına Şampanya Kokteyli diyorlardı, sonra özel danslarını
sergilediler. Kıvrak bir danstı, ne de olsa ylandı hepsi.

Çok naziktiler. Antilop onları böyle yaratmıştı çünkü. Hep-
si Antilop Çocuklarıydı, çünkü yarı-yılandılar. Dolayısıyla
Flurya'yla ilgileri yoktu. Ya da fazla ilgili değillerdi.

Yılan Kadınlar uyuması için Zeb'i koskocaman bir yatağa
yatırdılar, parlak ve yeşil bir yataktı. Siktir de uyuyabilirdi
orada, bol bol yer vardı.

Zeb, teşekkür ederim dedi, çünkü Yılan Kadınlar, hem ona
hem de görünmez yardımcısına oldukça sevecen davranıyor-
lardı. Rahat etmelerini sağladılar.

Hayır, ona mırlamadılar. Yılanlar mırdayamaz. Ama baş-
ka... Çöreklandılar. Evet, öyle yaptılar, biraz çöreklandılar.
Biraz da büzüldüler. Yılanların kasları büzülmeye uygundur.

Zeb öyle ama öyle yorgundu ki, derhal uykuya daldı. Yılan
Kadınlar, Kuş Kadınlar ve Çiçek Kadınlar hep birlikte ona
göz kulak oluyor, uyurken başına kötü bir şey gelmemesine
dikkat ediyorlardı. Kötü adamlar gelse bile onu koruyup sak-
layacaklarını söylediler.

Derken kötü adamlar geldi. Ama bu öykünün gelecek bölü-
münde.

Şimdi ben de çok ama çok yorgunum. Gidip uyuyayacağım.
İyi geceler.

Gelecek öyküye sıra geldiğinde böyle diyecek.

Domuzcuk

Guru

Pilar'ın mürver ağacını ziyarete gittiğinin ertesi günü, Toby hâlâ Kapsamlı Meditasyon karışımının etkilerini hissediyor. Dünya olması gerektiğinden biraz daha parlak, renklerin kenarları ve şekilleri biraz daha saydam görünüyor gözüne. Sakinleştirici tonda –açık mavi, desensiz– bir çarşafa bürünüyor, yüzünü tulumhada çabucak yıkayıp kahvaltı masasına yürüyor.

Herkes karnını doyurup gitmiş herhalde. Beyaz Saparna ile Mavi Kelebek tabakları kaldırmakla meşguller.

Mavi Kelebek, “Yiyecek bir şeyler kaldı galiba” diyor.

Toby, “Ne vardı?” diye soruyor.

“Jambon ve sarmaşıklı çörek” diye Beyaz Saparna cevap veriyor.

Toby bütün gece rüya görmüştü, domuzcuklu rüyalar, bunlar. Masum domuzcuklar, şirin domuzcuklar, gerçek hayatta gördüklerinden daha tombul, daha temiz ve daha az yırtıcı yaratıklar. Uçan domuzcuklar, pembe renkliler, bulanık beyaz yusufçuk kanatlılar; yabancı diller konuşan domuzcuklar; şarkı söyleyen, eski çizgi filmlerde veya çılgın müzikallerdeki gibi sıra sıra olmuş hoplayıp zıplayan domuzcuklar. Duvar kâğıdı misali ardı arkası kesilmeyen, asmalara dolanmış domuzcuklar. Hepsi mutluydu, hiçbiri ölü değildi.

Kendinin de bir zamanlar parçası olduğu silinip giden uygarlıkta, insanlara benzetilen hayvanları taklit etmeye bayı-

hırlardı. Kucaklanası, yumuşacık, Sevgililer Günü kalplerine sarılan pastel renkte aylar. Sarılma isteği uyandıran sevimli aslanlar. Dans eden sevimli penguenler. Daha da eskiden kışlarında para atılacak kertikler olan pembe, parlak, gülünç domuz kumbaralar vardı, onları antikacı dükkânlarında gö-rürdünüz.

Domuzcukların vals yaparak gözünün önünden geçtiği koca bir geceden sonra jambon yemeyi kaldıramaz ki Toby. Dünden sonra olmaz: Dişi domuzun ona dediklerini hâlâ unutmuş değil, söze dökemiyor o başka. Akım gibi bir şeydi. Su akımı, elektrik akımı. Uzun, sesaltı dalgaboyu. Beyin kimyaları uyuşumu. Belki de Bahçıvan Philo'nun bir zamanlar dediği gibi, Kim TV ister? Herhalde katıldığı Gece İbadetleri ve Kapsamlı Meditasyonlar fazla gelmişti.

“Ben almasam daha iyi” diyor Toby. “İkinci kere ısıtılınca güzel olmaz. Kahve içeyim yeter.”

“Sen iyi misin?” diye soruyor Beyaz Saparna.

“İyiyim.” Toby itinayla mutfak tarafına giden patikayı yürürken çalılarının saçılıp dağıldığı yerlere basmamaya özen gösteriyor, sonra Rebecca'yı buluyor, kahve yerine geçen içecekten bir fincan almış onu yudumlamakla meşgul. Küçük Karasakal da yanında, sere serpe yere uzanmış yazı yazıyor. Toby'nin kurşunkalemlerinden biri elinde, defterini de araklamış. Aslında buna “araklamak” denmez –Fluryagiller özel mülkiyet kavramına yabancı gibiler.

“Uyanmadın” diyor Karasakal ayıplamaksızın. “Uzaklara yürüyordun, gece gece.”

“Sen de bunu gördün?” diyor Rebecca. “Bu çocuk inanılmaz.”

Toby soruyor, “Ne yazıyorsun?”

“İsimleri yazıyorum, Ya Toby” diye yanıt veriyor Karasakal. Gerçekten öyle. TOBİ. ZEB. FULURYA. REBEKA. AN-TİLOB. KARADAMICIMI.

Rebecca, “Onları bir araya topluyor” dedikten sonra Karasakal’a dönüyor, “İsimler. Sırada kim var?”

“Sonra Amanda yazacağım” diyor Karasakal ağırbaşlı bir tavırla. “Bir de Ren. Böylece benimle konuşabilirler.” Toparlanıp ayağa kalkıyor, Toby’nin defteriyle kalemını kaptığı gibi koşa koşa gidiyor. Toby, onları elinden nasıl geri alırım acaba diye düşünüyor.

“Tatlım, bitik görünüyorsun” diyor Rebecca. “Gece zor mu geçti?”

“Bir şeyleri fazla kaçırdım” diye açıklıyor Toby. “Kapsamlı Meditasyon karışımı. Çok fazla mantar koydum.”

“Tehlikeli bu. Bol bol su iç. Sana yoncayla iğne yapraklarından çay yapayım.”

“Dün kocaman bir domuz gördüm. Anaç bir domuz, yavrularıyla birlikte.”

“Ne kadar çok o kadar iyi. Elimizde püskürteçlerimiz olsun, yeter. Pastırmamız da bitmek üzere.”

“Dur, bak” diye anlatıyor Toby. “O yaratık –anne domuz bana çok tuhaf bakıyordu. Kocasını vurduğumu bildiğini sezdin. YeniSen Kür Merkezi’ndeyken.”

“Vay be, sen basbayağı mantarları kaçırmışsın. Bir kere sinde ben de sutyenimle sohbet etmiştim. Anaç sana köpürmüş demek, kocasını... Özür dilerim, koca diyemeyeceğim o yaratığa! Domuzun tekiydi işte, tanrı aşkına!”

“Halinden memnun değildi” diyor Toby. “Ama hüzünden çok öfke duyuyordu, sanırım.”

“Onlar sıradan domuzlardan daha akıllı, Meditasyonun itici gücü olmasa bile öyleler” diye devam ediyor Rebecca. “Bu kesin. Aklıma gelmişken, Jimmy bu sabah kahvaltıya geldi. Artık ona hasta tepsileri hazırlamayacağız. İyiye gidiyor, ama ayağına bakmanı istedi.”

Artık Jimmy kendine ait bir odacıkta kalıyor. Yeni bura-

sı, koçan eve ekledikleri kısım nihayet bitti. Koçan duvarlar nemden hâlâ hafif küf, hafif çamur kokuyor; ama penceresi binanın eski kısmındakilerden daha geniş, üstelik bir sinekliği, bir de üstü hareketli balık desenli, dişilerine geniş kıvrık ağızlarla uzun kirpikler yapılmış bir perdesi var. Erkek balıklar gitar çalarken ahtapot bongo öttürüyor. Şu haliyle Toby'nin böyle bir şeye bakması hiç iyi değil.

Ayakları yerde, yatağın kenarında oturan Jimmy'ye, "Bunlar nereden geldi?" diye soruyor. Bacakları hâlâ sıska, bitkin; kaslarını yeniden güçlendirmesi gerekiyor. "Ya perdeler?"

"Kim bilir?" diyor Jimmy. "Ren, Wakulla –yani Mavi Kelebek. İçeride biraz neşeli bir şeyler olsun diye düşündüler. Burası anaokuluna benziyor." Ninni-De-Ninni battaniyesini kullanmaya devam ediyor.

"Ayağına bakmamı istemişsin."

"Öyle. Kaşınıyor. Çıldırıyor beni. Tek dileğim, şu kurtçuklardan hiçbirini içeride kalmış olmasın."

"Öyle olsaydı, şimdiye dek yollarını bulup çoktan dışarı çıkarlardı."

"Çok sağol" diyor Jimmy. Ayağındaki yara kızarıklık ama kabuk bağlamış. Yarayı inceliyor, ne ateşi yükselmiş ne de irinli.

"Doğal bu" diye açıklıyor Toby. "Kaşınması. Onu geçirecek bir şey vereyim sana." Lapa iş görür diye düşünüyor, kına-çiçeği, atkuyruğu, kızıl yonca karışımı. En kolay atkuyruğu bulmak.

"Kulağıma geldi, domlon görmüşsün" diyor Jimmy. "Seninle konuşmuş."

"Kim söyledi?"

"Fluryagiller, başka kim söyleyecek? Benim radyom onlar. Şu velet var ya, Karasakal, galiba bütün hikâyeyi okudu bana. O yabandomuzunu öldürmemen gerektiğini düşünüyorlar, ama seni bağışlamışlar, belki de Antilop izin verdi diyor-

lar. O domuzların beyin zarı dokusunun insanlardan alındığını biliyor muydun? Gerçek bu. Ben biliyordum, onlarla büyüdüm.”

“Fluryagiller nereden öğrenmiş?” diye dikkatle soruyor Toby. “Benim yabandomuzunu vurduğumu?”

“Domlon kız söylemiş Karasakal’a. Bana öyle bakma, ben sadece elçiyim. Ama Ren’e bakarsan, uzun süredir sanrılar görüyormuşum, öyle olsun. Gerçekliği en iyi ölçecek kişi değildir.” Jimmy yamuk bir gülücük atıyor Toby’ye.

“Oturmamın bir sakıncası var mı?”

“Rahatına bak, binlercesi öyle yapıyor” diyor Jimmy. “Ağzına ettiğimin Fluryagilleri canları her istediğinde dalıyorlar buraya. Flurya hakkında boktan sorularına durmadan cevap arıyorlar. Onun lanet gurusu olduğumu sanıyorlar. Kol saatim aracılığıyla benimle konuştuğunu düşünüyorlar. Halt ettim elbette, hepsini ben uydurdum.”

“Peki sen onlara ne söylüyorsun?” diye soruyor. “Flurya hakkında?”

“Gidip sana sormalarını söylüyorum” diyor Jimmy.

“Bana mı?”

“Artık usta sensin. Şimdi benim uyumam gerekiyor.”

“Hayır, aslında hep senden söz ediyor... Flurya’yı tanıdığını söylüyorlar, şahsen. O yeryüzünü dolaşırken.”

“Büyük ikramiye bu mu yani?” Jimmy ekşi ekşi gülüyor.

“Bu sana belli bir otorite kazandırıyor” diye belirtiyor Toby. “Onların gözünde öyle.”

“Pabucumun bilmem-ne otoritesi... Zırva, öyle hapı yutmuş bir haldeyim ki, aklıma daha okkalı bir benzetme gelmiyor. Midyeler. İstiridyeler. Dodo kuşları. Bak, ne diyorum? Yorgun olduğum için. Guru yakıtım tamamen tükendi. Doğrusunu istersen, beni epey önce yiyip bitirdiler. Bir daha Flurya’yı aklıma getirmek veya onun ne kadar iyi yürekli ve sevecen, ne kadar güçlü olduğu ya da Yumurta içinde onları nasıl ya-

rattığı, sonra da sırf onlar için geri kalan herkesi gezegenden nasıl tatlı tatlı sildiği hakkında herhangi bir bok püsür duy-mak istemiyorum. Ne Antilop'un hayvanlardan sorumlu olup baykuş kılığında nasıl ortalıkta uçtuğunu ne de onu göre-mesen bile orada olduğunu ve onları hep işittiğini.”

“Anladığım kadarıyla” diyor Toby, “bunlar baştan beri on-lara anlattıklarınla tutarlı. Onlara göre, Hakikat bu.”

“Onlar anlattığım halt bu, biliyorum! Nereden geldikleri, ölüp çürüyen onca insanın ne oldukları gibi temel şeyleri bil-mek istemişlerdi. Onlara bir şeyler anlatmak zorundaydım.”

“Sen de hoş bir hikâye uydurdun.”

“İşte öyle bir zırvaydı, onlara hakikati söyleyemezdim. Evet. Doğru, daha akıllıca bir iş çıkarabilirdim, ve evet, bilge değilim, yine evet, Flurya benim patlıcan zekâsına sahip ol-duğumu düşünüyordu herhalde, baksana beni Afrika düdüğü gibi çaldı, durdu. Bu nedenle onların Flurya'yı yere göğe sığ-dıramadıklarını, o gülünç ismi ne zaman dile gelse, ona la-net olası övgüler düzen şarkılar söylediklerini duymak mide-mi bulandırıyor.”

“Ama elimizdeki hikâye bu” diye karşı çıkıyor Toby. “Dola-yısıyla onu işlemeliyiz. İnce noktalarını kavramış değilim, o başka.”

“Her neyse” diyor Jimmy. “Sen bilirsin. Ne yapıyorsan, de-vam et. Bir şeyler uydur, abart, nasıl olsa yerler. Son günler-de Zeb'in hayranı oldukları geliyor kulağıma. Olayların örgü-süne bağlı kal, böylece sürdür gitsin. Sadece her şeyin düz-mece olduğunu çakozlamasınlar, yeter.”

“Ne kadar bencilce. Her şeyi benim üzerime yıkmak.”

“Öyle, inkâr etmiyorum” diyor Jimmy. “Özür dilerim. Fa-kat bu konuda iyisin, onlara göre. Seçim senin; dilediğin za-man, haydi yolunuza diyebilirsiniz.”

“Deyim yerindeyse, saldırı altında olduğumuzun farkında-sın herhalde.”

Jimmy daha ciddi bir sesle, “ÇilePatlarcılar” diyor. “Evet. Ren söylemişti.”

“Dolayısıyla bu insanların ortalıkta kendi başlarına dolaşmalarına izin veremeyiz. Büyük olasılıkla öldürülürler.”

Jimmy bunu biraz düşündükten sonra soruyor, “Ne demek istiyorsun?”

“Bana yardım et” diyor Toby. “Öyküyü toparlamamız gerek. Benim yaptığım kör uçuşu.”

“Flurya konusunda uçacak başka yer yok” diye yeriniyor Jimmy.

“Kasırgama hoş geldin. Onun boğazını kesti, bunu biliyor muydun? İyi yürekli, sevecen Flurya. Çok güzel bir kızdı, öyle... Sadece bunu paylaşmak istedim. Ama o pisliği geberttim.”

Toby, “Kimin boğazını?” diye soruyor. “Kimi geberttin?” Fakat Jimmy çoktan elleriyle yüzünü kapamış, omuzları sarsılıyor.

Domuzcuk

Toby ne yapacağını bilmiyor. Acaba sakinleştirmek için ona sarılsa uygun olur mu, tabii sarılmayı başarırsa, yoksa Jimmy bunu sırnaşma diye mi anlar? Ya şöyle, hemşire edasıyla sertçe *Metin ol* dese veya parmak uçlarında usul usul uzaklaşsa mı?

O henüz kararını veremedi, Karasakal koşarak dalıyor odaya. Genellikle telaşa kapılmaz oysa. “Geliyorlar! Geliyorlar!” Neredeyse avaz avaz çıkıyor sesi, bir Fluryagil için nardir bu, çocuklar bile bağırmas.

“Kim?” diye soruyor. “Kötü adamlar mı?” Tüfeğini nereye koymuştu acaba? Meditasyonların olumsuz yanı bu işte, layıgıyla saldırgan olmayı unuttururlar insana.

“Onlar! Gel! Gel” diyerek Toby’yi elinden çekiştiriyor, sonra çarşafına asılıyor. “Domuz Olanlar. Çoklar!”

Jimmy başını kaldırıyor. “Domlonlar. Ya Siktir.”

Karasakal seviniyor. “Evet! Onu çağırdığın için teşekkür ederim, KarAdamı Jimmy! Ona ihtiyacımız var, gelir, bize yardım eder” diyerek ekliyor. “Domuz Olanların bir ölüsü var.”

“Ne ölüsü?” diye soruyor Toby, ama o çoktan kapıdan çıkmış gidiyor.

DelliÂddemciler meşgul oldukları ne varsa bıraktıkları gibi koçan evin parmaklıklarının ardına çekiliyorlar. Bazılarının elinde baltalar, tırmıklar, kürekler.

TifKıl sürüsünü otlamaya götürdüğü anlaşılan Crozier patika boyunca çabuk adımlarla geri geliyor. Manati de onunla birlikte, püskürteç onun elinde.

“Batı yönünden geliyorlar” diye duyuruyor Crozier. TifKıl lar etrafını sarmış.

“Hepsi... Çok tuhaf. Toplu yürüyüşe geçmişler. Geçit töreni gibi.”

Fluryagiller salıncağın başına toplanıyorlar. Hiç korkmuş gibi bir halleri yok. Alçak sesle konuşuyorlar, sonra erkekler batıya doğru harekete geçiyorlar, patikadan aşağı gelenler her kimse onları karşılayacaklar sanki. Kadınlardan bazıları da onlarla gidiyor: Marie Antoinette, Hakikat Yolcusu, iki kadın daha. Diğerleri, kendilerine böyle yapmaları söylenmediği halde birbirlerine kenetlenip kümelenmiş çocukların yanında kalıyor.

DelliÂddemcilerin arasına katılan Jimmy, “Geri getirin onları” diyor. “O yaratıklar hepsinin karnını deşer!”

Çevik Tilki, “Onlara hiçbir şey *yaptıramazsın*” diye karşılık çıkıyor, eline bahçeden kapıp getirdiği bir yaba almış –biraz tuhaf bir biçimde– tutuyor.

“Gergedan, kap” diye sesleniyor Zeb onun eline bir püskürteç tutuştururken. Manati’ye dönerek uyarıyor sonra, “rastgele tetiğe dokunma. Fluryagillerden birini vurabilirsin. Domuzlar üzerimize saldırmadıkça ateş etmeyin.”

Ren, “Tüylər ürpertici” diye sızlanıyor ürkekçe. Jimmy’nin yanı başında duruyor, koluna yapışmış. “Amanda ner’de?”

“Uyuyor” diyor Mavi Kelebek gelip Jimmy’nin öbür yanına dururken.

“Tüylər ürpertmekten de öte bunlar” diye destekliyor Jimmy. “Şu domlonlar ne sinsi. Taktik uyguluyorlar. Bir keresinde az kalsın köşeye kıştıracaklardı beni.”

“Toby. Senin tüfeğin lazım olacak” diyor Zeb. “Eğer iki gruba ayrılırlarsa, arkadan gidersin. Ön tarafta bizi oyalayıp

dikkatimizi dağıtırlarsa, çiti hızla sökebilirler. Sonra da iki taraftan saldırıya geçeceklerdir.”

Toby telaşla odacığına gidiyor. Elinde eski Ruger Deerfield silahıyla dışarı çıktığında dev domlon sürüsü çoktan koçan evin çitin önündeki açıklığa girmek üzereler.

Elli kadarlar. Ellisi de yetişkin; dişi domuzlardan bazıları yavrulamış, domuzcuklar annelerinin yanında tırısı kalkmış ilerliyorlar. Sürünün ortasında yabandomuzlarından ikisi yan yana; sırtlarında çaprazlama duran bir şey taşıyorlar. Bir öbek çiçek sanki –çiçeklerle yapraklar.

Ne bu şimdi diye aklından geçiyor Toby’nin. Barış önerisi mi? Domuz düğünü mü? Yoksa sunak tepeliği mi?

En iri domuzlar kanat oyuncusu gibi hareket ediyorlar; sinirli bir halleri var, burun deliklerini bir sağa bir sola çevirip havayı kokluyorlar. Parlak grimtirik pembe renkleri var, kâbuslarda görülen dev sümüklüböcekler misali yusuvarlak, tombul ve kayganlar; ama bu sümüklüböceklerin sivri dişleri var, en azından erkeklerin. Kılıç gibi keskin o ölümcül dişlerle ani bir hamle, yukarı doğru bir kesme hareketiyle balık misali karnın deşilir. Üstelik az sonra Fluryagillere öyle yaklaşacaklar ki, püskürteç bile durduramaz onları.

Domuzdan domuza düşük perdeden homurtular yükseliyor. Bunlar insan olsaydı, kalabalık mırıldanıyor sanırdın. Birbirlerine bilgi aktarıyor olmalılar; Tanrı bilir ne tür bir bilgi. “Korkuyoruz” mu diyorlar? Yoksa “Onlardan nefret ediyoruz” mu? Belki de basit bir ‘Hmmm leziz’ diyorlardır.

Gergedan ile Manati, çitin iç tarafında konuşlanmışlar. Püskürtme tabancaları yere bakıyor. Toby tüfeği saklamak en iyisi diye düşünerek çarşafının altına gizlemiş, yanında tutuyor. Yabandomuzunu öldürerek gösterdiği kahramanlığı onlara hatırlatmak gereksiz, hoş onların hatırlamaya ihtiyaçları yok ya.

“Sıçtık” diyor Jimmy, Toby’nin arkasına geçmiş dururken. “Şuna baksana. Bunlar bir işler çeviriyor.”

Karasakal diğerk Fluryagil çocuklarından ayrılmış, Toby'ye yapışmış. "Korkma, Ya Toby" diyor. "Korkuyor musun?"

"Evet, korkuyorum" diye yanıtlıyor. Ama Jimmy kadar korkmuyorum diye geçiriyor içinden, çünkü bende silah var, onda yok. "Bahçemize birkaç kere saldırdılar" diye anlatıyor. "Kendimizi savunmak için bazılarını öldürmüştük." Bunun sonucunda elde ettikleri domuz rostolarını, pastırmayı ve pırzoları düşününce rahatsız oluyor. "Sonra onları çorbaya kattık. Kokulu kemiğe dönüştüler. Bol bol kokulu kemiğe."

"Evet, kokulu kemik" diyor Karasakal düşünceli bir edayla. "Bol bol kokulu kemik. Mutfağın or'da gördüm."

"Demek ki onlar dostumuz değil" diye konuşuyor Toby. "Seni kokulu kemiğe çevireceklerin dostu olamazsın."

Karasakal bu sözlere kafa patlatıyor. Derken başını kaldırıp Toby'ye bakarak tatlı tatlı gülümsüyor. "Korkma, Ya Toby" diyor. "Onlar Antilop Çocukları, Flurya Çocukları, her ikisi de. Bugün size zarar vermeyeceklerini söylediler. Göreceksin." Toby buna hiç mi hiç inanmasa da gülümsemeden edemiyor.

Fluryagillerin ileri kolu domlonlar sürüsüne katılmış, onlarla geri yürüyorlar. Domlonlar ilerledikçe geri kalan Fluryagiller sessizce bekliyor.

Şu anda Napoleon Bonaparte, altı adamla birlikte öne doğru adım atıyor, görüntüye bakılırsa, toplu işeme eylemi. Öyle, tek sıra halinde işiyorlar. Dikkatle nişan alıp çişlerini yapıyorlar, düpedüz işiyorlar. Bitirince, her biri geri adım atıyor. Üç meraklı domuzcuk öne doğru koşturarak toprağı kokuyor, sonra ciyak ciyak annelerine koşuyorlar.

"İşte" diyor Karasakal. "Gördün mü? Her şey yolunda."

Fluryagiller yarı çember olarak kendi sidik hatlarının ardına çekiliyorlar. Şarkı söylemeye başlıyorlar. Domlon sürüsü ikiye ayrılıyor, yabandomuzu ikilisi ağır adımlarla öne çıkıyor. Sonra ikisi de yan devriliyor, sırtlarındaki çiçeklerle

kaplı yük yere kayıyor. Tekrar ayağa kalkıp ayaklarıyla burunlarını kullanarak bazı çiçekleri kenara itiyorlar.

Ortaya ölü bir domuzcuk çıkıyor. Minik bir şey, boğazı kesilmiş. Ön ayakları iple bağlanmış. Kanı hâlâ kırmızı, ense-sindeki kanayan yaradan akıyor. Başka hiçbir iz yok.

Şimdi de bütün sürü bir şeyin etrafında yarım daire oluyor –neyin etrafında? Tabut mu? Katafalk mı? Çiçekler, yapraklar– cenaze töreni bu. Toby’nin gözünün önüne YeniSen Kür Merkezi’nde vurduğu yabandomuzu geliyor –cesetteki kurtçukları toplamaya gittiğinde merdiven eğreltiotlarıyla yaprakların üstüne nasıl saçıldığını hatırlıyor. Filler diye düşünmüştü o zaman. Onlar böyle yapar. Sevdikleri öldüğünde yaparlar bunu.

“Zırva” diyor Jimmy. “O küçük domuzcuğun işini bitiren biz değildik umarım.”

Toby, “Sanmıyorum” diyor. Olsaydı, duyardı mutlaka. Mut-fakta dedikodusu yapıldı.

İki domuzcuğu taşıyanlar sidik hattına doğru ilerliyor. Abraham Lincoln ile Hakikat Yolcusu de iki yanda duruyor. Domlonların hizasına inmek için eğiliyorlar, kafa kafaya. Fluryagiller şarkı söylemeyi kesiyor. Sessizlik çöküyor. Derken Fluryagiller yeniden başlıyor şarkıya.

“Neler oluyor?” diye soruyor Toby.

“Konuşuyorlar, Ya Toby” diyor Karasakal. “Yardım istiyorlar. Onları durdurmak istiyorlar. Bebek domuzu öldürenleri.” Derin bir nefes alıyor. “İki bebek domuz –birinin elinde sopa, diğerinde bıçak. Domuz Olanlar öldürenlerin ölmesini istiyor.”

“Yardım istiyorlar onlardan...” *Fluryagiller* diyemiyor Toby, kendilerine böyle demiyorlar çünkü. “Sizinkilerden mi yardım istiyorlar?”

Eğer ricaları öldürmekse, Fluryagiller nasıl yardım edebilir diye merak ediyor Toby. DelliÂddemcilere göre, Fluryagil-

ler doğaları gereği şiddete karşı. Dövüşmezler, dövüşemezler. Buna kabiliyetleri yok. Böyle yaratılmışlar.

“Hayır, Ya Toby” diyor Karasakal. “Senden yardım istiyorlar.”
“Benden mi?”

“Hepinizden. Çitin arkasında duran herkesten, iki derili kim varsa. Sopalarınızla onlara yardım edin istiyorlar. Delik açarak nasıl öldürdüğünüzü biliyorlar. Arkasından kan aktığını da. Üç kötü adamda öyle delikler açın istiyorlar. Kanlı.” Beti benzi atıyor, bütün bunlar onun için hiç kolay değil. Toby’nin içinden onu kucaklamak geliyor, ama bu onu küçük düşürmek olur; o üstüne düşeni yaptı.

“Üç adam mı dedin? Sadece iki kişi değiller mi?”

“Domuz Olanlar üç adam olduğunu söylüyor” diye belirtiyor Karasakal. “Üç adam kokusunu almışlar.”

“Bu hiç iyi değil” diyor Zeb. “Yeni birini bulmuşlar.” Zeb ile Kara Gergedan birbirlerine ciddi bakışlar atıyorlar.

“O zaman işler değişir” diyor Gergedan.

Karasakal bir daha tekrarlıyor, “Kan akıtın istiyorlar. Üçünde delik açın, kan aksın istiyorlar.”

“Bizden” diyor Toby. “Bizim yapmamızı istiyorlar.”

“Evet. İki derililer yapsın istiyorlar.”

“Peki, neden bizimle konuşmuyorlar? Neden sizinle konuşuyorlar?”

Tabii ya, diyor içinden. Tabii. Bizler çok aptalız, onların dilini anlamıyoruz. Arada bir tercüman gerek.

“Bizimle konuşmaları daha kolay” diye özetliyor Karasakal. “Karşılığında, eğer o üç kötü adamın ölmesine yardım ederseniz, bir daha senin bahçeni asla yemeyecekler. Hiçbirinizin” diye ekliyor büyük bir ciddiyetle. “Ölseniz bile, sizi yemeyecekler. Sizin de bir daha onlarda kan akıtan delikler açmamanızı istiyorlar, kokulu kemik çorbasında onları pişirmenizi, tütsülemenizi veya kızartmanızı, sonra da yemenizi istemiyorlar. Bir daha asla.”

“Anlaşma sağlandı, söyle onlara” diyor Zeb.

“Arılarla bal da eklensin” diye öneriyor Toby. “Onlara dokunmak da yasaklansın.”

Karasakal soruyor, “Lütfen söyle, Ya Toby, *anlaşma* nedir?”

“Anlaşma, onların önerisini kabul ettiğimiz ve onlara yardım edeceğimiz anlamına gelir” diye açıklıyor Toby. “Dileklerini paylaşıyoruz.”

“Buna sevinirler” diyor Karasakal. “Yarın kötü adamların peşine düşmek istiyorlar veya öbür gün. Sopalarınızı getirmeniz gerek, onlarda delik açacaksınız.”

Bir şeyler sonuca bağlanmısa benziyor. Epeydir kulaklarını dikmiş, sözcükleri koklarcasına burunlarını kaldırmış duran domlonlar arkalarını dönüp geldikleri yöne, batıya doğru uzaklaşıyorlar. Üstüne çiçekler atılmış domuzcuğu yerde bıraktılar.

Toby, “Bekle” diyerek Karasakal’a dönüyor. “Burada unuttular...” Cümlesini az kalsın, *çocuklarını* diye tamamlayacaktı. Değiştirerek, “Ufaklığı unuttular” dedi.

“Küçük Domuz Olan senin için, Ya Toby. Armağan bıraktılar. Zaten ölmüş. Onlar üzüntülerini çoktan yaşadılar.”

Toby itiraz ediyor, “Ama artık onları yemeyeceğimize söz verdik.”

“Öldürmemek ve yememek sözü. Ama onu siz öldürmediniz. Yani buna izin var. Diyorlar ki, yiyebilirsiniz veya yemeyebilirsiniz, karar sizin. Yoksa kendileri yiyeceklerdi.”

Tuhaf cenaze törenleri var diye aklından geçiyor Toby’nin. Sevdiğini çiçeklerle donat, yasını tut, sonra cesedini ye. Geri dönüşümde sınır tanımıyorlar. Âdem ile Bahçıvanlar bile bu kadar ileriye gitmemişti.

Palavra

Fluryagiller dağılıp salıncağın etrafına gitmiş, orada sarmaşık yapraklarını çiğneyerek alçak sesle konuşuyorlar. Ölü domuzcuk yerde, üzerinde sinekler uçuşurken Delli-Âddemciler başında durmuş, soruşturma yaparcasına düşünüp taşıyorlar.

Shackleton soruyor, “Sence o kalleşler bunu kesecek miydi?”

“Olabilir” diyor Manati. “Ama bir ağaca asmamışlardı. O iş genellikle böyle yapılır ki kanı boşalsın.”

Crozier, “Domuzların benim mavi ahbaplarıma dediğine göre, boylu boyunca patikada yatıyormuş” diye aktarıyor. “Göz önünde.”

“Bununla bize mesaj mı veriyorlar, sence?” diyor Arısinekkuşu.

Shackleton doğruluyor, “Bir tür meydan okuma. Sanki bizi dışarıya çağırıyorlar.”

Ren’in yorumu, “Belki ip de böyle gelmişti. Geçen defa o ip onların üstündeydi” oluyor.

Crozier öyle sanmadığını söylüyor. “Bunun için neden bir domuzcuk kullansınlar?”

“*Bir dahakinde buradaki siz olacaksınız* der gibi. *Bakın, ne kadar yakına gelebiliyoruz* da olabilir. Unutmayın” diyor Shackleton, “bunlar üç kat tecrübeli ÇilePatlar kurtları. ÇilePatlar tarzı: Senin ödün patlar.”

Gergedan, “Doğru” diyerek katılıyor ona. “Bizim eşyalarımızın peşindeler şimdi. Gaz kapsülleri bitmek üzere herhalde, çaresizler.”

“Gece gizlice içeri süzölmeyi deneyecekler” diyor Shackleton. “Nöbetçileri iki katına çıkarsak iyi olur.”

“Çitleri elden geçirelim” önerisi Gergedan’dan geliyor. “Hâlâ iğreti duruyorlar.”

Zeb, ellerinde aletler olabileceğini belirtiyor. “Bir hırdavatçıdan bulabilirler pekâlâ. Bıçak, tel makası gibi şeyler.” Yanlarından uzaklaşarak koçan evin köşesini dönüyor, Gergedan da peşinden.

Fildişi Gaga, “Belki de ÇilePatlarcılar öldürmemiştir” diye bir fikir atıyor ortaya. “Başka birileri öldürmüştür.”

“Fluryagiller olabilir” diyor Jimmy. “Durun ya, sadece şakaydı. Asla yapmazlar, biliyorum.”

“Asla, asla deme” uyarısı geliyor Fildişi Gaga’dan. “Onların beynini yıkamak kolay, Flurya’nın tasarladığından daha kolay. İnşaat aşamasında beklemediğimiz birçok şey yaptılar.”

“Bizim içimizden biridir belki” diyor Çevik Tilki. “Canı sos çekmiş biri.”

Orada toplananlardan tedirgin, suçlu bir kahkaha geldi. Sonra sessizlik çöktü.

“Peki. Sırada ne var?” diyen Fildişi Gaga’nın sorusuna Rebecca, “Sırada, pişirelim mi, pişirmeyelim mi sorusuna cevap vermek var” diye karşılık veriyor. “Süt domuzunu.”

Ren, “Yo, ben yapmazdım” diye itiraz ediyor. “Bir bebeği yemekten farkı olmaz.” Amanda ağlamaya başlıyor.

Fildişi Gaga, “Sevgili hanımefendi, neler oluyor?” diye soruyor.

Ren özür diliyor. “Bebek dememeliydim.”

“Tamam, kartları açalım” önerisi Rebecca’dan. “Amanda’nın hamile olduğunu bilmeyen el kaldırsın.”

“Jinekoloji konusunda tek cahil kalan benim galiba” diyor Fildişi Gaga. “Belki de yaşlı kulaklarım böyle mahrem kadınsı meselelere kapalı.”

Çevik Tilki, “Belki de kulak vermedin” diye çıkışıyor.

“Tamam, her şey açık” diyor Rebecca. “Şimdi çemberi açalım, Bahçıvanlar arasında öyle derdik... Ren, bunu yapmak istediğine emin misin?”

Ren derin bir nefes alıyor. “Ben de hamileyim.” Burnunu çekmeye başlıyor. “Çubuğa işedim. Pembeleşti, gülen surat çıktı... Ya Tanrım.” Mavi Kelebek omzunu sıvazlıyor. Crozier ona doğru bir adım atarken birden duruyor.

“Üçüncü de var” diyerek Çevik Tilki öne çıkıyor. “Beni de sayın. Mercimek fırında. Keklik çantada.” Neyse ki onun neşesi yerinde. İyi ama hangi mercimek?

Bir sessizlik daha. Fildişi Gaga’nın onaylamadığı belli. “Ben bunda hiçbir mana göremiyorum” diyor kınayarak, “bunların... bu eli kulağındaki nesillerin babalarını tahmin etmek anlamsız.”

“Hem de hiç” diyor Çevik Tilki. “En azından benimkini. Genetik evrimle ilgili bir deney benimki. En güçlünün üretmesi. Beni petri kabı olarak düşünün.”

Fildişi Gaga bunun sorumsuzluk olduğunu söylüyor.

Çevik Tilki onu azarlıyor, “Seni ilgilendirdiğinden kuşkuluyum.”

“Hey!” diyor Rebecca. “Her neyse o!”

“Amanda’nın durumunda, bebek bir Fluryagil olabilir” diyor Toby. “O gece olanları düşününce... onu aldığımız gece, hani şu... En yüksek olasılık bu. Aynısı Ren’in başına da gelmiş olabilir.”

“Neyse, ÇilePatlarcılardan biri değil” diye açıklıyor Ren. “Benimki. Öyle olmadığını biliyorum.”

Crozier soruyor, “Nereden biliyorsun?”

“İnce ayrıntılara girmeye niyetim yok” diyor Ren, “çünkü

özel sırlarımı size açtığımı düşünürsünüz. Kızlar arasında. Gün sayarız. Oradan biliyorum.”

Çevik Tilki, “Ben ÇilePatlarcıları kesinlikle eleyebilirim” diye anlatıyor. “Benim için. Ayrıca başka birkaç herif daha söz konusu olamaz.” Erkekler gözlerini birbirlerinden kaçırıyorlar. Crozier sırttığını çaktırmamaya çalışıyor.

Toby sesinin doğallığını bozmadan soruyor, “Peki ya Fluryagiller?” Listesinde kim var acaba? Crozier elbette, başka kim olacak? Dahası da mı vardı? Zeb de onlardan biri olabilirdi pekâlâ; eğer öyleyse, çok yakında bir bebek Zeb doğabilirdi. Peki o zaman ne yapacaktı? Fark etmemiş gibi mi yap-sa? Bebek giysileri mi örse? Arpacı kumrusu gibi düşünüp surat mı assa? İlk iki seçenek tercih edilebilir, ama üstesinden gelebileceğinden emin değil.

Çevik Tilki, “İri mavilerden bir ikisiyle biraz eğlenmiştim” diye açıklıyor. “Kimsenin bakmadığı bir sırada, hoş burada herkes burnunu her şeye soktuğundan, fazla fırsatım da olmadı ya. Ateşli, heyecan doluydu, ama bunu alışkanlık haline getirmek ister miyim, kuşkuluyum. Ön sevişmeye pek yer yoktu. Yine de gülen yüz yalan söylemiyor, çok yakında bebek kendini belli eder. Ama asıl soru, ne bebeği?”

“Onu da öğreniriz” diyor Shackleton.

Zeb ile Kara Gergedan çitleri teftiştten dönerler. Zeb’e göre, “Burası kale filan sayılmaz. Asıl sorun, eğer ava giderken silahları yanımızda götürürsek, koçan evdeki herkesi savunmasız bırakırız.”

“Onların istediği de bu olabilir” diyor Gergedan. “Bizi cepheye çekmek, arkadan içeri süzülme. Kadınların işini bitirmek.”

“Elimiz armut toplamıyor” diye karşı çıkıyor Çevik Tilki. “Direniriz! Bize birkaç püskürteç bırakın yeter.”

“Planını uygularken sana iyi şanslar dilerim.”

Crozier, herifleri avlamaya giderken, herkesi buradan çıkarmayı öneriyor. “Geride kimseyi bırakamayız. TifKılları da alalım. Hep bir arada olursak, bizi pusuya düşürmeleri zor.”

“Ancak bizi paniğe düşürüp kovamaları kolaylaşır” diye karşı çıkan Zeb oluyor, “Ne kadar süratli koşabiliriz ki?”

“Ben koşmam” diyor Rebecca. “Şunu da belirtelim, aramızda üç gebe kadın var.”

Zeb şaşırıyor. “Üç mü?”

“Ren ile Çevik Tilki de.”

“Ne zaman oldu bu?”

“Sen çitlere bakmaya gittiğinde söylediler” diye açıklıyor Rebecca.

Jimmy ekliyor, “Gece cinler tarafından hamile bırakılmışlar.”

Mavi Kelebek bozuluyor buna, “Hiç komik değil, Jimmy.”

“Önemli olan, koşmanın onlara iyi gelmeyeceği” diyor Rebecca.

Shackleton, “Yaptığımız anlaşmanın gereğini yapamayız demek mi bu?” diye merak ediyor. “Domuz milislerle savaşa gidemez miyiz? Bu işin altından tek başlarına mı kalkacaklar?”

Jimmy, kalkamayacaklarını söylüyor. “Fena halde ölüm saçarlar, fakat merdivenleri çıkamazlar. Eğer domuzlar o ÇilePatlarca herifleri şehre kadar kovalayacak olursa, bir kat yukarı çıkıp aşağı ateş etmeleri işten bile değil. O zaman domlonlara kıran girecektir.”

Toby haklı buluyor Crozier’ı. “Hepimiz yer değiştirmeliyiz. Daha güvenli, kapıları kilitli bir yere.”

Rebecca soruyor, “Neresi olabilir?”

“YeniSen Kür Merkezi’ne geri gidelim. Ben aylarca orada gizlenmişim. Hâlâ bir miktar temel gıda var.” Belki biraz tohum da kalmıştır diye düşünüyor. Bahçe için tohum toplayabilirim. Oraya bıraktığım mermileri de alırım.

Ren ekliyor, “Orada gerçek yataklar var. Havlular da.”

Toby devam ediyor, “Ve sağlam kapılar.”

“Olmayacak Şey değil.” Zeb oylamaya koyuyor.

Hayır oyu kullanan yok.

“Hazırlanalım yleyse” diyor Katuru.

nce domuzcuğu gömmeleri gerek, öyle diyor Toby. “En doğrusu bu. Mevcut koşullar altında.”

Öyle yapıyorlar.

Son Çare

Toplanmaları bir günlerini alır. Yanlarında götürmeleri gereken pek çok eşya var: yemek pişirmek için temel malzemeler, günlük yedek çarşaf, selobant, ip. El fenerleri, lambalı baretler, çoğunun pilleri hâlâ işe yarar durumda. Püskürteçler, elbette. Toby'nin tüfeği. Keskin kenarlı her türlü alet, çünkü kimse bıçaklarla kazmalar düşmanın eline geçsin istemez.

“Fazla ağır olmasın” istiyor Zeb. “Her şey yolunda giderse, birkaç güne döneriz.”

Gergedan: “Burası yanıp kül olmasın da.”

Katuro: “Gerçekten ihtiyacın olan şeyleri al yanına.”

Toby arı kovanı için endişeli. Güvende olacaklar mı? Ne saldırabilir onlara? Ortalıkta hiç ayı görmedi, domlonlar da arıya-dokunma anlaşması yaptılar ya, buna inanmak zorunda Toby. Kurtekler bal sever mi acaba?

Hayır, etobur onlar. Belki kokarunlar seviyordur, ama azgın kovan onlara göre değil.

Toby başını örtüp her sabah hiç aksatmadan yaptığı gibi kovanla konuşur. “Merhabalar, Arılar. Size ve Kraliçenize haberler getirdim. Yarın kısa süreliğine uzaklara gidiyorum, o nedenle sizlerle birkaç gün konuşamam. Bizim kovanımız tehdit altında. Bizler tehlikeyeyiz, gidip bizi tehdit edenlere saldırmamız gerekiyor, siz de aynısını yapardınız. Sağlam durun, bol bol polen toplayın, gerekirse kovanınızı savunun.

Bu mesajı Pilar’a da iletin ve bizim adımıza onun güçlü Ruhundan yardım dileyin.”

Arılar strafor kutudaki delikten içeri, dışarı uçuşur. Anlaşıldığına göre, bu bahçeyi seviyorlar. Birkaç arı onu incelemeye gelir. Çiçekli çarşafı denerler, uygun bulmayınca yüzüne konarlar. Evet, tanıyorlar Toby’yi. Dudaklarına dokunur, sözlerini toplayarak mesajı alırlar ve karanlıkta gözden kaybolurlar. Bu dünyayla onun hemen altında yatan görünmez dünya arasındaki zardan geçerler. Pilar orada işte, soğukkanlı tebessümüyle saklı ışığın aydınlattığı bir koridor boyunca yürüyor.

Artık, der Toby, kendi kendine. Konuşan domuzlar, iletişim geçen ölümler ve Strafor bira soğutucusunda Yeraltı Dünyası. Uyuşturucunun etkisinde değilsin, hasta bile değilsin. Hiç mazeretin kalmadı.

Fluryagiller yol hazırlıklarını ilgiyle izliyor. Çocuklar mutfakta, koca koca yeşil gözlerini Rebecca’ya dikmiş, kendileriyle onun önündeki bir parça domuz pastırması ve kurutulmuş kurtek eti arasındaki mesafeyi korumaya özen gösteriyorlar.

DelliÂddemcilerin neden evden taşındıklarını Fluryagiller pek kavrayamamış gibiler, yine de onlarla gitmeye kararlı oldukları açıkça görülüyor.

KarAdamı Jimmy’ye yardım edeceklermiş, söyledikleri bu. “Zeb’e yardım edeceğiz. Sonra, “Crozier’a yardım edeceğiz, bizim dostumuz o, daha iyi işemesine yardımcı olmalıyız. Bir de “Toby’ye yardım edeceğiz, o bize öykü anlatacak.” Hem “Flurya bizim oraya gitmemizi istiyor” falan filan. Onların hiç kişisel eşyası olmadığına göre, bir şey taşımaları da gerekmiyor; ama başka şeyler taşımak istiyorlar. Biri, “Bunu götüreceğim, bu bir tencere” diyor. Bir başkası, “Bunu götüreceğim, kurmalı radyo bu, ne işe yarıyor?” Diğeri de “Bu

keskin şeyi ben götüreceğim, bu bir bıçak” diye belirtiyor. “Bu da tuvalet kâğıdı, onu ben taşıyacağım.”

Üçlü bir grup, “KarAdamı Jimmy’yi biz taşıyoruz” diye gönüllü oluyor, fakat Jimmy, kendi başına yürüyebileceğini söylüyor.

Karasakal yürüyüp Toby’nin kaldığı bölmeye giriyor. “Ben yazıyı getireceğim” diyor önemli bir edayla. “Bir de kalemi. Getireceğim, böylece orada yanımızda olurlar.”

İkisinin ortak malları olduğunu varsayarak Toby’nin günlüğüne göz atıyor, Toby bunda bir sakınca görmüyor, o da kendi yazdıklarını ona gösteriyor ne de olsa. Hoş, bazen günlüğüne yazmak için defteri elinden almakta zorlanıyor, o başka, bir de onu yağmurda bırakmamasını hatırlatmak gerekiyor.

Karasakal şimdilik daha çok isimlere kafaya takmış durumda, ayrıca TEŞEKKÜR EDERİM ve iyi geceler yazmaktan hoşlandığı belli. İYİGECE FULURYA İYİ KÖTÜ ÇIÇK ZEB TOBİ ANTILOB TEŞKÜR EDRİM deftere kaydettiği tipik yazılar. Belki bu günlerden birinde, Toby bu veledin aklının nasıl çalıştığına dair birtakım yeni görüşler kazanır, ancak henüz bunların göz kamaştırıcı aydınlanma olacağını düşünmek zor.

Ertesi sabah güneş doğarken, Hayat Ağacı parkındaki koçan ev bölmesinden yola düşerler. Çıkış bu, uygarlıktan kaçış, ondan geriye bir şey kalmamış da olsa.

İki domlon onlara eşlik etmek üzere geldiler; Karasakal diğerlerinin onlarla YeniSen Kür Merkezi’nde buluşacağını aktarıyor. Karasakal’ın gözünde Toby’nin dürbünü, nasıl kullanıldığını da çözmüş. Arada bir durup kenara çekilerek kaldırıp uzaklara odaklanıyor. “Kargalar” diyor. “Ak-babalar.” Fluryagil kadınları hafifçe gülüşüyorlar. “Ya Karasakal, sen o borular olmadan da bilirsin bunu.” O da gülüyor kahkahalarla.

Gergedan ile Katuru önde domlonlarla birlikte, arkalarında Crozier ve TifKıllar sürüsü. Yürüyorlar. Kiminin sırtında çıkınlar bağlı, buna alışık değiller, fakat aldırıyor gibiler. Kıvrıkcık ve düz, insan saçlarının üzerinde yükselen yamru yumru yükleriyle bacaklı avangard şapkalardan farksızlar.

Shackleton alayın ortasında, Ren, Amanda ve Çevik Tilki de yanında, onların gebe olmaları ilgilerini çeken Fluryagil kadınlarının çoğu sırayla etraflarını sarıyor. Fluryagiller cıvıl cıvıl ötüyor, gülümseyip kahkaha atıyor, sıvazlayıp okşuyorlar. Çevik Tilki bundan rahatsız olmuşa benziyor, fakat Amanda gülücükler saçıyor.

Onların arkasında DelliÂddemci grup, sonra da Fluryagil erkekleri var. Zeb ise en geriden geliyor.

Toby, elinde tüfeği, Fluryagil kadınlarıyla yan yana. Ren’le birlikte Amanda’yı ararlarken, bu yolu gelmelerinin üzerinden uzun zaman geçmiş sanki. Ren de hatırlıyordur o günleri: Toby’nin yanında yürümek için geride kalıp boşta kalan sol koluna giriyor. Onu içeri aldığı için teşekkür ediyor. “YeniSen Kür Merkezi’ne. Ayrıca kurtçuklar için de teşekkürler. Eğer sen bana bakmasaydın ölürdüm. Hayatımı kurtardın.”

Sen de benimkini kurtardın diye aklından geçiyor Toby’nin. Eğer Ren tesadüfen çıkagelmeseydi, ne yapardı acaba? YeniSen’de kapalı, balatayı sıyrana ya da yaşlılıktan kuruyana dek tek başına bekler, beklerdi.

Kültür Mirası Parkı’ndan.geçen yoldan ayrılmadan kuzeybatıya ilerliyorlar. Pılar’ın mürver ağacı orada işte, kelebeklerle arılar etrafını sarmış. TifKıllardan biri geçerken ağzını mürverle dolduruyor.

Derken doğu bekçi kulübesine –eski Teks-Meks tarzı, pembe– YeniSen arazisini çeviren yüksek parmaklıklara varıyorlar. “Buraya gelmiştik” diye belirtiyor Ren. “O adam içerideydi. ÇilePatlarıcı, en kötüler.”

Toby doğruluyor. “Evet.” Blanco’ydu o adam, eski düşmanı. Kangren olmuştu, ama ona rağmen cinayet işlemeye kararlıydı.

“Onu öldürdün, değil mi?” diye soruyor Ren. Oysa daha o gün biliyordu.

“Başka bir varoluş boyutuna girmesine yardım ettim diyelim.” Bahçıvan dilinde bu sözlerle ifade edilirdi. “Daha sonra çok daha acılı bir biçimde ölecekti. Her neyse, Kentsel Kan Dökülmesini Önleme uğrunaydı.” Birinci kural: Kendi kanının bir damlasını dahi akıtmadan kan dökülmesini önle.

Blanco’yu amanita mantarı ve Afyon yardımıyla uyutmuştu; adamın hak ettiğinden daha iyi bir ölümdü, acısız. Sonra da yaban hayata armağan olarak çeke çeke, beyaza boyalı taşlarla çevrili süs bitkisine kadar sürüklemişti onu. Kullandığı amanita ondan beslenecek her canlıyı zehirleyecek kadar kuvvetli miydi? Öyle olmamasını umut ediyor Toby, akbabalara esenlik diliyor.

Ağır dökme demir kapı ardına dek açık. Oysa Toby oradan ayrılırlarken sımsıkı kapatıp bağlamıştı, ama ip çığnenip kesilmiş. Önden iki domlon giriyor içeri, bekçi kulübesine dek giriş yolunu koklayarak burunlarıyla itiyorlar. Geri gelince doğru Karasakal’a koşuyorlar. Kısık homurtular, göz göze bakışmalar.

“Üç adamın içeriye girdiğini söylüyorlar. Fakat şimdi orada değıllermiş” diye aktarıyor Karasakal.

Toby, “Kesin mi bu?” diye soruyor. “Daha önce bir adam vardı. Kötü bir adam. Dedikleri o değil mi?”

“Yo, hayır. Onu tanıyorlarmış. O ölmüş, çiçeklerin üstündeymiş. Önce onu yemek istemişler, ama içinde kötü mantarlardan varmış. Yememişler.”

Toby süs çiçek yatağına göz atıyor. Bir zamanlar oradaki petunyalar gelenlere YENİSEN’E HOŞGELDİNİZ derdi; oysa şimdi yemyeşil çayır otlarıyla kaplıydı. Onların arasında-

ki bir postal mıydı yoksa? Toby'nin daha fazla kurcalamaya hiç niyeti yok.

Blanco'nun bıçağını, cesediyle birlikte orada bırakmıştı. Güzel bir bıçaktı, keskindi. Fakat DelliÂddemcilerin başka bıçakları da var. ÇilePatlarcılar o bıçağı ele geçirmemiş olsalar diye diliyor; ama onların da elinde başka bıçaklar olmalı.

Artık YeniSen arazisindeler. Ormanın içinden bir patika geçse de anayoldan ayrılmıyorlar. Toby ile Ren önceden gölgede kalmak için o patikayı yürümüşlerdi. Oates orada çıkmıştı karşılarına, böbrekleri yerinden çıkarılıp bir ağaçtan aşağı sallandırılmış bir halde.

Toby hâlâ orada sallandığını düşünüyor. Onu bulup ağaçtan indirmeli ve uygun bir biçimde gömmeleri gerekir. Kardeşleri, Shackleton ile Crozier'a da iyi gelir bu. Gerçek bir gübreleme sayesinde kendi ağacı yükselebilir böylece üzerinde. Oates kökçüklerin huzuruna, toprağın sakinliğine kavuşturulabilir. Ancak şimdi sırası değil.

Ağaçların arasından köpek havlamaları geliyor. Durup kulak kesiliyorlar. "Eğer o yaratıklar kuyruk sallayarak gelecek olurlarsa, onları vurmak zorundasınız" diyor Jimmy. "Kurttekler yirtıcıdır."

Gergedan, "Mühimmatı dikkatli kullanalım" diye uyarıyor. "Daha fazlasını bulana dek."

"Şimdi bize saldırmazlar" diyor Katuru. "Çok kalabalığız. Yanımızda iki de domlon var."

Shackleton ise, "Şimdiye dek çoğunu haklamış olmalıydık" görüşünde.

Önce yanmış bir cipin, ardından kül olmuş bir solar aracın yanından geçiyorlar. Daha sonra kaza yapmış pembe bir minibüs çıkıyor karşılarına, YeniSen logosu open dudaklar, göz kırpan bir göz.

"İçine bakmayın" diyor Zeb, kendisi çoktan bakmış. "Çok çirkin."

Derken Kür Merkezi binası karşıda beliriyor, baştan aşağı pembe, hâlâ dimdik ayakta; onu ateşe vermemişler.

Domlonların ana savunma hattı dışarıda, herhalde sebze bahçesinin kökünü kurutmakla meşguller, bir zamanlar orası müşteriler için hazırlanan diet salataların kaynağıydı. Susuz Tufan sonrasında, sağ kalabilmek için yeterince yenebilir bitki yetiştirmeyi umut ederek o bahçede tek başına geçirdiği saatler aklına geliyor Toby'nin. Şimdi hepsi eşelenip toprağın altında kalmış.

Neyse ki oradan ayrılırken kapıyı kilitlememişti.

Karanlık, küf. Eski benliği, bedensiz, aynasız odalarda geziniyor. Kendi yansımasını görmesin diye camlara havlular örterdi.

“İçeri gelin” diye sesleniyor. “Rahatınıza bakın.”

YeniSen Kalesi

YeniSen Kür Merkezi'ne girince, Fluryagiller kendilerinden geçmişti. Koridorlarda dikkatle yürürken pürüzsüz, cilalı döşemelere dokunmak için eğiliyorlar. Toby'nin aynaların üzerine örttüğü pembe havluları kaldırıp orada gördükleri insanlara bakıyor, aynaların arkasına göz atıyorlar; derken kendilerini gördüklerini anlayınca, ellerini kendi saçlarına götürüp yansımaları gülümsesin diye gülücükler atıyorlar. Yatak odalarında yataklara oturuyor, yavaşça kalkıyorlar. Jimnastik salonunda, çocuklar trampelenlerin üstünde kıkır kıkır hoplayıp zıplıyor. Banyolardaki pembe sabunları kokluyorlar. Hâlâ bol miktarda pembe sabun var.

“Yumurta burası mı?” diye soruyorlar. Aslında gençler soruyor. Yüksek duvarları, pürüzsüz yer döşemeleri olan benzer bir yeri hatırlıyorlar hayal meyal. “Bizim yaratıldığımız Yumurta bu mu?” “Hayır, Yumurta bu değil.” “Yumurta uzaklarda. Buradan çok ileride.” “Yumurta'nın içinde Flurya var, Antilop var. Ama burada yoklar.” “Yumurta'ya gidebilir miyiz?” “Şu anda Yumurta'ya gitmek istemeyiz, hava karanlık.” “Yumurta'da da bunun gibi pembe şeyler var mı? Yiyebileceğimiz çiçek kokulu şeyler?” “O bitki değil ama sabun. Sabun yemeyiz” vesaire vesaire.

Şarkı söylemiyorlar hiç olmazsa diye sessizce seviniyor Toby. Buraya gelirken yolda da pek söylemediler. Sağa sola bakıp kulak kesilmişlerdi. Bir tehlike olduğunu sezdiklerini anlaşıyor.

Neyse ki çatıdan su sızıyor. Toby'yi sevindiriyor bu: Hafif küf kokmasına rağmen yataklarda uyumak hâlâ mümkün. Genelgeçer ev sahibi olarak herkesi odalarına yerleştiriyor. Kendine de Evli Çift odalarından birini seçiyor. Böyle üç oda vardı Kür Merkezi'nde, uzak bir ihtimal de olsa, karı ve koca veya onun dengi bir çift, yüz bakımı, temizliği, gerdirme ve parlatma işlemleri için birlikte geldiklerinde öyle bir odada kalırlardı. Fakat böyle bir ağırlama pek yaygın değildi ya da heteroseksüel çiftler arasında yaygın görülmezdi –kadınlar genellikle böyle ayarlamaların gizli yürütülmesini ister, böylece parfüm kokulu kozadan kelebekler gibi çıkıp baştan çıkarıcı güzellikleriyle herkesi hayrete düşürürlerdi. Eskiden burayı Toby çekip çevirirdi, bildiği kadarıyla. Ayrıca bu kadınların, onca para dökmelerine rağmen daha güzel görünmediklerini görünce, yaşadığı hayal kırıklıklarını da biliyor.

Pek bir anlamı olmamakla birlikte Toby eşyalarını dolabına istifliyor. Görülecek çok az manzara olduğu için koçan evde pek eline almadıysa da burada işe yarayacak çok kullanılmış dürbününü. Tüfeğini ve cephanesini. Kür Merkezi'ne bir miktar zulaladığı için şimdi daha çok mermisi var. Onları da tükettikten sonra eğer barut yapmayı öğrenemezse, tüfeği bir işe yaramaz olacak.

Diş fırçasını odanın içindeki banyoya koyuyor. Koçan evdekini buraya getirmeye gerek görmemişti, nasıl olsa Kür Merkezi'nde çok sayıda diş fırçası bulunurdu, hepsi pembeydi; ayrıca malzeme odasında, YeniSen konuklarına özel, koca bir raf dolusu mini diş macunları vardı, biri antiplak mikroorganizmalar içeren biyo-çözünür Organik Vişne Çiçeği tadında; diğeri Karanlıkta Öpüşme Renginde Kıvılcım Artırıcı.

İkincisinin iddiası, bütün ağzınızın karanlıkta alev alev ışıldamasını sağlamaktı. Toby bunu hiç denememişti, ama bazı kadınlar şiddetle tavsiye ederdi. Karşısında bedensiz parlayan bir ağız görse, Zeb nasıl tepki verirdi acaba diye

düşünmeden edemedi. Fakat bunu öğrenecek gece bu değildi, çünkü Toby çatıda nöbet tutacaktı, ıslıl ıslıl bir ağızla pusu kurmuş bir nişancı için mükemmel bir hedef olurdu.

Eski günlükleri önünde; bir zamanlar, rahibe misali tövbekâr bir davranışla üstünde uyuduğu masaj masalarından birinde bulmuştu onları. İşte buradalar, YeniSen randevu defterlerinden birinde, öpücüklü logoyla kırpan gözü de üzerinde. Bahçıvanlık günlerini, Şenlikleri, Şölenleri, ayın evrelerini; yaşanmış, tabii yaşanmışsa, gündelik olayları kayda geçirmişti. Yazmak aklı başında kalmasına yardımcı oluyordu. Daha sonra, zaman yeniden akmaya başlayıp gerçek insanlar gelince, defteri burada bırakmıştı. Şimdiyse geçmiş fısıldıyor.

Yazı bu anlama mı gelir? Hayaletinin sesi, eğer bir sesi olsaydı. Öyleyse, bu alıştırmayı neden ufak Karasakal'a öğretiyor? Fluryagillerin yazısız daha mutlu olacakları su götürmez.

Günlükleri dolabın çekmecelerinden birine atıyor. Bir ara okumak hoş olacak, ama şimdi sırası değil.

Tuvaletlerde hâlâ su var, bir de öbek öbek ölü sinek. Sifonu çekiyor: Çatıdaki toplayıcı fiçılar iş görüyor olmalı, ne büyük nimet! Çiçek yaprakları baskılı pembe tuvalet kâğıdı stoğu da muazzam. YeniSen'in daha önceki botanik desenli tuvalet kâğıdı denemelerinden bazıları fiyaskoyla sonuçlanmış, birtakım beklenmedik alerjiler görülmüştü.

Suyu Kaynatın ilanı asmasını unutmamalı. Suyun musluktan aktığını gören birileri kendini kaptırıp ağzını dayayabilir.

Yüzünü yıkayıp temizlik ve bakım malzemeleri dolabından tertemiz, tepeden tırnağa pembe bir tulum giydikten sonra Toby de karışıyor diğerlerinin arasına. Ana bekleme salonunda hararetli bir tartışmadır gidiyor: TifKıllar gece nerede kalacak? Göz alabildiğine uzanan YeniSen çimleri, artık büyüyen otlar yüzünden kalça boyunda, dolayısıyla

onları gündüz otlatmak sorun yaratmaz, fakat karanlık çöker çokmez koruma veya güvenlik altına alınmaları gerekir: Asyunlar ortalarda olabilir. Crozier hepsini jimnastik salonuna kapatmaktan yana, onlara öyle bağlandı ki kaygılı. Manati yerlerin kaygan olduğunu belirterek, kayıp bacaklarını kırabileceklerini söylüyor, koyun kakası meselesine değinmek bile gereksiz. Toby'nin önerisi, mutfak bahçesinde durmaları; hem orada çit var, hâlâ büyük ölçüde sağlam sayılır –domlonlar kazdıkları çukurlardan içeri girmişlerdi, ama bunlar çabucak kapatılabilir. Sonra da sürüye göz kulak olsun, olağandışı bir meleme duyarsa haber versin diye çatıya bir nöbetçi dikerler.

İyi ama Fluryagiller nerede uyuyacak? Kapalı yerde uymaktan hoşlanmazlar. Çayırda uyumayı sever onlar, yiyecek yaprakların bol olduğu yerlerde. Ancak bu söz konusu olamaz, nerede oldukları bilinmeyen, muhtemelen avlanma havasında olan ÇilePatlarcıları düşününce, asla.

“Çatıda” diye atılıyor Toby. “Atıştırmalık bir şeyler isterlerse, oradaki saksı bitkilerini çiğnerler.” Böylece karar vermişti.

Gökgürültülü ikinci sağanağı yağıp bitiyor. Hava açtıktan sonra domlonlar yüzme havuzuna batıp çıkmaya koşuyorlar; havuzun suyosunları ve otlarla kaplanmış, kurbağa kaynıyor olması onları caydırmıyor. Havuzbaşındaki mobilyayı sığ tarafa iterek içine girip çıkma sorununu çözmüşler bile: şezlonglar rampa işlevi görerek tutunmalarını sağlıyor. Genç yaştakiler su sıçratmaya, ciyak ciyak bağırmaya bayılıyor; daha yaşlı dişilerle yabandomuzları kısa süreli dalıp çıkıyor, sonra havuzun kenarında tembel tembel dolaşarak hoşgörü içinde yavrularıyla yenyetmelerini seyrediyorlar. Acaba domuzlar güneşte bronzlaşır mı diye merak ediyor.

Akşam yemeği gelişigüzel hazırlanıyor ama ana yemek salonunda, üzerine pembe örtüler serilmiş yuvarlak masalarda

gösterişli bir yemek yiyorlar. Eşeleme ekibi çayırları silip süpürmüş, bu sayede önlerinde bol bol yabanotu salatası var. Rebecca küçük bir şişe hiç açılmamış zeytinyağı bulmuş, onunla klasik Fransız sosu yapmıştı. Haşlama semizotu, az haşlanmış gabalak kökü, kurutulmuş kurtek eti, TifKıl sütü. Mutfaktaki şeker kavanozunda biraz şeker kalmış, böylece tatlı niyeti ne her biri ondan birer çay kaşığı alıyorlar. Toby şeker alışkanlığını çoktan yitirmişti; tatlı tadı bıçak gibi saplanıyor başına.

Rebecca boş tabakları toplarken, “Sana bazı haberlerim var” diye konuşuyor. “Arkadaşların senin için bir kurbağa yakalamışlar. Onu pişirmemi istediler benden.”

“Kurbağa mı?” diyor Toby.

“Öyle. Balık yakalayamamışlar.”

“Hadi ya” diyor Toby. Fluryagillerin gece masalı isteyecekleri belli. Şansı yardım ederse, KarAdamı’nın kırmızı şapkasını unuturlar.

Akşam ılıman bir hava var, güneş batıyor. Cırcırböcekleri ötüyor, kuşlar sürüler halinde tüneklere konuyor, kara ve deniz kurbağaları yüzme havuzunda vıraklıyor ya da lastik bantlar misali vikliyorlar. Toby nöbet dururken sarınacak bir şey arıyor, çatıda üşüeyebilir.

Pembe bir yatak çarşafını bedenine sararken, ufak Karasakal odaya süzülüyor. Aynada kendi görüntüsünü fark edince, kendine el sallayıp minik bir dans hareketi yapıyor. Bittikten sonra getirdiği mesajı-iletıyor: “Domuz Olanlar orada üç kötü adam olduğunu haber veriyor.”

“Orada mı?” diyor Toby yüreği pır pır ederek.

“Çiçeklerin karşısında. Ağaçların arkasında. Kokularını alıyorlar.”

“Fazla yaklaşmasınlar” diye uyarıyor Toby. “Kötü adamların püskürteçleri olabilir. Delik açan sopaları. Hani kan akıtan cinsten.”

“Domuz Olanlar bunu biliyor” diyor Karasakal.

Toby boynunda dürbünü, omzunda tüfeğiyle çatıya çıkan merdivenleri tırmanıyor. Fluryagillerin birçoğu çoktan oraya çıkmış, parmaklıklara dayanmış duruyorlar. Zeb de orada, tı-rabzana yaslanmış.

“Pespembe olmuşsun” diyor. “Bu renk yakışmış sana. Silu-et de. Michelin Lastik Adama benziyorsun?”

“Adilik ediyorsun.”

“Kasten değil” diyor Zeb. “Kargalar yaygarayı basıyorlar.” Gerçekten öyle. *Gak gak gak* ormanın içlerine dek yankılanıyor. Toby dürbününü kaldırıyor, görünürde bir şey yok.

“Baykuş da olabilir” diyor.

“Olabilir.”

“Domlonlar ısrarla üç adamdan bahsediyorlar. İki değil.”

“Yanılırlarsa, şaşarım” diyor Zeb.

“Sakın Âdem olmasın?”

Zeb, “Umut hakkında söylediklerini hatırlıyor musun?” diye soruyor. “Umut insanın canına okuyabilir. İşte ben de umutlanmamaya çalışıyorum.”

Dalların arasında ışık gibi bir şey kırpışıyor. Birinin suratı mı bu? Derken kayboluyor.

“En kötüsü” diyor Toby, “beklemek.”

Karasakal çarşafını çekiyor. “Ya Toby” diye tutturuyor. “Gelsene! Bize öykü anlatmanın zamanı geldi. Kırmızı şap-kayı da getirdik.”

KriyoDeha Treni

İki Yumurta ve Düşünmenin Öyküsü

Teşekkür ederim. Kırmızı şapkayı getirmeyi unutmadığınıza sevindim. Balığı da. Aslında balık sayılmaz, daha çok bir kurbağa. Ama onu suda yakaladınız, burada denizden uzağız, Flurya'nın buna anlayış göstereceğinden, sizin balık tutmak için denize giden onca yolu katedemeyeceğinizi bileceğinden kuşkum yok.

Pişirdiğiniz için teşekkür ederim. Rebecca'dan pişirmesini istediğiniz için de. Flurya, hepsini yememe gerek olmadığını söyledi bana. Bir lokma almam yeterli. İşte.

Evet, kurbağanın... balığın kemikleri var. Kokulu kemik. Tükürmemin nedeni de bu. Ama şimdi kokulu kemikten söz etmemiz gerekmiyor.

Yarın çok önemli bir gün. Yarın iki derililer, hepimiz Flurya'nın başladığı işi –kaosu ortadan kaldırma işini– bitirmeliyiz. O iş Büyük Yeni Düzenlemeydi, sonucu Büyük Boşluk oldu.

Ancak bu Flurya'nın işinin sadece bir bölümüydü. Diğeri de sizi yaratmaktı. Beyaz ama kokulu olmayan kemiklerinizi kumsaldaki mercanlardan yaptı. Etinizi tatlı ve yumuşacık mangodan. Bütün bunları dev Yumurta'nın içinde gerçekleştirdi, yardımcıları da vardı. KarAdamı Jimmy onun dostuydu, o da Yumurta'nın içindeydi.

Tabii Antilop da vardı orada. Bazen sizin gibi yeşil gözlü bir kadın kılığındaydı, bazen de baykuş. Dev Yumurta'ya iki

küçük baykuş yumurtası bırakmıştı. Küçük yumurtalardan biri hayvanlar, kuşlar ve balıklarla doluydu –hepsi onun Çocukları. Evet, arılar da. Kelebekler de. Tabii karıncalar da. Ve böcekler –çok çok böcek. Yılanlar. Kurbağalar. Kurtçuklar. Kokarunlar, sonra doru vaşakçıklar, elbette TifKıllar ve domlonlar.

Teşekkür ederim, ama her birini saymamız gerektiğini düşünmüyorum.

Çünkü bütün gece buradayız.

Antilop çok sayıda Çocuk yaptı diyelim. Her biri kendine göre güzeldi.

Evet, her birini kendi bıraktığı küçük baykuş yumurtasının içinde teker teker yaratması çok hoştu. Belki sivrisinekler dışında.

Bıraktığı diğer yumurta sözcüklerle doluydu. Ama bu yumurta daha önce, hayvanların bulunduğu yumurtadan önce çatladı, siz de bol bol sözcük yiyip bitirdiniz, çünkü çok acıkmıştınız; işte içinizde böyle çok sözcük olmasının nedeni bu. Flurya sizin bütün sözcükleri yiyip tükettiğinizi, hayvanlara hiç kalmadığını, onların bu yüzden konuşamayacaklarını düşünmüştü. Ancak yanıliyordu. Flurya her konuda her zaman haklı değildi.

Çünkü onun bakmadığı bir sırada, yumurtanın içindeki bazı sözcükler toprağa, bazıları suya düşmüş, bazıları da havaya uçmuştu. İnsanlar bunu görmedi. Ama hayvanlar, kuşlar ve balıklar gördüler, onları silip süpürdüler. Bunlar başka türlü sözcüklerdi, dolayısıyla bazen insanların hayvanları anlaması zor oluyordu. Sözcükleri iyice çiğneyip çok minik parçalara bölmüşlerdi.

Ve domlonlar –Domuz Olanlar– diğer hayvanlardan çok daha fazla sözcük yiyip tüketmişlerdi. Yemeye bayıldıklarını biliyorsunuz. Bu nedenle Domuz Olanlar çok iyi düşünemezler.

Derken Antilop yeni bir şey yarattı, adını da şarkı koydu.

Bunu da size verdi, siz kuşları seviyorsunuz diye sizin de şarkı söyleme yeteneğiniz olsun istemişti. Ama Flurya sizin şarkı söylemenizi istemezdi. Kaygılanmıştı. Eğer kuşlar gibi şarkı söyleyebilirsiniz, insanlar gibi konuşmayı unutacağınızı sanıyordu; hep onu aklınıza getirecektiniz; yaptığı işleri –sizi yaratmak için yaptıklarını– anlamayacaktınız.

Antilop şöyle dedi: Kabullen gitsin. Eğer bu insanlar şarkı söyleyemezlerse, olsa olsa... hiçbir şeye benzerler. Taşa dönerler.

Kabullen gitsin demek... bunu başka zaman konuşuruz.

Şimdi size öykünün farklı bir bölümünü anlatacağım, Flurya'nın neden Büyük Boşluk yaratmaya karar verdiğinden söz edeceğim.

Flurya uzun uzun düşündü. Enine boyuna düşünüp durdu. Kimselere anlatmıyordu bütün düşündüklerini, ama bazılarını KarAdamı Jimmy'ye, bazılarını Zeb'e, bazılarını Pilar'a ve bazılarını da Antilop'a anlattı.

Şöyle düşünüyordu:

Kaostaki insanlar öğrenemezler. Denize ve gökyüzüne, bitkilerle hayvanlara neler yaptıklarını anlayamazlar. Onları öldürdüklerini ve sonunda kendilerini öldürerek yok olacaklarını anlayamazlar. Sayıları çoktur, her biri bilerek veya bilmeyecek birer parça öldürür. Dur derseniz, sizi iştmezler bile.

Böylece geriye yapılacak tek bir şey kalır. Ya yeryüzü ağaçları, çiçekleri, kuşları, balıkları, vb. ile henüz varlık gösterirken, onların çoğu ortadan kaldırılmalıdır ya da bunlardan hiçbirisi kalmadığında hepsi ölecektir. Çünkü geride onlardan hiçbirisi kalmayınca, ortada hiçbir şey olmaz. İnsanlar bile.

Peki bunlara ikinci bir şans vermeye ne dersin diye sormuştu kendi kendine. Yanıtı hayır oldu, çünkü zaten ikinci bir şansları olmuştu. Hem de pek çok ikinci şansları vardı. Zamanıydı şimdi.

Derken Flurya tadı çok lezzetli, ufak tohumlar yaptı; başlangıçta onu yiyen insanları çok mutlu ediyordu. Ama sonra tohumları yiyenler çok hastalanacak, parçalarına ayrılarak öleceklerdi. Tohumları yeryüzünün dört bir tarafına saçtı.

Antilop da yardım ediyordu tohumları saçmasına, çünkü baykuş gibi uçabilirdi. Kuş Kadınlar, Yılan Kadınlar ve Çiçek Kadınlar da yardım etti. Sadece mutlulukla ilgisini biliyorlardı, ölüm kısmını anlamamışlardı, çünkü Flurya onlara düşündüklerinin tamamını söylemezdi.

Sonra Büyük Yeni Düzenleme yaşanmaya başladı. Antilop ile Flurya birlikte Yumurta'yı terk ederek gökyüzüne uçtular. Fakat KarAdamı sizlere göz kulak olmak ve sizi kötülüklerden uzak tutmak, size yardım etmek ve Flurya'nın öykülerini anlatmak için geride kaldı. Tabii Antilop'un öykülerini de.

Şarkınızı daha sonra söyleyebilirsiniz.

İki yumurtanın öyküsü böyle.

Şimdi herkes uyumaya, çünkü yarın sabah çok erken kalkmalıyız. Aramızdan bazıları üç kötü adamı aramaya gidecek. Zeb gidiyor, Gergedan, Manati, Crozier ile Shackleton. Bir de KarAdamı Jimmy. Evet, Domuz Olanlar, onlar da, çoğu gidiyor. Küçükler gitmiyor ama, anneleri de.

Fakat siz burada kalacaksınız, Rebecca, Amanda ve Ren'le birlikte. Bir de Çevik Tilki. Mavi Kelebek. Kapıyı kapalı tutun, kimseyi içeri almayın, ne derlerse desinler, almayın. Tanındıklarınız dışında kimseyi.

Korkmayın.

Evet, ben de gidip arayacağım kötü adamları. Karasakal da gidecek, Domuz Olanlarla konuşmamıza yardım edecek.

Evet, geri geleceğiz. Geri geleceğimizi umut ediyorum.

Umut bir şeyi çok istemek, ama o istediğin şeyin gerçekten olup olmayacağını bilmemektir.

Şimdi iyi geceler diyeceğim.

İyi geceler.

Kara Gözlükler

“Seni burada beklemiştim” diyor Toby. “Susuz Tufan sırasında. Tam burada, çatıda. Her an şu ağaçların arasından çıkıp geleceksin diye beklerdim.”

Fluryagiller etraflarını sarmış, mışıl mışıl uyuyorlar. Nasıl da güveniyorlar diye aklından geçiriyor Toby. Gerçek korkuyu hiç öğrenmediler. Belki de öğrenemiyorlar.

“Öldüğümü düşünmedin demek?” diyor Zeb.

“Sana bel bağlamıştım. Bütün olan bitenlerden sağ kurtulmayı bilecek biri varsa, o da sendin. Yine de bazı günler senin öldüğünü geçiriyordum içimden. Buna da ‘gerçekçilik’ diyordum. Fakat geri kalan zamanlarda beklemeye devam ettim.”

“Değdi mi?” diye soruyor Zeb. Karanlıkta görünmez gülcükler eşliğinde.

“Güven sorunu mu yaşıyorsun? Sorman mı gerekiyor?”

“Öyle, bir bakıma. Eskiden Tanrı’nın lütfu olduğumu düşünürdüm, ama bu insanın üstüne sığılıyor. Seni ilk tanıdığımda, Bahçıvanların yanındayken, mantarlar, iksirler ve diğer her şeyle benden daha akıllı olduğunu görebiliyordum.”

“Oysa sen daha cingözdün” diyor Toby.

“Öyle diyelim. Ama bazen cingözlükte kendimi alt ederim. Nerede kalmıştım?”

“Yılan Kadınlarla birlikte yaşıyordun. Pullar ve Kuyruklar’da. Kendi halindeydin, gözlerin açık, ellerin cebinde, dudakların kenetli.”

“Doğru.”

Zeb’i fedai yapmışlardı. Ustaca bir kılık değiştirmeydi. Kafası tıraşlı, siyah takım elbiseli, gözünde kara gözlükler ve tam ağzına yayın yapan altın diş. Ayrıca kendi kuyruğunu ısırarak yılan şeklinde tasarlanmış, üstü mineli, afili bir yaka iğnesi: Âdem, bunun yeniden üremeyi temsil eden eski çağdan kalma bir motif olduğunu söylemişti, Zeb’i kandırmış da olabilirdi tabii.

Zamanın derin varoş fedailerinin kılığına çeşni katacak şekilde yüz ifadesini ayarlamıştı, bunun için kafasını örten kısa tabaka kıllara çapraz çizgiler atacak incecik bir ustura kullanır, bu halde saçlı bir gofrete benzerdi. O günlerde de, Âdem’in önerisiyle, kulaklarını yeniden şekillendirmişti. Kimliklerde kulakların giderek daha çok kullanıldığını anlatmıştı Âdem, eğer Zeb kendininkini yeniden düzenlerse bu iyi olurdu, böylece birileri karşılaştırmaya kalkarsa, eski kulak resimleriyle eşleşmezdi. Asıl plasti-kozm işi Katrina Woo-Woo sayesinde gerçekleşmişti, Birinci Sınıf makyözlerle bağlantısı vardı. Zeb’e kalsa, tepesi daha sivri, memesi daha sarık kulakları tercih ederdi.

“Şimdi bakma” diyor Toby’ye. “Ondan sonra birkaç kere daha yaptırdım. Bir süre ortalıkta Budha saç kesimiyle dolaşmıştım.”

“Ben de seni öyle hayal ederdim.”

Zeb’in işi bar civarında durmaktı, ağzı kulaklarında gülümsemeyecekti, ama gözdağı vermesi de istenmiyordu, sadece varlığını hissettirecekti. Ortağı da iriyarı, siyah bir adamdı, adı –o sıralarda– Jebediah’tı, ama DelliÂddemcilere katılınca Kara Gergedan adını aldı. Zeb kafasında bu ikiliyi Zeb ile Jeb diye bağlamıştı. Ancak Pullar’dakiler onu ne Zeb olarak tanıyorlardı ne de Vektör Hektor. Başka bir isim kullanılıyordu: ABD Orman Hizmeti Kuruluşu’nun eski masko-

tuna takılan isim gibi: Smokey Bear, yani Ormancı Ayı. Cuk oturmuştu bu ad ona. “Azgın yangınları ancak sen durdurabilirsin” derdi slogan, Zeb’den beklenen de buydu: Azgın yangınları önlemek.

Müşteriler arasında azgınlık belirtileri gösteren –dik dik bakan, kaşlarını çatan, sözlü sataşmaya kalkan, gösteri alanına serilmiş tüylü, pullu veya taç yaprağı şekilli kumaşları yakışıksız bir tavırla tutup koparmaya çalışan ya da bira kutularını sallamak gibi köpük fişkırtmanın, ardından gelecek kutu fırlatmaların, şişe kırmaların ve yumruklaşmaların habercisi maskaralık yapan– kimseler çıktığı zaman Zeb ile Jeb devreye girerlerdi. Amaç saldırganları tatlı tatlı, tam arbedeye yol açmadan temizce halletmek olunca, karaltı halinde edilgin duruşları ansızın cerrahi müdahaleye dönerdi. Dolayısıyla, eğer gereksiz yere müşterilerin tepesinin tasını attırmak istemiyorsan, hemen harekete geçmek zorundaydın: Marizlenmiş bir müşterinin müdavim olduğu pek görülmez.

Ayrıca müşterilerin çoğu Şirket pastasının üst katmanlarından kimseler –giderek– oluyordu, bu herifler de hayır işleri için varoşları dolaşmayı severlerdi, ama canlarını tehlikeye atmadan. Sadece kendilerini azıcık asi, azıcık soğukkanlı, cinsel açıdan azıcık işe yarar hissetmek için.

Pullar ve Kuyruklar zil zurna sarhoş olacak ve düşünmeden hareket edecek sağlıklı ve seviyeli bir yer olarak isim yapıyordu, üstelik ortaya çıkma korkusu olmadan karmaşık bir rüşvet yerine, muhtemel iş ortağınızı bile oraya götürebilirdiniz.

Bu bakımdan uyuşmazlığın çözümü söz konusu olduğunda yumuşak dokunuşlar önemliydi. En iyi yol, hedefteki kalın kafalının omzuna dostça sarılarak kulağına sevgiyle hırlamaktı: “Müessesemizin İkramı, sadece size özel, efendim. İdarenin Saygılarıyla.” Parasız bir şey almanın sevinciyle keyfi yerine gelen ve kafasına diktiği içkilerden ötürü beyin hücrelerini çoktan kaybettiği kesin olan herif, dili dışarı-

da birkaç koridorla birkaç köşeden geçirilerek götürülürdü. Tüylele süslü, yatak çarşafı yeşil saten ve video kamerayla gizlice izlenen geniş bir odaya alınırđı. Orada ateşli porno yıldızları gibi ustaca sesler çıkarmayı bilen birkaç Yılan Kadın okşayarak onun giysilerini çıkarırken, Zeb ya da Jeb adamın uslu durduğundan emin olmak için görünmeden yakın bir mesafede dururdu.

Daha sonra içeriye kokteyl bardağında, siparişe göre turuncu, mor veya mavi renkte, üstü yeşil plastik yılanla tutturulmuş yeşil vişneyle süslü, parlak bir karışım gelirdi. Bunu iri memeli, dudaklarını yalayarak gülücükler atan biri getirirdi, yanında da bir orkid, bir gardenya olurdu ya da baştan aşağı payetlerle, minik led ampullerle ve pullarla süslü, o değilse üzeri çiçek yaprakları veya tüylele kaplı ayaklıkların üstünde bir flamingo veya fosforlu mavi kertenkelelerin üstünde teslim ederdi.

Sanrı misali bu gölge *cincik mincik hanımı*ş ya da o etkiyi uyandıran sözler ederek, *bir dikişte kakiş* derdi. Hangi baba-yiğit insangil itiraz edebilirdi buna? Gizemli sıvı gırtlaktan aşağı inince, Bay Kendinden Menkul Alfa Erkeği pek de zahmete girmeden tatlı düşlere dalıyor.

Seçilmiş kişi on saat sonra hayatının zevkini yaşadığına inanmış bir halde uyanacak. Öyle de olacak dedi Zeb, çünkü beynin kaydettiği deneyimin hepsi gerçektir, değil mi? 3-B gerçek zamanda yaşanmamıştı bile.

Sahnelenen bu oyun genellikle Şirketin üst düzey yöneticilerinde işe yarardı, varoşların ikiyüzlü töreleri söz konusu olduğunda acemi ve kolay kandırılan tiplerdi bunlar. Zeb onlar gibileri Yüzen Dünya'da tanımıştı: şehirde geçirdikleri gecelerde heyecan arar, deneyimle karıştırdıkları bir şeyler yapmaya heves ederlerdi. Şirket Sitelerinin sınırları içerisinde ve adliye sarayları, devlet binaları ve din kurumları gibi takıldıkları başka güvenli alanlarda korunaklı ya-

şamlar sürüyorlardı, duvarlarının dışında olup biten her şeye kolayca kanacak kadar avanaktılar. Bir şeye körü körüne kolayca inanmaları, yeşil saten yatak çarşaflarına çabucak devrilmeleri, mışıl mışıl uyumaları ve neşeyle uyanmalarını içler acısıydı.

Fakat Pullar'da bambaşka bir müşteri tipi varlığını hissettirmeye başlıyordu: Daha az uzlaşmacı, öfkesini kolay kolay denetim altına alamayan tipler. Kindar yetiştirilmiş, ateşte dövülmüş, kan dökmeye ve kırıp dökmeye meyilli. Bunlar kaya gibi sert vakalardı, her bakımdan alarm zilleri çaldırırlardı.

"Tahmin etmişsindir" diyor Zeb, "ÇilePatlarcılardan söz ediyorum."

"ÇilePatlar yeni başlamıştı o sıralarda."

ÇilePatlar Arenalar o günlerde, tıpkı horoz dövüşü, nesli tükenmekte olan türleri kesmek ve yemek gibi yasadışıydı. Ama onlar gibi ÇilePatlar da kamuoyunun gözünden uzakta varlığını sürdürüp yayılıyordu. Beceri, kurnazlık, acımasızlık ve yamyamlık içeren ölümüne dövüşleri izlemeye bayılan üst kademedekilere özel seyir yerleri ayrılırdı: Şirket yaşantısının açıklayıcı yönüydü. ÇilePatlarda para savurganlığa varan bahislerle el değiştirdi. Bu bakımdan Şirket dolaylı yoldan altyapıya ve ÇilePatlar oyuncularının yetiştirilmesine maddi katkıda bulunmuş oluyordu, ayrıca eğer yer ve hizmet sağlayanlar yakalanırlarsa bunun bedelini doğrudan, bazen de, çete savaşları sırasında olduğu gibi, canlarıyla ödüyorlardı.

Bu düzenleme NaAşRob A.Ş.'nin işine gelmişti –o tarihte yeni yeni büyüyordu– çünkü NaAşRob A.Ş. o sayede elde ettiği bol miktarda şantaj malzemesiyle, hâlâ öyle kabul edilen toplumun saygıdeğer üyeleri üzerindeki baskıyı artırabilmişti.

Eğer sıradan bir hapishaneye zaten kapatılmışsanız, ÇilePatlar seçeneğini tercih edebilir, böylece diğer mahkûmlarla kavga edip onları safdışı bırakarak büyük ödüller kazanırdı-

nız, örneğin elinizi kolunuzu sallayarak cezaevinden çıkar, varoş karaborsacısı sıfatıyla bir iş kapardınız. Ek geliri bol bir işti. Elbette, siz ÇilePatlara girmeyi seçtikten sonra kazanmanın alternatifi ancak ölüm olacaktı. Seyretmesi de bu nedenle eğlenceli olurdu. Sağ kurtulanlar bunu hileyle, rakiplerini gafil avlama ve üstün öldürme yeteneğiyle başarıyorlardı; en gözde numaralardan biri, oyulmuş gözleri yemekti. Bir anlamda, en iyi arkadaşını bıçaklayıp doğramaya hazır olman gerekiyordu.

ÇilePatlarda aldıkları bir görevi hakkıyla tamamladıktan sonra, herhalde Romalı gladyatörler gibi, ÇilePatlar emektarları varoşların derinlerinde ve daha yüksek semtlerde büyük itibar kazanırlardı. Şirketin evli kadınları onlarla cinsel ilişkiye girmek için para döker, Şirketin evli erkekleri dostlarını şaşırtmanın, şampanya kadehlerinin paramparça olmasını seyretmenin zevki uğruna, onları akşam yemeğe davet ederlerdi, tabii, işler rayından çıkarsa diye güvenlik görevlileri orada hazır olurdu. Böyle özel günlerde azıcık kudurukluk kabul edilebilirdi ama denetimden çıkmış gürültü patırtıya izin yoktu.

Karanlık dünyanın ünlüleri olmanın verdiği gazla ÇilePatlar emektarları ben-kazandım hormonlarıyla dolar, herkesi alt edebileceklerini düşünür ve Ormancı Ayı Zeb gibi iriyarı, yapılı bir fedaiyi dürtme fırsatını seve seve değerlendirirlerdi. Asla bir ÇilePatlarcıya sırtını dönmemesi konusunda Jeb uyarmıştı onu: böbreklerine küt diye vurur, ellerine ne geçerse onunla kafatasına patlatır, gözlerin kulaklarından dışarı fırlayana dek boğazını sıkırlar.

Nasıl tanınırdı bu tipler?Yüzlerindeki yaralardan. Boş yüz ifadelerinden: İnsanın aynası bazı sinir hücreleri, empati duyma becerilerinden iri parçalarla birlikte uzun zaman önce kaybolmuştu: sağlıklı biri acı çeken bir çocuk görünce irkilirken, bu herifler pişmiş kelle gibi sırtırdı. Jeb'e göre, sinyalleri çabucak okumak zorundaydın, eğer bir psikopatla muhatapsan bunu bilmen gerekiyordu. Aksi takdirde *boynum kırıldı* demene fırsat kalmadan kadınsı yeteneği ezip geçerlerdi, bunun da

bedeli ağır olurdu: Kalabalıktan otuz santim yüksekte artistik striptiz yapabilen trapezciler ucuza gitmezlerdi. Ya da benzer şekilde bir piton tarafından boğulmaya yaklaşan orgazm artırıcı bir deneyim yaşatanlar. Emektar ÇilePatlarcı bir pitonun kafasını ısırmanın alt edilmez bir alfa şempanze gösterisi olacağını düşünürdü, üstelik o ısırık engellense bile zarar görmüş bir pitonun yerine yenisini geçirmek zordu.

ÇilePatlarcıların kimlik kayıtları, yüz görüntüleri ve kulak profilleriyle birlikte Pullar'da düzenli olarak eksiksiz güncellenirdi, Katrina WooWoo da kimbilir ne karşılığında gizlice ele geçirmişti bunları. ÇilePatlar idarecilerinden biriyle yakınlık kurmuştu herhalde –kadının verebileceği bir şeyi isteyen, yoksa bilgiyi saklayabilecek biriyle. Varoşların derinlerinde kayırmalar ve kayırmamalar en saygı duyulan akçeydi.

“Pislik ÇilePatlarcılar için bizim kuralımız, ilk sen vur, çok pis vur” diyor Zeb. “İşi azıya aldıkları anda. Bazen içeceklerine bir şey katardık, bazen de ortadan kaldırırdık, çünkü yapmazsak intikam almaya gelirlerdi. Fakat onlara ne yaptığımıza dikkat etmeliydik. Ortakları olabilirdi.”

Toby, “Peki ne yapardınız?” diye soruyor.

“Mesela, varoşların derinlerinde yoğun protein paketlerine ihtiyaç vardı, eğlence için, kâr için veya hayvan maması olarak kullanılmak üzere. Fakat o zamanlar, NaAşRob A.Ş. henüz ÇilePatları yasallaştırıp TV’de tanıtımını yapmaya karar vermeden önce, zıvanadan çıkmış ÇilePatlarcıların sayısı çok değildi, o nedenle cesedin imhası sıradan bir iş sayılmazdı. Doğaçlama gerekirdi.”

“Boş zaman eğlencesi yapmaktan söz eder gibisin” diyor Toby. “Ne yapmış olurlarsa olsunlar, insan hayatı söz konusu.”

“Evet öyle, biliyorum, elime tüküreyim, bizler kötüydük. Ne var ki birkaç leşin yoksa, ÇilePatlara giremezdin.”

“Bütün bu gösterinin amacı, biz –ben ve Jeb– bar muhafızlarınca bilinirdi, karışık içkilerin içine neler konduğuna kadar. Hatta bazen karışımı biz yapardık.”

Kanat Kuyruğu

Bütün bunlar olurken, gelecek talimat beklenirken beyaz satranç fili, içindeki altı gizemli hapla birlikte güvenli bir yerde saklıydı. Zeb'in yanı sıra nerede olduğunu yalnızca Katrina WooWoo ile Âdem biliyordu.

Saklandığı yer, tam bir hinlikti, tamamen göz önündeydi, Zeb bunu El Çabukluğu Slaughter'ten öğrenmişti: Göz önündeki göze görünmez. Barın arka tarafındaki cam raflardan birinde çıplak kadın şeklinde acayip tirbuşonlar, ceviz kıracakları, tuzluk-biberlikler dururdu. Temsili uzuvlar zekice bir araya getirilmişti: bacaklar açılır, araya ceviz konurdu; bacaklar kapanır, ceviz kırılırdı; bacaklar açılır, baş kendi ekseninde döner, tuz veya karabiber akardı. Kahkahalar.

Beyaz fil, bu işkence aletlerinden birinin, üstü mineli pullarla kaplı yeşil kadın şeklinde olanın tuz haznesine sokulmuştu. Başını hâlâ döndürebiliyor, kalçalarının arasından hâlâ tuz dökülüyordu, aneak bar görevlilerine bu parçanın çok nazik olduğu söylenmişti –burgu işinin tam ortasında tuzlu seks oyuncağının kafasının kopmasını kimse istemedi– bu nedenle tuz gerektiği zaman ötekileri kullanmalıydılar. Kimileri biralarına, bardaki atıştırmalıklarına tuz serp-mekten hoşlansa bile bu sık görülmezdi.

İçinde fil olan pullu yeşil kızdan gözünü ayırmazdı Zeb. Bunu Pilar'a borçlu olduğunu düşünüyordu. Yine de seçtiği yer konusunda ikircikliydi. Zeb orada değilken, ya biri gelip

kızı alırsa, orasını burasını kurcalarken hapları bulursa? O rengârenk ufak drajelerin kafa yapıcı şekerler olduğunu sanıp bir ikisini denemeye kalkarlarsa? Bu hapların insana nasıl etki edeceği hakkında hiçbir fikri olmayan Zeb, en çok bu ihtimalden tedirgindi.

Gel gör ki Âdem garip bir biçimde rahattı, içindeki tuz bitmediği sürece kimsenin aklına tuzluğu açıp bakmak gelmez, kanısındaydı. “Hoş, neden ‘garip’ diyorum, bilmem” diye ekliyor Zeb. “Her zaman sinir bozucu biriydi.”

“O da mı orada kalıyordu?” diye soruyor Toby, “Pullar ve Kuyruklar’da?” Gözünün önüne getiremiyor. Âdem Bir egzotik dansçılarla sıra dışı moda eşyalar arasında bütün gün ne yapardı? Toby onu tanıdığı zaman –Âdem Bir olduktan sonra– dişilerin gösteriş yapmasını, kadın giysilerinde rengi ve şatafatı, göğüs ve bacak dekoltesini gizliden gizliye onaylamazdı. Gelgelelim, onun Pullar’da Bahçıvan dinini uygulamaya koyması veya çalışanları basit bir yaşam sürmeye kandırması mümkün değildi. O kadınların yaptırdığı manikür pahalı olurdu. Pullar’a özel bir sebze bahçesi ayrılmış olsa bile onlardan beklendiği gibi toprağı kazıp bellemeye, salyangozlarla sümüksüklüklerin yerini değiştirmeye katlanamazlardı: Gece kadınları gündüzleri ayırık otu yolmaz.

“Hayır, Pullar’da kalmıyordu. Öyle yaşamazdı. Gelip gidiyordu. Onun için güvenli bir ev gibiydi.”

“Oraya gelmediği zamanlar ne yaptığına dair bir fikrin var mı?” diye soruyor Toby.

“Bir şeyler öğrenmekle meşguldü. Sürüp giden öykülerin izini sürmekle. Fırtına bulutlarını seyretmekle. Hoşnutsuz olanları kanatlarının altına toplamakla. Kendi dinine yandaş bulmakla. Aydınlanmasını ya da adına her ne dersen, onu çoktan yaşamıştı –Tanrı’nın şimşekle çaktığı mesajı kafatasına çarpmıştı. *Memnun kaldığım sevgili Türleri koruyun*, vesaire işte, nasıl palavra attıklarını bilirsin. O mesajlar bana hiç gelmedi, ama Âdem’e gelmiş anlaşılan.

“O zamana dek Tanrı’nın Bahçıvanları’nı bir araya getirme yoluna gireli çok olmuştu. Hatta Peder’in hesabına sızarak elde ettiği haram paranın bir kısmıyla İremtepe Bahçesi için kenar mahallenin birinde çatısı düz bir bina bile satın almıştı. Pilar da DevaSaYol’un içinden ona gizli elemanlar gönderiyordu; zaten kendi de İremtepe’ye gidip ona katılmayı planlıyordu. Ama ben bunu henüz bilmiyordum.”

“Pilar mı?” diye soran Toby şaşkın. “Oysa onun Havva Bir olması mümkün değildi! Çok yaşlıydı!” Toby hep merak ederdi Havva Bir’i. Âdem, Âdem Bir olmuştu, ancak Havva’nın hiç adı geçmezdi.

“Yok, o değildi” diyor Zeb.

Âdem’in takip ettiği sürüp giden öykülerden biri de ortak babaları Peder hakkındaydı. PetrOl Kilisesi’nden zimmetine geçirdikleriyle, Peder’in ilk karısı Fenella’nın taş bahçede gömülü olmasıyla ve onun ardından ikinci karısı Trudy’nin her şeyi günışığına çıkaran rezalet anılarının yayımlanmasıyla ilgili heyecan uyandıran sevindirici patırtıdan sonra bütün iş şapa oturdu.

Duruşma olmuştu, evet, ancak deliller yetersizdi, daha doğrusu jüri öyle karar vermişti. Trudy anılarından topladığı parsayı alıp Karayıplara tatile –kimilerine göre– yanında Teks-Meks bir çim bakım ustasıyla birlikte gitmiş, sonra ayışığında düşünmeden çıplak yüzerken kıyıya çarpan dalgalara kapılmış bir halde bulunmuştu. Yerel güvenlik güçleri, ters akıntıların tehlikeli olabildiğini söylüyordu. Sürüklenip başını bir kayaya çarpmıştı. Arkadaşı, her kimse, kayıplara karışmıştı. Anlaşıldı tabii, yoksa suç onun üstüne kalırdı; ancak fısıltı gazetesine bakılırsa, adama para ödenmiş olabilirdi.

Sonuçta, Trudy mahkemeye kanıt sunamamıştı, o olmayınca ne kanıtlanabilirdi? Fenella’nın iskeleti çok uzun za-

mandır toprağın altındaydı: Herhangi biri onu oraya koymuş olabilir. Tanınmayan adamlar, kural olarak göçmenler, ellerinde kürekler şehirlerin daha zengin semtlerinde dolaşıyorlardı, güven dolu, masum, aklında fikrinde bahçelerinin bakımından başka bir şey olmayan hanımefendilerin kafasına vurup ağızlarına bahçe eldivenlerini tıkamaya, boğuk çığlıklarına aldırmaksızın serada ırzlarına geçmeye hazırdılar, sonra da üzerlerine kazayakları ekerlerdi, kuzukulağı, yazkarı ve susuzluğa dayanıklı kaktüsleri saymaya gerek bile yok. Bahçe düzenlemesine meraklı av sahibeleri için iyi bilinen bir tehlikeydi.

Hatırı sayılır su götürmez yolsuzluklarına gelince, Peder o konuda denenmiş ve gerçek yolu seçmişti: Şeytana uyduğunu herkesin huzurunda itiraf edip karşı koyamadığı için günahkâr olduğunu, ardından günahının acı bir şekilde ortaya çıktığını, ama utanma duygusunun onu kendinden kurtardığını açıkladı. Bu ifadesini dizlerinin üstünde gözyaşlarına boğulup Tanrı'dan ve PetrOl Kilisesi'nin üyeleri başta olmak üzere insandan af dileyerek süsledi. Tombala, beraat etti, günahlarından arındı, artık yeni bir başlangıca hazır. Ne de olsa açıkça tövbe eden birini bağışlamamanın vicdan azabını kim çekebilirdi?

“Serbest kaldı” demişti Âdem. “Temize çıktı, görevine iade edildi. Yağ Şirketi'ndeki ortakları ipten aldı onu.”

Zeb sövüyordu, “Pislik. Sonuna bir de ler ekle.”

“Peşimize düşmek isteyecektir, üstelik şimdi bunu yapacak parayı bulabilir. Yağ Şirketindeki dostları verirler” diyerek uyarmıştı Âdem. “Dikkat gerek.”

“Doğru. Dünyada dik durmak gerek.” Zeb'in eski şakalarından biriydi. Eskiden Âdem gülerdi buna, daha doğrusu gülümserdi, ama o gün gülümsememişti.

Zeb bir akşam gözünde kara gözlükleri, siyah takım elbi-

sesi, yakasında yılanlı iğnesi, ne gülümseyen ne kaşlarını çatan yüz ifadesiyle Pullar barında sallana sallana dolaşıp ağzındaki altın taklidi diştten kulağına gelen çatırdıları dinlerken, giriş kapısındaki heriflerden birinin söyledikleri hazırola geçmesine neden oldu.

Bu defaki ÇilePatlar uyarısı değildi. Tam tersi.

“Piramidin tepesindekiler, dördü, içeri giriyorlar” diyordu ses.

“Üç Yağ Şirketi, biri PetrOl Kilisesi’nden. O vaiz haberlere çıkmıştı.”

Zeb damarlarına hücum eden adrenalini hissediyordu. Sözettileri Peder olmalıydı. Yoldan çıkmış, çocuk sopalayan, karısını öldüren sadist onu tanıyacak mıydı acaba? Olur da gerekirse diye erişim alanına giren fırlatılabilecek ne varsa gözden geçirdi. “Şu adamı tutun” diyen bir bağırıtı ya da benzer bir melodram halinde birkaç kristal sürahiyi kapıp attığı gibi uçarcasına koşacaktı. Kasları öyle gerilmişti ki yay gibi titriyordu.

İşte geliyorlardı, bayram çocuğu havasındaydılar, şakalaşmalar, kahkahalar, birbirlerinin sırtına şaplak atmalar gırla gidiyordu –aslında çekingen sıvazlamalardı, çünkü Şirketin üst kademelerinde izin verilen sözüm ona kardeşçe beden dili bununla sınırlıydı. Şampanyayla lezzetli lokmalar ve onlarla birlikte ikram edilen her şeyi istiyorlardı. Tümünden hava diktikleri takdirde, bahşiş bol olacaktı. Eğer böbürlenme arayışına yardım edenlere topla para döküp efendilik taslamayarak hava atamayacaksan, zengin olmanın ne anlamı vardı?

Üst rütbeli Şirket züppelerinin fiyakası Pullar’da satın aldıkları güvenlik kölelerinin yanından hiç orada yoklarmış gibi geçmeleri idi –uyuz tiplerle göz teması da neydi?– herhalde *Roma imparatoru* dendiği günden beri usul buydu. Böyle olması onun şansınaydı elbette, Peder ona bir bakış dahi fırlatmamıştı. Hoş, bakma zahmetine girse de, kıllı gofrete benzeyen suratı, kara gözlükleri, tıraşlı kafası ve sivri kulakla-

ıyla o olduğunu çakozlamazdı. Ama o zahmete girmemişti. Oysa Zeb ona bakıyordu, baktıkça gördüğü iyice canını sıktı.

Ayna toplar dönüp duruyor, müşterilerle seksi güzellerin üzerine ışık yağıdırıyordu. Çalan müzik banttan retro tangoydu. Payetlere bulanmış beş Pul kızı trapezlerde eğilip bükülürken meme uçları yere doğru fişkırıyor, bedenleri C-şeklinde kıvrılırken, tek bacaklarını başlarının bir o yanına, bir bu yanına koyuyorlardı. Gülücükleri siyah ışıkta pırıl pırıldı. Zeb bardaki cam rafa sırtını dayadı, satranç filinin yuvalandığı yeşil kızı apış arasından tutup avucuna alarak ceketinin koluna kaydırdı. “İşemeye gidiyorum” dedi ortağına. “Yerime bakarsın.”

Tuvalate girince filin kafasını çevirip çıkardı, içindeki sihirli boncukları aldı: beyaz, kırmızı ve siyah. Parmağındaki tuzu yalayarak hapları ceketinin ön cebine koyup görev yerine döndü, sonra tıkırtı dahi çıkarmadan pullu kızı raftaki yerine bıraktı. Onun bir ara gözden kaybolduğunu kimse fark etmemişti.

Peder’in dörtlüsü vur patlasın, çal oynasın eğleniyordu. Zeb’in tahminine göre bu, büyük ihtimalle Peder’in olağan yaşantısı diye gördükleri hayatına dönüşü şerefine bir kutlamaydı. Kıvrak güzeller onları içkiye boğarken, trapez dansçıları tepelerinde kemiksiz dönüşler, omurgasız hareketler yapıyorlardı. Biraz onu, biraz bunu sergileseler de asıl numarayı göstermezlerdi. Pullar o kadar aptal değildi, bütün gösteriyi isteyenlerin fazladan para ödemesi gerekiyordu. Nezaket gereği minnettar bir şehvet gösterisi yapılırdı: Akrobatik günah soytarılığı hiç de Peder’e göre sayılmazdı, çünkü acı çeken kimse yoktu, buna rağmen mış gibi yapan tavrı inandırıcıydı. Gülümsemesinde Botoks izleri belli oluyordu, sanki sinirlere zararlı bir ürün kullanılmıştı.

Katrina WooWoo bara geliyordu. Bu gece orkid kılığına girmişti, açık eflatun süsleri olan enfes, şeftali rengi bir kos-

tümdü. Pitonu Mart ise boynuna dolanmış, çıplak omuzundan aşağı sallanıyordu.

“Ahbapları için Müessesenin Özel İkramı ısmarladılar” dedi bar görevlisine. “Cennet Tadında.”

“Tekilas bol mu olsun?” diye sordu içkiyi hazırlayacak kişi.

“Her şey olsun” dedi Katrina. “Kızlara da söyleyeceğim.”

Müessesenin Özel İkramı yeşil yatak çarşafı tüylerle döşeli özel bir odayla her türlü kaprisi yerine getirmek üzere fatura edilmiş üç sürüngen Pullu kızı da kapsıyordu, üstelik Cennet Tadının azami saadete erdirecek kanatlandıran topuklama etkisi kesindi. O içecek yutulduğu anda müşteri kendi harikalar dünyasına doğru havalanırdı. Pullar’da çalışanlara verilen bu türlü şeyleri Zeb denemişti, ama Cennet Tadı kanatlandırıcıyı hiç içmemişti. Göreceği hayallerden ür-küyordu.

İşte karşısındaydı şimdi, barın üstünde duruyordu. Koyu turuncu renkte, hafifçe köpüren bir içecekti, içinde kıvrık plastik yılandan bir karıştırıcı vardı, ona da vişne şekerlemesi geçirilmişti. İri gözleri ve gülümseyen rujlu ağzı olan yeşil, parıltılı bir yilandı.

Zeb’in şeytani dürtülerine gem vurması gerekiyordu. Pervasızlıktı yaptığı, bunu açık açık söylüyor. Ama insan hayata sadece bir kere gelirdi, belki de onun tek şansını Peder tüketmişti. Zeb bu içeceğe üç haptan hangisini atmalıydı acaba –beyazı, kırmızıyı ya da siyahı? Peki pintilik neden diye sordu kendine. Hepsini atsaydı ya?

“Yuvarla dostum.” “Acayip bir yola git!” “Canlan biraz!” “Bitir işini!” Böyle durumlarda hâlâ böyle eski usul laflar atılıyor muydu ya? Öyle görünüyordu. Peder’in sırtını sıvazladılar, düşük perdeden bilmiş kahkaha demetleriyle ödüllendirerek üç kıvrak yılandıktan göreceği muameleye doğru götürdüler. Dördü de kıkırdıyordu: Şimdi dönüp geçmişe bakınca bunları hatırlamak ürkünç geliyor.

Zeb bardaki nöbetinden yırtmaya ve Pullar'daki birkaç güvenlik personelinin bela çıkmasını diye özel tüylü odaları izlediği kameraların bulunduğu video bölmesine girmeye can atıyordu. O hapların etkisini bilmiyordu. Yutanları çok hasta mı ederdi, peki ama nasıl? Belki etkisi uzun süreliydi, belki de bir gün, bir hafta boyunca hiçbir etki göstermezdi. Ama eğer hızla etki yapıyorsa, bunu kaçırmamalıydı.

Ne var ki bunu yaparsa kendini ele vermiş olacaktı. O da sabırla ama gergin, kulakları kırışte, kendi kendine “Yankee Doodle” marşının melodisine uygun bir şeyler mırıldanarak bekledi:

*Babam çocuk pataklamaya bayılırdı,
Seksin yerine koyardı,
Dilerim her yerinden kan aksın,
Bütün yediklerini fışkırtсын.*

Bunları birkaç kere tekrarladıktan sonra dışında bir parazit duymaya başlamıştı; ön kapıyı bekleyen heriflerle konuşan biri vardı. Geçmek bilmeyen bir süre sonra Katrina Woo Woo özel odalara giden aralıktan çıktı. Doğal görünmeye çalışsa da yüksek topuklarının tıkırtısından telaşlı olduğu beliydi.

“Kulise gelmen gerekiyor” diye fısıldadı.

“Bar nöbetindeyim” dedi Zeb, aldırılmaz numarası yaparak.

“Ön taraftan Mordis'i çağırırım. Nöbeti o devralır. Hemen gel!”

“Kızlar iyi mi?” Ağırdan alıyordu, eğer Peder'in başına kötü bir şey geldiyse, devam etmesini istiyordu.

“İyiler. Ama korktular. Durum acil!”

“Herif çıldırdı mı?” dedi. Bazen öyle olurdu: Cennet Tadının etkileri her zaman öngörülemezdi.

“Daha beteri” dedi Katrina. “Jeb'i de getir.”

Ahududu Köpüğü

Tüylü odanın üzerinden kasırga geçmiş gibiydi: şurada bir çorap, orada bir ayakkabı, dört bir yanda tanımsız madde lekeleri, darmaduman olmuş tüyler. Köşede topak halde duran Peder olmalıydı, üzerine yeşil saten çarşaf örtmüşlerdi. Altından sarkan bir karış uzunluğundaki kırmızı köpük fena halde mikrop kapmış bir dile benziyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Zeb saf saf. Gözünde kara gözlüklerle masum görünmek zordu –aynada denemesini yapmıştı– o da gözlüklerini çıkardı.

Katrina WooWoo, “Kızları duş yapmaya gönderdim” diyor. “Altüst olmuşlardı. Bir dakika önce...”

Onun sözlerini Zeb tamamladı, “Karidesi soyuyorlardı.” Enayinin giysilerini, özellikle de donunu çıkarmak anlamına gelen çalışanlar arasında yaygın, argo bir deyimdi. Pul kızları, her şeyde olduğu gibi, bunun da bir sanat olduğunu söylerdi. Ya da ustalık. Usulca düğmeleri açma, fermuarı tahrik edici bir şekilde yavaş yavaş indirme. Ânı geciktirme. Adama bir kutu şeker olduğu, bonbonun yalandığı hissini verme. “Bonbonu yala” dedi Zeb yüksek sesle. Sarsılmıştı: Peder’deki etkisi hayal ettiğinden daha kötü olmuştu. Niyeti, gerçekten öldürmek değildi oysa.

“Evet, neyse, iyi ki daha ileri gitmediler, çünkü adam, yani, eridi gitti, video odasında monitör başında oturanlar böyle diyor. Böyle bir şeyle ilk kez karşılaşmışlar. Ahududu köpüğü dediler.”

Jeb çarşafın kenarını kaldırmıştı. “Zırva” dedi. “Sulu süpürgeyle çekmek gerekecek, altında kusmuk havuzu birikmiş. Ne dokundu acaba?”

“Kızlar aniden köpürmeye başladığını söylüyor” dedi Katrina. “Tabii, çılgılık da atmış. Önce. Tüyleri koparıp parçalıyormuş –onlar mahvoldu, yazık. Sonra çılgılıklar kesilmiş, böğürmeye başlamış. Çok endişeliyim!” Eksik söylüyordu Katrina, korkmuştu aslında.

“Basbayağı erimiş. Yediği bir şeyden olmalı” diye açıkladı Zeb. Espri olarak söylemişti; daha doğrusu, espri diye anlaşılmasını istemişti.

Katrina gülmüyordu. “Ya, ben öyle düşünmemiştim. Ama haklısın, yediği bir şeyden herhalde. Ama onu burada yemiş olamaz, mümkün değil! Yeni bir mikrop belki de. Et yiyen cinsten, nasıl da süratli! Ya bulaşıcıysa?”

“Peki, nereden kapmış olabilir?” dedi Jeb. “Bizim kızlar temizdir.”

Zeb, “Kapı tokmağından mı?” diye sordu. Al sana sakat bir espri daha. Kapa çenenı, mankafa diye söylendi sessizce.

“Neyse ki bizim kızların üzerinde Biyofilm Bedensaran vardı. Hepsini yakmak gerekecek. Ama bir damlası bile –fişkırın şeyin bir damlası bile– her neyse o, değmedi üzerlerine.”

Zeb’in dişine arama gelmişti, Âdem arıyordu. Bu adam dişe sinyal gönderme ayrıcalığını ne zaman elde etti acaba diye merak etti.

“Anladığım kadarıyla bir olay var” dedi Âdem. Sesi uzaktan teneke gibi yankılanarak geliyordu.

“Kafamın içinde sesini duymak tüylerimi diken diken etti, lan. Marşlı gibi konuşuyorsun.”

“Kuşkusuz öyle. Ancak şu anda senin bir numaralı sorunun bu değil. Ölen adam bizim babamızdı, öyle dediler.”

“Doğru söylemişler de” dedi Zeb, “sana kim haber verdi?”

Konuşma yarı-özel olsun, diğerlerinin dikkatini çekmesin

diye odanın bir köşesine çekilmişti: Kendi dişine konuşan birini dinlemek zorunda kalmak sinir bozucuydu. Katrina kurum-içi hücre elemanlarıyla bir başka köşede, Pullar temizlik ekibini çağırıyordu, mutlaka onlar da afallayacaktı. Müessese Özel İkramları sırasında ihtiyar heriflerin başına benzer şeyler geldiği bilinirdi –kanat kuyrukları bedensel becerileri ve işlevleri eksilmiş kimseler için aşırı etkili olabiliyordu– gelgelelim, böylesi hiç görülmemişti. Bu türlü bir köpürmenin eşi benzeri olmamıştı.

“Katrina aradı beni. Doğal olarak” dedi Âdem. “Beni hep bilgilendirir.”

“Biliyor mu, adamın bizim...?”

“Tam değil. Şirketten gelenlerle ilgili ne olursa, ilgilendiğimi biliyor, özellikle YağŞirketinden, o nedenle dört kişilik yer ayrılınca bana haber verdi, müşterilerden üçünün dördüncüye armağan olarak özel sürprizler istediklerini de. Sonra bana giriş kapısındaki aygıtın otomatik kaydettiği fotoğrafları gönderdi, görür görmez tanıdım tabii. Zaten tesisteydim, bana gerek olabilir diye ön tarafa geldim. Şimdi barın oradayım; cam rafların hemen yanında, acayip tirbüşonlarla tuzlukların dizildiği yerde.”

“Ya. Güzel” dedi yarım yamalak.

“Hangisini kullandın?”

“Neyin hangisini?” diye sordu Zeb.

“Masum numarası yapma” dedi Âdem. “Sayı saymasını biliyorum. Altı eksi üç eşittir üç. Beyaz mı, kırmızı mı, siyah mı?”

“Hepsi” dedi Zeb. Suskunluk oldu.

Âdem tepkisini, “Çok fena” diyerek gösterdi. “Böylece her birinin içinde ne olduğunu belirlememiz daha da zorlaşacak. Daha bilinçli bir yaklaşım tercih edilirdi.”

“Şimdi sen bana boktan aptal bir dallama olduğumu söylemeyecek misin” dedi Zeb, “böyle aptalca boktan sikik bir

işe kalkıştığım için? Hoş, sen bu kadar çok sözle söylemezsin, herhalde.”

“Biraz düşüncesizce bir hareket, fakat daha kötü şeyler de olabilirdi. Seni tanımaması bir mucize.”

“Dur bir dakika” dedi Zeb. “Sen onun kapıdan girdiğini biliyordun. Beni uyarmadın. Öyle mi?”

“Vaziyetin gerektirdiği gibi davranacağına güvendim. Sen de güvenimi boşa çıkarmadın.”

Zeb öfkeliydi; ağabeyi olacak sinsi alçak onu oyuna getirmişti, kahrolası! Öte yandan doğabilecek kargaşayla başa çıkma konusunda yeterli olduğuna da güvenmişti, dolayısıyla Zeb öfkenin yanında bir ferahlık, kendini kanıtlamanın rahatlığını da hissediyordu. *Tesekkürler* demek duruma hiç uygun değildi, olsa olsa “Seni gidi ukala bok herif!” denirdi, Zeb de öyle dedi.

“Üzücü” dedi Âdem. “Pişmanım aslında. Ama şunu da belirtiyim, sonuçta adamı sonsuza dek sırtımızdan atmış olduk. Şimdi, şurası önemli, ondan geri kalanı toplasınlar, ne bulabilirlerse. Onları bir KriyoDeha Donma Sepeti’ne koy –KriyoDeha sözleşmeleri olan müşteriler için Katrina’nın elinin altında her zaman birkaç tane bulunur. Sadece kafa yerine tam boy modeli tercih edilir. Artık genç olmayan Pullar’ın çoğu müşterileri böyle düzenlemeler yapmışlardır. Kural gereği, KriyoDeha’nın ‘hayatı askıya alma’ anlaşması olan müşteriler– onlardan, hayatlarını askıya almış kimse-lerden söz ederken, KriyoDeha işverenleri gibi, lütfen *ölüm* sözcüğünü ağzına alma, çünkü pek yakında onlardan birinin kimliğine bürüneceksin. Eğer böyle bir hayatı askıya alma anlaşması yapılırsa, müşteri Donma Sepeti’nin içinde derhal şokla dondurulup ileride bir gün yeniden canlandırılmak üzere KriyoDeha’ya gönderilir, yeter ki KriyoDeha onu yapmak için gereken biyotekniği geliştirsin.”

Zeb, “Yani domuzların uçtuğu güne dek bekleyecek” demeden edemedi. “Dilerim Katrina’nın elinde dev bir buz kalıbı vardır.”

“Gerekirse kova kullan. Onu almalıyız –atık maddeyi doğu yakasına, Pilar’ın kripto ekibine ulaştırmamız gerekiyor.”

“Pilar’ın neyine?”

“Kripto ekibine. Dostlarımıza” dedi Âdem. “Onlar gündüzleri, OrganAŞ, Merkez DevaSaYol, ÖzÇıtırGA, hatta Kriyo-Deha gibi biyotek Şirketlerde çalışırlar. Ama geceleri bize yardım ederler, *kripto* burada, mesela tırtıllar gibi kamuflaj anlamında bir biyo-terim.”

“Ne zamandan beri tırtıllarla ahbablık ediyorsun?” dedi Zeb. “Şu kerizce, DelliÂddem Extinctathon denen ölü-böcekleri-adlandırma oyunu sitesinde pusuya yatarak beynini mi yedin yoksa?” Âdem ona aldırmadan devam ediyordu.

“Kripto ekip o hapların içinde ne vardı, onu bulup ortaya çıkaracak. Ya da ne var? Dileyelim de havaya karışamayan bir şey olsun; ama öyle olmadığını düşünüyörüz, aksi takdirde odadaki herkese bulaşırdı. Belirtileri çoktan kendini gösterirdi, çünkü belli ki hızlı etkiliyor. Gelişmelere bakılırsa, sadece temas yoluyla geçiyor. Kalıntının tek parçası bile sana değmesin sakın.”

Parmağımı da bulamaca batırıp sakın kıcıma sokmayayım değil mi, diye aklından geçirdi Zeb. Sonra yüksek sesle konuştu, “Yok artık, sen beni boktan budala biri mi sandın?”

“Sözünü yerine getir. Biliyorum, yapabilirsin” dedi Âdem. “Zırlıh fişek trende görüşürüz, DonSepet de yanında olsun.”

Zeb, “Nereye gidiyoruz? Sen de geliyorsun musun?” diye soracak oldu. Fakat Âdem telefonu kapamış veya hattan çıkmış ya da oturumu sonlandırmıştı; bir dişin karşı tarafında ne yapılırsa, onu yapmıştı işte.

Plastik zar giysili, yüzü maskeli temizlik ekibi sulu elektirik süpürgesiyle Peder’i emaye kovalara çekip, sonra da huni yardımıyla geçirmez kapaklı, dondurucuya dayanıklı metal termoslara akıtırken, Zeb oradan ayrılarak daha derli toplu ve sevimli bir Ormancı Ayı olmak için hazırlanmaya gitti. Si-

yah takım elbisesini yakılıp kül edilmek üzere çöpe atarak çabucak mikrop öldürücü yoğun bir duş yaptı, yüzünü köpürttü, vücudundaki delikleri pakladı, sivri kulaklarını pamuklu çubukla temizledi –Pul Kızları’nın kullandığı ürünün aynısını kullanıyordu.

*O Peder’i kafandan söküp atsana
Ölmekle kalmadı çünkü, kızardı da
İyi oldu, döndü kıpkırmızı bir bulamaca!
İşim bitti benim, seninki de öyle baba!
Lop lop memeler pat pat da pata pata!*

Bir adım ileri, iki adım geri ufak bir hareket yaparak kalçasını oynattı. Duş yaparken şarkı söylemek hoşuna giderdi, özellikle de tehlike kokusu aldığı zamanlarda.

Bir nehir daha diyordu yeni takım elbisesini giyerken. *Bıkkınlığın nehri bu! Bir azıdışi daha, iplenecek bir diş daha.*

Daha sonra görevinin başına döndü ve bu defa şeftali şeklindeki memesine dikkat çekici diş izleri işli, meyve salkımı kostümü giymiş Katrina WooWoo’nun arkasında nöbete geçti –kadın, Piton Mart’la birlikte üç YağŞirketi kodamanına acı haberi vermeden önce, onlara donmuş limonlu rom kokteyli, yanında bir tabak mini balık kroketi, Deniz Tarağı tadında Bezelye Kabuğu– etiketlerinde Bunlar için Deniz Dibi Taranmadı yazardı, Zeb mutfakta atıştırırken görmüştü –Özel Peynir Soslu Fırında Patates ve bir tabak, laboratuvarda zincirlenerek yetişen, kızarmış Ağla Avlanmayan Karides ikram edildi.

“Arkadaşınız hayatını askıya alacak talihsiz bir olay yaşadı” diye konuştu Katrina Woo Woo YağŞirketi kodamanlarına. “Bütün saadet sisteme fatura edilebilir. Ancak sizlerin de bildiği gibi, kendisinin KriyoDeha ile sadece kafa değil, tam boy sözleşmesi vardı –affedersiniz, var– dolayısıyla her şey yolunda. Geçici kaybınız için üzgünüm.”

Kodamanlardan biri, “Bundan haberim yoktu” diye itiraz etti. “Sözleşmeden. Kolunda bir KriyoDeha bileziği falan olması gerekmez miydi? Ben onda böyle bir şey görmedim.”

Katrina tatlı tatlı açıkladı, “Beyefendilerden bazıları hayatı askıya alma ihtimalini duyurmamayı tercih ederler. Dövme yaptırmayı seçerler, o da gizli, mahrem bir yere yapılır. Kuşkusuz, sıradan bir iş arkadaşının göremeyeceği böyle dövmelerin hepsini bu kuruluştaki bizler iyi biliriz.” Zeb, onun şeftalilerine bakmamaya çalışırken, işte bu kadının hayranlık uyandıran bir yanı daha diye geçiyordu aklından, dört dörtlük bir yalancı. Kendisi bundan daha iyisini yapamazdı.

“Mantıklı” dedi kodamanların başı.

Katrina devam ediyordu, “Neyse ki biz bu hususu zamanında fark ettik, sizin de bildiğiniz gibi bu işlemin geçerli olması için derhal yerine getirilmesi gerekir. Şansına, KriyoDeha ile hızlandırılmış Ayrıcalıklı Platin üye anlaşmamız var, onların eğitilmiş ajanları her an göreve hazırdır. Arkadaşınız çoktan DonSepet’e kondu, hiç gecikmeksizin doğu yakasındaki KriyoDeha merkez tesisine doğru yola çıkacak.”

İkinci kodaman sordu, “Onu göremez miyiz?”

“DonSepeti sıkıca kapatılıp havası boşaltıldıktan sonra –bu çoktan yapıldı– açılırsa, boş gitmiş olacaktır” dedi Katrina gülümseyerek. “KriyoDeha’dan onay belgesi getirtebiliriz. Buzlu kokteyllerinizi tazelesinler mi?”

Üçüncü kodaman, “İçine edeyim” diye sövdü. “Şimdi onun kilisesindeki kaçıklara ne anlatacağız? *Piliç dükkânında iş üstündeyken yığıldı, kaldı* demek pek yakışık almayacak.”

“Aynı fikirdeyim” dedi Katrina, biraz daha donuk bir sesle. Pullar’ın piliç dükkânından daha fazlası olduğunu düşünüyordu: Websitesindeki tanıtım yazısında *tam estetik deneyim* yazardı. “Unutmayın, Pullar ve Kuyruklar böyle konularda ketum olmakla ün salmıştır. Zaten sizler gibi zevkli beyefendilerin bir numaralı tercihinin burası olmasının nedeni

de bu. Bizimleyken ödediğinizin karşılığını alırsınız, hem de fazlasıyla; üstelik buna sıkı bir göstermelik öykü de dahil.”

“Daha parlak bir fikrin var mı?” Bunu soran ikinci kodaman, Ağla Avlanmamış Karides tabağını silip süpürmüş, deniz taraklarına girişmek üzereydi. Ölüm bazılarının açlık duygusunu azdırırdı.

Katrina yanıtladı, “Varoşların derinlerinde muhtaç çocuklara yardım için çalışırken, zatürre virüsü kaptı demek, benim ilk önerim. Bu açıklamayı tutarlar. Ayrıca size yardımcı olacak eğitilmiş Halkla İlişkiler elemanlarımız var.”

Üçüncü kodaman hafiften kızarmış kısık gözleriyle onu seyrederken, “Teşekkürler, ha’mfendi” diye konuştu. “Çok yardımcı oldunuz.”

“Zevkle” dedi Katrina, cana yakın gülücüklerini esirgemenen toka etmelerine, sonra da parmak uçlarına öpücük kondurmalarına izin vererek öne doğru eğilirken hazinesi olan gövdesinin üst kısmını fazla ileri götürmemeye özen gösteriyordu.

“Her zaman. Bizler sizin için buradayız.”

“Ne hatun ama” diyor Zeb. “Tek parmağıyla koca koca Şirketlerden herhangi birini yönetebilirdi, hiç sorunsuz.”

Toby hiç yabancı olmadığı kıskançlık filizlerinin yüreğini sıkıştırdığını hissediyor. “Peki sen hiç yaptın mı?” diye soruyor.

“Hiç ne, bebek?”

“Hiç onun pullu çamaşırlarının altına girdin mi?”

“Ömür boyu pişman olacağım şeylerden biri bu” diye anlatıyor Zeb, “ama yok. Denemedim bile. Ellerim cebimde, yumruklarımı sıktım. Çenemi de tabii. Kendimi tutmam için çaba gerekiyordu, fakat çıplak gerçek bu. Bir kere olsun elimi sürmedim. Kaş göz bile etmedim.”

“Çünkü?”

“Bir kere Pullar’da çalıştığım sıralarda, o benim patronumdu. Kadın patronla düşüp kalkmak hiç akıllıca olmaz. Kafaları karıştırır.”

Toby karşı çıkıyor, “Yapma lütfen. Yirminci yüzyıldan kalma sözler bunlar!”

“Evet öyle, cinsiyetçi bir domuzum ben, ama dediklerim doğru. Hormon yüklemesi verimliliğin içine eder. Bizzat gözledim –kadın patronlar daha demin aklını başından almış, onu havalara uçurmuş, kan ter içinde kokarun gibi hırlamasını, ölen tavşan gibi çılgılık atmasını sağlamış dediğim dedik bir seks aygırına emir yağdırırken, tamamen çekingen ve tuhaf davranırlar. ‘Götür beni, götür beni, konuşmamı yaz, bana kahve getir, kovuldun.’ Bir bu var.” Zeb susuyor. “Bir de.”

“Bir de ne?” Tahminen hiç görmediği, yüzde 99,99 çoktan ölmüş olan Katrina WooWoo’nun itici bir yanı olduğunu duymayı diliyor Toby, sessizce; gelgelelim kıskançlık sınır tanımaz. Belki çarpık bacaklıydı veya nefesi kokuyordu, belki de müzik zevki beş para etmezdi. Tek bir sivilcesi olması bile rahatlatırdı onu.

Zeb tekrarlayarak “Bir de” diyor, “Âdem âşıktı ona. Hiç kuşku yok. Onun balık havuzunda asla avlanmazdım. Ne de olsa benim ağabeyimdi –ağabeyim. Ailemden. Her şeyin bir sınırı vardır.”

“Dalga geçiyorsun!” diyor Toby. “Âdem Bir? Birine âşık? Katrina WooWoo’ya?”

“Havva Bir oydu” diyor Zeb.

KriyoDeha Treni

“İnanması zor. Sen nereden biliyorsun?”

Zeb sessiz. Acıklı bir öykü mü yoksa? Herhalde, geçmişle ilgili öykülerde mutlaka bir acı unsuru olur, hele geçmiş böyle hunharca, bu kadar onanmaz bir biçimde koparılmışken.

Ama kuşkusuz bu insanlık tarihinde ilk kez olmuyordu. Başka kaç kişi durmuştu aynı yerde? Her şey bittikten sonra geride kalan ne varsa, silinip süpürülmüştü. Ölü bedenler ağır ağır tüten duman gibi buharlaşır; özenle korudukları biricik evleri terk edilmiş karınca yuvaları misali ufalanıp giderdi. Kemikleri kalsiyuma döner; gece yırtıcıları artık çekirge ve farelere dönüşmüş, sağa sola saçılmış etlerini didiklerdi.

Şimdi bir ay var, neredeyse dolunay. Baykuşlar açısından şans, ama beyni feromonlarla dolup taşarken seksi seksi hopyaya zıplaya ayışığında riski göze alarak dolaşmayı seven tavşanlar için talihsizlik. Şu anda onlardan bir ikisi orada, çayırda zıplarken soluk yeşilimtırak bir ışık saçıyorlar. Eskiden kimileri ayda kocaman bir tavşan olduğunu sanırdı; kulaklarını bile net bir biçimde görebilirlerdi. Başkaları orada gülümseyen bir yüz olduğunu düşünür, kimileri de onu sırtında küfe taşıyan yaşlı bir kadın olarak görürdü. Fluryagiller yüz veya on ya da bir yıl sonra astrolojiye merak sardıklarında, ne olduğuna karar verecekler acaba? Verecekler mi, vermeyecekler mi?

Peki ay küçülüyor mü, büyüyor mu? Onun ay saati algısı Bahçıvanlık günlerindeki kadar keskin değil. Dolunayda

Gece İbadetlerine kaç kere kalmıştı? Bazen, neden Âdem Bir var, ama Havva Bir yok, hatta böyle birinden neden hiç bahsedilmez diye merak ederdi. Yanıtı bulacaktı artık.

“Gözünün önüne getir” diyor Zeb. “Âdem’le birlikte üç gün boyunca zırhlı fişek trendeydik. Peder’in banka hesabını temizleyip yollarımızı ayırdığımızdan beri sadece iki kere görmüştüm onu, biri Keyifdünyasında, ikincisi Pullar’ın arka odasında. Daha önce kurcalamaya hiç vakit bulamamıştım. Bu nedenle ona sorular yöneltmeye koyuldum.”

Zeb titiz bakım ve fırça, minik kareler halinde kesim gerektirmesine rağmen, gitgide hoşlanmaya başladığı gofrete benzeyen yüzünden vazgeçmek zorunda kalmıştı. Bir usturayla kesmişti hepsini, geriye kalan keçi sakalıydı. Biraz saç eklemişti –Şirketin ilk günlerinden kalma, pek de inandırıcı olmayan tak-çıkarak TifKıl, parlak briyantın rengindeydi.

Neyse ki daha yapmacık duran etkilerini, başına taktığı rüküş şapka kapatıyordu, bu aslında KriyoDeha’da eskiden “cenaze işleri yardımcısı” adı verilen görevi üstlenenlerin giydiği üniformanın bir parçasıydı, ancak KriyoDeha’da bunun adı Geçici Cansızlık Bekçisiydi. Şapka hem sihirbazları hem de cinleri anımsatan bir tür sarıktı. Kırmızıydı, önünde alev deseni vardı.

“Hayatın hiç sönmeyen alevi, değil mi?” diyor Zeb. “Bana o üçüncü sınıf hokkabazlık başlığını gösterdiklerinde, dedim ki, ‘Hadi be, ciddi olamazsınız! O haşlanmış domatesi kafama takmam!’ Ama sonra güzelliğini gördüm. Onunla ve kıyafetin geri kalanıyla –önüne KriyoDeha logoso yapıştırılmış pijamaya benzeyen veya karateci havasında o mor şeyle– herkes seni, kendine başka bir iş bulamamış fazla besili alık biri zannederdi. Trende bir DonSepet’le oturmak nasıl bir zavallılıktı? ‘Kimsenin aklına gelmeyecek bir yerdeysen’ derdi yaşlı El Çabukluğu Slaight, ‘görünmezsin demektir.’”

Âdem de aynı üniformayı giyiyordu, Zeb'den daha şapşal durmuştu onda. Zeb için sevindiriciydi bu. Zaten onları kimse görmeyecekti. İçindeki ısıyı sıfırın altında tutacak kendi jeneratörüne bağlı DonSepet'le birlikte KriyoDeha'nın özel vagonunda kilitliydiler. KriyoDeha aldığı ek güvenlik önlemleriyle övünürdü: DNA hırsızlığı, ayrıca daha büyük, başka parçaların aşırılması, kendi karbon yapılarına âşık kimseler arasında endişe konusuydu, o çevreler Einstein'ın beyninin çalındığını hiç unutmamışlardı.

Bundan dolayı DonSepet'in başında bekleyenler, mutlaka silahlı görevlilerle yolculuk ederlerdi, bu adamlar ellerinde tüfeklerle kapıya yakın dururdu. Kandırmacasız, hakiki KriyoDeha görevlerinde bu kişi, ortak iş yaptıkları ve gidecek genişleyen NaAşRob A.Ş.'nin bir üyesi olur, yanında da püskürteç bulunurdu. Ancak sergilenen bu komedi tamamen düzmece olduğundan, güvenlik görevlisi rolünü Pullar'daki müdürlerden Mordis oynuyordu. Bu role uygundu: Sert görünümlüydü, parlak karaböcekleri andıran gözleri, düşen kayayı andıran gözünü sakınmaz gülümsemesi vardı.

Elindeki gerçek bir silah değildi oysa, kriptu ekip giysilerin taklidini yapabilmişti, fakat üç-emniyetli hareketli parçayı üretebilecek teknolojiye yoksundu. Dolayısıyla püskürteç yerine, şık plastikten boyalı köpük taklidi vardı elinde, birisi kalkıp yumruk atma menziline girecek kadar yaklaşmadıkça fark edilmezdi.

Hoş, kim yaklaşacaktı? Merak edenler, bunun rutin bir ölü taşıma işlemi olduğunu düşünürlerdi. Daha doğrusu, *hayatın kıyısında hayatı askıya alınan öznenin, gerisingeri hayatın kıyısına taşınması* söz konusuydu. Zordu söylemek, fakat KriyoDeha böyle kaçamak zırvalamaları alışkanlık edinmişti. Buna mecburdular, nasıl bir işin içinde olduklarına bakılınca satışta en iyi iki yardımcıları avanaklık ve boş umuttu.

“Yaptığım en olmadık geziydi” diyor Zeb. “Alaaddin kılığın-

da, başında yarısı ezilmiş balkabağı olan ağabeyimle birlikte kilitli bir tren kompartımanında oturarak gidiyorduk, ikimizin arasında da babamız, DonSepet'te çorba halinde duruyordu. Hoş, içinde kemiklerle dişler de vardı. Onlar erimemişti. Pullar'da kemiksi maddelerle ilgili birtakım tartışmalar sürüyordu –derin varoşlarda insan kemiklerine yüksek fiyat biçerlerdi, orada el oyması insan ürünlerinden takılar modaydı: Kemik Süs derlerdi. Ancak Âdem ile Katrina'nın soğukkanlı tavırları ve elbette senin, bu sadık kulun onları çürüttü, çünkü o şeyleri ne kadar kaynatırsan kaynat, üzerlerinde hangi mikropların kalacağını bilemezdin. Çünkü henüz onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorduk.”

Sepet sepet yumurta, yeşil de var, sarı da. Zeb bir tür şarkı tutturmuştu.

Âdem küçük bir defterle kurşunkalem çıkarıp yazmaya koyuldu: *Dediklerine dikkat et. Bir yerimize koydukları böceklerle dinleniyor olabiliriz.*

Elini siper ederek yazdıklarını Zeb'e gösterdikten sonra silip şunları yazdı: *Şarkı söylemeyi de kes lütfen. Çok sinir bozucu.*

Zeb küçük deftere uzandı. Bir an duraksayan Âdem yine de defteri uzattı ona. *AS+SG* yazdı. *Ağzına Sıçayım ve Siktir Git* diye ekledi altına. Sonra da sordu, *Sonunda cinsel ilişkiye girmeyi becerdin mi?*

Âdem bunu okuyunca kızardı. Âdem'in yanaklarının al olması tuhafına gitmişti. Onun kızardığını ilk kez görüyordu. Âdem öyle beyaz tenliydi ki, kılcal damarları dahi belirginleşmişti. *Seni ilgilendirmez yazdı.*

Zeb'in cevabı, *“Ha ha, yoksa K ile mi, para verdin mi? oldu. Uzun zamandır Âdem'in rüzgârının hangi yönden estiğini fark etmekteydi ne de olsa.*

Şöyle yazdı Âdem: *O hanımefendiden bu tarzda bahsedilmesini reddediyorum. Kendisi davamızı ileri götürmeye kendini adanmış biridir.*

Aslında Zeb, *Hangi davamız?* Yazmalıydı. O zaman daha çok şey öğrenebilirdi. Ama onun yerine, *Ha ha, ilk atışta isabet, aferin bana :) !! En azından ibne değilsin! :) :*

Âdem, *Adiliğin de ötesine geçtin* yazdı.

Zeb buna, *Bu benim işte!* diye karşılık yazdı. *Boşver, gerçek aşka saygı duyarım.* Bir kalp çizdi, ardından bir çiçek. Az kalsın, *Her ne kadar göz boyayıcı oral seks merkezi işletiyor olsa da* diye ekleyecekti, ama fikrini değiştirdi: Âdem bozuk çalmaya başlamıştı, kendini kaybedip ömründe ilk kez Zeb'e bir yumruk çakabilirdi. O zaman da sıvılaşmış babalarının kalıntıları üzerinde yakışsız bir itiş kakış çıkardı ki, bunun sonu Zeb için hiç de iyi olmazdı, çünkü Âdem'i yere sermeye asla dayanamazdı, yapamazdı; solgun ufaklığın onu dövmesine izin vermek zorunda kalırdı.

Âdem yumuşamış görünüyordu –belki de kalp ve çiçek sayesinde– ama hâlâ darmadağınktı. Yazdıkları sayfaları defterden koparıp buruşturarak küçük parçalara böldü, tuvalete gitti, orada –Zeb'in tahminine göre– hepsini kubura atıp suyu çekerek raylara yolladı. Meraklı bir casus parçaları toplayıp bir araya getirmeyi başarsa bile ilgisini çekecek bir şey öğrenmesi zordu. Sadece bir demet ucuz argo laf okurdu, DonSepet'in başında oturanların zaman öldürürken diğer yolcular duymayacak şekilde yaptıkları türden atışmalar.

Yolculuğun geri kalanını sessizce geçirdiler, Âdem kollarını kavuşturmuş, kaşları çatık, yüzünde ahlak kumkuması bir ifadeyle, Zeb ise alçak sesle mırıldanıp şarkı söyleyerek otururken, pencerenin dışında alabildiğine uzanan koca kıtayı geride bırakıyorlardı.

Doğu yakasına vardıklarında KriyoDeha'nın tahsis ettiği treni, ölen kimsenin –daha doğrusu, hayatını geçici askıya almış müşterinin– yaşlı akrabası rolünü oynayan Pilar ile kripto ekibin üç üyesi karşıladı, daha doğrusu Zeb öyle tahmin etmişti.

“İkisini tanıyorsun” diyor Toby’ye. “Katuru ile Manati. Üçüncüsü de Fluryagillerin tasarımı sırasında Flurya, DelliÂddemcileri derdest edip CenneZar Projesi’ne beyin köleleri toplarken kaybettiğimiz bir genç kızdı. Kaçmaya çalışıyordu, kanımca bir üst geçitten aşağı düşüp lapa halinde araba lastiklerine bulaşmıştı. Ama bunların hiçbirisi henüz yaşanmış değildi.”

Etrafta minik İHA’lar veya gizli kameralar ihtimaline karşı Pilar gözlerindeki timsah yaşlarını mendiliyle silmişti. Ardından, DonSepet uzun araca yerleştirilirken ses çıkarmadan izledi. KriyoDeha’da bu araçlara “cenaze arabası” denmez, “Hayattan Hayata Mekik” denirdi. Renkleri, haşlanmış domates gibi, kapılarında da hayatın hiç sönmeyen capcanlı alev olurdu: Bayram havasını bozmamak için kasvetli bir şeye yer verilmezdi.

Peder, DonSepet’in içinde Lincoln 2LS araca yüklenmiş, aşırı güvenli bir biyo-numunelik birimine doğru yola çıkıyordu işte –birim KriyoDeha’da değildi, bu işe uygun cihazları yoktu, Merkez DevaSaYol’a götürülecekti. Pilar da bindi araca, Zeb’le birlikte. Mordis kıyafetini değiştirip Pullar ve Kuyruklar’ın yerel şubesine gidecekti, orada daha sert mizaçlı bir müdüre ihtiyaçları vardı.

Âdem günden güne acayıpleşen sokak kıyafetini giyecek ve Âdem varoşların derinlerinde her neyle meşgulse oraya doğru ayaklarını sürüyerek yola koyulacaktı. Tuzluk kızın tuz haznesinden çıkardığı beyaz satranç filini Pilar’a teslim etmişti: Kripto ekip o hapların içeriklerini yakından incelemek istiyordu, sonunda kendilerine mikrop bulaştırmadan bunu yapacak araç gereçleri olduğunu düşünüyorlardı.

Zeb’e yeni bir kimliğe bürünmesi önerildi, Pilar çoktan hazırlamıştı: Merkez DevaSaYol’un tam göbeğine yerleşecekti.

Lincoln 2LS’in casus yazılımlardan tamamen arındırıldığı konusunda Pilar ona güvence verdikten sonra, “Bana bir iyi-

lik yap” demişti Zeb. “Benim için DNA testi yap. Peder’inkilerle karşılaştı. DonSepet’teki herifinkilerle.” Peder’in öz babası olmadığına ilişkin çocukluk görüşünü kafasından silip atamıyordu bir türlü, yanıtı öğrenmek için son şansıydı bu.

Pilar, sorun olmayacağını söylemişti. Zeb de yanağının içine sürüp bir bez parçasına sardığı pamuklu çubuğu ona vermiş, Pilar bunu özenle küçük plastik bir torbaya koymuştu, aynı poşetin içinde kurumuş, ufacık bir kulak göze çarpıyordu, buruşuk, sapsarı bir şey.

“O da ne?” diye sormuştu. Aslında, “Ne boktan bir şey o” demek geliyordu içinden, fakat Pilar’la arasındaki mesafeyi düşününce sövmeyi göze alamadı. “Uzay Cini mi?”

“Horoz mantarı. Yenebilir cinsten, sahte mantarlarla karıştırma.”

“Öyleyse, benimki mantar DNA’sına mı karışacak?”

Pilar gülüyordu. “Bu pek mümkün değil.”

“Güzel” demişti Zeb. “Âdem’e de söyle.”

Aynı gece DevaSaYol’daki gösterişsiz, ama kabul edilebilir odasında uykuya dalarken, tek sorun diye düşündü –tek sorun, Pilar testi yapar da Peder onun babası çıkmazsa, Âdem de ağabeyi olmazdı. Âdem’le arasında akrabalık falan kalmayacaktı. Ne de kan bağı.

Bu durumda:

Fenella + Peder = Âdem.

Trudy + Sperm Veren Bilinmez Kişi = Zeb.

= Ortak DNA yok.

Eğer hakikat buysa, sonucu gerçekten bilmek ister miydi?

Pembegüller

Merkez DevaSaYol'da Zeb'in yeni unvanı Dezenfektör'dü, Birinci Sınıf. Ona bir çift uçuk yeşil tulum vermişlerdi, önünde DevaSaYol logosuyla fosforlu turuncu kocaman bir *D* harfi vardı; kafasındaki kılları amirlerinin masalarına saçması diye başına saç filesi; burnuna da filter huni takıyordu, bununla karton domuza benzerdi; sıvısavar su sızdırmaz nanobiyofom koruyucu eldiven ve ayakkabı stoku boldu; ama en önemlisi bütün kapıları açan bir anahtar edinmişti.

Fakat yalnızca bürokratik işler dairesinin kapılarını açıyordu, laboratuvarlara giremezdi. Onlar başka binadaydılar. Ancak birkaç satırlık giriş şifresini ele geçirmiş, zenginden fakire veren, parmakları hızlı birinin, yeraltındaki kriptolar aracılığıyla sana gizlice aktardığı bilgilerle gecenin geç saatlerinde boş bir bilgisaraya girip neler süzebileceğini asla bilemezdin, tam da bütün namuslu yurttaşlar başka insanların yataklarında derin uykudayken. DevaSaYol'da eşler bölümü elek gibi biraz delik deşikti ne de olsa.

Zeb'in Dezenfektör olarak çalıştığı işi yapanlara bir zamanlar “temizlikçi” denirdi, ondan önce “kapıcı,” daha öncesinde “hademe”; ama yirmi-birinci yüzyıl geride kalmıştı, bu işi yürütenlere nanobiyofom bilinç katmışlardı. Zeb bu unvanı hak etmek için sıkı bir güvenlik incelemesinden geçmek zorundaydı, düşman –muhtemelen yabancı diyarlardaki– Şirketler kendi klavye korsanlarını önemsiz bir eleman

kılığına sokup bulabildikleri her türlü bilgiyi toplamaya gönderebilirlerdi pekâlâ.

Dezenfektör görevine alınması için Zeb'in aynı zamanda mikropların nerelerde yuvalanabildiği, onları nasıl etkisiz hale getirebileceği gibi, çağın boş laflarıyla dolu bir kursu geçmesi gerekiyordu. Söylemek yersiz, o kursa gitmedi elbette; fakat işe başlamadan önce Pilar ona aynı kursun bir özeti verdi.

Mikropların bildik klozetlere, yer döşemelerine, lavabolara ve kuşkusuz kapı tokmaklarına yerleştiği söylenirdi. Ama aynı zamanda asansör düğmelerini, telefon ahizelerini ve bilgisayar klavyelerini severlerdi. Dolayısıyla koridor ve benzeri alanlarda yerleri yıkamaya, şık ofislerde halılardaki tozu çekmeye ek olarak her şeyi mikrop tutmayan bezlerle silmesi, öldürücü ışınlarla gebertmesi gerekiyordu, çünkü gündelik robotlar bunları gözden kaçırabilirdi. Bu aygıtlar bataryalarını dolu tutmak için duvarlardaki prizlere yanaşır, sonra tekrar uzaklaşır, kimsenin ayağı onlara takılmasın diye bip sesi çıkararak gün boyu sağa sola yuvarlanırlardı. Dev yengeçlerle kaplanmış bir kumsal arşınlamaya benziyordu. Zeb tek başına kaldığı zamanlarda ne kadar çabuk toparlanacakları görmek için onları köşelere doğru tekmeler ya da baş aşığı çevirirdi.

Üniformasının yanında bir de yeni isim vermişlerdi ona: Horatio.

“Horatio mu?” diyor Toby.

“Alay etmek çirkin olur. Duvarın altından gizlice sızmış yarı-yasal Teks-Meks bir ailenin dünyada kendini kurtaracağını umut ettikleri oğullarına bu ismi koyabileceklerini düşünmüş birinin fikriydi. Teks-Meks birine benzediğimi düşünüyorlardı, belki de o DNA'dan birazını almış bir meleze. Öyle zaten, çok daha sonra keşfettim bunu.”

“Demek” diyor Toby. “Pilar DNA testi yaptı.”

“Anladın işte. Fakat sonucuna ulaşmam biraz zaman aldı. Benimle yan yana görülemezdi, beni nereden tanıyor olacaktı. Zaten buluşmak için epey zahmete katlanmamız gerekiyordu, çalışma saatlerimiz farklıydı. Bu nedenle kendi hücremin örneğini verdiğimde, acil durumlar için aramızda bir yer belirlemiştik.”

“Ondan önce, ben KriyoDeha treninde oraya doğru yoldayken, Pilar da Dezenfektör kimliğimi hazırlayıp sisteme girince, görev yerimin, onun çalıştığı laboratuvarın az ötesindeki kadınlar tuvaleti olduğunu öğrenmişti. Bana gece vardiyası verilmişti –o vardiyada yalnızca erkek Dezenfektörler vardı, sarkıntılık olayları ya da çığlık atanlar istemezlerdi, çünkü kadınlı erkekli vardiyalarda böyle şeyler yaşanabilirdi. Dolayısıyla, ben hava karardıktan sonra orada olacaktım. Soldan ikinci bölme: ilgilenmem gereken yerdı.”

“Pilar tuvaletteki su tankına mı bıraktı notu?”

“Öyle göz önünde bir yer değildi. Tuvaletlerdeki rezervuarlar düzenli denetimden geçirilirdi; ancak acemi biri oraya önemli bir şey zulalardı. Bizimki tuvaletlere konan, kare kutuydu, ıvır zıvır için. Hani klozete atmaman gereken malzemelerin bulunduğu. Ama not olmayacaktı, o çok belli olurdu.”

“Öyleyse bir işaret?” Nasıl bir şey olabilir diye merak ediyor Toby. Keyifli haber için bir, dertli haber için iki mi? Ama bir ve iki tane olacak şey ne?

“Öyle. Orada abes kaçmayacak, ama alışıldık bir şey olmayıydı. Çekirdeklerde karar kıldı.”

“Çekirdek mi? Nasıl çekirdek?” Toby çekirdekleri gözünün önüne getiriyor. Ayçekirdeği gibi mi? Yoksa şeftali çekirdeği mi?

“Doğru. Tuvalette yenen öğle yemeğinden kalmış olabilir. Sekreterlik yapan bazı kadınlar öyle yapardı –sessiz sakin bir yerde olmak için klozette otururlardı. O kutularda sandviç artıkları bulurdum: tuhaf pastırma kenarları, tuhaf

peynir parçaları. DevaSaYol'da yüksek basamaklara çıktıkça zamana karşı yarış baskısı da artardı, bu nedenle gizli mollar hoşlarına giderdi.”

“Hangi çekirdek seçildi?” diye soruyor. “Evet neydi, hayır neydi?” Pilar'ın düşünme tarzını Toby hep merak ederdi: Meyve seçimini rastgele yapmazdı.

“Şeftali çekirdeği hayır demekti: Peder'le akrabalığın yok anlamında. Evet için de Hurma çekirdeği: kör talih, Peder senin baban, anla ve ağla, çünkü sen de en azından yarı psikopat sayılırsın.”

Şeftaliyi seçmek mantıklı geliyor Toby'ye, çünkü Bahçıvanlar şeftaliye değer verirlerdi, Cennet'teki Hayat Meyvesi en muhtemel adaylardan biriydi o. Hoş, Bahçıvanlar hurmaları veya üzerine kimyasal püskürtülmemiş diğer meyveleri de hor görmezlerdi.

“DevaSaYol'dakiler birtakım hoş, pahalı meyvelere erişebiliyorlardı herhalde. O zamanlar şeftali ve elma artıklarının sağa sola atıldığını sanıyordum, toplu arı ölümleri sırasında. Bir de erik artıklarının. Narenciye çeşitlerinin.”

“DevaSaYol çok para kazanıyordu” diye anlatıyor Zeb. “Vitamin hapları işinden, tıbbi ilaçlardan falan, hem de kürek kürek. Bu sayede siber-tozlanmış ithal meyvelere paraları vardı. DevaSaYol'da çalışmanın ikramiyelerinden biriydi taze meyve yemek. Tabii, yalnızca tepedekiler için.”

“Sen hangisini buldun? Ne çekirdeği?”

“Şeftali. İki adet. Pilar üstüne basa basa belirtmek istemişti.”

“Neler hissettin?”

“Pahalı meyveyi aşırı tüketmesine mi?” diyerek Zeb duygularını örtbas etmeye çalışıyor.

Toby sabır göstererek, “Babanın senin baban olmadığını öğrenince” diye açıklıyor Toby. “Bir şeyler hissetmiş olmalısın.”

“Pekâlâ, *biliyordum* dedim. Haklı çıkmayı hep sevmişimdir, kim sevmez? Ayrıca artık kendimi o kadar suçlu görmüyordum. Onu köpürterek öldürmekten söz ediyorum.”

“Suçluluk mu duyuyordun? Baban bile olsa, o öyle bir...”

“Evet, biliyorum. Ama yine de. Aile her şeyden önce gelir. Dolayısıyla beni biraz rahatsız ediyordu. Fakat Âdem’le ilgili olan kısmı iyi olmamıştı. Bu pek iyi gelmedi bana, ansızın hiç akrabalığımız kalmamıştı. Hem de hiç.”

“Ona söyledin mi?” diye soruyor Toby.

“Yok. Benim gözümde, ağabeyimdi o benim. Kafa kardeşliği idi bizimkisi. Çok şey paylaşmıştık.”

“Şimdi, senin pek hoşuna gitmeyecek kısma geliyorum” diyor Zeb.

“Lucerne’le ilgili diye mi?” Zeb aptal değil. Bahçıvanların yanındaiken birlikte yaşadığı Lucerne hakkında düşündüklerini epeydir sezmiş olmalı. Sinir Bozucu Lucerne, ortak ot yolma işlerinden kaytaran, kadın dikiş gruplarına yan çizen, sık sık başı ağrıyor bahanesine sığınan, Zeb’in ağlak sahibesi, Ren’in ihmalkâr annesi Lucerne. DevaSaYol Şirketi’nin eski sakinlerinden, üst düzey kaçıklardan biriyle evli Enfes Lucerne. Sırf izlediği filmlerde güzel kadınların öyle yaptığını gördü diye karman çorban Zeb’le kaçacak kadar romantik hayalperest Lucerne.

Lucerne’in kafasında, Zeb ona duyduğu dayanılmaz ve amansız arzudan çılgına dönmüştü. Bahçıvan sıfatıyla pembegülleri ektiği YeniSen Kür Merkezi’nde, onu pembe geceliğiyle gördüğünde ihtirastan gözleri kayar, hemen oracıkta, çiy yağmış çimenlerin üstünde deli gibi tutkuyla sevişirdi onunla. Bahçıvanlar’dayken, Toby bu öyküyü kimbilir kaç kere dinlemişti Lucerne’den, her duyusunda daha da iğrenirdi. Eğer tırabzandan aşağı sarkıp tükürse, Zeb ile Lucerne’in çimlerde ilk yuvarlandıkları noktaya isabet etmesi işten değildi. Hiç olmazsa yakınına.

“Doğru” diyor Zeb. “Lucerne. Daha sonra hayatıma o girmişti. İstersen, orayı es geçeyim.”

Toby, “Olmaz” diye itiraz ediyor. “Hikâyeyi senin ağzından hiç duymadım. Ama Lucerne bana pembegül yapraklarını anlatmıştı. O heyecandan tir tir titrerken onları nasıl üzerine serptiğini de.” Toby kıskandığını belli etmemeye çalışıyor, ama hiç kolay değil. Herhangi bir kimse onun titreyen bednine pembegül yaprakları saçmış veya bunu hiç aklına getirmiş miydi? Hayır. Yaprak saçılması fikri ona tersti. Her şeyi berbat ederdi – “Ne yapıyorsun sen o gülünç yapraklarla?” Ya da kahkahalar güler, heyecanı öldürürdü. Şimdi susup yorum yapmaktan kaçınsa iyi olur, yoksa öyküden yoksun kalacak.

“Tamam pekâlâ, gül yapraklarını saçıp dökme fikri bana kendiliğinden gelir” diye devam ediyor Zeb. “Eskiden sihirbazlık işindeydim. Güller dikkat dağıtır. Fakat sana anlattıklarından bazısı büyük ihtimalle doğruydı.”

Öte yandan Zeb ile Lucerne birbirlerini ilk kez, YeniSen Kür Merkezi’nde görmemişlerdi. Zeb’in metal kutudaki dö-küntüleri karıştırarak şeftali veya hurma çekirdeklerini aradığı temizlik yapması gereken – aslında temizlediği – kadınlar tuvaletiydi. Henüz bir şey bulamamıştı – Peder’in DNA testinin sonuçları Pilar’ın eline geçmeden, belki de gereken çekirdekleri toplamadan önceydi – böylece eli boş olarak soldan ikinci bölmeden çıkıyordu. Derken Kadınlar Tuvaleti’ne kim girse, beğenirsin, Lucerne.

“Bu gece yarısı mı oldu?” diye soruyor Toby.

“Üstüne bastın. Burada ne işi vardı? Ya benim gibi zenginden fakire aktaran biriydi, ama eğer öyleyse basbayağı acelemiydi, çünkü yakalanması abes kaçmıştı. Yok değilse, işi pişirdiği bir DevaSaYol yöneticisi, gece geç saatlerde çalışıyor olması gereken ofisindeki süslü halısında tepişebilsinler di-

ye ona binaya giriş anahtarını vermiş, Lucerne de sözümona spor salonuna gitmek için evden çıkmış olabilirdi. Fakat bunun için bile vakit geçti.”

“Ya da her ikisi” diyor Toby. “Hem oynaşıyordu hem zenginden fakire veriyordu.”

“Öyle. İkisi birbirini tamamlar, biri diğerinin bahanesi olur. *Yoo, ben bir şey aşırıyordum, sadece kocamı aldatıyorum. Yoo, aldatmıyordum, sadece bir şey aşırıyordum.* Ama bunlardan ilki doğrudur, kesin. Yanlış anlamayı gösteren hiçbir belirti yoktu.

Zeb’in elinde su geçirmez eldivenler, burnunda uzaylı yaratık hunisiyle bölmeden çıktığını görünce, Lucerne hafif bir çılgılık atmıştı. Zeb’e sorarsan, o gece ilk kez atmamıştı o hafif çılgılığı, alı al mor mor kesmiş, nefessiz kalmıştı, tarumar देनेcek cinsten. Düğmeleri bile sökülümüş olabilirdi. Yok, biraz daha abartırsan, üstü başı pejmürdeydi. Söylemek gereksiz, o an çok çekiciydi.

“Hanımlar Tuvaletinde işin ne?” Lucerne suçlarcasına sormuştu. Birinci kural: Suçüstü yakalanırsan, karşındakini suçlarsın. Kadınlar yerine Hanımlar demişti. Bu da başlı başına bir ipucuydu.

“Neyin ipucu?” diye soruyor Toby.

“Karakterinin. Büyüklük kompleksi vardı onda. Yukarıda olmak isterdi. Kadınlardan bir basamak daha yukarıda.”

Zeb burnundaki huniyi alnına itince küt burunlu bir gergedana benzemişti. “Dezenfektör ben, Birinci Sınıf” diye tanıttı kendini etkileyici ama gururlu bir edayla. Başka bir adamı becerdiği belli, göz kamaştırıcı kadın bir erkeğin gururunu okşar, egosunu yaralar. Zeb hemen karşı suçlamaya geçti: “İşin ne *senin* bu *binada*?” Alyansı dikkatini çekmişti. Çaktım dedi içinden. Kafeslenmiş dişi aslan. Can sıkıntısından mola alması gerek.

Lucerne, “Bitirecek bazı işlerim vardı” diye yalan atmış-

tı elinden geldiğince inandırıcı olma çabasıyla. “Burada bulunmam tamamen meşru. Elimde giriş izni var.” Zeb yalanını yüzüne vurabilirdi, ancak böyle düzmece bir halde *meşru* sözcüğünü kullanabilen bir kadına hayranlık duymamak elinde değildi. Bu nedenle onu Güvenlik birimine götürmedi, öyle yapsa eşini arayıp sorarlar, bu da âşışğını hoşla gitmeyecek şekilde etkiler, hatta –şimdi düşünüyor da– Zeb’in kovulmasına kadar gidebilirdi. Dolayısıyla o da kadının bu işten sıyrılmasına göz yummuştu.

“Tamam, peki, affedersin” diye ezilip büzülmüştu mahcup bir edayla.

“Şimdi Horatio” demişti Lucerne yaka kartındaki ismin üzerinde parmağını gezdirirerek, “izin verersen, burası *Hanım*lar için, mahrem bir yer. Gözlerinin içine bakıyordu. Yalvarırcasına –*ispiyonlama beni*– ama aynı zamanda söz vericesine –*Bir gün senin olurum*. O sözü yerine getirmek niyetinde falan değildi.

Zeb kapıdan çıkarken, onun iyi oynadığını düşünüyordu.

Böylece tanyeri ağarırken, Lucerne yalınayak, bedenini yarım yamalak örten yarı saydam pembe bir sabahlıkla, Zeb elinde cinsel organı çağrıştıran bahçıvan küreği ve pespembe bir gülle, ikinci kez, Kültür Mirası Parkı’nın ortasında, inşaatı yeni tamamlanmış YeniSen Kür Merkezi’ne yeni kaplanmış çimlerde karşılaştıklarında kadın onu tanımıştı. Horatio diye hatırladığı bu adam, şimdi de esrarengiz bir şekilde –YeniSen Kür Merkezi bahçe işleri sorumlusu kartında yazdığı üzere– *Ateş* olmuştu.

“Sen DevaSaYol’daydın” demişti. “Ama başka bir...” Elbette öptü kadını, tutkulu ve gemlenemez bir ihtirasla. Çünkü Lucerne aynı anda hem konuşup hem öpüşemezdi.

“Elbette” diyor Toby. “Sen kimdin şimdi? *Ateş* nereli?”

“İranlı” diye yanıtlıyor Zeb. “Büyükanneşiyle büyükbaba-

sı göçmen. Neden olmasın? Yirminci yüzyılın sonlarında çok sayıda gelenler olmuştu. Başka İranlılarla karşılaşmadığım, sülalemlerle, ailemin nereli olduğunu falan sormadıkları sürece güvenliydi. Aslında bütün kimliği ezberlemiştim, gerekirse diye. Sağlam bir hikâyem vardı –zaman/mekân tutarsızlıklarını açıklayacak kadar kayıplar ve zulümle doluydu.”

“Öyleyse Lucerne Ateş’le karşılaşır ve onun aslında Horatio olduğundan kuşkulandır” diyor Toby. “Ya da tam tersi.” Toby canını yakan kısımları çabucak geçmek istiyor: Şanslı ki Lucerne’in bir türlü Toby’ye anlatmaktan bıkmadığı ateşli, dayanılmaz cinsellik ve gül yaprakları bir daha dile getirilmeyecekti.

“Doğru. Bu iyi olmamıştı tabii, çünkü DevaSaYol’dan son sürat ayrılmak zorunda kalmıştım. Bilgisayarlardan birinde alarm vardı, ama çok geç fark etmişim, çalınca birinin o bilgisarayaya girdiğini haber verirdi. Girer girmez alarmı harekete geçirdiğim, o sırada binada bulunanların beni takip etmeye başlayacakları, üstelik hedefi tutturacakları belliydi. DelliÂddem sohbet odası yardımıyla acil yardım çağırdım, kripto elemanlar da Âdem’e ulaştılar. Onun bağlantılı olduğu birtakım kimseler beni YeniSen Kür Merkezi’nde bahçıvanlık işine sokabilirdi, ama ikimiz de bunun geçici olduğunun farkındaydık, çok geçmeden tekrar yola koyulmam gerekiyordu.”

“Öyleyse o biliyor, sen de bildiğini biliyorsun, o da senin bildiğini biliyor” diyor Toby. “Çimlik alanda karşılaştığınızda.”

“Kesinlikle. Önümde iki seçenek vardı: Ya öldürecektim ya da baştan çıkaracaktım. Bana cazip geleni seçtim.”

Toby, “Anladım” diyor. “Aynısını ben de yapardım.” Zeb mantık ilişkisi gibi anlatmıştı, oysa ikisi de işin içinde daha fazlası olduğunu biliyorlar. Tül gibi pembe sabahlıklar da bunun mazereti.

Lucerne, bazı bakımlardan uğursuzluk getirmişti diye an-

latıyordu Zeb. Ama başka yönleriyle uğurluydu da, çünkü inkâr edemezsin, bu kadın–”

Toby sözünü kesiyor, “Bu kısmı atlayabilirsin.”

“Peki, kısa kesiyorum: Bu kadın beni deli ediyordu, hem de birkaç yönüyle. Tuvalette yakaladığımda onu gammazlamamıştım, o da ben ilgilendiğim sürece bu iyiliğimin karşılığını vermeye niyetliydi. Derken bana bağlandı, gerisini biliyorsun zaten, onu mutlu edecek tek şey, kocasını bırakıp ilk önce domuz burnu takmış bir halde gördüğü gizemli bir adamla kaçmaktı.”

“Varoşların derinlerine onu da sürükledim, başlangıçta romantik geldi ona. Neyse ki kimse –NaAşRob A.Ş.’de hiç kimse– onun ortadan kaybolmasına pek ilgi göstermiyordu, çünkü kimseden IP çalmamıştı. Adamların karıları sırf sıkıldıkları için Sitelerden tüyerlerdi, işitilmemiş bir şey değildi. NaAşRob A.Ş. bu türden terk edişleri kişiye özel diye görürdü, yeter ki onlar da öyle görsünler. Eğer koca ortalığı velveleye vermiyorsa, o kadınlarla pek uğraşmazlardı. Görüldüğü üzere, Lucerne’in kocasının da umurunda değildi.

“Asıl dert, Lucerne’in yanında Ren’i getirmesiydi. Sevimli küçük kızı severdim. Fakat varoşlar çok tehlikeliydi onun için. Onun gibi çocukları, yanlarında yetişkinler olsa bile sokakta yürürken kapıp piliç seksi pazarına götürürlerdi. Varoş sıçanları arasında itiş kakış olurdu, SırBurgerlerin kırımızı sosu ortalığa saçılıp bir tezgâh ya da solar araç baş aşağı edilirken –diğer bir deyişle, dikkat dağıtılırken– bir de bakardın çocuğun yok. Bunu göze alamazdım.”

Zeb kulaklarında, parmak uçlarıyla irislerinde birkaç değişiklik daha yaptırdı –artık DevaSaYol bilgisayarlarında hoş olmayan işler yaptığını öğrenmiş, onu aramaya başlamışlardı– sonra...

Toby getiriyor gerisini, “Sonra üçünüz Tanrı’nın Bahçıvan-

ları'na çıkageldiniz. Orasını hatırlıyorum; daha ilk andan itibaren orada ne işin var diye merak etmişim. Diğerlerinden farklı görünüyordun.”

“Şu bu andı içmedim, Hayat İksiri'ni ağzıma sürmedim demek mi istiyorsun? Tanrı sizi sever ama yaprakbitlerini de sever gibi mi?

“Aşağı yukarı.”

“Doğru. Oraya uymuyordum. Yine de eli mahkûm, Âdem katlanacaktı bana, değil mi? Kardeşiydim ne de olsa.”

İremtepe

“Âdem çevreci ucube gösterisini çoktan kurmuş ve sahnelemeye başlamıştı. İremtepe Çatı Bahçesinde. Sen oradaydın. Katuro ile Rebecca da. Nuala –acaba ona ne oldu? Ebe Maruşka ve diğerleri. Ve Philo. Yazık oldu ona.”

“Ucube gösterisi mi dedin?” diye çıkışıyor Toby. “Hiç hoş değil. Tanrı’nın Bahçıvanları bundan öteydi elbette.”

“Evet, öyleydi. Kabul. Ne var ki varoşların kenar mahallelerinde yaşayanlar ucube gösterisi diye yaftalamışlardı. İyi ki öyle: O kesimlerde zararsız, şaşkaloz ve yoksul görünmek en iyisiydi. Âdem bu görüşü çürütmek için kılını kıpırdatmadı; bilâkis destekledi. Yanına uçuk kaçık ilahiler söyleyen korosunu da alıp meczup bir geri dönüşümcünün basit, ama göze çarpan kılığına girip varoşlarda aylak aylak dolaşır, SırBurger tezgâhlarının önünde toynaklı hayvanları sevin vaazları verirdi –sokağın kararına göre bunu ancak beynin uyuşmuşsa yapabilirsin.”

“Eğer öyle şeyler yapmasaydı, ben de orada olmayacaktım” diyor Toby. “O ve Bahçıvan veletleri beni bir sokak dövüşü sırasında kaptılar. O sırada SırBurgerler’de çalışıyordum –tutsaktım, müdür kafayı takmıştı bana.”

“Şu kankan Blanco. Aklımda kaldığı kadarıyla üç kere ÇilePatlar gazisiydi o.”

“Öyle” diye doğruluyor Zeb’i. Kızlar sonu ölümle biten şeylere hevesliydi, listede sıra bana geliyordu. Şiddet gösterme-

ye başlamıştı çoktan, sonu ölüme varacaktı; seziliyordu. O yüzden Âdem'e çok şey borçluyum –Âdem Bir'e, ben onu hep öyle bildim.” Sonra savunmaya geçercesine ekliyor, “Ucube gösterisi olsun veya olmasın.”

“Yanlış anlama” diyor Zeb. “Ağabeyim o benim. Bazı konularda anlaşılamazdık, o kendi bildiğini yapıyordu, ben de kendi bildiğimi, bu başka.”

Toby konuyu değiştirme çabasıyla, “Pilar’dan hiç söz etmedin” diyor. Âdem Bir’in aleyhinde konuşulmasından rahatsız oluyordu. “O da oradaydı. İremtepe’de.”

“Tabii. DevaSaYol canına tak demişti sonunda. Âdem’in işine yarayacak bilgi sızdırırdı içeriden –iş bırakıp erdemlilere katılabilecek, yani kendi tarafına geçebilecek kimseleri bilmek istemişti mesela. Ama Pilar artık orada kalamayacağını söylüyordu. Sözüm ona hukuk ve düzen işlerini NaAşRob A.Ş. devraldığından beri, Şirket dilediğini ezip geçme ve silme gücüne sahipti. Para kazanma bağımlılığı Pilar için zehirleyiciydi artık, kendi sözleriyle, ruhu zehirleniyordu.

“Kripto elemanlar peşine kimseyi düşürmeyecek şekilde izini silmesini sağlayacak göstermelik bir öykü uydurmasına yardım ettiler: Yazık ki başına kötü bir şey gelmişti, bir DonSepet’in içinde derhal KriyoDeha’ya nakledildi ve göz açıp kapayıncaya kadar varoştaki bir gecekonduunun tepesindeydi, keten bir torbaya bürünmüş iksir hazırlıyordu.”

“Mantar yetiştiriyor, bana kurtçuklar ve arı beslemekle ilgili dersler veriyordu. Bu konuda çok iyiydi” diyor Toby biraz hüzünle. “İnandırıcı. Arılarla konuşmamı sağladı. Onun öldüğünü arılara ben bildirdim.”

“Evet. Hepsi hatırımda. Ama palavra sıkılmıyordu. Tümüne inanmıştı, bir bakıma. DevaSaYol’da o kadar riski göze almaya istekli olmasının nedeni de buydu. Glenn’in babasının başına neler geldi, hatırlasana. Tıpkı onun gibi, bir üst geçitten aşağı düşebilirdi. Eğer yakalansaydı, hele o içinde üç hap olan beyaz fille yakalansaydı.”

“Onlar elinde miydi?” diyor Toby. “İncelenmeye götürecekler sanıyordum. Onları Âdem’den aldıktan sonra.”

Zeb, “Bunun tehlikeli olduğuna karar vermişti” diye anlatıyor. “Onları açıp içinde her ne varsa onu dışarıya salacaklar için tehlikeli olabilirdi. Başlarından nasıl defedeceklerini de bilmiyorlardı. O nedenle Pilar orada olduğu sürece, satranç fili de DevaSaYol Merkezi’nden dışarı çıkmadı. Oradan ayrılırken, o hapları elle oyduğu kendi satranç takımının beyaz filinin içine aktararak yanına almıştı. Ben iyileşirken o satranç takımıyla oynamıştık seninle. Hani Âdem için yürüttüğüm o varoş görevlerinden birinde bıçaklandığım zaman.”

Toby’nin gözünün önüne geliyor, puslu bir ikindi vakti, Zeb gölgede. Onun kolu. Toby’nin eli ölüm taşıyan beyaz fili öne sürüyor. O zaman bilmiyordu, hem de hiç.

“Sen hep siyah oynardın” diyor. “Pilar ölünce o satranç fili ne oldu?”

“Kapalı bir zarfta bıraktığı mektupla satranç takımının Glenn’e verilmesini vasiyet etti. Batı DevaSaYol’da, Glenn’e, daha küçüklüğünde o öğretmişti satranç oynamasını. Ama Pilar daha ölmeden Glenn’in annesi takıldığı adamla –Pete Amca derlerdi– çoktan evlenmiş ve DevaSaYol Merkezi’ne terfi etmişlerdi. Glenn’le kriptolar aracılığıyla görüşürdü Pilar, onun kanser testlerini yaptıran ve ölmek üzere olduğunu ortaya çıkaran da Glenn olmuştu.”

“Mektupta ne yazıyordu?”

“Zarf kapalıydı. Sanırım, filin nasıl açılacağı yazıyordu. Çaktırmadan aşırıyordum ama Âdem sıkı denetim altında tutuyordu.”

“Yani Âdem her şeyi verdi mi, içinde haplar olan satranç takımını? Glenn’e –yani Flurya’ya? Henüz ergenlik çağında bir gence?”

“Pilar onun yaşına göre olgun olduğunu söylerdi, Âdem de Pilar’ın ölüm döşeginde dilediklerine saygı gösterilmesi gerektiğini düşündü.”

“Ya sen? Ben daha Havva olmamıştım, ama sen o zaman yönetim kurulundaydın. Öyle önemli konular tartışılırdı orada. Senin bir fikrin vardı herhalde. Âdem’in sen –Âdem Yedi.”

“Diğerleri de Âdem Bir’i destekledi. Bence kötü bir fikirdi. Ya çocuk o şeyleri, nasıl etki göstereceklerini tam olarak bilmeden, benim yaptığım gibi, birilerinde denemeye kalksındı?”

“Kalktı da, daha sonra” diyor Toby. “Kendince bazı eklemelerle. ArttıSaadet haplarının özü onlardı herhalde: Saadeti tattıktan sonra sende bıraktığı iz.”

“Öyle” diyor Zeb. “Haklısın galiba.”

“Onun bu mikroplar veya virüslerden ya da her neyse işte, onlardan nasıl faydalanacağını Pilar biliyor muydu sen-ce?” diye soruyor Toby. “Er geç yapacağını” Pilar’ın avuç içi kadar kırışık yüzünü getiriyor gözünün önüne, nasıl sevecen, nasıl nazik, nasıl sağlamdı. Fakat altında, her zaman dediğim dedik biri vardı. Huysuz ya da kötü denemezdi. Kaderciydi, belki.

“Şöyle diyelim” diyor Zeb. “Bütün gerçek Bahçıvanlar insan ırkının çoktan sona yaklaştığına inandılar. Eninde sonunda olacaktı, ne kadar çabuk olursa, o kadar iyiydi.”

“Ama sen gerçek Bahçıvan değildin.”

“Pilar öyle sanıyordu, çünkü Gece İbadetlerine katılırdım. Âdem Bir’le yaptığım anlaşmanın bir parçası da bana bir unvan verilmesiydi, Âdem Yedi meselesi, onun deyişiyle, gereken otoriteyi sağlayacaktı. Bilinç arttırıcı. Bunlar için de Gece İbadetlerinden geçmeliydin. İçindeki hayvanın ruhu neler yapıyor, görmem gerekirdi.”

“Ben yaptım onu” diyor Toby. “Domates fideleriyle, uçsuz bucaksız yıldızlarla konuşarak.”

“Evet, hepsini. Yaşlı Pilar, arttırıcıya ne katardı bilmem, ama etkisi güçlüydü.”

“Ne görmüştün?”

Bir anlık suskunluk. “Ayı. Tundralardan çıkarken öldürüp yediğim ayıyı.”

Toby, “Sana bir mesaj getirmiş miydi?” diye soruyor. Kendi hayvanının ruhu bilmece gibiydi çünkü.

“Tam sayılmaz. Ama içimde yaşadığını sezdi. Bana gücenmemişti bile. Dostça davranıyordu. İnsan sinir hücreleriyle oynayınca başına gelebilecekler hayret verici.”

Âdem Yedi olur olmaz, Zeb artık Tanrı’nın Bahçıvanları’nın samimi üyeleri olarak Lucerne ve küçük Ren’le birlikte aralarına katılabilirdi. Ancak kaynaşmadılar. Site ve babası Ren’in burnunda tütüyordu, Lucerne de dişi Bahçıvan olmayacak kadar oje sürme heveslisiydi. Sebzelerin hazırlanmasını boşa yatırım olarak görür, koyu renk, bol elbiseler ve mutfak önlükleri gibi gereken kılık kıyafetten nefret ederdi. Günler geçtikçe Zeb onun bu düzene ayak uyduramayacağını anlamalıydı.

Hoş, Zeb’in de salyangoz ve sümüklüböcek yerlerinin değiştirilmesi, sabun yapımı ya da mutfak temizliği gibi işlere ilgisi yoktu, ne tür görevler üstleneceği konusunda Âdem’le bir anlaşmaya varmışlardı. Çocuklara hayatta kalma becerileri, Kentsel Kan Dökülmesini Önlemeyi, yani daha yüce bir bakış açısıyla sokak dövüşünü öğretiyordu. Bahçıvanlar daha çok üye toplayıp genişledikçe, farklı şehirlerde şubeler açtıkça, Zeb de farklı gruplar arasında kuryelik yapıyordu. Bahçıvanlar cep telefonu ya da her türlü teknolojiyi kullanmayı reddederdi; Zeb’in elinin altında tuttuğu ve NaAşRob A.Ş.’ye sızmak üzere casus yazılım yüklediği, güvenlik kalkanlarıyla çevrili güçlendirilmiş gizli bir bilgisayarı hariç tutuyorlardı elbette.

Âdem’in kuryeliğini yapmanın iyi yanları vardı –evden uzak kalabiliyordu, dolayısıyla Lucerne’in dırdırlarını dinle-

mek zorunda değildi. Kötü yanları da oluyordu— evden uzakta olması Lucerne’e şikâyet edecek bir gerekçe daha sağlamıştı. Bağlanma sorunuyla ilgili konularda vıdı vıdı etmekten hoşlanırdı Lucerne. Örneğin, Tanrı’nın Bahçıvanları Eş Olma töreni yapmayı neden hiç teklif etmemişti?

“Hani, birlikte şenlik ateşine atlarsın, sonra da herkes etrafında halka olmuş dururken yeşil dalları değıştokuş yaparsın, arkasından dindar sofrası kurulur ya” diye anlatıyor Zeb. “Bunu yapmamızı çok istiyordu. Ben de bunu anlamsız, boş bir sembol olarak gördüğümü söyledim. Onu küçük düşürmekle suçladı beni.”

Toby soruyor, “Madem anlamsızdı, neden yapmadın? Onunla yetinebilirdi. Mutlu olurdu.”

“O zor işte” diyor Zeb. “Sadece istemedim. Üstelenmesinden nefret ederim.”

“Haklıydı, sende bağlanma sorunu var.”

“Galiba. Neyse, bana tekme vırdı. Site’ye döndü, Ren’i de yanında götürdü. Sonra ben Bahçıvanların daha eylemci olmasını istedim, derken her şey dağılıverdi.”

“O tarihte artık ben orada değildim” diye hatırlıyor Toby. “Blanco çıkmıştı ÇilePatlar’dan, peşimdeydi. Bahçıvanlara yük oluyordum. Kimliğimi değıştirmeme sen yardım ettin.”

“Yılların deneyimi.” Zeb iç çekiyor. Sen gittikten sonra olaylar sertleşti. NaAşRob A.Ş. için Tanrı’nın Bahçıvanları fazla büyük ve başarılı olmuşlardı. Onlara göre hazırlık aşamasında bir direniş hareketiydi.

“Biyo-Şirketlerden kaçanlara Âdem kucak açıp Bahçe’de saklardı, onlar da bunu çakozlamaya başlamıştı. NaAşRob’lar bize saldırmaları için varoş güruhlarına para veriyordu. Barışçı olan Âdem Bir’in gönlü bir türlü razı olmadı Bahçe’yi silahlandırmaya. Oyuncak patates tabancayı kısa menzillî güçlü bir şarapnel fırlatıcıya çevirmesine ben yardım edebilirdim, ancak lafını bile ettirmedi. Azizliğe yaraşmaz diye düşünüyordu.”

“Dalga geçiyorsun.”

“Sadece anlatıyorum. Ne pahasına olursa olsun, saldırıya geçemezdi, doğrudan olmazdı. Unutma, ilk doğandı o, Peder onu daha önce ele geçirmişti, biz katil ruhlu herifin aslında ne sahtekâr olduğunu daha anlamadan önce. Âdem’in üstüne yapışık kalan, onun iyi olması gerektiği idi. İyiden daha iyi olmalıydı ki, Tanrı onu sevsin. Galiba o da Peder’in işini kendi yapacaktı, ama doğru yapacaktı –Peder’in tasladığı ne varsa, Âdem gerçekten o olacaktı. İmkânsız istiyordu.”

“Ama sana yapışan hiçbir şey yoktu.”

“Fark ettiğim kadarıyla olmadı. Velet şeytandım, unuttun mu? Bu da benim iyilik çengelinden kurtulmamı sağladı. Âdem buna bel bağlamıştı: Kendi elleriyle asla Peder’i ahududu püresine döndürmezdi. Bu işe beni koştı. Buna rağmen suçluluk duygusundan kurtulamadı: Beğense de beğenmese de Peder onun babasıydı ve insan ana babasına saygı falan duyardı, onlardan biri diğerini taş bahçeye gömmüş olsa bile. Bağışlayıcı olması gerektiğini düşünüyordu. Sürekli kendini suçlayıp dururdu Âdem. Katrina WooWoo’yu kaybettikten sonra daha beter oldu.”

“Kadın başkasıyla mı kaçmıştı?”

“Keşke hikâye o kadar hoş olsa. Şirket seks ticaretine el atmaya karar vermişti, ballı işti ne de olsa. Birkaç politikacıyı satın almışlardı, ticaretin yasallaşmasını sağladılar, sonra SeksMart’ı kurup ticareti yapan kim varsa, oraya kaydolmasını zorunlu kıldılar. Katrina başlangıçta oyunu oynar gibi yapıyordu, derken onun kabul edilemez gördüğü kurallar tesis ettiler. ‘Kurallar tesis etmek’ diyorlardı, tamı tamına. Çekinceleri vardı Katrina’nın, o nedenle sakıncalıydı artık. Pitonu da halletmişlerdi.”

“Ya. Üzüldüm.”

“Ben de üzülmuştüm. Âdem ise üzülmenin de ötesine geçmişti. Hasret çekiyordu, giderek çöktü. İçinden bir şeyler kopmuştu. Bana kalırsa, Katrina’yı Bahçe’ye getirmeyi düş-

lüyordu. İşe yarar mıydı, orası şüpheli. Kıyafet tercihleri uyuşmazdı.”

“Çok hazin.”

“Evet. Öyleydi. Daha anlayışlı olmam gerekirdi. Ama ne yaptım, çingar çıkardım.”

Toby şaşkınlığını gizlemiyor. “Ya. Bir tek sen mi?”

“Galiba ikimiz de. Sınır tanımadan. Ben ona tıpkı Peder’e benzediğini, sadece bir çorap misali tersyüz olduğunu söyledim; ikisi de kimseyi iplemeyen tiplerdi. Dedğim dedik, çaldığım düdüğü türünden. O da beni eskiden beri suç işlemeye yatkın olmakla suçladı, bu nedenle barışseverliğini ve iç huzurunu hiçbir zaman anlayamayacaktım. Ben de ona, hiçbir şey yapmamanın, başta YağŞirketi ve PetrOl Kilisesi olmak üzere, gezegenin içine eden güçlerle işbirliği yapmak anlamına geldiğini belirttim. İnanç yoksunu olduğumu ve zamanı gelince, Yaratan’ın dünyayı aydınlığa kavuşturacağını, bunun da büyük olasılıkla çok yakında olacağını, ayrıca Yaratılış’a uyum sağlayanlarla onu gerçek aşkla sevenlerin yok edilmeyeceğini söyleyerek karşılık verdi. Bunu bencilce bir düşünce olarak gördüğümü söyledim. Dünyevi gücün fısıltılarına kulak vermekle ve tıpkı çocukken sınırları zorladığımda yaptığım gibi ilgileri üzerime çekmek istemekle suçladı beni.”

Zeb yine iç çekiyor.

“Sonra ne oldu?”

“Sonra ben çıldırdım. Pişman olacağım bir şey söyledim.” Soluklanıyor Zeb. Toby bekliyor. “Aslında benim öz ağabeyim olmadığını söyledim. Hiçbir kan bağımız yoktu.” Yine susuyor. “Önce bana inanmadı. Sözümün arkasında durdum, Pilar’ın yaptığı testi anlattım. Allak bullak oldu.”

“Ya. Üzüldüm.”

“Hemen pişman olmuştum ama artık geri alamazdım. Sonra bunu gidermeye çalıştık, üzerine sünger çektik. Ama işler sarpa sarmıştı. İkimiz de kendi yolumuza gitmeliydik.”

“Katuru seninle gelmişti” diyor Toby. Bunu iyi biliyor. “Rebecca. Kara Gergedan. Shackleton, Crozier ve Oates da.”

“Önce Amanda” diye belirtiyor Zeb. “Ama o yarıda bıraktı. Derken yenileri katıldı. Fildişi Gaga, Mavi Kelebek, Beyaz Saparna. Hepsi.”

“Bir de Çevik Tilki.”

“Evet. Bir de o. Biz Glenn’in –Flurya’nın içerideki adamımız olduğunu, DelliÂdem sohbet odası üzerinden bize Şirket’ten bilgiler verdiğini sanıyorduk. Meğer başından beri insan genlerini zincirleyebilsinler diye bizi CenneZar kubbe-ye çekmek için tuzak kuruyormuş.”

“Ayrıca virüsü bulaştırsınlar diye mi?”

“Kulağıma geldiği kadarıyla hayır” diyor Zeb. “Onu kendisi yaptı.”

“Kendi mükemmel dünyasını yaratmak için.”

“Mükemmel değil” itirazı geliyor Zeb’den. “Bunu iddia etmezdi. Daha çok yeniden yüklemeye benziyordu. Kendi yanında başarılı oldu da. Şimdiye dek.”

Toby ekliyor, “ÇilePatlarcıları beklemiyordu ama.”

“Ama tahmin etmeliydi. En azından benzerlerini.”

Ormanda çıt çıkmıyor. Fluryagil çocuklarından biri uykusunda usul usul şarkı söylüyor. Yüzme havuzunun etrafında, domlonlar düş görürken duman üflercesine hafif hafif pofluyorlar. Uzaklarda bir şey bağrıyor, doru vaşakçık mı?

Zayıf bir esinti; yapraklar kendi havalarında, hışırıyorlar; ay gökyüzünde yolculuğa çıkmış bir sonraki evresine doğru hareket ederek zamanı gösteriyor.

“Biraz uyuman gerek” diyor Zeb.

“İkimiz de uyusak iyi olur. Güç toplamalıyız.”

Zeb, “Keşke yirmi yaş genç olsaydım” diye hayıflanıyor. “ÇilePatlarcı herifler daha iyi durumda mı sence? Neyle besleniyorlar acaba?”

“Domlonlar gayet iyi durumda.”

“Ama onlar tetik çekemez.” Duruyor. “Eğer yarın ikimiz de sağ kalırsak, şu şenlik ateşi işini yapalım. Yeşil dallar falan.”

Toby kahkahalar atıyor. “Anlamsız, boş bir sembol olduğunu söylemiştin hani?”

“Anlamsız, boş bir sembolün bile bazen bir anlamı olabilir. Beni geri mi çeviriyorsun?”

“Hayır. Bunu nasıl düşünebilirsin?”

“En kötüsünü düşünürüm.”

“En kötüsü bu mu? Seni geri çevirmem mi?”

“Savunmasız kalmış bir erkeğin üstüne gitme.”

“Ciddi konuştuğuna inanmakta zorlanıyorum.”

Zeb of çekiyor. “Hadi biraz uyu bebeğim. Bunu sonra konuşuruz. Yarına az kaldı.”

Yumurta Kabuğu

Yoklama Günü

Doğuda pus şeftali rengini almış. Gün doğuyor, başlangıçta nasıl da havalı ve narin, güneş henüz yakmıyor. Sağda solda kargalar birbirleriyle haberleşiyorlar. *Gak! Gak-gak! Gak!* Diyorlar ki, *Sakin! Şuraya bakın!* Belki de *Eğlen-ce yakın!* Savaşların olduğu yerde kargalar da olur, leş düşkünleri sizi. Kuzgunlar da tabii, savaş kuşu onlar, göz yemeye doymazlar. Ve elbette akbabalar, eskilerin kutsal kuşları, çürümüş et uzmanları.

Abuk subuk konuşmayı kes diye söyleniyor Toby. Olumlu pencereden baksana. Borazanlar, bunun içindi, davullarla marşlar da. O müzik askerlere yenilmez olduğumuzu anlatırdı. O yalancı melodilere inanmak zorundaydılar, inanimadan ölüme doğru korkusuzca kim gidebilir? Ayı postu giymiş azgın cenkçilerin savaştan önce, kuzeyin sanrılar gördüren mantarlarını yiyerek kendilerini uyardıkları anlatılırdı, bu *Amanita muscaria*, yani sinek mantarıydı, daha doğrusu Pilar öyle demişti Bahçıvanlar'da. *Tarihi Mantar Kullanımları, yalnız ileri seviyedeki öğrencilere.*

Acaba su mataralarına mı katsam diye geçiyor aklından. Beynini zehirle, sonra ileri atıl ve insanları öldür. Ya da onlar seni öldürsün.

Ayağa kalkıp sarındığı pembe çarşafı üzerinden atınca ürperiyor. Çiy yağmış, saçlarıyla kaşları nemden boncuk boncuk. Ayağı uyuşmuş. Tüfeği bıraktığı yerde durup duruyor, dürbünü de orada.

Zeb çoktan uyanmış, parmaklıklara dayanmış dikiliyor. “Dün gece uyuyakalmışım” diyor ona. “Gözcü olarak pek işe yaramadım. Kusura bakma.”

“Ben de öyle” diye karşılık veriyor Zeb. “Sorun yok, olsaydı domlonlar alarm öttürürdü.”

“Öttürürdü?” derken hafif bir kahkaha atıyor Toby.

“Ayrıntılara amma takılıyorsun. Peki, alarm homurdanırlardı. Domuz dostlarımız çok meşguller.”

Toby onun baktığı yere göz atıyor, parmaklıkların üzerinden aşağıya. Domlonlar ta kür merkezi binasına kadar çayır, uzun otlarla çalılarının olduğu her yeri dümdüz etmişler. İri olanlarından beş tanesi hâlâ iş başında, bilek boyuna gelen ne varsa deviriyorlar.

Zeb, “Kimse onlara gizlice yaklaşmayacak” diyor, “bu kesin. Zeki herifler, saklanmayı biliyorlar.” Orta mesafede bir öbek yeşillik bıraktıklarını fark ediyor Toby. Dürbününü oraya doğrultuyor. YeniSen bahçesini ele geçirmek için onunla domlonlar arasındaki çarpışma sırasında, kendi öldürdüğü yabandomuzunun kalıntılarının işaretleri olsa gerek. İşin tuhafı, bu cesedi yememişlerdi, oysa ölü domuzcuğu yemeye istekli gibiydiler. Böyle meselelerde hiyerarşi mi işliyordu acaba aralarında? Dişi domuz yavrusunu yer, ama kimse yabandomuzlarını yemez miydi? Sırada ne vardı, anısına heykel mi dikeceklerdi?

Toby, “Pembegüllere yazık” olduğunu söylüyor.

“Öyle, kendi ellerimle dikmiştim. Ama yine büyürler. Lanet şeyler, bir yerde bittiler miydi sarmaşıklar gibi ölmek bilmezler.”

“Fluryagiller kahvaltıda ne yiyecek peki?” diye soruyor Toby. “Artık yaprak kalmadı. Ormana yakın yerlerde dolaşmalarına izin veremeyiz.”

“Domlonlar onu da düşünmüş” diyor Zeb. “Yüzme havuzunun yanına baksana.”

Tabii ya, bir öbek taze yem var. Domlonlar toplamış herhalde, ortalıkta başka kimseler olmadığına göre.

“Düşünceli bir davranış.”

“Zırva, bunlar az hınzır değil” diyor Zeb. “Tam da laf açılmışken.” İşaret ediyor.

Toby dürbünü kaldırıyor. Orta boy üç domlon, ikisi benekli, üçüncüsü neredeyse kapkara, koşar adım kuzeyden yaklaşıyorlar. Harıl harıl çayırı düzleştirmekle meşgul, önüne geleni deviren dev domlon takımı onları karşılamak üzere hantal hantal yuvarlanıp silkiniyor. Kâh homurdanıyor, kâh burunlarıyla toprağı eşeliyorlar. Hepsinin kulakları önde, kuyrukları kıvrık ve fırıl fırıl; ne korku bu ne de kızgınlık.

“Ne diyorlar acaba?” diye soruyor Toby.

“Anlınız” diyor Zeb, “bize söylemeye hazır olduklarında. Onlara göre bizler sadece piyade erleriz. Püskürteçleri biz kullanıyor olsak da bizi kör cahil görüyor olmalılar. Ama onlar general. Bahse girerim, stratejilerini geliştirmişlerdir.”

Rebecca köşe bucak arayıp tarıyor, ufak tefek şeyler buluyordu. Kahvaltıda TifKıl sütüne yatırılıp şekerle tatlandırılmış soysaplardan yediler. Yanında da birer çaykaşığı Avokadolu Vücut Yağı. YeniSen Kür Merkezi kulağa yemek gibi gelen kozmetik ürünlere yer verirdi: Çikolata Köpüklü Yüz Bakımı, Limon Kremalı Tazeleme Maskesi. Ayrıca temel lipitlerle zenginleştirilmiş çeşitli vücut yağları.

Toby şaşkın. “Ondan kalmış mı hiç? Hepsini yedim sanıyordum.”

“Mutfaktaydı, büyük çorba kâselerinden birinde” diyor Rebecca. “Belki sen koydun oraya, sonra da unuttun. Bu bina da çalıştığın süre boyunca buraya bir Ararat zulası hazırlamışsın.”

“Doğru, malzeme odasıındaydı. Oraya buraya tıkiştırmıştım. Kalın bağırsak temizleyicilerin ambalajına saklamıştım. O malzemeleri mutfağı bırakmış olamam; birisi onları bulmuş herhalde. Çalışanlardan biri oraya götürmüştür. Bunu

yaparlardı –en pahalı YeniSen ürünlerinden birazını araklayıp varoş karaborsasında satarlardı. Fakat ben iki haftada bir envanter çıkardığım için çoğu zaman yakalardım onları.”

Her zaman rapor etmezdi ama, çırakların ücreti yüksek değildi. Kimsenin rezil rüsva olmasını istemezdi.

Kahvaltı sona erdi, bir zamanlar gelen konukların alkollü ya da alkolsüz, pembe meyve sularıyla karşılandığı ana bekleme salonunda toplandılar. Bütün DelliÂddemciler ve önceden Tanrı’nın Bahçıvanları olan herkes orada. Yabandomuzlarından biri de katıldı, yanı başında da Karasakal. Geri kalan Fluryagiller hâlâ yüzme havuzunun başında kahvaltılık yemlerini çiğnemekle meşgul. Domlonların geri kalanı da öyle.

“İşte” diyerek Zeb başlıyor konuşmaya. “Burada duruyoruz. Düşmanın hangi yönden geldiği belli. Sayıları iki değil, üç. Domuzlar –domlonlar– bundan emin. Herifleri açık seçik görmemişler –domuz izciler vurulmamak için gözden uzak durmuşlar –ama peşlerine düşmüşler.”

Gergedan soruyor, “Ne kadar uzağa?”

“Yeterince uzağa. Bizden üstünler. Ama domlonların dediğine göre, şansımıza, fazla hızlı hareket edemiyorlar, içlerin birisi topallıyor. Ayağını sürüyor.” Karasakal’a dönüp, “Doğru mu bu?” diye soruyor, o da kafa sallıyor.

“Kokulu ayak” diyor Karasakal.

“İyi haber bu. Kötü olan ÖzÇıtırGA Sitesine yaklaşmaları. Bu da CenneZar kubbe demek.”

“Ya Siktir” diyor Jimmy. “Püskürteç kapsülleri! Onları bulurlar!”

Zeb, “Sence onların peşindeler mi?” diye soruyor. “Affedersin. Soru aptalcaydı. Niyetlerinin ne olduğunu bilmek imkânsız.”

“Eğer sadece etrafta gezinmiyorlarsa, bir hedefleri olduğu-

nu varsayabiliriz” diyor Katuru. “Üçüncü kimse –onları sürüklüyor olabilir.”

Gergedan, “Onların önüne geçelim” diye öneriyor. “Oradan uzak tutmamız gerek. Yoksa uzun süreliğine iyi silahlana-caklar.”

“Böylece kısa bir süre sonra bizim silahlanmamız mümkün olmayacak” diyor Shackleton. “Kapsüllerimiz bitmek üzere.”

Zeb “Öyleyse sorulacak tek bir soru var” diyor. “Kim geliyor, kim kalıyor? Bazıları belli. Gergedan, Katuru, Shackleton, Crozier, Manati ve Arısinekkuşu geliyor. Elbette Toby. Gebe kadınların hepsi kalıyor. Ren, Amanda, Çevik Tilki. Başka karnı burnunda olan var mı?”

Çevik Tilki, “Cinsiyetçi rollere sığayım” diye karşılık veriyor.

Bu sözler üzerine Toby’nin aklından geçen, o zaman onlarla oynaşmayı bırak, oluyor.

“Kabul” diyor Zeb, “ama gerçek bu. Tam ortasında zamansız bir kanamayla karşılaşmak istemeyiz. Yük olur. Ya Beyaz Saparna?”

“O barış yanlısı” diye Amanda atılıyor beklenmedik bir şekilde. “Biliyorsun, Mavi Kelebek, onun da sancıları var.”

“Kalıyor öyleyse. Sakatlığı olan başkası var mı, ya da çekincesi olan?”

“Ben gelmek istiyorum” diyor Rebecca. “Hamile olmadığım kesin.”

“Ayak uydurabilir misin? Sıradaki soru bu. Dürüst ol. Kendini de diğerlerini de tehlikeye atabilirsin. Eski tüfek Çile-Patlarcıların şakası olmaz. Sadece üç kişiler ama ölümcül olabilirler. Gittiğimiz piknik, midesi kaldırmayanlara göre değil.”

“Tamam, unut gitsin” diyor Rebecca. “Haddini bil, ağzını bozma, teslim ol. Hassas mideyi de unutmayalım. Bura da kalıyorum.”

Beyaz Balina da katılıyor ona, “Ben de.”

Cüce Manda aynısını tekrarlıyor, “Ben de.”

Fildişi Gaga, “Ben de” diye ekliyor. “İnsanın hayatında an gelir, ruhu ne kadar kıvrak olursa olsun, cismi kendine sınırlar koyar. Dizleri saymıyorum bile. Bu konuda...”

Zeb, “Tamam” diye kesiyor onun sözünü. “Karasakal da geliyor bizimle. Ona ihtiyacımız var: Domuzların bize iletmek istedikleri her şeyi anladığı görülüyor.”

Toby karşı çıkıyor, “Olmaz. Burada kalması gerekir. O da bir çocuk.” Eğer Karasakal ölürse, hele bir de ÇilePatlarcılar onu yakaladıklarında kendilerine özgü yöntemlerle öldürürlerse, buna katlanamayacağını düşünüyor. “Üstelik insanlarla ilgili hiç korkusu yok –ya da gerçek korkudan yoksun. Pat-tadak ortaya çıkıp çapraz ateşte kalması işten bile değil. Ya da rehin alınabilir. O zaman başına geler gelir?”

“Öyle, ama onsuz biz nasıl başa çıkabiliriz, hiçbir fikrim yok” diyor Zeb.

“Domuzlarla aramızda bağlantıyı bir tek onunla kurabiliriz, bu önemli. Riski göze almalıyız.”

Karasakal da takip ediyor bu konuşmaları. “Tasalanma, Ya Toby” diyor. “Gelmem gerek, Domuz Olanlar öyle dedi. Antilop bana yardım edecek, Siktir de var. Siktir’i çoktan çağırdım bile, şu anda buraya doğru uçuyor. Göreceksin.” Toby bunların tersini söyleyebilir mi hiç, mümkün değil: Antilop’u veya yardımsever Siktir’i göremediğini ya da domlonların ne dediğini kendinin de anlayabildiğini. Karasakal’ın dünyasında Toby hem sağır hem kör çünkü.

Toby, “Eğer sana bir sopa doğrultacak olurlarsa” diye tembihliyor Karasakal’ı, “hemen yere yat. Ya da bir ağacın arkasına saklan. O yoksa bir duvarın arkasına.”

“Evet, teşekkür ederim, Ya Toby” diyor kibarca. Bunu daha önceden duyduğu belli.

Zeb, “Peki öyleyse” diye toparlıyor. “Kararımız belli mi?”

Jimmy, “Ben de geliyorum” deyince herkes ona dönüyor:

Orada kalacağını sanıyorlardı. Hâlâ dal gibi sıska, beti benzi mantar kadar solgun.

“Emin misin?” diye soruyor Toby. “Ayağın iyileşti mi?”

“İdare eder. Yürüyebiliyorum. Gelmem gerek.”

Zeb itiraz ediyor, “Bence hiç akıllıca olmaz.”

“Akıllıca” diye tekrarlıyor Jimmy. Hafifçe sırtıyor. “Hiç böyle itham edilmemiştim. Madem istikamet CenneZar kubbe, gerçekten ben de olmalıyım.”

“Neden?” diye soruyor Zeb.

“Çünkü Antilop orada.” Çekingen bir suskunluk çöküyor: Kafayı sıyırmış bu.

Jimmy etrafındakilere sinirli bakışlar fırlatarak sırtıyor. “Tamam, aklımı kaçırmadım, öldüğünü biliyorum. Ama bana ihtiyacınız var.”

“O niye?” diyor Katuru. “Kabalık etmek istemem ama...”

“Çünkü ben tekrar oraya gitmiştim. Tufan Zamanı’ndan sonra.”

Zeb sesini yükseltmemeye özen göstererek soruyor, “Ne yani? Hasret mi çekiyorsun?” Toby o konuşma tarzının ne anlama geldiğini tahmin ediyor: Şu beyni sulanmış embesilden kurtarın beni.

Jimmy geri adım atmıyor. “Yani orada her şeyin yerini ben biliyorum. Örneğin, gaz kapsülleri. Püskürteçler: zulada duruyorlar.”

Zeb of çekiyor. “Pekâlâ. Ama bizden geriye düşersen, seni göndermek zorundayız. Yanında insangil olmayan refakatçilerle.”

“Kurtadam domuzları mı diyorsun? Ben geçtim o yollar-dan, onlar beni ipe sapa gelmez biri diye görüyor. Refakatçileri unut gitsin. Sizin hızınıza yetişebilirim.”

Yola Çıkış

Toby üstündekileri çıkarıp Kür Merkezi eşofmanını giyiyor, güneşten korunmak için de bir yastık kılıfını yırtıp başına bağlıyor. Eşofman üstünde öpen dudaklar ve kırpan göz olması çok kötü, pespembe olması daha da kötü, kolay hedef olabilir –üstelik askere pek yakışmaz. Fakat YeniSen’de haki kumaş yok.

Tüfeğini kontrol edip Kür Merkezi’nin pembe el çantasına yedek mermileri tıkıştırıyor. Kür Merkezi’nin arkalarında tüylü ponponlar sarkan pamuklu yarım çoraplarından birkaç tane kalmış, bir çiftini ayağına geçirip yanına bir çift de yedek alıyor. Zeb bu kılığına laf edecek olursa, suratına bir şaplak atmaya hazır.

Ana bekleme salonunda herkese su mataraları dağıtıyor, hepsi daha önce Ren ve Amanda’nın yardımıyla Rebecca tarafından iyice kaynatılan suyla dolu. YeniSen Kür Merkezi spor hareketleri yapanların yeterince sıvı alınmasına önem verirdi, bu nedenle çok sayıda plastik şişe bulunurdu. DelliÂddemciler koçan evden gelirken yanlarında biraz Joltbar, biraz da sarmaşıklı çörek getirmişlerdi. Zeb, ilerlemeye yetecek kadar yemeleri, fazla yiyip midelerini şişirmemeleri konusunda uyarıyor. “Birazını da sonraya saklayın.”

Gözleri Toby’nin öpücüklü pembe kıyafetine takılıyor.

“Seçmelere mi katılacaksın?”

Jimmy de “Capcanlı” olduğunu söylüyor.

“Rock yıldızları gibisin” diyor Gergedan.

Shackleton ise takılıyor, “Tam kamuflaj.”

“Seni pembe hatmiçiçeği falan sanacaklar” fikri Crozier’ın.

“Elimdeki tüfek” diyor Toby. “Onu kullanmasını bilen bir tek ben varım burada. O nedenle kapatın çenenizi.” Hepsi sınıtıyor.

Derken yola koyulurlar.

Keşif gücü üç domlon ön tarafta durmuş, yeri kokluyor. Onların her iki yanında öncü güç gibi hareket eden iki tanesi daha var, burunlarının nemli kısmıyla havada koku almaya çalışıyorlar. Toby, koku radarı diye düşünüyor. Bizim körleşmiş duyularımızın çok ötesinde hangi titreşimleri algılıyorlar acaba? Doğanlar görüldüğüne göre kokusu alınacak bir şeyler var.

Altı yavru –sütten yeni kesilmiş– domlon keşif ve öncü güçleriyle daha yaşlı ve ağır domlonlar arasında gide gele mesaj taşıyorlar, eğer zırhlı araçlar olsalardı onlara tank taburu denebilirdi. Cüsselerine rağmen şaşırtıcı ölçüde hızlı hareket edebiliyorlar. Enerjilerini boşa tüketmemek için şimdilik adımlarını sabit tutuyorlar: Kısa koşu yerine maraton temposunda. Ortalık ne homurtularla ne de ciyaklamalarla çınlıyor, uzun yürüyüşe çıkmış askerler misali boşuna nefes tüketmiyorlar. Kuyrukları kıvrık ama kıpırdamıyor, pembe kulakları öne yatık. Sabah güneşi üzerlerine vururken, neredeyse sevimli, kucaklanası, gülücükler saçan çizgi karakteri domuzlara benziyorlar, kalp şeklinde şekerleme kutularına sarılmış, Küpid kanatları olan Sevgililer Günü domuzları: Bu Küçük Tatlı Domuzcuk Uçabilse, Benim Sevgimi Sana Getirecek!

Ama neredeyse. Bu domuzlar gülücük atmıyorlar.

Bir flamamız olsaydı diye aklından geçiyor Toby’nin, üstünde ne olurdu?

Başlangıçta kolay ilerlerler. Çayırın dümdüz edilmiş kısmından geçerken, etrafta musibete yenik düşmüş kurbanlardan kalma toprağın altından görünen birkaç el çantasıyla postallar ve kemikler görürler. Eğer üzerlerinde yaban otları bitseydi, yürürken ayakları onlara takılabilirdi, ama görünür olmaları tökezlemekten kaçınmalarına yardım eder.

TifKıllar serbest bırakılınca çayırılık alanın karşı kenarında mera olarak bırakılmış yerde otlamaya koyuluyorlar. Beş genç domlon da onları gözlemek için başlarında dikiliyor. İşlerini çok ciddiye almadıkları belli, demek ki aldıkları bir tehlike kokusu yok. Üçü bitkilerin altını üstüne getirirken, biri çamurun içinde yuvarlanmakla meşgul, beşinci de uyukluyor. Asyun saldırısına uğrayacak olsalar, beşi birden onunla başa çıkabilir mi? Kuşkusuz. Ya bir çift asyun? Belki onlarla bile. Fakat onlar daha yaklaşmadan TifKıl sürüsünün en gençleri toplanıp Kür Merkezi'ne doğru tırıs kalkarlardı herhalde.

Çayırılıktan ayrıldıktan sonra alay kuzeye doğru, YeniSen topraklarının sınırında, çiti gizleyen ormanın içinden geçen yola yöneliyor. Kuzey bekçi kulübesi terk edilmiş: Kaldırım da güneşlenen bir kokarundan başka, civarda hiçbir hayat belirtisi yok. Onlar yaklaşırken kokarun ayağa kalkıyor ama kaçmaya yeltenmiyor bile. Bu hayvanlar fazla dost canlısı, daha haşın bir dünyada çoktan şapka olup çıkarlardı.

Bundan sonra karşılarına gelen kent sokaklarında ilerlemek daha zor. Asfaltı çarpılıp terk edilmiş araçlar tıkamış, kırık cam parçalarıyla eğri büğrü metaller üzerini kaplamış. Sarmaşık yaprakları çoktan onları sarıp bozuk şekillerini tüylü yeşilliklerle örtmeye başlamış bile. Domlonlar bacakları yara almasın diye adımlarını dikkatli atıyorlar; insanların ayağında kalın postallar var. Yine de sakına sakına yürüme-leri, bastıkları yere sık sık bakmaları gerekiyor.

Toby daha en başında Karasakal'ın cam parçaları ve keskin cisimlerle dolu bu sokaklarda zorlanacağını tahmin etmişti. Evet, ayak tabanlarının derisi kalındı, ama bu ancak toprakta, kumda ve de taşlı yollarda yürürken işe yarardı; fakat Toby, önlem olarak DelliÂddemciler'in kapıp stokladıkları ayakkabıları ešeleyerek Karasakal'ın ayağına uygun bir çift Hermes Trismegistus jimnastik ayakkabısı bulmuştu. Karasakal önce bu şeyleri ayağına geçirme konusunda tereddütlüydü –canı yanar mıydı, derisine yapışır mıydı, sonra onları çıkarabilecek miydi? Fakat Toby onların nasıl giyilip çıkarılacağını gösterdi, eğer keskin şeyler ayaklarını keserse, daha fazla ilerlemesinin mümkün olmayacağını anlattı, o zaman domlonların neler düşündüklerini onlara nasıl aktarabilirdi? Birkaç denemeden sonra Karasakal kesleri giymeyi kabul etti. Üzerlerinde yeşil kanatlar işliydi, ayrıca her adım attığında yanıp sönen lambaları vardı –pilleri henüz tükenmemişti– şimdi ayakkabılar fazlasıyla hoşuna gitmiş olabilir.

Ana birliğin önünde durmuş, öncü domlonların istihbarat raporlarını dinliyor, tabii buna dinlemek denirse, çünkü her nasıl yapıyorsa bilgileri onlardan alıyor. Henüz onlara aktaracak kadar önemli bir şeyler duymadığı belli. Ara sıra arkasına dönüp onlara göz atıyor, sonra Zeb'in nerede durduğuna bakıyor, bir de Toby'nin. Kolunu kaldırıp kaygısızca el sallıyor, *Her şey yolunda* demek istiyor. Hoş, *sizi görüyorum* veya *Ben buradayım* diyor da olabilir, belki de şöyle diyor: *Havali ayakkabılarıma bakın!* Yüksek perdeden, berrak sesle söylediği şarkı kısa patlamalar halinde havada uçup Toby'nin kulağına geliyor: Flurya Diyarında Mors Kodu.

Onun yanı başındaki domlonlar insan müttefiklerine bakmak için arada bir kafalarını eğiyorlar, ancak neler düşündüklerini tahmin etmek olanaksız. Kendileriyle karşılaştırdıklarında ayakta duran insanları mıymıntı görüyor olabilir-

ler. Sinirliler mi? Yoksa vesveseli mi? Tankçı desteği vermekten hoşnutlar mı? Kuşkusuz hepsi, ne de olsa insan beyni dokusu var onlarda, aynı anda her kalıba girebilirler.

Her silahtarın başına üçer muhafız diktikleri görülüyor. Muhafızlar bir araya toplanmıyor, sürüye katılmadıkları gibi emir de yağdırmıyorlar, sadece sorumlu oldukları kişinin iki yüz metre civarından ayrılmadan kulaklarını dikkatle dikip kendi eksenlerinde döndürüyorlar. Püskürteci olmayan DelliÂddemcilerin başına birer domlon verilmiş. Öte yandan Jimmy'ye eşlik edenlerin sayısı beş. Onun kırılğanlığının bilincindeler mi? Şimdiye dek dayandı ama artık terler döküyor.

Toby onun durumuna bakmak için geride kalıyor. Su şişesini tutuşturuyor eline: Kendi suyunu çoktan içip bitirmiş. Sekiz domlon birden –üçü onun, beşi Jimmy'nin muhafızı– ikisinin etrafını sarmak üzere yer değiştiriyorlar.

“Domuz Eti Seddi” diyor Jimmy. “Pastırma Tugayı. Jambon Hoplitler.”

“Hoplitler mi?”

“Yunanca” diye açıklıyor Jimmy. “Yurttaş ordusunun düzen alma şekli. Birbirine kenetlenmiş kalkanlardan duvar. Bir kitapta okumuştum.” Nefesi biraz tıkanıyor.

“Belki tören kıtasıdır” diyen Toby sonra soruyor, “Sen iyi misin?”

Bu varlıkların canını sıktığını söylüyor. “Bizi pusuya düşürüp iç organlarımızı mideye indirecekleri bir yere sürüklenmediğimizi nereden bilelim?”

“Bilmiyoruz. Ama ibrenin o yönü göstermediğini söyleyebilirim. Daha önce bunu yapmaya fırsatları olmuştu.”

Jimmy bu defa “Occam'ın usturası” yorumunda bulunuyor. “Anlamadım?”

“Flurya öyle yapardı” diye açıklıyor üzüntülü bir sesle. “İki seçenek arasında kalırsan, en basitinde karar kılarırsın. Flurya bunu en şık olan diye söylerdi. Lavuk.”

Toby, “Occam kimdi?” diye sorduktan sonra ekliyor. “Hafif topallıyor musun?”

“Bir tür keşiş sayılır” diyor Jimmy. “Ya da piskopos. Akıllı bir domuz da olabilir. Occ Jam.” Kahkahalarla gülüyor. “Kusura bakma. Kötü bir espriydi.”

Bir, iki sokağı geride bırakıyorlar sessizce. Derken Jimmy konuşuyor yine. “Hayatın usturasından aşağı kayıyoruz.”

“Anlamadım?” diyor Toby. Elini onun alnına götürmeye can atıyor. Acaba ateşi mi yükseldi?

“Eski bir deyiş. Uçurumun kenarında olduğun anlamına gelir. Ayrıca, taşakların lime lime doğranabilir.” Şimdi toplamadığı daha çok belli oluyor.

“Ayağın nasıl?” diye soruyor Toby. Jimmy’den yanıt yok: Azimle ilerliyor. Toby ekliyor, “Geri dön istersen.”

“Asla” diyor Jimmy.

Sokağın ilerisi tıkalı, kısmen yıkılmış bir apartmandan dökülen molozlarla. İçeride yangın çıkmış –keşfe giden öncüler dönene dek yürüyüşü durduran Zeb, herhalde elektrik kontağından, tahmininde bulunuyor. Havada hâlâ yanık kokusu var. Domlonların bundan hoşlanmadığı belli, birkaçı burnunu dikmiş havayı kokluyor.

Jimmy yere çöküp oturuyor.

Zeb, “N’oldu?” diye soruyor Toby’ye.

“Ayağı kötü yine. Ya da başka bir yeri.”

“Öyleyse onu Kür Merkezi’ne geri gönderelim.”

“Gitmez.”

Jimmy’den sorumlu beş domlon burunlarını ona doğrultuyorlar ama mesafeyi korumaya özenliler. İçlerinden biri ayağını koklamak için yaklaşıyor. Derken diğer ikisi onu dürtmeye koyuluyor, biri bir yandan, diğeri öbür yandan.

Jimmy, “Defolun!” diye bağıyor. “Ne istiyor bunlar?”

Toby sesleniyor, “Karasakal, buraya lütfen” diyerek gel-

mesini işaret ediyor. O da gelip domlonların arasına karışıyor. Sessiz bir fikir alışverişinin ardından birkaç melodi duyuluyor.

“KarAdamı Jimmy sırtta taşınmalı” diye aktarıyor Karasakal. “Diyorlar ki onun...” Toby’nin çıkaramadığı bir sözcük, homurtu ya da gümbürtü gibi. “Orasının kuvvetli olduğunu söylüyorlar. Ortası sağlam ama ayakları zayıf. Taşıyacaklar onu.”

Domlonlardan biri öne çıkıyor, ama en tombulu değil. Jimmy’nin yanına gelip çömeliyor.

Jimmy, “Ne yapmamı istiyor bunlar?” diye soruyor.

“Lütfen, Ya KarAdamı Jimmy” diyor Karasakal. “Sırtına yatıp kulaklarına tutunman gerekiyormuş, öyle diyorlar.”

“Hırtapozluk bu. Kayarım oradan!”

Zeb, “Başka seçeneğin yok” diye belirtiyor. “Ya binersin ya da burada kalırsın.”

Jimmy yerleştikten sonra Zeb, “Hiç ip kaldı mı?” diye soruyor. “Azıcık olsa işe yarar.”

Jimmy’yi paket gibi domlonun sırtına bağlayıp bir kere daha yola koyuluyorlar. “Demek bunun adı Dansöz veya Zıpzıp ya da her neyse?” diye soruyor Jimmy. “Sence sırtını okşasam mı?”

“Lütfen, Ya KarAdamı Jimmy, teşekkür ederim” diyor Karasakal.

“Domuz Olanlar kulaklarının arkasını kaşırsa, iyi olur” diyorlar.

Toby iki yıl sonra öyküyü anlatırken, KarAdamı Jimmy’yi taşıyan domlonun onu rüzgâr gibi uçurduğunu belirtmekten zevk alıyordu. Göçüp giden silah arkadaşları, özellikle de böylesi önemli bir hizmeti, Toby’nin hayatını –üstelik tesadüfen değil– kurtaran bir hizmeti yerine getirmiş biri hakkında söylenmesi gereken sözlerdi. Çünkü eğer KarAdamı Jimmy bir domlonun sırtında taşınmasaydı, bu gece Toby onlarla

birlikte oturup başında kırmızı şapkasıyla bu öyküyü anlatıyor olur muydu? Hayır, olmazdı. Bir mürver ağacının altında gübreye dönüşüyor ve biçim değiştiriyor olacaktı. Bambaşka bir biçime diye geçirdi içinden sessizce.

Böylece onun anlattığı öyküde, söz konusu domlon rüzgâr gibi uçuyordu.

Toby uçan domlonun homurtu vurgulu adını söylemeyi beceremeyince, anlatması sekteye uğramıştı. Aslında, Flurya-gil dinleyiciler ona biraz gülmüşlerdi ama hiçbiri aldırma-mış gibiydi. Çocuklar kendilerine yeni bir oyun kurmuştu, içlerinden biri rüzgâr gibi uçan kahraman domlon rolünü üstlendi, kararlı bir ifadesi vardı, bir başkası da KarAdamı Jimmy'yi oynuyordu, o da kararlı bir ifade takınmış, hayvanın sırtına yapışmıştı.

Dişinin sırtına demeliydi. Domlonlar hayvan değildi. Bunu doğru söylemeliydi. Saygı gereğiymi.

O dönemde işler biraz farklıdır. Jimmy'yi taşıyan domlon hoplaya hoplaya ilerler, tümsekli ve kaygan bir sırtı vardır. Jimmy bir aşağı bir yukarı sallanır, kayıp düşme tehlikesi atlatır, bir sağa, bir sola. Böyle olduğunda kanattaki domlonlar burunlarıyla koltukaltılarından dürterek onu yukarıya çıkarırlar, o zaman da gıdıklanan Jimmy çıldırmışçasına çığlık atar.

“Siktir’in hatırına, şunu sustursanıza” der Zeb. “Gayda da çalalım bari.”

Toby, “Elinde değil” diye açıklamaya çalışır. “İstemsiz bir çığlık.”

“Kafasına bir patlak atarsam, o da istemsiz olacak.”

Toby, “Geldiğimizi biliyor olabilirler” diye dertlenir. “Öncüleri görmüşlerdir.”

Domlonların ardından gidiyorlar, ama sözlü kılavuz Jimmy. “Hâlâ varoşlardayız” diye anlatıyor. “Burayı hatırlı-

yorum.” Birazdan, “Sahipsiz Topraklara giriyoruz, Sitelerden önce temizlenmiş tampon bölge.”

Sonra: “Ana güvenlik çemberine geliyoruz.” Bir süre sonra: “İşte şurası KriyoDeha. Az ileride, Cin YerCüceleri. Şu içine ettiğimin ışıklı cin tabelasına bakın! Solar sistem hâlâ çalışıyor olmalı.”

Derken: “Burası önemli. ÖzÇıtırGA Sitesi.”

Duvara kargalar konmuş, dört, yok, beş taneler. Bir karga öcüdür derdi Pilar; birden fazla varsa gözcü, değilse oyuncu demektir, hangisi karar verin. Kargalardan ikisi havalanıp havada daireler çizerek onların gücünü tartıyorlar.

ÇıtırGA kapıları açık. İçeride, evler cansız, alışveriş merkezleri cansız, laboratuvarlar cansız, her şey ölü. Paçavra kumaşlar, hurda solar araçlar.

Jimmy devam ediyor, “İyi ki domuzlar var. Onlar olmasaydı, samanlıkta iğne arardık. Burası labirentten farksız.”

Domlonlar attıkları adımdan emin. Kararlılıkla ileriye doğru tırıs gidiyorlar, hiç duraksamadan. Bir köşeyi dönüyorlar, sonra bir başkasını.

“İşte” diyor Jimmy. “İleride. CenneZar kapıları.”

Yumurta Kabuğu

Flurya, CenneZar Projesi'ni kendi tasarlamıştı. ÇıtırGA duvarı yetmemiş, etrafı da sıkı güvenlik çemberiyle sarılmıştı. Duvarın ardında bir park, içinde de tropik gen zincirlemesiyle elde edilmiş, gerek kuraklığa gerek sele dayanıklı mikroiklimi değiştirecek bitkiler yetiştirilirdi. Ortada, CenneZar kubbe yükselirdi, Flurya'nın hazinesi olan cesur yeni insanları barındıran klimalı, basınçlı, geçilmez yumurta kabuğu. Fluryagillerin tuhaf bir mükemmelliyet içinde yaratıldığı, yaşayıp soluk almaya bırakıldığı yapay ekosistemi de kubbenin tam göbeğine yerleştirmişti.

Kafile güvenlik kapısına varınca sağı solu kolaçan etmek üzere mola veriyorlar. Domlonların dediğine göre, her iki taraftaki bekçi evi de boş: En azından kıpırtısız kuyruklarıyla kulakları işaret bayrakları misali bu kadarını haber veriyor.

Zeb dinlenmek için duralım diye işaret ediyor, güç toplamaları gerek. İnsanlar mataralarını kafalarına dikip yarımşar Joltbar yiyorlar. Domlonlar bir avomango ağacı bulmuş, kopup düşen meyvelerini mideye indirirken turuncu özler çenelerinden aşağı süzülüyor, ısırdıkları tombul çekirdekler çatır çatır kırılıyor. Mayalı bir tatlılık yayılıyor havaya.

Toby, kafayı bulmasalar bari diye diliyor sessizce. Bu iyi olmaz, sarhoş domlonlar hiçbir işe yaramaz. Jimmy'ye dönüyor, "Nasıl gidiyor?"

"Burayı hatırlıyorum" diyor Jimmy. "Her ayrıntısını. Ağzına sıçayım. Hatırlamasaydım keşke."

İleride, ormana giden yol uzanıyor. Budanmamış dallar üzerlerini örten ışıık koridoruna kadar yükselmiş, fırsatçı yaban otları kenarlardan oraya uzanmış bile, başkaldıran asma yaprakları üzerlerine sarkıyor. Köpük misali şişmiş bitki örtüsünün içinden uyuşturulmuş bir hastanın göz akına benzeyen kıvrık kubbe yükseliyor. Bir zamanlar nasıl da ışıık parlıyordu herhalde, adeta hasat dolunayı veya umutla doğan, ama yakıcı ışıınlar göndermeyen güneş gibi. Şimdi çorak kalakalmış. Dahası da var, bir tuzak sanki: Kimbilir içine ne saklandı ve ne saklanıyor?

Fakat bildiklerimiz yüzünden bize öyle geliyor diye geçiyor Toby'nin aklından. Görüntünün kendi içinde masum bir gözlemciye ölüm işareti verebilecek hiçbir şey yok.

Karasakal sesleniyor, "Ya Toby! Bak! Yumurta bu işte! Flurya'nın bizi yarattığı Yumurta!"

"Sen hatırlıyor musun?"

"Bilmem" diye yanıtıyor Karasakal. "Pek değil. İçinde ağaclar yetişirdi. Yağmur yağardı ama gök gürlemezdi. Antilop her gün bizi görmeye gelirdi. Bize birçok şey öğreterdi. Mutluyduk."

Toby, bir daha öyle olamayabileceğini söylüyor.

"Antilop yok artık" diye belirtiyor Karasakal. "KarAdamı Jimmy hastalanınca ona yardım etmek istediğı için uçtu buradan, değil mi?"

"Evet, eminim öyle yapmıştır."

Genç domlon öncüler yol kenarında kurulmuş olası pusular varsa, onları koklamak üzere ileri gönderilmişlerdi. Şimdi yaprakların saçıldığı asfaltta hızla geri geliyorlar. Kulakları geriye yatmış, kuyrukları dimdik uzanmış: Alarm zilleri.

Yaşlılar yere düşen avomangolar arasında sürdürdükleri kök çıkarma partisini bırakıyorlar; Karasakal onlara doğru koşuyor; hemen toplanıyorlar. DelliÂddemciler de onların etrafına. Zeb soruyor, "Lan n'oldu?"

“Kötü olanların Yumurta’nın yakınında durduklarını söylüyorlar” diye aktarıyor Karasakal. “Üç tane. Biri iplerle bağlı. Yüzünde beyaz tüyler var.”

“Giyileri nasıl?” diye soruyor Toby. Kaftan gibi mi mese-la, hani eskiden Âdem Bir’in hep giydiğine benziyor mu? İyi de bunu nasıl soracak? Soruyu gözden geçiriyor: “İkinci derisi var mı?”

“İçine edeyim” diyor Jimmy. “Acil depoya sakın yaklaştırmayın! Bütün püskürteçleri alırlar, biz de tost oluruz!”

“Evet, ikinci derisi var, seninki gibi” diye anlatıyor Karasakal. “Ama pembe değil. Başka renk. Kirlenmiş. Ayağında bunlardan sadece bir tane var. Tek ayakkabı.”

Gergedan soruyor, “Nasıl yapacağız bunu? Hızlı ilerleyemiyoruz.”

Zeb’in önerisi, domuzlardan birkaçını göndermek. “Süratli-leri. Ormandaki kestirme yoldan gidebilirler.”

Gergedan’ın pek aklına yatmıyor. “Ya sonrasında? Ana ka-pıyı tutamazlar. O heriflerde bir püskürteç var. Ne kadar gaz kapsülleri kaldı bilmiyoruz.”

Toby de itiraz ediyor, “domlonların kapana kısılmış sı-çanlar gibi ölmesine göz yumamayız. Jimmy. Söylesene, CenneZar’ın girişini geçtikten sonra depo ne tarafta?”

“İki kapı var, basınçlı kapı, bir de içerideki kapı. İkisi de açık, ben açık bırakmıştım. Koridorun solunda ilerle, sağa dön, sonra yine sola. Ağzına sıçtığımin domuzlarının o odaya girip içeriden kapıyı tutmaları gerekecek.”

“Tamam, ama bunu onlara nasıl anlatırız?” diyor Zeb. “Toby ne diyorsun?”

“Sağ ve solu anlatması dert. Fluryagiller de farkı bilmiyor sanırım.”

“Çabuk düşünün” diyor Zeb. “Vakit geçiyor.”

Toby, “Karasakal?” diyerek dikkatini çekiyor. “Bu Yu-murta’nın resmi, sen ona tepeden bakıyorsun.” Çubukla top-rağa bir daire çiziyor. “Görüyor musun?”

Karasakal bakıp kafa sallıyor ama pek emin olmadığı belli. Toby, her şeyin pamuk ipliğine bağlı olduğunu düşünüyor. “Güzel” diyor sahte bir içtenlikle. “Bunu Domuz Olanlara da söyleyebilir misin? Çok hızlı koşmaları gerektiğini söyle. Be-şi birden, ağaçların arasından gitsinler. Kötü adamları geçip doğruca Yumurta’ya girmek zorundalar. Sonra da buraya girsinler” –elindeki çubukla işaret ediyor– tam buraya.” Sonra dönüp Jimmy’ye soruyor, “Doğru mu?”

“Doğru sayılır” diyor Jimmy.

Toby devam ediyor, “Kapıyı kapatsınlar. Kötü olanların o odaya girmesini önlemek için içeriden yaslanmaları gerek. Bunların hepsini onlara anlatabilir misin?”

Karasakal aklı karışmış gibi bakıyor. “Adamlar neden Yumurta’ya girmek istesinler?” diye soruyor. “Yumurta yaratılmak için. Onlar zaten yaratılmış.”

“Öldürücü şeyleri bulmak istiyorlar. Delik açan sopaları.”

“Ama Yumurta iyidir. Onun öldürücü şeyleri olmaz.”

“Şimdi var” diyor Toby. “Çabuk olmalıyız. Onlara anlatabilir misin?”

Karasakal, “Denerim” diyerek dizlerinin üstüne çöküyor. En iri domlonlardan ikisi, biri bir yanına, öbürü diğer yanına geçip kocaman kafalarını yüzüne doğru indiriyorlar. Karasakal’ın boynunun hemen yanında beyaz bir diş olması Toby’nin tüylerini diken diken ediyor. Toby çubuğuyla kuma işaretler çizerken Karasakal şarkı söylemeye koyuluyor. Domlonlar burunlarıyla şemayı dürtüyor. Hayır, olamaz diye sızlanıyor Toby. İşe yaramayacak. Yiyecek bir şey sandılar.

Fakat az sonra domlonlar burunlarını kaldırıp ötekilerin yanına seğirtiyorlar. Pes homurtular, durmak bilmeyen kuyruk sallamalar. Kararsızlık mı?

Orta boydaki beş tanesi, gruptan ayrılarak neredeyse dört-nala denebilecek bir hızda uzaklaşıyorlar, ikisi yolun solunda, üçü sağ tarafında. Çalılarının arasında gözden kayboluyorlar.

Gergedan seviniyor, “Anladılar galiba.” Zeb ise sırtıyor.

“Güzel” diyor Toby’ye dönerek. “Senin gizli bir gücün olduğunu başından beri biliyordum.”

Karasakal açıklıyor sonra, “Yumurta’ya gidiyorlar. O adamlara fazla yaklaşmayacaklarını söylüyorlar. Kan akıtan sopalardan sakınacaklar.”

“Dilerim başarılılar” diyor Zeb. “Hadi yürüyüşe geçelim.”

“Jimmy uzak olmadığını söylüyor. “Neyse, pencerelerden bize ateş edemezler, çünkü pencere yok.” Hafif bir kahkaha atıyor.

Yola düzülürken, Toby’nin aklına geliyor, “Zeb? Üçüncü kim? Emin değilim. Âdem Bir olabilir.”

“Öyle, farkındayım” diyor Zeb. “Ben bunu çözeli epey oldu.”

“Onu geri almak için ne yapmalıyız?”

“Takas etmek isteyeceklerdir.”

“Neyle?”

“Püskürtme tabancalarıyla, tabii domuzların onlara giden yolu tıkadıklarını varsayıyorum. Başka malzemelerle de.”

“Örneğin neyle?”

Zeb’in yanıtı, “Örneğin, seninle” oluyor. “Onların yerinde olsaydım, ben öyle yapardım.”

Doğru tabii. Öç almak isteyeceklerdir.

CenneZar kubbe karşılarında. Hepsi suspus. Basınçlı kapı açık. Sütten yeni kesilmiş üç domlon oradan girip sonra geri geliyorlar. Karasakal haberi veriyor, “İçerideler, o adamlar. Ama iyice içeride. Kapıya yakın değiller.”

“Önce ben gireyim” diyor Jimmy. “Bir dakikalığına.” Toby de hemen onun arkasında yerini alıyor.

Basınçlı kapının yanibaşında, berbat edilmiş iki iskelet var. Kemikleri kemirilmiş, birbirine karışmış, hayvanların yaptığı su götürmez. Çürümeye yüz tutmuş kıyafetlerin paçavraları, pembeli kırmızılı küçücük bir sandalet.

Jimmy dizlerinin üstüne çöküyor; elleri yüzünde. Toby omzuna dokunuyor. “Artık gidelim.” Ama Jimmy’nin yanıtı, “Rahat bırak beni!”

Kafataslarından birinden sarkan uzun siyah saçlar kirlenmiş pembe bir kurdeleyle bağlı. Ne de olsa, Bahçıvanların hep dediği gibi, saç çok yavaş çürür. Jimmy bağcığı çözüp kurdeleyi parmaklarıyla büküyor. “Antilop. Ya Tanrım” diyor. “Seni pislik, Flurya! Onu öldürmen gerekmezdi!”

Zeb gelip Toby’nin yanında duruyor şimdi. “Belki o da hastalanmıştı” diyor Jimmy’ye. “Flurya onsuz yaşayamayacaktı belki. Hadi gel, içeri girmeliyiz.”

“Siktir git ya, boktan klişelerini kendine sakla!”

“Şimdilik onu burada bırakabiliriz, sağlam burası; biz girelim, haydi” diye öneriyor Toby. “Depo odasına girmediklerinden emin olmalıyız.”

Diğerleri kapının hemen dışında –DelliÂddemciler ve domlonların asıl gücü. Gergedan soruyor, “Ne oldu?”

“Lütfen, Ya Toby, *klişeler* ne demek?” Küçük Karasakal ısrarla elinden çekiştiriyor.

Toby ne diyeceğini pek bilmiyor, çünkü hakikat şimdi şimdi dank ediyor kafasına: Antilop ile Flurya, bu iskeletlerin ta kendileri. Jimmy’nin böyle dediğini duymuş; kayda geçirmişti. Ürkek bir ifadeyle bakıyor: Suratının ansızın düştüğünü, tokat yemiş gibi olduğunu, yaralandığını Toby görebiliyor.

“Ya Toby, Antilop bu mu, bu da Flurya mı?” diyor. “Karamdamı Jimmy öyle dedi! Oysa bu bir kokulu kemik, pek çok kokulu kemik! Ama Antilop ile Flurya güzel olmalı! Öyküler gibi! Kokulu kemik olamazlar!” Yüreği parçalanırcasına ağlamaya başlıyor.

Toby dizlerinin üstüne çöküp kollarını Karasakal’a sarıyor, sımsıkı bağrına basıyor. Ne demeli? Onu nasıl teselli etmeli? Böyle umarsız dert karşısında ne yapmalı?

Savaşın Öyküsü

Toby bu akşam öykü anlatacak durumda değil. Ölenlere çok üzüldü. Çarpışmada ölenlere. Şimdi ben size bunun öyküsünü anlatmaya çalışacağım. Doğru dürüst anlatacağım, başarabilirsem.

İlk önce kırmızı şapkayı takıyorum, KarAdamı Jimmy'nin şapkasını. Üzerindeki bu çizikler –dinleyin, ses veriyor, *Red* diyor. Sonra *Sox* diyor.

Sox sözcüğünün Flurya için özel bir anlamı var. Ama biz o anlamı bilmiyoruz. Toby de bilmiyor. Belki ileride öğreniriz.

Ama bakın –kırmızı şapka başımda ve canımı yakmıyor. Üzerimde fazladan bir deri gelişmiyor, kendi derim olduğu gibi duruyor. Şapkayı çıkartabilirim, yeniden takabilirim. Başıma yapışmaz.

Şimdi bu balığı yiyeceğim. Biz balık da yemeyiz, kokulu kemik de; yediklerimiz bunlar değil. Balık yemek zor bir şeydir. Ama yemem gerekir. Flurya insan kılığında yeryüzüne geldiğinde bizim için çok zor şeyler yaptı. Bizim için kaosu temizledi, ayrıca...

Şarkı söylemeniz gerekmiyor.

ayrıca başka zor işler yaptı, ben de kokulu kemik balığı yiyerek bu zor şeyi yapmaya çalışacağım. Pişmiş bu. Küçük. Onu ağzıma alıp yeniden çıkarırsam, Flurya bunu yeterli görebilir belki.

İşte.

Hasta biri gibi sesler çıkardığım için özür dilerim.

Lütfen bu balığı alın ve ormana atın. Karıncalar sevinir. Kurtçuklar sevinir. Akbabalar sevinir.

Evet, tadı çok kötü. Tadı kokulu kemik gibi kokuyor ya da ölü gibi kokuyor. O tattan kurtulmak için çok sayıda yaprak çiğnemem gerekecek. Ama eğer tadı kötü olan zor şeyi yapmasaydım, Flurya'nın bana anlattığı öyküyü duyamaz ve onu size anlatamazdım. KarAdamı Jimmy de aynı fikirde, Toby'nin fikri de. Balık yemenin zorluğu, kokulu kemik tadında olmasıdır –yapılması gereken bu. Önce kötü şeyler, ardından öykü.

Mırladığınız için teşekkür ederim. Artık midem çok bulanmıyor.

İşte size Savaşın Öyküsü. Tıpkı Flurya'nın bize yaşayacağımız daha iyi ve güvenli bir yer yaratmak için kaostaki insanları silip süpürmesi gibi, bu da Zeb, Toby ve KarAdamı Jimmy ile iki derili diğerlerinin ve Domuz Olanların kötü adamları nasıl silip süpürdüğünü anlatan bir öykü.

Toby, Zeb, KarAdamı Jimmy ile diğer iki derililerin ve Domuz Olanların kötü adamları silip süpürmeleri gerekiyordu, eğer yapmasalardı, bizim yaşadığımız yer asla güvenli olmayacaktı. Kötü adamlar Domuz Olan bebeği öldürdükleri gibi bıçakla bizim de canımızı alacaklardı. Ya da delik açarak kan akıtan bir sopayla. Nedeni buydu işte.

Toby bunun gerekçesini böyle anlatmıştı bana. Sağlam bir gerekçe.

Domuz Olanlar da onlara yardım ettiler, çünkü Domuz Olan başka bebeklerin bıçakla öldürülmesini istemiyorlardı. Ya da sopayla. Veya başka bir şeyle, mesela iple.

Domuz Olanlar diğerlerinden daha iyi koku alır. Bizler iki derililerden daha iyi koku alırız ama Domuz Olanlar kokuyu bizlerden daha iyi alırlar. Böylece onlar kötü adamların ayak izlerini koklayıp nereye gittiklerini göstererek onlara yardım ediyorlardı. Ayrıca kovalanmalarına da yardım ettiler.

Ben de oradaydım, çünkü Domuz Olanların söylediklerini diğerlerine aktarabiliyordum. Ayaklarımda ayakkabılar vardı. Bakın, buradalar, görüyor musunuz? Üzerlerinde lambalar, kanatlar var. Flurya'nın özel bir armağanı, bende oldukları için minnettarım ve Teşekkür ediyorum. Ama tehlike olmadıkça ve silip süpürülmesi gereken başka kötü adamlar gelmedikçe onları giymem gerekmez. O nedenle şimdi ayaklarımda değiller. Burada yanımda duruyorlar, çünkü onlar da öykünün bir parçası.

Fakat bu ayakkabıları ayağıma giydiğim ve uzun bir yol yürüdüğümüz zaman devrilecekleri için gitmeyeceğimiz binaların olduğu bir yerdeydik. Fakat oraya gittim ve pek çok şey gördüm. Kaostan kalan şeyler gördüm, hem de çok. Boş binalar gördüm, hem de çok. Boş deriler gördüm, hem de çok. Metal ve cam cisimler gördüm, hem de çok. Domuz Olanlar da KarAdamı Jimmy'yi taşıyorlardı.

Sonra Domuz Olanlar burunlarıyla kötü adamları takip ediyorlardı, nereye gittiklerini buldular. Derken kötü adamlar Yumurta'nın içine girdiler, hem de Yumurta sadece yaratılmak için olmasına, öldürmek için olmamasına rağmen. Domuz Olanlardan bazıları da Yumurta'ya, kötü adamlar onları ele geçiremesin diye öldürücü şeylerin bulunduğu odaya girmişti. Kötü adamlar böyle kaçıyorlardı, Yumurta'nın içine, Yumurta'nın koridorlarına saklandılar.

Yumurta karanlıktı, aydınlık değildi, eskiden olduğu gibi. Yumurta'nın içindeyken görebiliyorduk, o kadar karanlık demek istemiyorum. Yumurta karanlık hissi veriyordu. Karanlık kokuyordu.

KarAdamı Jimmy daha sonra Yumurta'nın birinci kapısından girdi, orada bir öbek kokulu kemikle bir başka kokulu kemik öbeği buldu, hepsi birbirine karışmıştı, çok üzüldü, dizlerinin üstüne çöktü ve ağladı. Toby ona mırlamak istiyordu, ama o "Rahat bırak beni!" diye bağırdı.

Sonra kokulu kemik öbeklerinden birinin saçından bükülen pembe bir şey çıkardı, ellerine aldı, “Antilop. Ya Tanrım” diye konuştu. Ardından, “Seni pislik, Flurya! Onu öldürmen gerekmezdi!” dedi.

Toby ile Zeb de oradaydı. Zeb dedi ki, “Belki o da hastalanmıştı. Flurya onsuz yaşayamayacaktı belki.” Ama KarAdamı Jimmy’nin yanıtı, “Siktir git ya, boktan klişelerini kendine sakla!” oldu.

Ben de Toby’ye “*klişeler* ne demek?” diye sordum. Toby de insanların aklına başka bir şey gelmeyince bir beladan kurtulmalarına yardım eden bir sözcük olduğunu söyledi. KarAdamı Jimmy’ye yardım etmek için Siktir çabucak uçup gelse keşke diye diledim, çünkü başı beladaydı.

Benim de başım beladaydı, çünkü KarAdamı Jimmy bu kemik öbeklerinin Antilop ve Flurya olduğunu söyledi. Çok kötü bir hisse kapılmıştım, korkuyordum. “Ya Toby” dedim, “Antilop bu mu, bu da Flurya mı?” Oysa bu bir kokulu kemik, pek çok kokulu kemik! Ama Antilop ile Flurya güzel olmalı! Öyküler gibi! Kokulu kemik olamazlar!” Sonra ağlamaya başladım, çünkü onlar artık ölü olandı, çok ölü ve yüreğim parçalanıyordu.

Fakat Toby kemik öbeklerinin artık gerçek Antilop ile Flurya olmadıklarını, sadece kabuk olduklarını söyledi, yumurta kabuğu gibi.

Yumurta da öykülerdeki gerçek Yumurta değildi. Sadece bir yumurta kabuğuydu, kuşlar içinden çıktığında geride bıraktıkları kırık kabuklar gibiydi. Bizler de kuşlar gibiydik, artık kırık yumurta kabuğuna gerek duymuyorduk, değil mi?

Antilop ile Flurya artık başka biçimlere girmişlerdi, ölü olanlar değiller, iyi yürekli ve nazikler. Güzel de. Öykülerden bildiğimiz halleriyle.

Böylece iyi bir hisse kapıldım.

Henüz şarkı söylemeyin lütfen.

Daha sonra hepimiz Yumurta'nın ta içine girdik. Aydınlık değildi ama karanlık da değildi, çünkü yumurta kabuğunun arasından güneş giriyordu. Fakat karanlık hissi havayı kaplamıştı. Derken savaşılmaya başladık. *Savaş* bazılarının ötekileri silip süpürmek istedikleri, ötekilerin de onları silip süpürmek istedikleri zaman olan şey.

Bizim savaşlarımız yok. Bizler balık yemeyiz. Bizler koku-lu kemik yemeyiz. Flurya bizi böyle yarattı. Evet, iyi yürek-li, nazik Flurya.

Ama Flurya iki derilileri de yarattı, savaşabilsinler diye. Domuz Olanları da öyle yarattı. Onlar dişleriyle savaşır, diğ-gerleri delik açan ve kan akıtan sopalarla savaşır. Onlar böyle yaratılmış.

Flurya neden onları öyle yaratmış bilmiyorum.

Domuz Olanlar kötü adamları kovaladılar. Koridorlarda kovaladılar, Yumurta'nın ortasına kovaladılar, orada pek çok ölü ağaç vardı. Biz yaratıldığımız zaman olduğu gibi değiller-di: O zaman çok yapraklı ağaçlar, güzelim sular vardı ve yağ-mur yağardı, gökyüzünde yıldızlar parlardı. Fakat artık hiç yıldız yoktu, sadece bir tavan vardı.

Domuz Olanlar sonradan bana kötü adamları kovaladıkları bütün yerleri anlattılar. Toby onlarla gitmeme izin vermez-di, çünkü bende kan akıtan delikler açılabilirdi ya da kötü olanlar beni ele geçirebilirdi, bu daha da beter olurdu. O ne-denle olup biten her şeyi göremiyordum, ama bağırsıklar vardı, Domuz Olanlar çığlık atıyorlardı, kulaklarım incinmişti. Çığ-lık atarken Domuz Olan sesler çok ama çok yüksek olur.

Ayrıca dörtlüye koşuşmalar, ayakkabılı ayak sesleri duyuluyordu. Sonra sessizlik oldu, işte o sırada neler olduğu konusunda bir düşüncedir aldı: Kötü olanları düşünüyordum, Domuz Olanları düşünüyordum, Zeb, Toby ve Gergedan'ı düşünüyordum. Domuz Olanlar kötü adamları onların durdu-

ğu yere kovalasın istiyorlardı, böylece sopalarla onlarda delik açabileceklerdi, fakat bu olmadı. Yumurta'nın içinde çok ama çok sayıda koridor vardı.

Derken Domuz Olanlardan biri geldi, koridorlarda sadece iki kötü adamı kovaladıklarını bana anlattı. Oysa Yumurta'nın içine girenler üç taneydi. O üçüncü şimdi bizim yukarıımızdaydı, kokusunu alabiliyorlardı. Yukarıdaydı ama nerede olduğunu bilmiyorlardı.

Ben de bunu Zeb ile Toby'ye söyledim, Zeb dedi ki, “Âdem'i ikinci katta bir yere saklamışlar. Merdivenler nerede?” KarAdamı Jimmy, dört yerde yangın merdivenleri bulunduğunu söyledi. Toby de ona, “Bizi oraya götürebilir misin?” diye sordu. KarAdamı Jimmy, “Bir merdiven boşluğundan çıkın, sonra başka bir merdiven boşluğundan inin ve kaçın, ya sonra?” dedi. Zeb, “Ağzına sıçayım” diye karşılık verdi.

Domuz Olanların üçü koridorlarda kötü adamları kovalarken yaralanmıştı, bir tanesi yere devrildi ve bir daha kalkmadı. KarAdamı Jimmy'yi o taşımıştı. Savaşın o kısmını ben de gördüm ve hasta insan sesleri çıkardım. Ağlıyordum.

Sonra iki kötü adam bazı merdivenlerden yukarı koşuyorlardı. *Merdivenler* –merdivenler ne size sonra anlatırım. Fakat Domuz Olanlar merdiven tırmanamaz. Kötü adamlar tepeye varınca onları göremiyorduk.

Zeb ile Toby ve iki derili diğer insanlar benden Domuz Olanlara başka merdivenler bulmalarını ve eğer kötü olanlar aşağıya inmeye çalışırsa çılgık atmalarını söylememi istediler. Sonra dışarıdan odun getirip ateş yaktilar; duman tütüyordu. Derken duman merdivenlerden yukarı yükseldi. Yüzlerine bezler kapattılar ve adamların yukarı çıktığı merdivenlerin dibinde beklemeye başladılar, çok duman olunca – çok fazla duman vardı, ben de gördüm, öksürüyordum! – iki kötü adam merdivenlerin tepesinden aşağı indi, üçüncü ada-

mı da öne ittiler, iki yanına geçmiş, kollarından tutuyorlardı. Ellerini iple bağlamışlardı. Sadece tek ayakkabı giymişti. Ayağına. Ama o ayakkabının üstünde kanatlar ya da lam-balar yoktu. Burada duran, o zaman giydiğim ayakkabılara benzemiyordu.

Sonra Toby, “Âdem!” dedi.

O da bir şeyler söylemeye başladı ama kötü adam, yüzünde kısa tüyler olan vurdu ona. Sonra uzun tüyleri olan kötü adam konuştu, “Bırakın geçelim, yoksa hapı yutar.” Ama ben ne yutacağını bilmiyordum.

Zeb de, “Peki, geçiş serbest, onu bize verin” dedi. Diğer kötü adam, “Orospoyu getir, püskürteçleri de alıyoruz. Ağzına sıçtığım şu domuzları da geri çek!”

Fakat ellerinde ipler olan Âdem başını iki yana sallıyordu, olmaz demekti bu. Sonra kollarının üstünden tuttukları yerden çekip kurtuldu ve öne atladı, yere düşmüştü, merdivenlerden aşağı yuvarlanıyordu. Kötü adamlardan biri sopasıyla onda delik açtı.

Sonra Zeb koşarak Âdem’e gitti, Toby de tüfek şeyini kaldırıp doğrulttu, bir ses çıkmıştı, Âdem’de delik açan kötü adam sopasını düşürdü; o da düştü, çığlık atarak bacağına tutuyordu.

Toby merdivenlerin dibinde Âdem adamı tutan Zeb’e koşup yardım etmek istedi, ama KarAdamı Jimmy onu geride tutmaya çalışıyordu, bir eli onun pembe ikinci derisindeydi. Sonra KarAdamı Jimmy beni arkasına itti, ama hâlâ görebiliyordum.

Diğer kötü adamın yarısı duvarın ardındaydı, ama kafası ve kolu dışarı çıktı, elinde sopa vardı, şimdi Toby’ye doğrultuyordu. Fakat KarAdamı Jimmy onu görmüştü, son sürat önüne geçti, Toby yerine onda delikler açıldı. O da yere düşmüştü, kan akıyordu, ayağa kalkmadı.

İşte o zaman Zeb sopa şeyini kullandı, ikinci kötü adam da kendi sopa şeyini düşürüp kendi kolunu tuttu. O da çığlık

atıyordu. Ben ellerimle kulaklarımı kapadım, çünkü çok acıyordu. Çok canım yandı.

Derken Gergedan ile Shackleton ve iki derili diğerleri merdivenlerden yukarı çıktılar, iki adamı yakalayıp iplerle bağladılar, sonra onları çekerek aşağı indirdiler. Ama Zeb ile Toby, Âdem'in ve KarAdamı Jimmy'nin yanındaydı. Üzgündüler.

Sonra hep birlikte Yumurta'nın dışına çıktık, içinde duman tütüyordu, derken alevler çıktı. Son sürat oradan uzaklaştık. İçeriden gürültüler geliyordu.

Zeb, çok zayıf ve beyaz görünen Âdem'i taşıyordu; Âdem hâlâ nefes alıyordu. Zeb dedi ki, "Seni kurtardım, can dostum. İyi olacaksın." Ama yüzü sırılsıklamdı.

Âdem, "İyi olacağım" dedi. "Benim için dua edin." Sonra Zeb'e gülümseyerek dedi ki, "Tasalanma. Ömrüm yetmeyecek. Güzel bir ağaç dik."

Ben de Toby'ye sordum, "Ya Toby, *Candostum* kim? Bunun adı Âdem, adı bu, sen öyle demiştin."

Toby bana dedi ki, *Candostum ağabey* için söylenen başka bir ad, çünkü Zeb'in ağabeyiydi Âdem.

Ama ondan sonra Âdem adam nefes almayı bıraktı.

Akşam olmuştu, ağır ağır yürüyerek geri dönüyorduk, kötü adamları Domuz Olanlar taşıyordu, çünkü üzerlerinde delikler açılmıştı ve ipleri vardı. Domuz Olanlar ölümler nedeniyle kızgındı, dişlerini o adamlara saplamak, üzerlerinde yuvarlanmak, ayaklarının altında ezmek istiyorlardı, ama Zeb zamanı olmadığını söyledi.

KarAdamı Jimmy ile Âdem ve ölü Domuz Olan da taşıyordu. Çocuklarla annelerin, TıfKılların, Domuz Olan annelerle bebeklerin ve iki derili olan diğerlerinin –Ren ile Amanda ve Çevik Tilki ile Fildişi Gaga, Rebecca ve başkalarının– bulunduğu binaya gece vardık. Bizi karşılamaya gelmişlerdi,

herkes pek çok şey söylüyordu, örneğin “Çok endişelendim” ve “Neler oldu?” ya da “Ya Tanrım!”

Biz, Flurya Çocukları hep birlikte şarkı söyledik.

O gece orada uyuduk, bir şeyler yedik. Savaşta olanların hepsi çok yorgundu. Alçak sesle konuşuyorlardı, ölü olan Âdem’e çok dikkatli baktılar ve onun Flurya’nın yaptığı kausu temizleyen tohum yüzünden değil kan akıtan delikler nedeniyle öldüğünü anlattılar. Ne olursa olsun, Flurya’nın tohumundan ölmemesi büyük *lütuf* diyorlardı.

Toby’ye daha sonra sorarım *lütuf* ne? Şimdi yorgun, uyuyor.

Sonra adam Âdem’i pembe bir çarşafa sarıp başının altına pembe yastık koydular, hepsi sessiz ve üzgündü. Domuz Olanlardan bazıları havuzda yüzmeye gittiler, çok hoşlarına gidiyordu.

Ertesi gün buraya, koçan eve yürüdük. Domuz Olanlar dalların, çiçeklerin üstünde Âdem’i taşıyorlardı, bir de ölü Domuz Olanı ama bu daha zordu, çünkü kocaman ve ağırdı.

KarAdamı Jimmy’yi de aynı şekilde taşıdılar, ama biz yürümeye başladığımız zaman o ölü değildi. Ren yanı başında yürüyor, elini tutuyor ve ağlıyordu, çünkü Ren onun arkadaşındı; Crozier da diğer tarafında yürüyordu, Ren’e yardım ediyordu.

Fakat KarAdamı Jimmy kafasında çok, çok uzaklara seyahat ediyordu, tıpkı daha önce hamakta yatarken ve bizim mırıldadığımız zaman yaptığı gibi yolculuğa çıkmıştı. Ama bu defa o kadar uzağa gitmişti ki geri gelemedi.

Orada Antilop da yanındaydı, ona yardım ediyordu. Çok uzağa gitmeden, gözden kaybolmadan ve nefessiz kalmadan hemen önce Antilop’la konuştuğunu duydum. İşte şimdi Antilop’un yanında. Flurya da orada.

Savaşın Öyküsü bu.

Şimdi şarkı söyleyebiliriz.

Ay Zamanı

Duruşma

Ertesi sabah duruşma var.

Hepsi –daha doğrusu DelliÂddemciler ve Tanrı’nın Bahçıvanları– yemek masasının etrafında oturuyor. Domlonlar çimenlerle çakıl taşlarının üstüne yayılıyorlar; Fluryagiller de yakınlarda otlayıp bitmek bilmeyen ağız dolusu yapraklarını çiğnemekle meşguller.

Tutsakların kendi orada değil. Olmaları da gerekmiyor; yaptıklarının tartışılacak yanı yok. Duruşmanın konusu sadece verilecek karar.

“Pekâlâ, onların yazgısına karar vermek üzere buradayız” diyor Zeb. “Ne yazık ki sığağı sığağına kafalarını uçurmadık, ama yapmadığımıza göre soğukkanlılıkla karar almalıyız. Oylamaya mı geçelim, yoksa tartışmaya gerek var mı?”

Toby soruyor, “Bunlar adi mahkûmlar mı? Savaş esirleri mi? Çünkü ikisi farklı, değil mi?” Bir şekilde onları savunmaya soyunuyor, ama niye? Sadece avukatları olmaması gibi basit bir sebebi olabilir mi?

“Ruhu öldürüp beyinlerini çöp yapmaya ne dersiniz?” önerisi Rebecca’dan geliyor.

“Hemcinsimiz insanlar” diyor Beyaz Saparna. “Ama kendi içinde bunun bir savunma olmadığına farkındayım.”

Shackleton, “Kardeşimizi öldürdüler” diye belirtiyor.

Crozier sövüyor, “Şerefsiz adiler.”

Amanda, “İrz düşmanları, katiller” diye ekliyor.

“Jimmy’yi vurdular” dedikten sonra Ren ağlamaya başlıyor. Amanda kolunu onun omzuna atıp bağrına basıyor. Kendi gözlerinde yaş yok: Sert bakışlar var, kendi ahşap biblosu adeta. Toby, ondan iyi cellat olacağına karar veriyor.

“Onlara ne ad vereceğimiz kimin umurunda” diyor Gergedan. “İnsan demeyelim yeter.”

Damgalamak zor diye düşünüyor Toby: Bir zamanlar nam salmış ÇilePatlar Arenası’nda yapılan üç oturum bütün ılımlı damgaları kazıyıp silmişti; dilleri tutulmuştu. Üç kere ÇilePatlar gazilerinin insana pek benzemedikleri uzun zamandır biliniyordu.

Zeb konuyu kapatıyor, “Yukarıdakilerin hepsine benden olumlu oy. Hadi yapalım şu işi.”

Beyaz Saparna gönülsüzce yufka yürekli bir ricada bulunuyor. “Yargılayamayız. Kuşkusuz onların azgınlığı hayatta başkalarının onlara daha önceden yaptıklarının sonucu. Beynin nasıl her kalıba girdiğini ve onların davranışlarının haşin deneyimlerle nasıl şekillendiğini dikkate alınca, yaptıklarının farkında olup olmadıklarını nereden bileceğiz?”

Shackleton, “Hadi be, sen ciddi misin?” diye çıkışıyor ona. “Benim küçük kardeşimin içine ettiğimin böbreklerini yedi onlar! TifKıl gibi doğradılar onu! Hepsinin dişlerini sökmek istiyorum!” Sonra belki de gereksiz yere ekliyor. “Kıçlarından çıkaracağım.”

Zeb, “Sinirler gerilmesin” diye uyarıyor. “Öfkenizi tutun. Hepimizin sebepleri var. Kimimizin diğerlerinden daha fazla bile olsa.” Toby onun daha yaşlı görüldüğünü düşünüyor. Daha yaşlı ve daha gaddar. Âdem’i bulmak ve hemen arkasından onu tekrar kaybetmek Zeb’i çökertmişti. Hepimiz yastayız: Domlonlar bile. Kuyrukları düşük, kulakları gevşek: teselli edercesine burunlarıyla birbirlerini dürtüyorlar.

“Tümüyle felsefi ve pratik olması gereken bir karar için kavga etmeyelim” diyerek Fildişi Gaga da lafa karışıyor. “So-

ru şu, ıslah için onları kapatacak tesislerimiz var mı, diğer yandan, kuramsal gerekçemiz...”

Zeb sözünü kesiyor, “Kılı kırk yarmanın zamanı değil.”

“Hangi koşullar altında olursa olsun, can almak suçtur” diyor Beyaz Saparna. Ahlaki standartlarımızdan ödün vermemeliyiz, sırf –”

Bu defa Shackleton araya giriyor, “Sırf insan ırkının çoğu yeryüzünden silindi, sağ kalanlar da bir ampulü yakacak solar enerjiyi zor buluyorlar diye mi? Öyleyse sen bu iki bok çuvalının beynini haşat etmesine izin vermek mi istiyorsun?”

Beyaz Saparna üsteliyor, “Neden bu kadar düşmanca davranışınızı anlamıyorum. Âdem Bir yufka yürekli olmayı savunurdu.”

“Yanılmış olabilir” diyor Amanda. “Sen orada değildin, bize neler yaptıklarını bilmiyorsun. Bana ve Ren’e. Neler yapabileceklerinden haberin yok.”

“Ancak, çok az gerçek insan kaldığına göre” diye Fildişi Gaga devam ediyor, “giderek daha seyrek görülen insan DNA’sını heba etmesek belki daha iyi olacak. Söz konusu bireylerin yok edilmesi gerekse bile, belki onların... onların üreme sınırları, deyim yerindeyse, çekip alınmalı ki genetik çeşitlilik sağlansın. İçerideki gen havuzundan kaçınmak gerekir.”

“Sen kaçın o zaman” diyor Çevik Tilki. “Benim fikrimi sorarsanız, sırf iğrenç DNA’larını elde etmek adına şu iki irinli yara külçesiyle cinsel ilişkiye girme fikri bile midemi bulandırıyor.”

Fildişi Gaga, “Cinsel ilişki kurmana gerek yok aslında” diye açıklıyor. “Damlalık kullanabiliriz.”

Çevik Tilki tersleniyor, “Sen onu kendin kullan. Erkekler kadınlara kendi rahimleriyle ne yapmaları gerektiğini söyler hep. Ay pardon, onların rahimleri diyecektim.”

Amanda da katılıyor tartışmaya, “Bir daha onların boktan üreme sınırlarını yanıma yaklaştıracığıma, bileklerimi kesmeyi tercih ederim.” “Durum zaten berbat. Çocuğumun onlardan birinden olmadığı ne malum?”

“Hem zaten, yamuk genler taşıyan çocuk canavar olur” diyor Ren. “Annesi onu sevemez.” Sonra Amanda’ya dönüyor, “Ya, kusura bakma.”

Amanda “Dert değil” diye karşılık veriyor. “Eğer çocuk onlardan, Beyaz Saparna’ya emanet ederim, o sevecektir. Veya domlonlar yer, hoşlarına gidecektir.”

Beyaz Saparna sakın bir edayla, “İslah etmeyi deneyebilir-dik” diye öneriyor. “Onları toplumla kaynaştırabilir, gecele-ri güvenli bir yerde tutabilir, bize yardım etmelerini sağlaya-bilirdik. Bazen, insanların katkıda bulunabildiklerini düşün-meleri büyük bir değişiklik getirebilir...”

Zeb söz alıyor, “Etrafınıza bakın. Sosyal hizmet görevlisi falan görüyor musunuz? Ya hapisane?”

“Amanda “Neye katkıda bulunacaklar?” diye soruyor. “Ba-kımevinden mi sorumlu olacaklar?”

Katuro’nun fikrine göre, “Diğer herkesi tehlikeye atarlar.”

Shackleton’ın önerisi: “Yerde bir çukura kapatmak dışında onları koyacak güvenli bir yer yok.”

Zeb oylama vakti olduğunu söylüyor.

Çakıl taşlarından yararlanıyorlar: Ölüm cezası için siyah, merhamet için beyaz. Arkeolojik bir tınısı var. Toby çakıl taş-larını Jimmy’nin kırmızı şapkasına toplarken, eski sembol sistemlerin peşimizi bırakmadığı düşünüyor. Sadece tek bir beyaz görüyor.

Domlonların adına reisleri toplu oy kullanıyor, aracıları da Karasakal. O da hepsinin *ölüm* dediğini aktarıyor Toby’ye. “Ama bunları yemeyecekler. Ağızlarına bile sürmek istemi-yorlar.”

Fluryagillerin geri kalanı şaşkın. Oy veya *duruşma* ne anlama gelir, hiç anlamıyorlar ya da çakıl taşlarının neden KarAdamı Jimmy’nin şapkasına konması gerektiğini bilmi-yorlar. Toby onlara bunun Flurya’dan bir armağan olduğu-nu anlatıyor.

Duruşmanın öyküsü

İki kötü adamı iplerle bağlayıp gece bir odaya kapamışlardı. İpin canlarını yaktığını, onları üzgün ve aynı zamanda kızgın yaptığını hissedebiliyorduk. Ama daha önce yaptığımız gibi bu kez ipi çözmedik. Toby yapmayın demişti, çünkü bu sadece daha çok ölüme yol açardı. Ayrıca çocuklara fazla yaklaşmamalarını söyledik, kötü olanlar onları ısırabilirdi.

Sonra onlara çorba verildi, içinde de kokulu kemik vardı.

Sabah Duruşma yapıldı. Hepiniz gördünüz. Masada yapıldı. Çok şey söylendi. Domuz Olanlar da vardı Duruşmada.

Bunu daha sonra anlarız belki, Duruşmayı.

Duruşmadan sonra Domuz Olanlar deniz kıyısına gittiler. Toby de gitti onlarla, bizim el sürmememiz gereken tüfek şeyini de almıştı yanına. Zeb de gitmişti. Amanda ile Ren de. Crozier ve Shackleton da. Ama biz Flurya Çocukları gitmedik, çünkü Toby incinebileceğimizi söyledi.

Bir süre sonra hepsi geri geldi, kötü olan ikisi yoktu yanlarında. Yorgun görünüyorlardı. Ama daha huzurluydular.

Toby, artık kötü olanlardan uzakta olacağımızı söyledi. Domuz Olanlar da kendi bebeklerinin de artık güvende olduğunu belirttiler. Ayrıca, şimdi Savaş sona ermiş de olsa Toby'yle ve Zeb'le yaptıkları antlaşmaya bağlı kalacaklarını, iki derili olanların hiçbirini avlayıp yemeyeceklerini, onların bahçesini de kazmayacaklarını söylediler. Arıların balını da yemeyeceklerdi.

Toby onlara aktaracağım sözleri söyledi bana: Antlaşmaya bağlı kalmayı kabul ediyoruz. Hiçbiriniz veya çocuklarınız ya da çocuklarınızın çocukları bir daha çorbada kokulu kemik olmayacak. Jambon da. Pastırma da diye ekledi.

Ama Rebecca yazık dedi.

Crozier ise, ne diyorlar, siktirin gidin, neler oluyor diye konuştu. Toby, ağzını bozma diye uyardı onu, kafası karışıyor.

O zaman ben de, Crozier'ın şu anda Siktir'i çağırması gerekmediğini, çünkü başımızın belada olmadığını, onun yardım etmesine gerek duymadığımızı belirttim. Doğru dedi Toby, önemsiz konularda çağrılmak hoşuna gitmez onun. Zeb öksürüyordu.

Domuz Olanlar gittikten sonra Toby bize iki kötü adamın denize sürüklendiklerini anlattı. Flurya'nın kaosu denize döktüğü gibi onlar da denize dökülmüştü. Bu nedenle her şey daha temizdi artık.

Evet, iyi yürekli, nazik Flurya.

Şarkı söylemeyin lütfen.

Çünkü siz şarkı söyleyince, Flurya'nın size anlatmamı istediğı sözleri duyamam, üstelik siz şarkı söylerken o bana öykünün sözlerini anlatamaz, çünkü şarkıya kulak vermesi gerekir.

İşte size Duruşmanın Öyküsü. Flurya'dan bir armağan. Bizim kendi aramızda yargılama yapmamız gerekmiyor. Yalnızca iki derili olanlar ve Domuz Olanlar yapar.

Bu iyi bir şey, çünkü ben sevmedim Duruşmayı.

Teşekkür ederim. İyi geceler.

Ayinler

Sölenler Şenliği, yazar Toby. Şişkin ay

Sölenler kolu denizanalarını, mercanları, denizşakayıklalarını ve hidraları kapsar. Bahçıvanlar her ayrıntıya özen gösterirlerdi –her bir canlı kolu veya cinsine, eğer ellerinden geliyorsa, bazı kutlamalar diğerlerinden daha acayip kaçsa bile, şenlik ve şölen listelerinde mutlaka yer verirlerdi. Bağır-sak Parazitleri Şöleni’ni ele alalım, hatırlanmaya değerdi, ancak hoş geçtiği söylenemezdi.

Oysa Sölenler Şenliği bilhassa güzel geçerdi. Denizanası şeklinde kâğıt fenerler asılır, çöp bidonlarında bulunan nesnelerle süslemeler yapılırdı. Sönmüş balonlar ve lastik eldivenler yaratıcı bir şekilde kullanılarak sarkan ipleri sapçıklara benzetilirdi, denizşakayıkları için yuvarlak bulaşık fırçaları üzerinde birkaç değişiklik yapılırdı, saydam plastikten sandviç torbaları da işlenerek hidralara dönüştürülürdü.

Kâğıt şeritler kuşanmış çocuklar kollarını ağır ağır sallayarak ufak bir denizanası dansı yapardı, bir yıl denizanalarının yaşam döngüsüne ilişkin sonu gelmeyen, neyse ki olaysız biten bir oyun hazırlayıp sergilemişti. *İlkin bir yumurtaydım, Sonra büyüdüm, büyüdüm, Şimdi bir denizanası oldum, Yeşil, pembe ve mavi.* Ancak Fizalya Denizanası sahne de yerini alınca, oyun hareketli bir hal alabilmişti: *Oraya sürüklendim, buraya sürüklendim, dokunaçlarıma bakmaya*

dozulmaz, Ama sakın beni kurcalamayın, Yoksa hayatınıza son veririm.

Toby merak ediyor, bu oyunu hazırlamalarına Ren mi yardım etti acaba? Ya Amanda? Şarkısı, balığı oynayan küçük bir çocuğun yakalanması, sokulup öldürölmesi – Amanda’yı ya da eskiden varoş haylazı olan, ayrıca iki uğursuz ÇilePatlarcının imhasından sonra adeta yeniden doğmuş Amanda’nın sokak deneyimlerini çağrıştıırıyordu.

“İki uğursuz ÇilePatlarcının imhasından sonra” diye yazıyor. *İmha* sözcüğü onların çöp olduğunu düşündürüyor, çöp imhası gibi. Acaba böyle nitelemesi, bir zamanlar taşıdığı Havva Altı sıfatına yakışır mı, yakışmaz ama öyle kalsın.

“İki uğursuz ÇilePatlarcının imhasından sonra Ren, Shackleton, Amanda, Crozier ve ben YeniSen ormanındaki patikadan geri dönüyorduk. ÇilePatlarcıların zavallı Oates’ı boğazlanmış bir halde asıp bıraktıkları ağaca gelmiştik. Ondan geriye kalmış pek bir şey yoktu –kargalar ve Tanrı bilir başka neler onu bir güzel sindirmişlerdi– Shackleton yine de ağaca tırmandı, ipi kesti, sonra Crozier’la birlikte küçük kardeşlerinin kemiklerini bir araya toplayıp bir çarşafa sardılar.

“Daha sonra sıra gübrelemeye gelmişti. Domlonlar dostluk ve türler arası işbirliği işareti olarak bizim yerimize Âdem ile Jimmy’yi yerleşim yerine dek taşımak istiyorlardı. Daha çok çiçek ve eğrelti otu toplayarak ölü bedenlerin üzerine istiflediler. Sonra yerleşim yerine kadar merasim düzeninde yürüdüler. Fluryagiller yolda şarkı söylüyorlardı.”

Toby eklemeyen edemiyor, “...sinirlere pek iyi gelmedi tabii.” Derken Karasakal’ın yazmada epey ilerlediğini, bir gün bu yazdıklarını okumayı başaracağını düşününce, burasını siliyor.

“Kısa bir tartışmanın ardından, domlonlar ne bizim Âdem ile Jimmy’yi yemek istediğimizi ne de domlonların onları ye-

mesini istediğimizi anladılar. Buna rıza gösterdiler. Onların böyle meselelerle ilgili kuralları karmaşık görünüyor: Ölü dişi domuzu büyüyen bebeklere protein sağlamak için hamile anneler yemişti, oysa yetişkinler, bilhassa sözü dinlenen yetişkinler ekosistemin geneline katkıda bulunur. Ancak diğer bütün türler hepsine açıktır.

Amanda, domuz boku üzerinden geçişi Jimmy'nin yaşam döngüsünde kabul edilebilir bir evre olarak görmediğini ekledi, fakat bu yorum Karasakal'a tercüme edilmedi. Oates'ın durumunda ondan geriye pek bir şey kalmadığı için sorun yoktu.

"Üçünü de Pilar'ın yanına gömdük, her birinin üzerine birer ağaç diktik. Jimmy, Ren, Amanda ve Mavi Kelebek, hep birlikte Botanik Bahçesi'nin Dünya Meyveleri denen bölümüne –elbette meyve düşkün olmaları nedeniyle yerini iyi bilen domlonların kılavuzluğunda– gitmiş ve orada kalp şeklinde yaprakları olan ve kahve olarak kullanılabilecek yemişler veren Kentuck kahve ağacında karar kılmışlardı. Kavrulmuş kök kahvesini yavan gelmeye başladığına göre aramızdan pek çok kişi buna bayılacak.

"Crozier ve Shackleton kardeşleri Oates için bir meşe ağacı seçmişlerdi, kardeşlerinin neşesini çağrıştıran bir ismi vardı. Domlonlar buna sevinmişlerdi, ne de olsa ileride olacak palamutları mideye indireceklerdi.

"Âdem Bir'in en yakın akrabası olarak onun ağacını Zeb seçti. Yerli yabanelmasını tercih etmişti, kutsal bir yanı vardı –öyle dedi– aynı zamanda koşullara uygundu. Elmalarından iyi marmelat yapılması değerini artırıyordu, bu da Âdem'i hoşnut ederdi: Bahçıvanlar neyi simgelediğinin farkında olsalar da böyle konularda pratik davranırlardı.

"Domlonlar kendi cenaze ayinlerini yaptılar. Ölü domlonu gömmeyip parktaki piknik masalarından birinin yanında ki açık alana bıraktılar. Üzerine çiçeklerle dallar yığıldıktan

sonra kuyruklarını düşürüp ses çıkarmadan öylece durdular. Sonra Fluryagiller şarkı söyledi.”

“Ya Toby, neler yazıyorsun?” Koçan evdeki odacığın –her zamanki gibi çatkapı– gelip şimdi dirseğinin dibinde duran Karasakal soruyor. Kocaman, parlak, tekinsiz yeşil gözleriyle yüzüne bakıyor.

Flurya o gözleri nasıl tasarlamış öyle? İçinde nasıl da şimşekler çakıyor? Yoksa şimşek çakıyor gibi mi görünüyor? Işıma özelliği olmalı, belki bir derin su biyoformunun etkisidir. Toby’nin aklına sık sık takılırdı bu.

“Öykü yazıyorum” diyor. “Senin ve benim öyküm, domlonların, herkesin. KarAdamı Jimmy ile Âdem Bir’i, sonra Oates’ı nasıl toprağa verdiğimiz yazıyorum, böylece Antilop onları değiştirip ağaç biçimine sokacak. Bu da sevinilecek bir şey, değil mi?”

“Evet. sevinilecek bir şey” diyor Karasakal. Sonra “Gözlerine ne oldu, Ya Toby? Ağlıyor musun?” diye soruyor. Eliyle kaşına dokunuyor.

“Sadece biraz yorgunum. Gözlerim de yoruldu. Yazmak yoruyor.”

“Öyleyse sana mıralayayım.”

Fluryagiller arasında küçük çocuklar mırlamaz. Karasakal çabuk serpiliyor –bu çocuklar hızlı büyüyorlar– ama mıralayacak kadar büyüdü mü? Öyle herhalde: Ellerini çoktan Toby’nin alnına koydu bile, Fluryagil mırlamasının mırıltısı havaya yayılıyor. Toby’ye daha önce kimse mırlamamıştı: sakinleştirici olduğunu itiraf ediyor kendine.

“İşte” diyor Karasakal. “Öyküyü anlatmak zor, öyküyü yazmak daha zor olmalı. Ya Toby, bir dahakinde sen çok yorgun olursan, öyküyü ben yazarım. Senin yardımcın olacağım.”

“Teşekkür ederim. Çok nazıksın.”

Karasakal tanyeri misali gülücükler saçıyor.

Ay Zamanı

Yosun Briyofit Şöleni. Küçülen ay

Benim adım Karasakal, Toby'ye yardım ederken kendi se-simden yazıyorum. Benim yaptığım bu yazılara bakarsan, se-ninle konuştuğumu kafanın içinde beni (ben Karasakal) du-yabilirsin. Yazı böyle bir şeydir. Fakat Domuz Olanlar bunu yazısız da yapabilir. Bazen bizler, Flurya Çocukları da yapa-biliyoruz. İki derili olanlar yapamaz.

Toby bugün bana, Briyofit bir yosun diye söyledi. Dedim ki, eğer yosunsa, o caman *yosun* yazmalıyım. Toby onun iki adı olduğunu söylüyor, KarAdamı Jimmy gibi. Bu nedenle ben de Yosun Briyofit yazıyorum. İşte böyle.

Bugün KarAdamı Jimmy'nin resimlerini yaptık, Âdem'in de. Âdem'i tanı mıyorduk, ama resmi Zeb ile Toby için ve onu tanıyan diğerleri için yaptık. KarAdamı Jimmy'nin resmini yaparken paspas kullandık, kumsalda bulmuştuk, kavanoz kapağı, biraz çakıltaşı ve başka şeyler de kullandık. Ama kır-mızı şapkayı kullanmadık, çünkü onu öykülerimize saklama-mız gerekiyor.

Âdem için bir kumaş deri bulmuştuk, iki kolu vardı, onu kullandık, kafaya da beyaz plastik bir torbayla, bir martının artık ihtiyaç duymadığı tüylerini kullandık, ayrıca kumsal-dan biraz mavi cam aldık, çünkü KarAdamı Jimmy'nin göz-leri maviydi.

Daha önce onu geri çağırmak için KarAdamı Jimmy'nin resmini bir kere daha yapmıştık, o zaman çağırmıştı. Bu defa resimler KarAdamı Jimmy ve Âdem'i geri çağırmayacak, ama Zeb'e, Toby'ye, Ren'e ve Amanda'ya iyi gelecek. Resimleri yapma nedenimiz bu işte. Resimleri sever onlar.

Teşekkür ederim. İyi geceler.

Tatlı Sular Azizesi Maude Barlow Şenliği. Yeni ay

Zeb giderek Âdem'in ölüm acısını atlatıyor. O ve diğerleri koçan eve yapılan eklentilerin inşaatında çalışıyorlar, çünkü yakında bir çocuk yuvasına ihtiyaç olacak. Gebelikler her zamankinden daha hızlı ilerliyor, kadınların çoğu üç bebeğin de Fluryagil melezleri olduğuna inanıyor.

Bahçe iyi gidiyor. TifKıl sürüsü çoğalıyor –aralarına üç yeni üye daha katıldı, biri mavi saçlı, biri kıızıl, biri de sarışın– ama kuzulardan birini asyun kaptı. Asyunların da sayıları artışta görünüyor.

“Fluryagillerden biri ayı gibi ses çıkaran bir şey gördüğünü haber veriyor” diye yazıyor Toby. “Şaşırtıcı olmaz. Acaba arı kovanlarının başına bekçi mi dikmeliyiz? Bir oğul daha ele geçirdiğimizden beri iki kovanımız var.”

“Geyikler hızlı ürüyor: makul hayvansal protein kaynağı onlar. Domuz eti kadar lezzetli olmasa da etleri yağsız. Geyik etinden kaliteli pastırma çıkmaz. Fakat Rebecca daha sağlıklı olduğunu söylüyor.”

Açık Tohumlular Şöleni. Dolunay

Toby bugünün Tanrı'nın Bahçıvanları Açık Tohumlular Şöleni olduğunu herkese duyurmakla hata yapmıştı. İdmanlar, spermler, hatta erkek Fluryagillerin nasıl yaratıldığına ilişkin kötü espriler gırla gidiyordu, birinde Zeb'in de imzası

vardı, bu da iyiye işaretti. Galiba yas tuttuğu günlerin sonuna geliyordu.

İşleyen üç solar birim daha takıldı. Önceki kullanılmaz durumdaydı. Kenef meneflerden biri çalışmıyor. Shackleton ile Crozier kömür yapmayı denediler: sonuçlar karıştırıldı. Gergedan, Katuru ve Manati kıyıya balık tutmaya gittiler. Fildişi Gaga bir kayık tasarlıyor.

İki genç domlon –sütten yeni kesilmiş– bahçe çitinini altını kazmış, başta havuç ve pancarlar olmak üzere kök sebzeleri yerken görüldüler. Domlonlar söz konusu olduğunda, anlaşmalarının süreceği düşüncesiyle DelliÂddemciler daha gevşekler. Doğru, yetişkinler arasında sürüyor; fakat her yaştan gençler kuralları çiğniyor.

Toplantı çağrısı yapıldı. Domlonlar üç yetişkini temsilci gönderdiler, çocukları kendilerini utandıran anababalar gibi mahcup ve küskünler. Karasakal da çevirmen olarak yerini aldı.

Bir daha olmayacak dedi domlonlar. Genç suçlular pastırma ve kokulu kemik haline getirilmekle tehdit edilmişlerdi, bunun da arzulanı etkiyi vereceği anlaşılıyor.

Aziz Geyikli Baba Şöleni. Dolunay

Arılar üretkenler: İlk bal hasadı yapıldı. Beyaz Saparna Meditasyondan Müziğe grubunu kurdu, Fluryagillerin çoğu bundan hoşnut. Beyaz Balina da ona yardım ediyor. Cüce Manda hem sert hem yumuşak koyun peyniri yapmayı deniyor; bir de yoğurt. Çocuk yuvası tam zamanında bitti. Çok yakında üç bebek doğacak, Çevik Tilki ikiz doğuracağını söylüyor, o başka. Beşiklerin nasıl yapılacağı tartışılıyor.

“Karasakal’ın artık kendi günlüğü var” diye yazıyor Toby. “Ona tükenmezkalemle kurşunkalem verdim. Neler yazdığını bilmek isterdim, ama dikizlemeye niyetim yok. Crozier’in

boyuna geldi. Mavilik belirtileri de gösteriyor; çok yakında yetişkin biri olacak. Buna neden üzülüyorum?”

Aziz Fiacre Bahçeler Şenliği

Bu benim sesim, kafanızda duyduğunuz Karasakal'ın sesi. Bunun adı *okuma*. Bu da benim kendi kitabım, benim yazılarım için yeni bu, Toby'nin yazıları için değil.

Toby ile Zeb bugün tuhaf bir şey yaptı. Küçük bir ateşin üstünden atladılar, Toby bundan sonra Zeb'e yeşil bir dal verdi, Zeb de Toby'ye yeşil dal uzattı. Ardından birbirlerini öptüler. İki derililerin hepsi seyrediyorlardı, bağıra çağıra alkışladılar.

Ben (Karasakal) de “Ya Toby, bunu neden yapıyorsun?” dedi.

Toby dedi ki, “Bu bizim için bir gelenek. Birbirimizi sevdiğimizi gösterir.”

Sonra ben (Karasakal) dedi ki, “Ama zaten birbirinizi seviyorsunuz.”

Toby dedi ki, “Açıklaması zor.” Sonra Amanda, “Çünkü bu onları mutlu ediyor” dedi. Karasakal (Ben Karasakal) “Nedenini anlamıyorum. Onları ne mutlu ediyor, ne etmiyor, tuhaf.”

Yakında Karsakal ilk çiftleşmesine hazırlanacak. Bundan sonra bir kadın mavileşince, o da çok mavileşecek, sonra çiçek toplayacak; belki onu da seçerler. O (Ben, Karasakal) merak ediyordu, yeşil dallar, bizim seçilmek için çiçekler vermemiz, sonra şarkı söylememiz gibi miydi; Toby evet dedi, onun gibi bir şeydi. Şimdi daha iyi anlıyorum.

Teşekkür ederim. İyi geceler.

Kayingiller Şöleni. Domlonlar Şenliği. Dolunay

“Domlonları da Bahçıvan şenlikleri takvimine ekleme cesaretini gösterdim” yazıyor Toby. “Onların onuruna bir gün

ayrılmasını hak ediyorlar. O günü Kayıngiller Şöleni'ne, yani meşe ağacı gününe ekledim. Ağacın palamutları nedeniyle uygun düştüğünü düşünüyorum.”

Hayvan Dostu Artemis Şenliği. Dolunay

Geçtiğimiz iki hafta üç doğum da gerçekleşti. Dört demek daha doğru, çünkü Çevik Tilki ikiz doğurdu, biri kız, biri erkek. İkisi de Fluryagillerin yeşil gözlerini almış, bu da Toby'yi rahatlatıyor. Çiçekli bir çarşıftan onlara güneşten koruyucu dört minik bone yaptı. Fluryagil kadınlarına şakarak gelmişti bunlar: Böyle şapkalar neye yarar? Kendi bebekleri güneşte yanmıyor ne de olsa.

Amanda'nın bebeği neyse ki Fluryagil soyundan, ÇilePatlarcılardan değil, baksanıza, kocaman yeşil gözlerinden belli. Zor bir doğumdu, Toby ile Rebecca epizyotomi yapmak zorunda kaldılar. Toby çok fazla Afyon vermek istemedi, yenidoğana zarar vermesinden korkuyordu; dolayısıyla annenin acısı çoktu. Amanda bebeği reddedebilir diye endişelenmişti Toby, ama korktuğu olmadı. Hatta Amanda halinden çok memnun görünüyor.

Ren'in bebeği de yeşil gözlü Fluryagil melezi. Acaba bu çocuklara başka hangi özellikler geçmiş olabilir? Yapısal bökseksavarları veya Fluryagillere şarkı söyleme ve mırlama becerisi sağlayan eşsiz ses yapıları olacak mı? Fluryagillerle aynı cinsel döngülere sahip olacaklar mı? Böyle sorular DelliÂddemcilerin yemek masalarında çokça dile geliyor.

Üç anneyle dört çocuğun sağlıkları yerinde, Fluryagil kadınlar da sürekli yanlarında mırlayıp onları besliyor, armağanlar getiriyorlar. Sarmaşık yaprakları, kumsaldan toplanan parlak cam parçaları armağan yerine geçiyor ama iyi niyetliler.

Mavi Kelebek de hamile, fakat o bebeğin babasının Flur-

yagil olmadığında ısrar ediyor: Manatı'yi seçmişti. O da kum-salda balık tutmaya veya geyik avına gitmediği zamanlarda kendisine özen gösteriyor.

Crozier ile Ren ise Ren'in çocuğunu birlikte yetiştirme arzusunu paylaşıyor görünüyorlar. Shackleton da Amanda'ya destek oluyor, Fildişi Gaga ise Çevik Tilki'nin ikizlerinin sözüm ona babası olarak ondan yardımlarını esirgemiyor. "Hepimiz el ele vermeliyiz" diyordu, "çünkü insan ırkının geleceği söz konusu."

Çevik Tilki, "Şansı açık olsun" dedi, ama yardım etmesine de izin veriyor.

"Zeb, Gergedan ve ben eczaneye gitme tehlikesini göze aldık" yazıyor Toby, "tek kullanımlık birkaç torba çocuk bezi yürütmeyi başardık. Aslında bunlara gerek var mı? Fluryagil bebeleri onlarla engellemezler."

Kannon Antilop ve Rizomlar Şenliği. Dolunay

Toby'nin dediğine göre Kannon olan Antilop. Rizomlar da köklere benziyor. Bu nedenle ben (Karasakal) bunları kâğıda yazdı.

İşte size doğan bebeklerin isimleri:

Ren'in bebeğine Cimadam adı verildi. KarAdamı Jimmy ve Âdem'i hatırlatan bir isim. Ren diyor ki, Jimmy adı dünyada yankılansın ve yaşasın; aynısını Âdem ismi için de istediğini söylüyor.

Amanda'nın bebeğinin adı Pilaren. Mürver ağacında arılarla birlikte yaşayan Pilar gibi; aynı zamanda Ren'e benziyor, iyi günde kötü günde Amanda'nın iyi arkadaşı ve yardımcısı, öyle dedi. Ben (Karasakal) *iyi günde kötü günde* ne anlama geliyor, Toby'ye soracak.

Çevik Tilki'nin bebeklerinin adları, Medulla ve Oblongata. Medulla kız çocuğu, Oblongata oğlan çocuğu. Çevik Tilki

bu isimleri seçme nedenini anlamamanın zor olduğunu söylüyor. Kafanın içinde olan bir şeyle ilgili.

Bebeklerin hepsi bizi mutlu ediyor.

Ben (Karasakal) ilk çiftleşmesini yaptı, onun çiçeğini seçen SarahLacy ile, o nedenle herkesten daha mutlu. Yakında bir bebek daha olacak, SarahLacy öyle dedi, çünkü o (Karasakal) ve diğer üç baba adayı çiftleşme dansını çok iyi yapmışlardı.

Bir de şarkıları.

Teşekkür ederim. İyi geceler.

Kitap

Kitap

İşte bu, Toby'nin aramızda yaşarken yaptığı Kitap. Bakın, işte size gösteriyorum. Toby bu sözcükleri bir *sayfa* üstüne çizdi, bir *sayfa kâğıttan* yapılır. Sözcükleri *yazı* ile çizdi, onları da *tükenmezkalem* denen bir çubukla, içinde *mürekkep* denen siyah sıvı olur, işte Toby *sayfaları* bir tarafta bir araya getirdi, ona da *kitap* denir. Bakın, işte size gösteriyorum. Kitap bu, Sayfalar bunlar, işte Yazı.

Toby bana, Karasakal'a da gösterdi, ben küçükken, böyle sözcükleri tükenmezkalemle bir sayfaya nasıl çiziktirdiğini. Bir de bu çiziklere nasıl ses verdiğini gösterdi, böylece sayfaya baktığım ve sözcükleri okuduğum zaman, duyduğum Toby'nin sesi oluyor. Bu sözcükleri yüksek sesle söylediğim zaman siz de Toby'nin sesini duyuyorsunuz.

Şarkı söylemeyin lütfen.

Toby kitaba Flurya Sözlerini, sonra Antilop Sözlerini de koydu, onların birlikte bizi nasıl yaptıklarını ve içinde yaşayalım diye bu güvenli, güzel Dünya'yı nasıl yarattıklarını da.

Kitap'ta ayrıca Zeb Sözleri var, ağabeyi Âdem de; Zeb Bir Ayı Yedi hakkında Sözler; eziyet eden ve acı çektiren kötü adamlara karşı nasıl bizi Savunan olduğu hakkında Sözler; Zeb'in Yardımcıları Pilar, Gergedan, Katrina WooWoo ile Yılan Mart ve bütün DelliÂddemciler Sözleri; sonra başlangıçta, Flurya bizi yarattığında orada bulunmuş ve bu daha iyi yere gelmek için bizlere Yumurta'dan çıkış yolunu göstermiş KarAdamı Jimmy Sözleri de.

Ve elbette Siktir Sözleri, onlar o kadar uzun değil ama olsun. Bakın, Siktir hakkında sadece tek bir sayfa var.

Evet biliyorum, başımız belada olduğu zaman uçarak gelir ve bize yardım eder. Onu Flurya gönderirdi, biz Flurya adına söyleriz onun ismini. Ama bu yazıda onun hakkında yazılacak çok şey yok.

Henüz şarkı söylemeyin lütfen.

Toby aynı zamanda bizim Biricik Antilop Annelerimiz Amanda, Ren ve Çevik Tilki hakkında Sözler de yerleştirdi, onlar bizim ve iki derili olanların hepsinin insan ve yardımcı olduklarını bizlere gösterdiler, farklı yeteneklerimiz olsa da, bazılarımız mavileşse, bazılarımız mavileşmese de.

Toby bundan dolayı demişti ki, konu mavi şeyler olduğunda, bir kadın gerçekten mavi mi, yoksa sadece mavi mi kokuyor anlamak için saygılı olmalı ve önce sormalıyız.

Toby aynı zamanda artık plastik tükenmezkalemler kalmadığı zaman, kurşunkalemler de olmadığı zaman, ne yapmak gerektiğini bana gösterdi; çünkü o geleceğe bakabilirdi ve eskiden büyüdükleri, kaosun şehirlerindeki binalar arasında tükenmezkalemlerin veya kurşunkalemlerin ya da kâğıdın artık bulunmadığı bir zaman geleceğini görebilirdi.

Ayrıca kuşların teleklerinden tükenmezkalem yapmasını da gösterdi, ama kırık bir şemsiyenin kaburgalarından bazı tükenmezkalemler de yaptık.

Şemsiye kaostan gelen bir şey. Yağmuru bedenlerinden uzak tutmak için kullanırlardı.

Neden öyle yaptıklarını bilmiyorum.

Toby bana bir de ceviz kabuklarına sirke ve tuz karıştırarak yapılan mürekkeple siyah çizikler atmayı gösterdi; bu mürekkep kahverengi olur. Farklı renklerde mürekkepler ağaçların yemişlerinden yapılabilir, biz de içinde Pilar'ın Ruh olan mürver yemişleriyle mor mürekkep yaptık ve o mü-

rekkeple Pilar Sözlery yazdık. Toby bana bitkilerden biraz daha kâğıt yapmayı da gösterdi.

Toby aynı zamanda yazdığımız bu Kitap hakkında uyarılarda bulundu. Kâğıt ıslanmamalı, yoksa Sözlery erir ve bir daha duyulmaz olur, üzerini küf kaplar, kararır ve ufalanır dedi. Başka bir Kitap daha yapılması gerekirdi, içine birincide olan yazıların aynısı konurdu. Yazı, kâğıt, tükenmez kalem, mürekkep ve okuma hakkında bilgi sahibi olan her kimse, içinde aynı yazılar olan aynı Kitabı yapmalıydı. Böylece biz okuyalım diye hep orada olacaktı Kitap.

Kitabın sonuna başka sayfalar da koymalı ve Kitaba tutturmalıyız, ayrıca Toby gittikten sonra yaşanmış olabilecek şeyleri yazmalıyız, o zaman Flurya, Antilop ve Savunucumuz Zeb ile ağabeyi Âdem, Toby, Pilar ve Biricik Üç Antilop Annemiz hakkındaki Sözleryn hepsini bilebiliriz. Bir de kendi hakkımızda ve ilk geldiğimiz Yumurta hakkında.

Ben de Kitap, kâğıt ve yazı hakkında bütün bildiklerimi, bizim Biricik Üç Antilop Annemiz, Ren ve Amanda ile Çevik Tilki'nin dünyaya getirdiği Cimadam'a, Pilaren'e, Medulla'ya ve Oblongata'ya öğrettim.

Öğrenmek istediler, zor da olsa. Fakat onlar bunu hepimize birden yardım etmek için istiyorlardı. Ben artık aranızda olmadığım, ama Toby ile Zeb'in gitmiş oldukları yere gittiğim zaman, çünkü Toby bir gün gideceğimi söyledi, gençlere bunları Cimadam, Pilaren, Medulla ve Oblongata öğretecek.

Şimdi ben de Sözlere ekleme yapmış oldum, Yazı yazmaya, onları Kitabın içine koymaya Toby son verdikten sonra yaşanan şeyleri oraya yerleştirdim. Bunu yaptım ki hepimiz onu tanıyalım, bizlerin dünyaya nasıl geldiğini bilelim.

İşte bu yarattığım yeni Sözlery, Toby'nin Öyküsü oluyor.

Toby'nin Öyküsü

KarAdamı Jimmy'nin kırmızı şapkasını takıyorum. Görüyorsunuz. Kafamda. Balığı ağzıma koydum, tekrar çıkardım. Şimdi sizin dinleme zamanınız, ben bu Kitabın sonuna yazdığım Toby'nin Öyküsü'nden okuyacağım.

Zeb bir gün güneye doğru yolculuğa çıktı. Oraya gidiyordu çünkü geyik avlarken duman yükseldiğini görmüştü. Orman yangınından çıkan duman değildi, ince bir dumandı. Kaç gündür izliyordu, ne büyümüş ne küçülmüş, aynı kalmıştı. Fakat bir gün yaklaştı. Ertesi gün daha da yakına geldi.

Bu nedenle Zeb bize başkaları –kaos öncesinden, Flurya kaosu silip süpürmeden daha başka insanlar– olabileceğini anlattı. Ama bunlar iyi insanlar mıydı, yoksa bize zarar verebilecek kötü ve zalim insanlar mıydı? Bunu bilmenin yolu yoktu. Ancak sorunun yanıtını bulmadıkça bu insanların bize çok yaklaşmasını istemiyordu. Eğer yanıt iyi kimseler olduklarını söylüyorsa, o zaman onların yardımcısı olabilirdik, onlar da bizim yardımcılarımız olurdu. Fakat iyi insanlar değillerse, o zaman bizim yanımıza gelmelerine izin vermeyecek, onları silip süpürecekti.

Abraham Lincoln, Albert Einstein, Hakikat Yolcusu ve Napoleon onunla gitmek, ona yardım etmek istiyordu; ben Karasakal da gitmek istedim, çünkü çocuk değildim artık, maliklik ve kuvveti olan bir erkek olmuştum. Ama Zeb yaşana-

cakların haşin olabileceğini söyledi. Fakat biz *haşin* ne anlama geliyor, emin değildik. Zeb bunu hiç öğrenmememizi dileğini söyledi. Toby, bizim geride kalmamız gerektiğini, çünkü Savaş olabileceğini söyledi; eğer biz gidersek ve geri gelmezsek, diğerleri çok üzülecekti. O zaman Toby, Antilop'a ve Pilar'ın Ruhu'na sorduğunu anlattı, ikisi de kalmamız gerektiğini söylediler, Zeb'le gitmemeliydik. Biz de gitmedik.

Sonra Zeb yanına Kara Gergedan ile Katuru'yu aldı. Manati ile Arısinekkuşu, Shackleton ile Crozier da girmek istiyorlardı, ama Zeb kalmaları gerektiğini söyledi, çünkü korunması gereken küçük çocuklar vardı. Toby de, eline bizim dokunmamamız gereken tüfek şeyini alıp kalmalıydı. Onlar da gitmediler. Zeb bunun izcilik gezisi olduğunu söyledi, sadece görmek içindi; eğer haberler kötüyse bir ateş yakacaktı, başka bir ateş, o zaman biz dumanı görecektik ve ona yardım gönderecektik, Domuz Olanlara da anlatılabilirdi bu, ama önce onları bulmalıydı, çünkü yerlerinde durmazlar.

Uzun bir süre bekledik ama Zeb geri dönmedi. Shackleton bizim mavi erkeklerden üçünü yanına alıp uzun, ince duman hâlâ orada mı diye bakmaya gitti. Geri gelip bize artık duman olmadığını anlattılar. Bu, ateşi yakanların iyi kimseler olmadıkları, onlar yanımıza yaklaşmasınlar diye Savunucumuz Zeb'in de aniden Savaşa girmiş olabileceği anlamına geliyordu. Fakat geri gelmediğine göre, o da Savaşta ölmüş olabilir, Gergedan ve Katuru da.

Bunu duyan Toby ağladı.

Sonra hepimiz üzgündük. Fakat Toby herkesten daha üzgündü, çünkü Zeb gitmişti. Ona mırladık ama bir daha hiç mutlu olmadı.

Daha sonra gitgide zayıflıyor, çöküyordu; birkaç ay sonra bedeninin bazı kısımlarını yiyerek içini kemirip tüketen bir hastalığı olduğunu anlattı. Mırlamayla veya kurtçuklarla ya

da onun bildiği herhangi bir şeyle iyileşemezdi; üstelik tüketen hastalık artıyordu, yakında yürüyemeyecekti. Biz de dilediği yere onu taşıyabileceğimizi söyledik, gülümseyerek Teşekkür ederim dedi.

Ardından her birimizi yanına çağırdı ve bize İyi geceler dedi, uzun zaman önce bize öğrettiği bir şeydi bu. Diğer kimse- nin iyi uyumasını, kötü düşler görerek rahatsız edilmemesi- ni dilemenin bir yolu. Biz de ona İyi geceler dedik. Ona şarkı söyledik.

Derken Toby çok eskimiş sırt çantasını aldı, pembeydi; içi- ne bizim asla dokunmamamız gereken Afyon kavanozunu ve mantar kavanozunu koydu. Elindeki çubuğun yardımıyla ağır ağır yürüyerek ormana doğru uzaklaştı, bizden onu ta- kip etmememizi istemişti.

Nereye gittiğini bu Kitaba yazamam, çünkü bilmiyorum. Bazıları kendi başına öldüğünü, akbabalara yem olduğunu söylüyorlar. Domuz Olanlar böyle diyor. Diğerleri, Antilop onu aldı, şimdi ormanda Baykuş kılığında geceleri uçuyor di- ye anlatıyor. Başkaları da Pılar'a ve onun mürver ağacındaki Ruhu'na katılmaya gittiğini söylediler.

Ancak onun artık bir Ayı kılığında olan Zeb'i bulmaya git- tiğini, kendisinin de Ayı kılığına girdiğini ve bugün onunla birlikte olduğunu söyleyenler de var. En iyi yanıt bu, çünkü en mutlusuz; ben de bunu yazdım. Başka yanıtları da yazdım. Ama onları daha küçük yazıyla yaptım.

Toby gittiği zaman Üç Biricik Antilop Annemiz çok ağladılar. Biz de ağladık, sonra onlara mırladık, bir süre sonra daha iyi oldular. Ren, Yarın yeni bir gün dedi ama biz ne demek iste- diğini anlamadığımızı söyledik, o zaman Amanda, Aldırmayın dedi, önemli değildi. Mavi Kelebek de, bu bir dilek dedi.

Daha sonra Çevik Tilki bize yine hamile olduğunu, yakın- da bir bebeği daha olacağını anlattı. Baba adayları Abraham

Lincoln, Napoleon, Picasso ve ben, Karasakal; Çiftleşme için seçildim diye çok mutluyum. Çevik Tilki, eğer kız bebek doğarsa, adının Toby olacağını söyledi. Bu bir dilek.

Toby'nin Öyküsü burada son buluyor. Bu Kitaba yazdım. Adımı –Karasakal– da buraya koyuyorum, çocukken Toby'nin bana gösterdiği gibi. Bu sözcükleri buraya yerleştirenin ben olduğunu anlatıyor.

Teşekkür ederim.

Şimdi şarkı söyleyelim.

Teşekkür

DelliÂddem her ne kadar bir kurgu çalışması olsa da çoktandır varolmayan, yapım aşamasında olmayan ya da teoride mümkün olmayan teknolojileri veya biyo-varlıkları içermez.

DelliÂddem'deki ana karakterlerin çoğu dizinin ilk iki kitabı *Antilop ve Flurya* ile *Tufan Zamanı*'nda da görünürler. Onların isimlerinden birkaçı çeşitli amaçlar uğruna yapılan bağışlardan gelmektedir, bunların arasında İşkence Kurbanlarının Bakımı için Sağlık Vakfı ("Amanda Payne") ile *Walrus* dergisini ("Rebecca Eckler") sayabiliriz. Kızı Maria'nın izniyle "Allan Slaight" (biyografisi *Slaight of Hand* –El Çabukluğu Slaight– adıyla yayımlandı); Yung Wu'nun izniyle "Katrina Wu" ve Lucas Fernandes'in izniyle wattpad.com e-kitap sitesinde karakalem çizimi yer alan "March" – Yılan Mart. Aziz NikolayVavilov'un adını Sona Grovenstein, arıcılığın püf noktalarını da Avustralya'nın Canberra şehrinde bal üreten Honey Delight firmasından Carmen Brown verdi.

Editörlerim Ellen Seligman (McClelland & Stewart, Kanada), Nan Talese (Doubleday, ABD) ve Alexandra Pringle'a (Bloomsbury, Birleşik Krallık) minnetim sonsuz.

Ayrıca romanın ilk okurları, Jess Atwood Gibson'a; Birleşik Krallık'taki ajansım Curtis Brown'dan Vivienne Schuster, Karolina Sutton ve Betsy Robbins'e; Kuzey Amerika'daki yayın temsilcim Phoebe Larmore'a; Timothy O'Connell'a teşekkür ederim. Ron Bernstein'a da teşekkürler. Kar fırtınasın-

da arabası çalışmamasına rağmen okuma-düzeltilme maratonunu bırakmayan Heather Sangster'a (Strongfinish.ca) özellikle minnettarım.

Ofis çalışanlarım, Sarah Webster ile Laura Stenberg'e; Penny Kavanaugh'ya; vjbauer.com'dan Görsel Efekt Ustası VJ Bauer'a; ayrıca Joel Rubinovich ile Sheldon Shoib'a teşekkür ederim. Michael Bradley ve Sarah Cooper'ı; Coleen Quinn ve Xiaolan Zhao'yu da unutmadım elbette. Ayrıca Louise Dennys, LuAnn Walther, Lennie Goodings ve dünyanın dört bir tarafında çalıştığım çok sayıda ajansa ve yayıncılara da teşekkürü borç bilirim. Dr. Dave Mossop ve Grace Mossop'a, Barbara ile Norman Barricello'ya ve bütün Whitehorse (Yukon) halkına; bu kitabı yazmam için beni yüreklendiren, Twitter ve Facebook'taki takipçilerim dahil nice okurlarıma sonsuz teşekkürler.

Son teşekkürlerim, hayatın ikinci ormanlarında birlikte gezindiğimiz, besleyici biyo-formlar toplayıp nerede olursa olsun karşımıza çıkan kötülere karşı birlikte savaş verdiğimiz ve mümkün olduğunda onları birlikte yediğimiz Graeme Gibson'a.

“Çünkü bu defa Tanrı ona bir koç göndermeyecek.”

Margaret Atwood, Antilop ve Flurya ve Tufan Zamanı'ndan sonra DelliÂddem üçlemesinin son kitabında, yaratılış mitolojilerinden esinler taşıyan bir kıyamet sonrası öykü anlatıyor. İnsanlığa ve geleceğe dair bir umut olup olmadığını da Toby'nin masum Fluryagillere anlattığı bu olağanüstü zekâ ve ironiyle örülmüş insanlık öyküsünde gizli.

İnsan eliyle gelen kıyametin ardından sağ kalan Toby, insansız dünyanın yeni sakinlerine, Fluryagillere kaosun ve kaostan önceki zamanların öyküsünü anlatıyor. Saf ve çocuksu Flurya Çocukları, kötü niyetli ÇilePatlarcılar, gönülsüz peygamber KarAdamı Jimmy, Tanrı'nın Bahçıvanları, genetiğiyle oynanmış hayvanlar, domuzonlar, Çevik Tilki, DelliÂddemciler ve Şirketler bu yeni dünyada hayatta kalma mücadelesi verirken, tarih bir kez daha iyinin ve kötünün savaşını yazacaktır. Bu savaştan geriye kalan ise kadınların rahmindeki yeni yaşamdır.

